

முருகனியாண்மீ

(மூலம் - உரையும்)

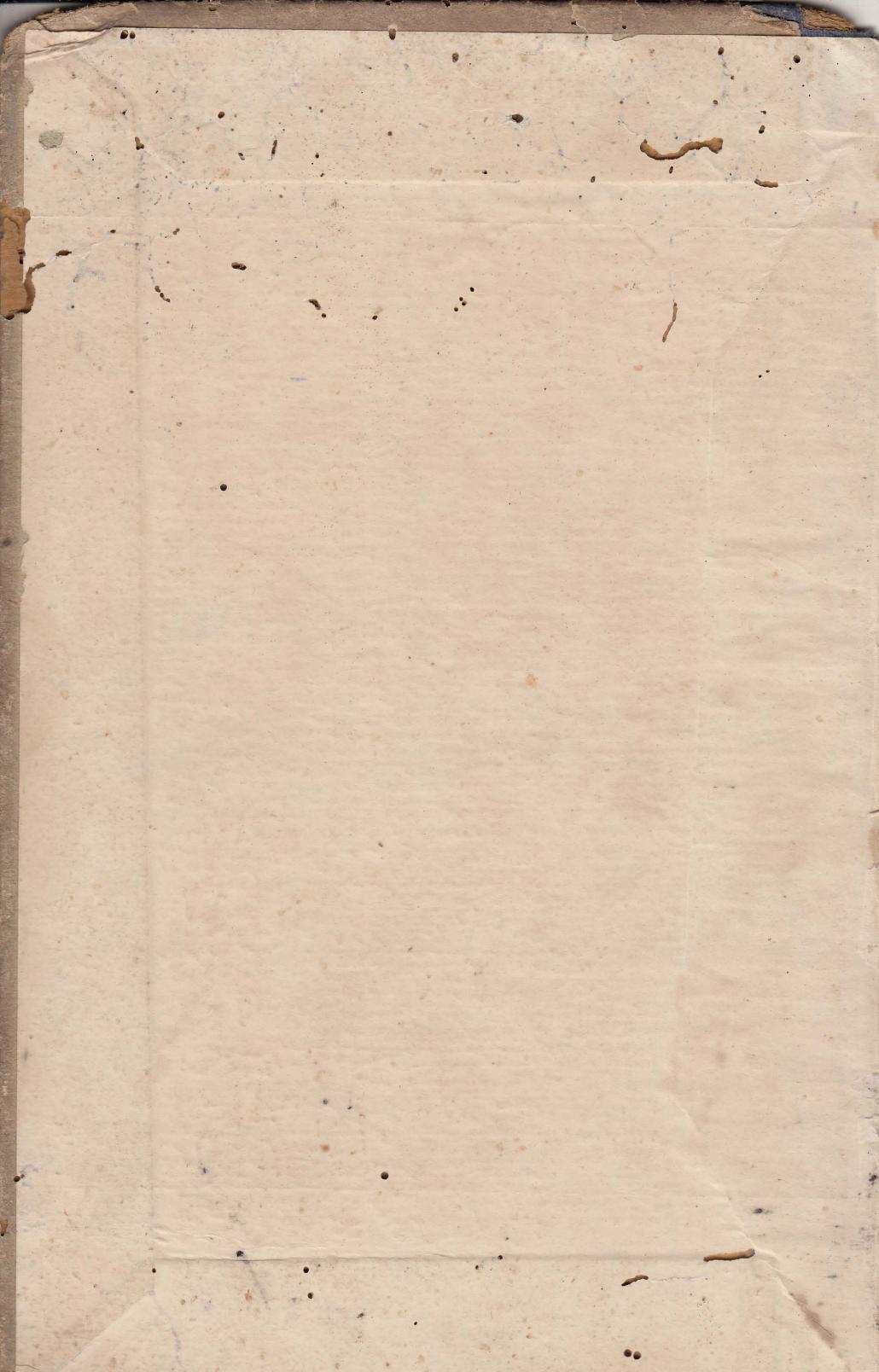

S.T.F.

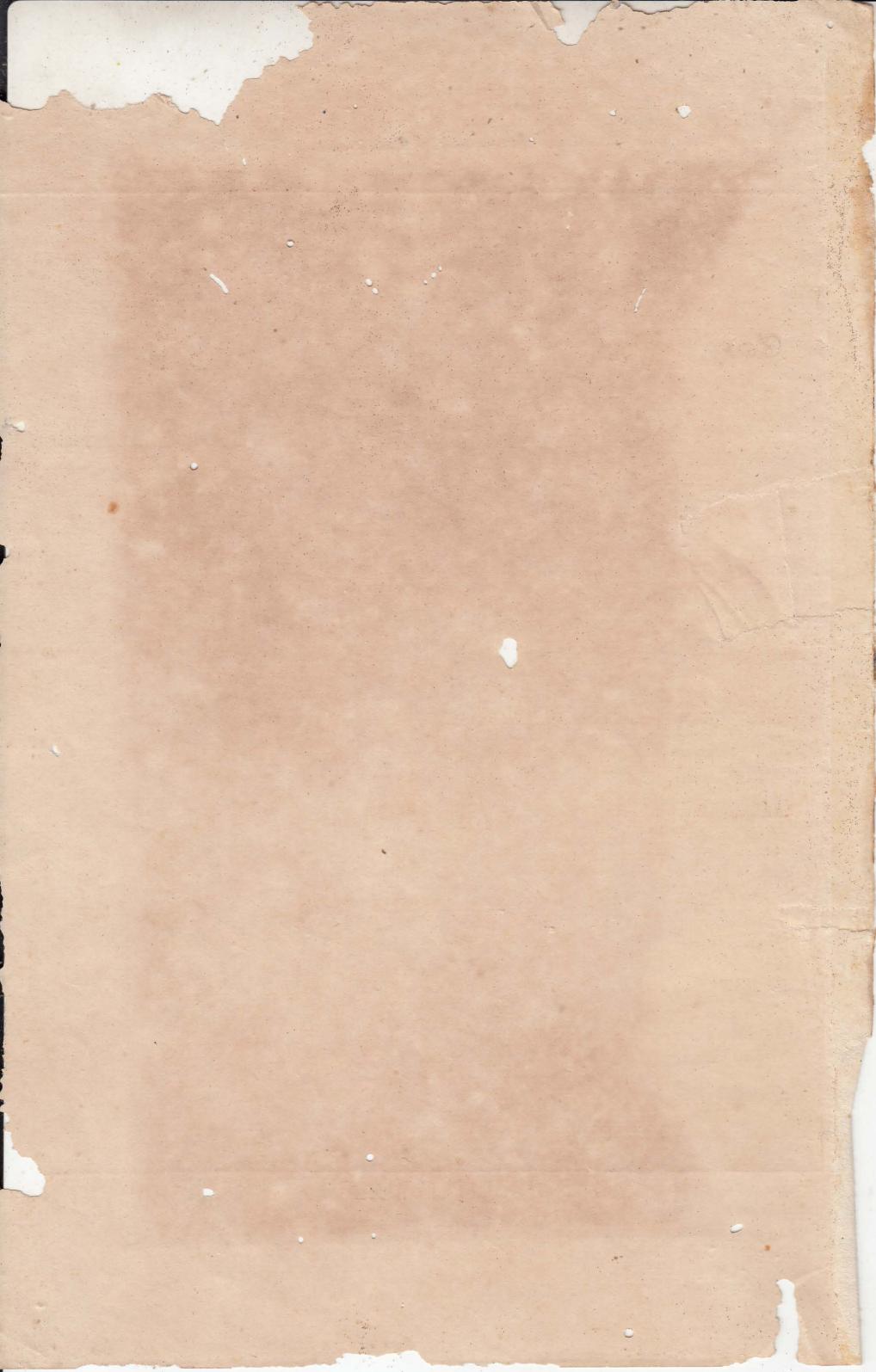
பதிப்பார் ரீயர்:

பண்டிதர்: எ. வெ. திருநுண்சம்பந்தப்பிள்ளை.

1937.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ம யு ட கி ரி பு ட ர ணம்

மதுரையெச்சார்ந்த சிவகங்கை வித்துவான்
வேதாந்த சப்பிரமணியமிள்லை யவர்கள்
 இயற்றியது;

இது
 வித்துவ சிரோமணி

ந. ச. பொன்னம்பலமிள்லையவர்கள்
 எழுதிய (சிறந்த பழைய)
 பொழுப்பு ரைட்டன்,

யாழிப்பாணம் இந்துக்கல்லூரித் தமிழ்ப்போதகாசிரியரும்
 இந்து சாதனப் பத்திராசிரியருமாகிய

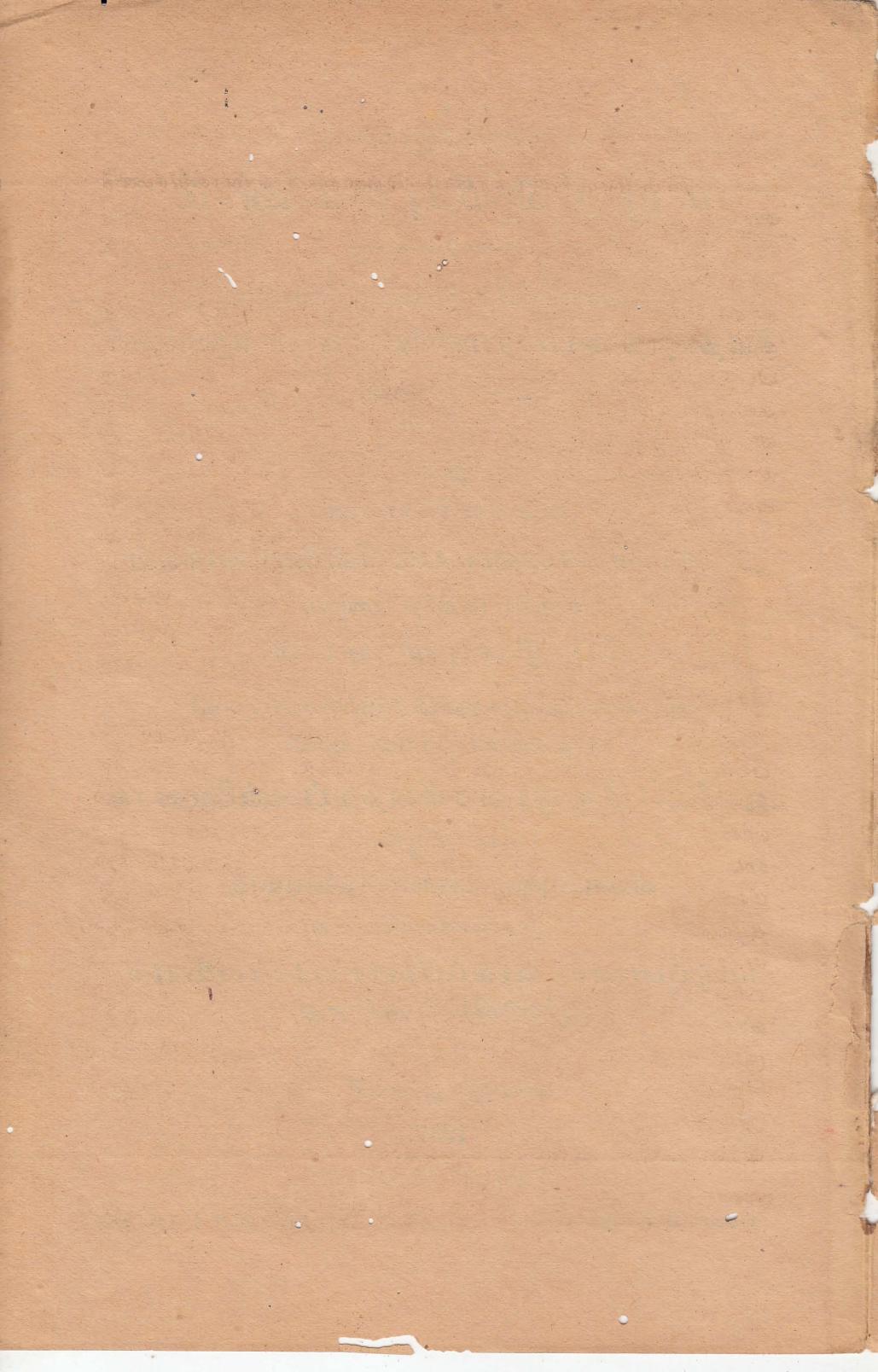
ம. வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்லையால்
 தாம் எழுதிய
 விசேடவுரை, உரையாசிரியர்வரலாறு
 முதலியனவஞ்சேர்த்து

யாழிப்பாணம் சைவப்பிரகாச யந்திரசாஸ்திரில்
 அச்சிடுவிக்கப் பெற்றது.

ஈசுராஸு ஐப்பசிமீ.

1937.

(Copyright Registered.)

கதச் செவி வாயாக மடுத்து ஆங்கதபரவசராய்ச் செல்வார்களாம். மாதல் ராகிய ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்களும் தமது மருகார் உரை சொல்லுங் திற மைனைத் தம் மாணுக்கர் வாயிலாகக் கேள்வியற்று அந்புதமடைந்தனரெனச் சொல்வர். மேலே சொல்லப்பட்ட பல காரணங்களால் அறிஞரெல்லோ ருஞ் சேர்க்கு இக்கலாவல்லுக்காக்கு வ்த்துவ சிரோமணி யென்ற பட்டத் தை மனப் பூர்வமாகச் சூட்டினர். இவரது புகழ் மலையிலிட்ட தீபம்போல் யாழ்ப்பாணத்திலும் இலங்கை முழுவதிலும் தென்னிந்தியாவிலும் பரவியது.

4. இவர் மாணுக்கர்கள்

தடாகத்திலுள்ள தாமரை மலரிற் பொருந்திய தேனை நகரவேண்டி வண்டுகள் நாற்றிசையிலுமிருந்து பறந்து வந்த அம்மலரில் மொய்த்தவாறு நமது வித்துவ சிரோமணியின் அரும்பெருங் கல்வியாற்றலைக் கேள்வியற்று, இவர்மாட்டுச் செந்தமிழ் பயில்வான் வந்து சேர்ந்த மாணுக்கருக்கு ஒரு கணக்கில்லையென்னாம்; அம்மாணுக்கருட் பலர் பிற்காலத்திற் பெரும் வித் துவான் களாகவும், நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் போதகாசிரியர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர். அவர்களுள் முதன்மாணுக்கராயுள்ளார் சிலரை மாத்திரம் இங்கே தொகுத்துரைக்குதும்; மட்டுவிற் சங்கிரமெனலீச வித்தியாசாலையின் ஆதிதாபகரும், புவியூரந்தாதியுரை, திருவாதனுராடிகள்பூராண விருத்தியுரை, அபிராமியங்காதியுரை யென்னு மிவற்றை இயற்றியவரும், சமூஹன்டல சதக ஆசிரியரும், வித்துவசிரோமணி யவர்களால் “உரையாசிரியர்” என்னும் பட்டமளிக்கப்பெற்றவரும், சிதம்பரத்தின் கண்ணேணுள்ள நாவலர் கல்லூரியில் 23 ஏரூடு காலம் தமது மரணபரியந்தம் பிரதமாசிரியராக அதிக திறமையோடு கடமை பார்த்தவருமாகிய, ஆசிரியர், ம. க வேற் பிள்ளையவர்கள் இவரது முதன்மாணுக்கருளொருவராய் விளங்கியவர். அவ்வரையாசிரியர் தாம் இயற்றிய சமூஹன்டல சதகத்தில் தமது வித்தியா குருவருள் ஒருவராகிய இக் கலைச் செல்வரைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:—

‘போன்னம் பலப்பெயர்ப் புடைலா வர்த்தம் புராதன நியாயோதீ புகழ்ச்சிக் கல்கிகியப் புணரீரா மாயணப் போருவறு மளக்கர்புவியிற் ருண்ணித் துலச்சிகி மலிதூதநேலி மாலையாங் தோல்பப்மோ ததிகாவியத்

துங்கவார் கவிபார தப்பரவை லக்கணத் தோடுகடல்க் கீழ்த்தேழுந்தே மின்னித் திடுக்கிட விடித்தியாழ்ப்பாண கீரி மீதேறி நல்லை மூடிமேன்

மேவிப்படித்துசேந் தமிழ்மேதைந்திமாரி மிகவும் போழிந்திடத்தீச் சுன்மத்து வித்தியாரீத்திப்பயிர் தலைத்திடச் சாந்தநா யகிசமேத

சந்தர்மேல் லீகனே யெந்தோழில்விலாகனே சந்தர்ப்பா தலவாசனே,

இன்னும் இவ்வுத்தம ரிடத்துக் கல்வி பயின்ற தேறினேர் இவருடைய மருகாகிய ஸ்ரீ சிவ. இ. மாரிமுத்து உபாத்தியாயர், பிரமஸ்ரீ ஐ. சிவசங்கர

ஞயர், பிரமணி பொன்னுத்துரை ஜயர், சிதம்பரம் நாவலர் கலாசாலைத் தரும பரிபாலகராயிருக்க டீ. ச. பொன்னம்பலபிள்ளை, யாழ்ப்பாணம் நாவலர் கலாசாலை யதிபராயிருக்கும் டீ. த. கைலாசபிள்ளை, பண்டிதர் ஆ. மு. சோ மாஸ்கங்தபிள்ளை, டீ. சி. சுவாயிநாத பண்டிதர், டீ. வை. சி. சிவகுருநாத பிள்ளை, டீ. ச. சுபாரத்தின முசலியார், பிரமணி சி. கணேச பண்டிதர், புலோலி டீ. வ. குமாரசுவாயிப் புலவர், வண்ணார்பண்ணை (தப்பியப்பா உபாத்தியாயர் என வழங்கும்) டீ. ம. தியாகாரசர்; தென்னிந்தியாவைச் சந்மாகாடாக வுடையவர்களாகிய உரத்தூர் டீ. கோ. வைத்தியலிங்கபிள்ளை, திருவாவடி துறை ஆதினம் டீ. பொன்னுத்துவார், டீ. சுப்பிரமணியழி துவார், காரைக்குடி டீ. சொக்கவிங்கச் செட்டியார், பழனி ஸ்ரீமத். குமாரசாமித்தம் பிரான் முதலாம் பண்ணார்த்துக் கணக்கினராவர்.

5. இவர் உரைகண்ட நூல்கள்

இப்பேராசிரியர் உரைகண்ட நூல்கள் இம் மயூரகிபுராணம், வில்லிபாராத ஆதிபநுவம் என்னு யிரண்டுமாம்.

இவற்றுள் முதற் சொல்லப்பட்டதாகிய மயூரகிபுராணம் தென்னிந்தியாவிலுள்ள சுப்பிரமணிய தலங்களுள் ஒன்றுகிய குன்றக்குடி யென்னுங்கலத்தின் மான்மியமாகும். அக்காலத்துள்ள காங்கரக்குடித் தனிவசியர் சில ருடைய வேண்டுகோட்கியைக் கூட அப்பாராணத்திற்கு இற்றைக்கு 52 வருடங்கட்கு முன்னர் திட்ப நுட்பம்வாய்ந்த பொழுப்புரை எழுதி அச்சிடுவித்துள்ளார். இரண்டாவதாக இவர் எழுதிய பாரத - ஆதிபநுவப் புத்துரை இக்காலத்து உரையாசிரியர் எவராலும் இயற்ற முடியாததென்னாம். அது பழைய சிறந்த உரைகளுடன் வைத்து எண்ணத்தக்கது. வில்லிபாரதத் திற்கு இவர் எழுதத்தொடங்கிய புத்துரை நிறைவேற்றுதற்குமுன் இவர் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தமை தமிழகத்தார் செய்த தவக்குறைவாகும்.

6. சிவபதமடைந்தமை

எங்கள் வித்துவசிரோமணி சென்ற ஏவிளப்பி வருடம் மார்கழி மாசம் 5-ஏ. திகதி (18-12-1897) சனிக்கிழமை இரவு கலைகள் கதற, தமிழ்மகள் அலற, கைவ உலகமும் தமிழகமுன் சிந்தாகுலமுற, மானைக்கர் துயர்க்கடற் படிய, சகலருங் கவலைகொள் தமது 61-ம் வயசிற் சிவபதமடைந்தனர். இப்பெரியாருடைய பூதவுடம்பு நீங்கினும் புகழுடம்பு சைவமுங் தமிழும் உள்ளவரை நின்று சிலவுமென்பது நிசம்.

நான்முகம்.

இம் மழூர்கிரி புராணம் இற்றைக்கு ஐம்பத்திரண்டு வருடங்களுக்குமுன், வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன் னம்பலபிள்ளையவர்களால், பிழையறப் பரிசோதித்துத் தாம் எழுதிய சிறந்த பொழிப்புரையுடன் இச்சைவப்பிரகாசயங்கிரசாலையில் அச்சிடப்பெற்றது; இக்காலத்திற் குன்றக்குடியென வழங்கும் மழூர்கிரி சுப்பிரமணியப் பெருமானுடைய குன்றுதோரூடல் என்னுங் தொகைத் தலத்துட் சிரத்தானம் வகித்து விளங்குதலானும், கந்த விரதங்களின் மகத்துவத்தை இந்நால் விரித்துரைத்தலா னும், கலியுகந்தன்னிலே கண்கண்டதெய்வமாகிய குமார சுவாமியின் திருவருட பிரபாவத்தைக் கேட்போருள்ள முருகத்தெள்ளிதிற் ரெருட்டுதலானும், மூர்த்தி தலங் தீர்த் தம் மூன்றும் ஒருங்கமையப்பெற்ற இத்தலபுராணத்தை யாழிப்பாணத்துள்ள சைவநன்மக்கள் இங்குள்ள சைவா ஸயங்கள் திருமடங்களில், கந்தசஷ்டி முதலிய விசேட புண்ணியகாலங்களிற் கிரமமாகப் பயபக்தியுடன் படனாஞ் செய்து வருவாராயினர்.

இந்நாவின் முதற்பதிப்புப்பிரதிகள் இற்றைக்குப் பலவருடங்கட்டு முந்தியே அகப்படா தொழிந்தன. இதனையுணர்ந்து தமியேன், “மொய்தாரணிகுழல் வள் ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால் – வைதாரையுமங்கு வாழ வைப்பான்” என்ற எண்ணங்கொண்டு, வித்துவசிரோ மணியின் பொழிப்புரையைப் பொன்போற் போற்றி, தமிழ்க்கல்வியறிவு குறைந்தவர்களும் இலகுவில் விளங்கும் வண்ணம் விசேடவரை யெழுதி ஆங்காங்கு இப் [] பக ரக்குறியீடு செய்து சேர்த்துள்ளேன். பூவுடன் சேர்ந்த நாரூம் நறுமணம் உறுவதுபோல் அந்தப் போகிரிய ருடைய பொழிப்புரையுடன் இச்சிற்றுரையுஞ் சேர்ந்து சிறப்புறுக. இந்நாவின் முதற்பதிப்பி லுள்ள நான்முகம் அடுத்த பக்கத்தில் அனுவதிக்கப்பட்டுள்ளது; ஏனைய வரலாற்றை ஆண்டுக் காண்க.

[முற்பதிப்பு] நூன்முகம்.

மழுரகிறி என்பது பாண்டிகாட்டிலே தேவாரம்பெற்ற சிவஸ்தலங்கள் ஒன்றுகிய திருப்புத்தாருக்குச் சமீபத்திலுள்ள சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்குரிய ஒரு முக்கியஸ்தலம்; இதனை இக்காலத்திலே குன்றக்குடியென ஒரு பெயரிட்டு வழங்குவார்கள்.

இம்மழுரகிபுராணம் ஏற்குறைய நூற்றுடத்திற்குமுன் மதரையைச் சார்த்த சிவகங்கையில் வசித்த வித்துவான் வேதாந்த சுப்பிரமணியபிள்ளை என்பவரால் வடமொழி மழுரகிறி மாண்மியத்தினின்று மொழி பெயர்த்துப் பதின்மூன்று சருக்கங்களையுடையதாகச் செய்யுள் கடையாயியற்றப்பட்டது. இந்நால் கலியுகவாரதாகிய சுப்பிரமணியப்பெருமானது மகிழ்வையையும் அவர், தம்மை மெய்யன்போடு வழிபட்ட அன்பர்களுக்கு வேண்டியவற்றை வேண்டியாக்கு ஈந்தருளிய தன்மையையும் தெளிதிற்புலப்படுத்துகின்றது. இம்மையில் வேண்டிய பயன்களையும் மறுமையில் முத்தியின்பத்தையும் அடைய விரும்புவோர் இதனைச் சுப்பிரமணியாலயங்கடோறும் மெய்யன்போடு ஒதல், கேட்டல் செய்வார்களாயின் அவர்கள் அப் பயன்களை ஒரு தடையின்றிப் பெறுவார்களென்பது நிச்சயம்.

இப்புராணத்தின்கு, சிறுவரும் எளிதிலுணரத்தக்க கடையுள்ள பொழிப்புரையொன்று எழுதி அச்சிடுவித்துத் தரல்வேண்டுமென்று, தாரைக்குத்தையைச் சார்த்த முத்துப்பட்டனம் பேரி. நா. சோக்கலிங்கச் சேடியாரும், மேற்படியூர் நா. ம. து. ராம. சோக்கலிங்கச் சேடியாரும் கேட்டுக்கொண்டபடி உரைசெய்து அச்சிடுவித்தேன்.

சிலர் இப்புராணத்திலே தெய்வாயகி திருமணச்சருக்கம் என ஒன்று சுற்றிலுள்ளதன்ரே அதனை யொழித்துவிட்ட தென்னை என்பராயின், அது வடமொழி மழுரகிறி மாண்மியத்தில் இல்லாமையினாலும், யாழ்ப்பான்தைச்சார்த்த அராவியில் வசித்த ஒரு பிராமணராற் புதிதாய்ப்பரடிச் சேர்க்கப்பட்டமை கந்தேகமின்றித் தெரிந்தமையினாலும். வடதெயத்திலுள்ள வட்டுப்பிரக்களில் தவிர்க்கப்பட்டமையினாலும், ஸ்ரீஸ்ரீ-ந்தகுராதசவாயிகளாகிய நாவலரவர்கள் வில்லிபுத்துராம்வார்பாரதத்தைக் கிருத்தி அச்சிட்டபொழுது அவ்வாழ்வாராற் பாடப்படாது வேலெருகுவராற் புதிதாய்ப்பாடி சுற்றிற் சேர்த்த முடிகுட்டுச் சருக்கத்தை யொழித்து விட்டமையினாலும், வெனப் புலவர்களும் பெரியபுராணம் திருவிளையாடற் புராணம் கம்பராமாயணம் முதலியவற்றைத் திருத்தி அச்சிடுவித்தபொழுது அவற்றிற் புதிதாய்ப்பாடிப் பிறர் சேர்த்த செய்யுட்களை யொழித்துவிட்டமையினாலும், யானும் அச்சருக்கத்தை இசனிற் சேர்த்தல் தவறென்கொழித்துவிட்டேன் என அறிக. இதனை விவேகிங்குணர்க்கு தெய்வாயகி திருமணச் சருக்கத்தை யொழித்துவிட்டது தவறென்று என்மீது குற்றமேற்றுதிருப்பார்களென்று நம்புகின்றேன்.

பார்த்திபஸ் ஆவணிம் {
(1885.) {

இங்குணம்,

ந. ச. பொன்னப்பலபிள்ளை.

இந்துவின் உரையாசிரியர்
 வித்துவசிரோமணி
 ந. ச. பொன்னம்பலபிள்ளையவர்கள்
 வட மலை மு.

1. இளமைப்பருவம்

திரு சிறைக்தோங்கு யாழ்ப்பாண மாதாவின் செல்வப் புதல்வரா கிய இப்பெரியார் பல வித்துவான்களுக்கு உறைவிடமாயிருந்த நல்லூரிலே ஸ்ரீ சரவணமுத்துச்செட்டியாரவர்களுது அருங் தவத்தால் 1836-ம் ஆண்டு வலினம்பி வருஷம் சித்திரை மாதம் 24-க் திங்கி ஜெனனமானார். இவருடைய தாய் மரபு, கார்காத்த வேளாளர் குலத்திலே, பாண்டி மழுவர் குடியிலே சிவஞானச் செல்வராய் இக்கிய நாடெங்கும் பெருங் கீர்த்தி வாய்ந்த ஞானப்பிரகாச முனிவரைத் தன்னுளாடக்கிய பெருமை வாய்ந்தது.

ஸ்ரீ பொன்னம்பலபிள்ளை யவர்கள் சிறுவராய் இருக்கும்பொழுதே அவருடைய தங்கையார் தேவவியோகமாயினர். அக்காலத்து, அரசாங்க உத்தி யோகமும் அதிகாரமுங்கீர்த்தியும் பெருங்கைமையும் வாய்க்க இவரது மாதுலர்களால் இவர் செவ்வனே வளர்க்கப்பட்டார். தமிழ் நாடெங்கும் கைவசமயமும் செந்தமிழும் பரவி மேலோங்குதற்குக் தமது உடல் பொருளாவி மூன்றையும் அர்ப்பணங்கு செய்தவரும் செந்தமிழ்ச் சபாசிங்கமென்னங்கும் பெருங் கீர்த்தி வாய்க்கவருமாகிய ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் இவரது மாதுலர்களுங்கு ஒருவராவர். ஸ்ரீ சரவணமுத்துச்செட்டியார் காவலர் அவர்களுடைய இளைய தமக்கையை விவாகஞ் செய்தார்; அத்தாரத்திற் பிறங்க பிள்ளைகள் முதல் ஒரு பெண்ணும், பின் இப் பொன்னம்பலபிள்ளையவர்களும், அதன் பின் ஒரு பெண்ணும், பின் ஒரு ஆணுமாக நால்வராவர்.

2. கல்விப் பயிற்சி

இவர் தமக் ஜெக்தாம் பிராயத்திலே வித்தியாரம்பஞ் செய்யப்பெற்று முறையே கல்வி பயில்வாராயினர். “விளையும் பயிரை முளையிலே தெரியும்” என்ற பிரகாரம் இவருடைய நுண்ணிய விவேகத்தையும் கல்வியிற் கொண்டுள்ள ஆர்வத்தையும் முகத்திலே இப்பல்பாகப் பொருந்திய தேஜஸ்சயுங்கண்டு மகிழ்ச்சிகெண்டு இவர்மீது அபிமானம் பாராட்டு வந்தனர் பலர் என்ப. இவர் பாவிய தலையிலேயே, அந்தாளில் நல்லூரிற் சிறந்த கல்வி மானுயம் கைஷ்டிகப் பிரமசாரியாயிருந்த ஸ்ரீ கார்த்திகேய உபாத்தியாயரிடம் கிடண்டு இலக்கணம் வாக்குண்டாம் முதலிய நீதிநூல்கள் ஆசியவற்

மைக் கற்றூர். அதன்பின், தமது மாமனூராகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ நாவலரவர்களிடம் உண் நூற்காண்டிகையுரை, விருத்தியுரை, திருவள்ளுவர் - பரி மே மழகர் உரை, திருவிளையாடற் புராணம், கந்தபூராணம், பாரதம், இராமாயணம், தொல்காப்பியத்துக்கு நச்சினார்க்கினியர் சேஞ்சையரயர் இளம்பூராணர் ஆகிய மூவரது உரைகள், தொல்காப்பியச் சூந்திர விருத்தி, இலக்கணக்கொத்து, இலக்கணவிளங்கச் சூரூவளி முதலிய நூல்களையும் இன்னும் பல சங்க நூல்களையும் சந்தேக வீபரீதமின்றிக் கிரமமாகக் கற்றூர்.

பொன்னம்பலபிள்ளை யவர்கள் தமது இளம்பிராயக்கொடங்க மரண பரியந்தம் கல்வி கற்பதிலும் அதனை மாணவர்களுக்குப் போதிப்பதிலும் பூராணங்களுக்கு இன்னிசையோடு அரிய உரை கூறுவதிலும் மனத்தைச் செலுத்தி வந்தாட. அக்காலத்து அரசினர் இவருக்கு “கொத்தாரிசு” உத்தியோகம் கொடுத்தார்கள். இவரது மாதுலர்கள் கொரவமான அரசாங்க உத்தியோகத்தார்களாக இருந்தாலும் இவர் எவரும் மதிக்கத்தக்க பேராழி வாய்க்கூட வித்துவசிரோமனியாய் விளங்கியமையாலும் இவரிடத்திற் பெரிதும் விருப்பம் வைத்த இவரது பங்குக்கள் இவருக்குப் பெண் கொடுப்பதற்கு மிக முயன்றும், இவர் கல்விமீது கொண்டுள்ள ஆர்வத்தினால் போலும் விவாகஞ் செய்ய உடன்பட்டிலர்.

3. உரையாசிரியர்

இவ்விபாழ்ப்பாணத்தின் கண்ணேணுன்ன விநாயகராலயம், சிவாலயம், சுப்பிரமணியராலயம் முதலியவற்றிலும், திருமடங்களிலும் வருடங்கோதாஹும் கந்தபூராணம், திருவிளையாடற் புராணம், திருவாதாலூடிகள் புராணம் என்னுமிவற்றை விதிப்படி படனங்கெச்ய இங்குள்ள கைவ நன்மக்கள் அப்படனத்தை நியதியோடு சிரவணங்கு செய்தலாகிய வழக்கமுண்டு; இப்படியான ஆலயங்களில் விசேஷ படனம் கடக்கும்போது ஆங்காங்குள்ள அன்பர்கள் இப்பெரியாலரை இரங்கு அழைத்து அர்த்தஞ் சொல்லச் செய்து ஆர்வத்துடன் சிரவணங்கெச்யது வந்தனர். அங்குனம் அர்த்தஞ் சொல்லுங்காலத்தில் இப்பேராசிரியர் தமது கம்பீரமான தோற்றக்குடன் பூமகள் விலாசமும் நாமகள் விலாசமும் தமது முகத்திற் பொலிய, இயல்பாகவுள்ள இனிய விடற் ரேஞ்சையோடு இராகங்கள் அமைய, நுட்பமுங் திட்பமும் வாய்ப்பகட்டுரை வண்மையுடன் உரைவிரிப்பதைக் கேட்டால், அழுத பிள்ளையும் வாய்மூடி அதனைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியடையுமாம்; இக் கலாவிநோதருக்குக் கைவங்கத் நூல் கம்பராமாயணமாகும். வண்ணை வைத்தியேசவரர் கோயின் மண்டபத்தில் ஸ்ரீமத் பொன்னம்பலபிள்ளையவர்கள் இராமாயணத்திற்குக் கிரமமாக வீரிவரை சொல்லிவந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டிலுள்ளார் ஆயிரக்கணக்கானேர் ஆங்காங்கிருந்துவந்து அவ்வீரிவரையாகிய அமிர்தத்

கணபதிதுரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ம ழ ர கி ர பு ரா ண ம்.

காப்பு.

புமேவு திருமணக்கும் பூவைமலர்
நிகார்மேனிப் புனிதப்புத்தேள்
நாமேவு செல்விபுணர் நான்முகனின்
திரன்முதலோர் நயங்துபோற்றுங்
தேஷேவு கொன்றைபுனை தோகையடிக்
கணபதிதாள் சென்னிசேர்த்திப்
பாமேவு செந்தமிழான் மழுரகிரி
புராணமது பகர்தலுற்றும்.

இதன் பொருள்: செந்தாமரை யாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற இலக்குமியை மணஞ்செய்த காசைப்பூவையொத்த திருமேனியையுடைய பரிசுத்த ராகிய விட்டுண்டு, நாவில் வீற்றிருக்குஞ் சரசுவதியைச் சேருகின்ற பிரமா, இந்திரன் முதலானார் விரும்பித் துதிக்கும் தேந்பொருந்திய கொன்றைப் பூமாலையை யணிந்த தோகையடி விளாயகருடைய பாதங்களைச் சிரமேற் கொண்டு செந்தமிழிற் பொருந்திய பாக்களால் யாம் மழுரகிரி புராணத் தைப் பாடுவாம் என்றவாறு.

தோகையடிக் கணபதி - மழுரகிரியிலெழுஉதருளியிருக்கின்ற விளாயகர். செந்தமிழ் மேவு பாவினால் எனக் கூட்டுக. யாம் - தோன்று எழுவாம். திருமணக்கும் - ஜயுருபு தொக்கது. திருமணக்கும் என்பதில் மணக்கும் என்பதற்கு விளங்குமெனப் பொருள்கொண்டு, திருவை எழுவா யாக்கினு மழையும். இப்பொருட்கு மணக்கும் என்னும் பெயரொச்சம் மேனி யென்னும் பெயர்கொண்டதாக்குக. மழுரகிரி புராணம் - வடதூன்முடிபு. இந்துவில்லையின்றி யினி து முடியுமாறு விளாயக வணக்கங் கூறியவாறு.

பா யி ரம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

விநாயகக் கடவுள்.

சீர்கொண்ட தாதையைப்போன் மதன் றனுவைப்
பார்ப்பளவிற் சிதையநாறு
நீர்கொண்ட நால்வாயன் கரிமுகன் வெண்
கோட்டின்செங் நிறத்தன் வாய்த்த
வேர்கொண்ட கொன்றைபுளை செஞ்சடையோ
னன்பார்மனத் திருக்குநிபத்
தார்கொண்ட திறன்முருசன் றன்முன்னே
னிருசரணாந் தலைமேற்கொள்வாம்.

இ—ள்: சிறப்பைப் பொருந்திய பிதாவாகிய சிவபிரானைப் போல
மன்மதனுடைய தனுவினைப் பார்க்குமல்லிற் சிதையும்படி கெடுக்கின்ற நீர்
செறிந்த கான்ற வாயை யுடையரும், யானை முகத்தினையுடையரும், வெண்
மையாகிய கோட்டையுடையரும், சிவந்த நிறத்தையுடையரும், சிறந்த வழு
ஞகக்கொண்ட கொன்றை மாலையைச் சூடுஞ் சிவந்த சடையை யுடையரும்,
அடியார் மனத்திற் குடியிருக்குஞ் கடப்பமாலையையன்ற வலிமையையுடைய
குமாரசவாயின்து தமையனும் ஆகிய விக்கிணேச்சரப் பெருமானுடைய
இரு பாதங்களை யாம் சிரமேற் கொள்வாம் எ—று.

சிதைய நாறு நீர் கொண்ட என்பதற்குச் சிதையும்படி நாறு நீர்மை
கொண்ட எனினும் பொருங்கும். மதன் றனுவை என்பதற்குச் சிவபெரு
மானுக்கியையப் பொருள் கொள்ளங்கால், மன்மதனுடைய சரீரத்தையென
வும், விநாயகருக் கியையப் பொருள்கொள்ளங்கால், மன்மதனுடைய வில்லா
கிய கரும்பை யெனவங் கொள்க. [யானை கரும்பினைக் கண்டவழி விரும்பி
யுண்ணு மியல்புடையதாதவில்ல அவ்வியானை முகத்தினைக்கொண்ட விநா
யகக் கடவுளுக்கு “மதன் றனுவைப்பார்ப்பளவிற் சிதைய நாறு நால்
வாயன்” என்ற அடை கொடுக்கப்பட்டது.] (1)

சிவபெருமான்.

அருளருய்பி பிதயமதி லான்மாக்கண்
மலமதனை யகற்றவேண்டிப்
பெருகியதத் துவங்க.ட்டிக் கண்மமெலாம்
புசிப்புத்துப் பெயர்த்துப்பின்னை

நிருமலஞ்செய் தினையடிக்கீழ் நிறுத்தவிலை
யாட்டயரு நிமலஞானப்
பரமசிவன் றிருவடிகள் புந்தியுஞ்சென்
னியும்வைத்துப் பரவுவாமே.

இ—என்: திருவள்ளத்தி வருளன்டாய், ஆன்மாக்கள்ளடைய மலத்தை
நீக்கவேண்டி மிகுந்த தநு கரணங்களைக் கூட்டிப் (புவனங்களில் அவ்வான்
மாக்கள் செய்த) கண்மங்களைனத்தையும் நாகருவித்துத் தொலைத்துப் பின்
மலமறச்செய்து, தமது இருபாதங்களின் கீழிருத்தித் திருவிளையாடலைச்
செய்யும் நிருமலஞானத்தையடைய சிவபெருமான் து பாதங்களை மனத்திலுள்
சிரத்திலுமிருத்தி யாம் தோத்திரஞ் செய்வாம் எ—று. (2)

உமாதேவியார்.

மருவலுறு தன்னையுஞ்சோற் றுவிருளாய்
மறைத்துப்பீன் கருணைமல்கிக்
குருவடிவாய் வந்துமலங் தனையகற்றித்
தனைச்சிவலைக் குறிப்புற்காட்டிப்
பெருகயமுத் தியையுயிர்க்குக் கொடுத்தருஞ்
மெந்தாயெம் பெருமான்வாமத்
தருகிருக்கு மக்கயற்க னுமையவடன்
சரணமல ரகத்துள்வைப்பாம்.

இ—என்: பொருங்துகின்ற திரோதானமாகிய தன்னையுஞ் தோற்றுத்
விருளாய் நின்று மறைத்து, பின் கிருபை பாவித்துத் தேசிக மூர்த்தமா
யெழுங்தருளிவந்து ஆணவுமதவிய மும்மலங்களைக் கெடுத்து, பின் பரை
யாகிய தன்னையுஞ்சிவத்தையுஞ் குறிப்பாற் றரிசிப்பித்து, சிறைந்த முத்தியை
ஆன்மாக்களஞ்சுக்குக் கொடுத்தருஞ் மெமதன்னையாகிய, எம்பெருமானுடைய
வாமபாகத்தில் வீற்றிருக்கும் அழிகிய கயல்போலுங் கண்களையுடைய உமா
தேவியாரது பாததாமரகளை யாம் சிந்திப்பாம் எ—று.

எந்தாய் உமையவள் என வியையும். [எம்+தாய்=எந்தாய்.] (3)

சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

பிரணவந்தா ரகப்பிரமங் குடிலையெனு
மோரெழுத்தின் பொருளைப்பேசென்
றரியத்திரு வடிவணங்கா தஞ்சவிசெய்
மலரயனீச் சிறையில்வைத்தே

யுருகியவன் பொடுவணங்குஞ் குறுமுனிவற்
கெப்பொருஞ் முரைக்கும்வைவேன்
முருகன்மல ரதிமனத்தி னுறவணங்கி
யறிபொருள்கண் முழுதுந்தேர்வாம்.

இ—என்: அருமையாகிய (தம்முடைய) திருவடிகளை நமஸ்கரியாமற் கைகூப்பி வணங்கிய பிரமணைப் பிரணவம் தாரகப்பிரமம் குடிலை என்று சொல்லப்படும் ஏகாக்ஷரத்தின் பொருளோச் சொல்லுக என்று பணித்து, (விடை கூருமையாற்) சிறையிலேவைத் து, மனமுருகு மன்பினாலே வணங்கு கின்ற அகத்தியமுனிவருக்கு எல்லாப் பொருளையுங் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கூரிய வேற்படையை யுடைய முருகக் கடவுள்து செந்தாமரை மலர்போலுங் திருவடிகளை மனத்திற் பொருஞ் த நமஸ்கரித்து அறியவேண்டிய பொருள்களை யெல்லாம் யாம் அறிந்துகொள்ளுவாம் எ—று.

[சிருட்டிகர்த்தாவாகிய பிரமா, தம்மை மனப்பூர்வமாக வணங்காமை யினால் அவரைத் தண்டித்து, மெய்யன்போடு தம்மை வழிபட்ட அகத்திய முனிவருக்கு ஞானேபதேசஞ் செய்தருளிய முருகவேன், தமிழேனும் மெய்யன்புடன் திருவடி பணியின் அருள்புரிவர் என்றபடி.] (4)

வேறு.

திருப்பரங்குன்று நற்செந்திமாநகர்
அருட்டிருவேரக மாவினன்குடி
பருப்பதப்பன்மைகள் பழம்பெய்சோலையம்
பொருப்பினுமுறைபவன் சரணப்போற்றுவாம்.

இ—என்: திருப்பரங்குன்றினும், நல்ல பெரிய திருச்செங்கிப் பதியி னும், அருளோயடைய திருவேரகத்தினும், திருவாவினன்குடியினும் பல மலை களினும், பழமுதிர்சோலை மலையினும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற குமாரசவாயி யினால் திருவடிகளை யாம் தோத்திரஞ்செய்வாம் எ—று.

[பருப்பதப் பன்மைகள் - முருகக்கடவுள் திருவீளாயாடல் செய்தருளு தற்கு இடமாகவுள்ள சில மலைகளாம்; இவைகள் “குன்றுதொரூடல்” எனக் கந்தபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ளன. திருப்பங்குன்றம், திருச்செந்தூர், திருவேரகம் (சுவாமிமலை), திருவாவினன்குடி (பழனி), குன்றுதொரூடல், பழமுதிர்சோலை யென்னுமித் தலங்கள் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் படைவீடுகளைவும் ஆருதாரங்களைவும் வழங்குப; இவற்றுட் பழமுதிர்சோலை இக் காலத்து அழகர்கோயிலெனப்பட்டு விட்டனுதலமாக வழங்குகின்றது.] (5)

திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனர்.

அம்பிகைதன்முலைப்பாலில்விகுழழுக்குத் துண்டபிரானமுகார்சோம
விம்பமெனுமலர்முகத்தான் றிருமருகல்வணி சப்பெண்விடங்தீர்த்தாண்-
நட்புகின் றசைவரெலாமீடேறங். சமணர்கழுநண்ணசெய்த [டோன்
வம்பர்பிரான் றிருநிற்றுன் சம்பந்த வினையடிகளுள்த துவைப்பாம்.

இ—ள்: உமாதேவியாருடைய திருமுலைப்பாலோடு சிவஞானத்தைக்
குழுத்தண்ட தலைவரும், அழகு நிறைந்த வட்டமாகிய சந்திரன்போலும்
அலர்ந்த திருமுகத்தையடையவரும், திருமருகவிலே வணிகப்பெண்ணை,
விடங்தீர்த்தாண்டவரும், (தம்மை) நம்புகின்ற சைவர் யாவருங் கடைத்
தேறும் பொருட்டுச் சமணரைக் கழுவேற்க செய்த சிவபெருமானது திரு
நீற்றை யடையவரும் ஆகிய திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனருடைய உபய
பாதங்களை யாம் மனத்துள் வைப்பாம் எ—று.

நண்ணசெய்த நீற்றுனென வியையும். [திருமருகல் எனப்படுந் தலத்
தில் விடங் தீண்டியிறந்த வணிகனை உயிர் மீட்டு அவனுடைய காதலிக்கு
அருள்செய்த வரலாற்றைப் பெரியபூராணத்துக் காண்க. சமய வாதத்திலே
தோல்வியற்ற சமணர்கள் தாம் செய்துகொண்ட சூரிணபடி தாமாகவே கழு
வேற்றிராதவின் “சமணர்கழு நண்ணச் செய்த” எனப் பட்டது.] (6)

திருநாவுக்கரச நாயனர்.

மணிவயிற்றிற்குலைதவிர்த்தங்கையினிற் புனைசூலைவன்றேட்டட்டி
யணிதிகழுதன்றிருப்பாதஞ்சிராஞ்சுட்டிச்சிவனுளுமப்பனம்மான்
பணிவிடையிலுயர்வற்றேருங்வேளாளர்குலம்விளக்கும்பாதிபோல்வான்
றண்வில்புகழுத்திருநாவுக்கரையனிருசரணமலர் தலைமேற்கொள்வாம்.

இ—ள்: அழகிய வயிற்றிலுள்ள சூலைநோயை மாற்றித் திருக்காத்தி
லேங்குஞ் சூலத்தை (ச்சிவபூதத்தைக்கொண்டு) வலிய புயத்தில் எழுது
வித்து, அழகு விளங்குஞ் தமது திருவுடியைச் சிரத்திற்குட்டி, சிவபெருமான்
ஆண்ட அப்பெரன்னாஞ் திருநாமத்தை யடையரும், அப்பெருமானுடைய
திருத்தொண்டான் மிக்கவரும், வேளாளர் சூலத்தை விளங்கச் செய்யுஞ்
சூரியன்போல்வாரும் ஆகிய குறைவற்ற கீர்த்தியையடைய திருநாவுக்கரசு
நாயனருடைய இரு பாதாமரைகளை யாம் சிரமேற்கொள்வாம் எ—று.

[அங்கையினிற் புனை சூலை யென்பதிற், சூல் - சூலப்பகட; அப்பர்சவாமி
களின் விண்ணப்பத்திற்கியைஞ்து பரமசிவம் சிவபூதத்தைக் கொண்டு அவ
ருடைய புயத்திலே சூலமுத்திரையை இடுவித்தருளினரென்பது பெரியபூர
ணம். அப்பர்சவாமிகள் தமது அங்கத்திற் சூலத்தைப் பொறித்தருளும்படி

பரமபதியை இராந்தமையை “பொன்னர்திருவடிக்கொன்றுண்டு விண்ணப்பம் போற்றி செய்யும், என்னவிகாப்பதற் கிச்சை யுண்டே விருங்க்ற்றல், மின் னரு முவிலைச் சூலமென்மேற்பொறி மேவு கொண்டல், துன்னர் கடங்கை யுள் தூங்காணமாடச் சூடர்க்கொழுஞ்சே” என்பது முதலாகவருஞ் தேவா ரத்தாலுணர்க. சமயதூரவர் நால்வுருள் வைனேயோர் மூலங்கும் அந்தணர் குலத் தவதறித்தோராக, அப்பர்சுவாமிகள் வேளாண்வருணத் துதித்தவராதவின் “வேளாளர் குலம் விளக்கும் பரிதிபோல்வான்” என்றார்.] (7)

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

கம்பினவன் முனினினுற்பிரிந்தாலுந்தடுத்தாள்வர்காயன்மாரென் ரம்புவியலாமறியச்சிவபெருமான் ரடுத்தடியனுக்கியையஞ் [தால் செம்பதும்வருந்தநடந்தெடுத்திட்டும்பராவையிடைச் சேர்த்துந் தூ - இம்பர்மிசையாளவந்தசந்தரன்றன்பாதமெனதிதயத்தாமே.

இ—ள்: (தம்மை)நம்பியிருந்தவன் கோபத்தாற் பிரிந்தாலுங் தடுத்தாட் கொள்வர் யசமானரென்று அழியை உலகமெல்லாமறிய, சிவபெருமான் தடுத்தாட்கொண்டு, செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகள் வருந்தநடந்து பிழையை யேற்றுக் கொடுத்தும், தூது சென்றமையாற் பராவையாரிடத்திற் சேர்த்தியும், இவ்வாறிவ்வலகத்தே யாட்கொன்றுமாறு திருவதாரங்கெய்த சந்தரமூர்த்திநாயனுருடைய திருவடிகள் அடியேன் மனத்தவாம் எ—று.

[செம்பதும் வருந்த நடந்து ஜூயம் எடுத்திட்டும் எனவும், செம்பது மம் வருந்த நடந்து தூதால் பராவையிடைச் சேர்த்தும் எனவுங்கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க. ஜூயம் - பிச்சை. இவற்றின் விரிவைப் பெரிய புராணத்துட் காண்க.] (8)

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

கண்ணவின்சாறுபாகுதன்னின்முறித்தெடுத்திடுமக்காரம்போலப் பன்னியிடுமாரியத்திற்றென்மொழியின்புளதனுற்பாடுகென்ன வந்நிலையேகோவைதிருவாசகத்தானரன் றன்னையன்பிற்பாடுந் தன்னிகரின்மாணிக்கவாசகனுர் திருவடியெந்தலைமேற்கொள்வாம்.

இ—ள்: கருப்பஞ்சாந்தைக் காய்ச்சினமையாலாய பாணியினின்று முறித தெடுக்கும் வெல்லக்கட்டிபோல, சொல்லப்படுகின்ற ஆரியத்தினுங் தமிழ் மொழி சிறந்தாகவின் அத் தமிழ்மொழியாற் பாடுகவென்று சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருள, அப்படியே திருக்கோவையாலும் திருவாசகத்தாலும் அச்சிவபெருமானை அன்பினுற் பாடிய தமக்கு சிகராவார் பிறரில்லாத மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுடைய திருவடிகளை நம் சிரமேற் குடுவாம் எ—று.

[அக்காரம் - கண்டசர்க்கரை; இக்காலத்திற் கற்கண்டென வழங்கும். ஆட்கொண்ட ஜயரின் திருவளக்குறிப்பின்வழிநின்று வாதழூரடிகள் திருவாசகத்தைப் பாடியருள், அதனைத் திருச்செவிமடுத்து எம்பெருமான் அவ்வன்பர் திருநாமம் மாணிக்கவாசகரெனப் பணித்தருளினரென்பதை,

“பழுதிலாதசொன்மணியினைப்பத்திசெய்தனபு

முழுதுமாகியவடத்தினுள்முறைதொடுத்தலங்கல்

அமுதுசாத்துமெய்யன்பருக்ககமகிழ்ந்தையர்

வழுவிலாதபேர்மாணிக்கவாசகனென்றார்.” என வருதலானுணர்க.

இவ்வரலாற்றினைத் திருவாதழூரடிகள் பூராணம், திருவிளையாடற் பூராணம், திருப்பெருந்துறைப்புராணம் என்னுமிவற்றிற் பரக்கக் காண்க.] (9)

திருநந்திதேவர் முதலியோர்.

காற்றெறனினுங்கரந்தேகாக்காவல்புரி திருநந்திகழல்கள் போற்றி மாற்றருஞ்சிர்க்கண்ணப்பார்சிறுத்தொண்டரியற்பகையார்மலர்த்தாள்வாழ்த் தூற்றையகன்மார்க்கண்டர்சண்டசரடி தலைமேற்கொண்டுநாளும் [திக்ஏற்றினமர்சிவனடியார்யாவரவர்மலர்ப்பதமுமிறைஞ்சுவாடுமே.

இ—ள்: (அருவமாகிய) காற்றுயினும் மறைந்த செல்லாமற் காவல் செய்யும் திருநந்திதேவருடைய திருவடிகளைத் தோத்திரங்செய்து, நீக்கற்கரிய சிறப்பினையுடைய கண்ணப்பநாயனார் சிறுத்தொண்டநாயனார் இயற்பகை நாயனார் ஆகிய இவர்களைத் தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளைத் துதித்து, யமனை வென்ற மார்க்கண்டேய முனிவர், சண்டேசாநாயனார் ஆகிய இவர்களுடைய திருவடிகளைச் சிரமேற் குடி, இடபவாகனத்தில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானுடைய அடியார்கள் எவர்களோ அவர்களுடைய தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளையும் நாடோறும் யாம் வணங்குவாம் எ—று.

[முன்னாரு காலத்திற் சூரபன்மனூற் றுன்புற்ற அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கள் கைலாசபதியிடஞ் சென்று அப்பெருமானைத் தரிசித்தற்குச் சமையம் பார்த்து வரும்படி வாயுதேவனைத் தூண்ட, அவ்வாயுதேவன் அவர்கள் வேண்டுகோட்டியைந் து வெள்ளி வெற்பையனுகி அதன் சிகாத்தில் விளங்குவதாகிய செம்பொற் றிருக்கோயிலைக் காக்கும் திருநந்திதேவ ரறியாவண்ணம் மந்தமாருதமாக உட்புக முயலுதலும் அதனை யுணர்ந்த நங்கிதேவர் உரப்ப, வாயுபுகவான் நடுநடுகி வீழ்ந்து சுவயவடிவத்தோடு நங்கியம்பெருமானைப் பிழைபொறுத்தருளும்படி பணிந்து, உட்செல்ல முடியாது மீண்டன்றை வின் “காற்றெறனினுங் கரந்தேகாக் காவல்புரி திருநந்தி” பென்றார். இதன் விரிவைக் கங்குபூராணம் திருவதாராப்படலத்திற் காண்க.

மாற்றருஞ்சிர் என்பதைச் சிறுத்தொண்டர் இயற்பகையார் என்பவற் கிடூஞ் தனித்தனி கூட்டிக்கொன்க, அறுபத்தலுன்று நாயன்மாருட் கண்

அ.

மழுரகிரி புராணம்

னைப்பர் சிறுத்தொண்டர் “இயற்பகையார் என்னும் மூவரும் செயற்களிய சிவ தொண்டினைச் செய்துள்ளாராதலின், ‘மாற்றகுஞ் சீர்க் கண்ணப்பர் சிறுத் தொண்ட ரியற்பகையார் மலர்த்தாள் போற்றி’ என ஆசிரியர் அம்முவரையும் விதந்தெடுத்துக் கூறினர். இவர்கள் செய்த தொண்டின் றிறம் மேலான தென்பதை, ‘வாளான் மகவரிங் தூட்டவுல்லெனல்லன் தொண்டு செய்து நாளாறிற் கண்ணிடந்தப்பவல்லெனல்லன்’ எனப் பட்டினத்திடிகள் பாராட்டியதனாலும், ‘செயற்கருஞ்செய்கைசெய்த தீரனே யேசலம்’ என்று இயற்பகையாரை இறையவர் விளித்ததாகப் பெரியபூராணத்திற்குறப்பட்டிருத்தலானுமுணர்க. காற்றெனினும் என்றதில் உம்மை உயர்வு சிறப்பு. சிவகண்ததவருள் தலைமைவகித்த திருநக்ஞதீவர், சிரஞ்சீலிகளுட் சிறந்தவரும் முனிசிரேஷ்டருமான மார்க்கண்டேயர், சிவ வழிபாட்டைச் செய்த பின் தம்மை வணங்கும் அன்பர்க்கட்கு அச்சிவவழிபாட்டின் பலைனையும் தங்கிருவருளையும் பாலிக்கும் சண்மசர் கண்ணப்பர் முதலாம் மூவீராகிய இவர்கட்குச் சிறப்பாகவும் ஏனையோர்க்குப்பொதுவாகவுக் குதிக்கியவாரும்]

சரசுவதி.

சேவுயர்கொடியோன்புள்ளரசுயர்த்தோ னன்னவாகனத்தினன்றேவர் காவலன்வசிட்டன்முதலியமுனிவர்காசினியோர்கள்கீழுலகின் மேவினரெவருமுமாகாமேவினங்குறுதொழிலெலாநடப்ப நாவுறைக்கலைமாமடந்தைத்தன்சரணநளினமாமலர்வணங்குதுமே.

இ—ம்: இடபத்தை உயரச்செய்த கொடியையுடைய உருத்திரர், கருடனை (வாகனமாகக் கொண்டமையால்) உயரச்செய்த விட்டுணு, அன்னத்தை வாகனமாகக் கொண்ட பிரமா, இந்திரன், வசிட்டர் முதலிய இருடி கள், மூமியிலுள்ளவர்கள், பாதலவுலகத்திலிருக்கின்றவர்கள் ஆகிய எவர்களும் ஊர்களாகாமல், விளங்குகின்ற எல்லாத் தொழில்களும் கடைபெற நாவிற் குடிகொண்டிருக்கும் மேன்மை பொருந்திய சரசுவதியினுடைய பாதமாகிய தாமரை மலர்களை யாம் வணங்குவாம் எ—று.

புள்ளரசுயர்த்தோன் என்பதற்குக் கருடக்கொடியோன் எனினுமாம், [உருத்திரன் விஷ்ணு பிரமா எனப்படுவோர் ஊமராகாமே யென்பது கலை மடந்தைக்கு உபசாராகக் குறப்பட்டது.]

வாழ்த்து.

அரசர்தஞ்செங்கோல்வாழ்கவந்தணர்வேள்வியார்க பெருநிலம்வளங்களீண்டமாதமும்மழுகள்பெய்க மருவுகசைவவாய்மைமன் னுகவுலகிற்றனம் இரவியுள்ளளவுப்பார்மேலிருக்குக்கயாஞ்செய்துலே.

இ—ள்: அரசருடைய செங்கோல் வாழ்க்; பிராமணர்களுடைய யாகங்கள் நிறைக்; பெரிய பூமிவளங்கள் நிறைக்; மாதங்கடோறும் மும்மழை பெய்க்; சைவசமயத்தின் உண்மை பொருந்துக்; உலகத்திலே தரும் நிலைபெறுக்; யான் செய்யும் இந்த மழுராகிரிபுராணம் பூமியின்மேற் சூரி யனுள்ளவரையு மிருக்குக் எ—று.

(12)

அவையடக்கம்.

ஜபிரண்டுநலந்தமுவியக்குற்றமகற்றிமதமேமுமாக்கிச் செய்யுமியற்புலவோர்கள் கவிபுலையுஞ் செவ்வேவளன்சிறியசொல்லும் மெய்யிலனிக்திடுவர்கங்கைப் பெருக்கிருக்குஞ் சிவன் சென்னிமிகையேயன்பர் கையினிடையெடுத்தாட்டுங்களுப்புனலு மவனியின்கட்களிகொள்வாரே.

இ—ள்: சிவபெருமான் கங்கைப்பெருக்கிருக்கும் தமது திருமூடியின் மேல் பூமியின்கண் அடியவர்கள் கையாலெடுத்து அபிடேகஞ் செய்யுஞ் சூன் நீரையும் மகிழ்வர்; ஆதலின், (சுருங்கச் சொல்லன் முதலிய) பத்தமுகையுஞ் தமுவி, (குன்றக்கற்றன் முதலிய) பத்துக் குற்றங்களையும் நீக்கி, (உடன்படன் முதலிய) எழுவகை மதங்களையும் நிறுவி, (பாக்களை அணிபெறச்) செய்கின்ற இயற்றமிழ்ப்புலவர்களுடைய பாமாலையைத் தரித்தருஞும் முருகக்கடவுளானவர் எளியேனுடைய புன்சொல்லாய பாமாலையையுஞ் திருமேனி யிலே தரித்தருள்வர் எ—று.

[கங்கை நீரையும் அன்பர் தமக்கு அபிடேகஞ் செய்யும் குளத்து நீரையும் பேதமின்றி ஏற்றற்றஞுபவர் பரமபிதாவாதலின், தங்கையினியல்பு மைங் தற்கு முன்னெட்டன்றுங்கு, அப்பெருமானுடைய அருமைத் திருக்குமாராராகிய முருகக்கடவுளும் தம்மீ தூ ஏற்றநிழ்ப்புலவர்சாத்தும் பாமாலையையும் தமியேன் புன்சொற்களால் யாத்துச் சாத்தும் பாமாலையையும் பேதமின்றி ஏற்றற்றஞுவ ரென்றபடி. இக்கருத்தமைய, கச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகளும் அவையடக்கமாக: “இந்து மென்பு சிரம்பிறை தாங்கிடேனுன், மைங்த ஞேதலின் மற்றவன் ஒனுமென், சந்த மில்லுரை யுந்தரிப் பானெனஞக், கந்த னுக்குரைத் தேனிக் கடையினே” எனவும், “பொய்யற்றகீரண்முதலாம்புல வோர்புகழிந்த, ஜயந்தென தசிறுசொல்லுமொப்பாகும் ” எனவங் கூறியிருத்தலைக் கந்தபுராணத்துட்ட காண்க. பத்தமிகு பத்துக் குற்றம் எழுவகைமத மென்னு மிலற்றின் விரிவைத் தமிழிலக்கணநூல்களுட் கண்டுணர்க.] .

வேறு.

(13)

செம்பினிற் செறியுங் களிம்பினை யமலஞ்

செய்திடுங் குளிகையே யனைய

கம்பமால் களிற்றி னரசர்வங் தெதிர்கொள்

கவிமதச் செருக்குறும் புலவீர்

தும்பிமா முகத்தோன் முணைவன்வாழி மழுரத்

தொல்கிரி புராணம் திசைத்தேன்

அம்புவி யுவப்ப மறுவிலா வணிசெய்
தன்புடன் கொள்கான் றைவே.

இ—ன்: செம்பிற் பொதிந்த களிம்பைச் சுத்தமாக்கும் ரசகுளிகை யைப் போலும் தூண்டைடுக்குங் மதமயக்கம்பொருந்திய யானையுடைய அரசர்களும் வங்த எதிர்கொள்ளுங் கவிமதச் செருக்கையுடைய புலவர்கான்! யானைமுகத்தையுடைய விக்கிணேச்சானுடைய தம்பியாகிய முருகக்கடவுள் எழுங்கருளியிருக்கும் பழைய மழுரகிரி புராணத்தை யான் பாடினேன்; மழியிலுள்ளார் மகிழுமாறு குற்றமில்லாத அலங்காரத்தைச் செய்து அன் போடு நன்மையை யுடைத்தென்று கைக்கொள்ளக் கடவுர்கள் எ—று.

அனைய புலவர் எனக்கூட்டுக. [செம்பினிடத் துள்ள களிம்பையைற்றி அதனைச் சுத்தஞ்செய்யும் ரசகுளிகையைப்போல நீவிரும்னன் கவிதையிலுள்ள குற்றத்தை யகற்றி அதனை அணிபெறச் செய்யுங்க வௌன்பது கருத்து.] (14)

வேறு.

லாத ராயனன் சூதனை முனிவற்கு வழங்கச்
சூத மாமுனி வனத்துறை முனிவர்க்குச் சொன்ன
வாதி யாகிய புராணமூ வாறினுட் சிவலை
மீயாது தொல்கடை பத்தென மொழிவர்நன் சூணர்ந்தோர்.

இ—ன்: வேதவியாச முனிவர் சூதமுனிவருக் குபதேதிக்க, சூதமகா முனிவர் கைமிசாரனையத்தில் வசிக்கின்ற முனிவர்களுக்குபதேதித்த முதன் யைய வர்கிய பதினெண் புராணங்களுட் சிவபுராணங்கள் பத்தென்று கூறு வர் பெரியோர் எ—று.

[வாதாராயனன் - வதரிகாச்சிராமத்தில் வசித்தவன். தொல்கடை - புராணம்; சிவபுராணம் பத்தாவன்: சைவம், பலிதியம், மார்க்கண்டேயம், இலிங்கம், காந்தம், வராகம், வாமனம், மற்சம், கூர்மம், பிரமாண்டம் என்பன.]

அன்ன பத்தினு எதிகமாஞ் சைவமாங் கதனிற்
பின்ன ராயகூ திருத்திர சங்கிதை பேசும்
வன்ன மாமயிற் கிரியது மகிழையை வடநூல்
சொன்ன வாறியான் றமிழினற் சொல்லுத அற்றேன்.

இ—ன்: அச்சிவபுராணங்கள் பத்தினுள் சைவபுராணம் விசேஷமுடைத் தாம்; அப்புராணத்திற் பிற்பகுதியாகிய உருத்திரசங்கிதை அழகிய பெரிய மழுரகிரியின் பெருமையைக் கூறும்; (அதனை) வடமொழியிற் கூறப்பட்ட படி எளியேன் தமிழ்மொழியாற் பாடத் தொடங்கினேன் எ—று.

[வடநூல் - (எண்⑥) மழுரகிரிமான்மியம்] (16)

பாயிர முற்றிற்று.

முதலாவது
மயூரகிரியின் வரலாறுரைத்தசருக்கம்.

பரிதியனையதிகிரியோன் றப துமன்செலுத்துமதனைலே
பெரியவுக்கைமிசமென்றெழுருபேர்பேசுமல்வனத்தில்
முருகுகமழுமலர்க்கொன்கைறமுதல்வனருளான் முழுதுணர்ந்த
திருகுகினவெம்பகைகடந்ததெய்வச்சுதன்சென்றடைந்தான்.

இ—ன்: சூரியன் போலும் ஓர் சக்கரத்தைப் பிரமா உருட்டுங் கார
ணத்தான் மேன்மையையடைய உலகம் கைமிசமென்றெழுரு பெயரைச்
சொல்லும் அந்த ஆரணியத்தில், வாசனை கமழுங் கொன்றை மலராலாகிய
மாலையை யணிந்த சிலபெருமானுடைய திருவருளான் முழுதையுமறிந்த
மாறுபடுங் கோபமாகிய கொடிய பகையை வென்ற தெய்வத்தன்மை பொ
ருந்திய சூதமகாமுனிவர் போய்ச் சேர்க்கார் எ—று.

[கைமிசம் - கேமி சம்பந்தமானது; முன்னெருகாலத்தில் முனிவர் பலர்
பிரமதேவரை யடைந்து வணங்கி, “சுவாமி, அடியேங்கள் இருந்து தவஞ்
செய்தற்கான உத்தம தான்த்தை உரைத்தருள் வேண்டும்” என்றிரப்ப,
பிரமதேவர் தமது கரத்தில் ஒரு தருப்பையை யெடுத்துச் சக்கரவடிவாய்
வளைத்து உருட்டி, “இந்தச் சக்கரம் போய்த் தங்குமிடம் எதுவோ அந்த
இடமே உங்கட்குத் தவஞ்செய்ய உத்தமமான இடமாகும்” என்று கூறி
னர். தருப்பைகேழி போய் ஓய்ந்த இடத்திலேயிருந்து அம் முனிவர்கள்
தவஞ்செய்தனர். கேமி யோடி ஓய்ந்த வனம் கைமிசவனம் என்றுமிற்று.]

அறமோ குருவ மெடுத்தனைய சூதன் வரலு மாங்கிருந்த
துறவோ ரெல்லா மெதிர்கொண்டு தொழுது பிரியக் கடற்படிந்து
மறையோய் வருக வெனவழைத்துத் தவிசி னிருத்தி மற்றவற்குக்
குறையா வுபசா ரங்கொடுத்துப் பின்னர் வணங்கிக் கூறுவரால்.

இ—ன்: தருமமே ஓர் வடிவத்தை யெடுத்தாற் போன்ற சூதமகாமுனி
வர் சேருதலும், ஆண்டிருந்த முனிவரைவரும் எதிர்கொண்டு அஞ்ச
வித்து, அன்பாகிய கடவிற் படிந்து, முனிவரரே ஈண்டு வருக என்றழைத்து
ஆசனத்திலிருத்தி, அவருக்குக் குறைவில்லாத உபசாரங்களோச் செய்து,
பின்பு கமஸ்கரித்து விண்ணப்பஞ் செய்வார்கள் எ—று. (2)

சிவன்வாய்ப்பிறந்தசொல்லமுதஞ்சேருவிடமேயாங்கள் செயுங்
தவமேதரவந்து துறுபலமேதளாநல்லகுணக்குவையே
யவமேபொழுதுகழித்தேமையரன் நன்கதையாமமுதருத்திக்
கவலாச்சுக்கந்தந்தனிக்கவருங்கருணைக்கடலேபோற்றியெனு.

இ—ன்: சிவபெருமானுடைய திருவாயினின்றுங் தோன்றிய திருவாக்காகிய அமுதஞ்சேருமிடமே, யாங்கள் செய்த தவங் தரா வந்தடைந்த பிரயோசனமே, தளாச்சியில்லாத நல்ல குண்மலையே, வீணைய்க் காலத்தைக் கழித்த எம்மைச் சிவபெருமானுடைய சரித்திரமாகிய அமுதத்தை உண்பித்தத் துன்பமற்ற சுகத்தைத் தாங்கு காக்கவங்க கிருபாசமுத்திரமே, காத்தருளுகவென்று விண்ணப்பஞ் செய்து எ—று.

[சிவன்வாய்ப் பிறங்க சொல்லமுதம் - வேதாகம புராணத்திகளாம்.] (3)

பின் னுங்குகன்றன்கதைகேக்கட்கயங்தோமெனப்பின்ருகன்சைவ மன்னும்புகழ் சேருகுத்திரசங்கிதையின்மாமலைப்பெருமை பன்னுமதனைவீணை முனிபங்கேருகத்தோன்றனைக்கேட்பச் சொன்னபடியான் சொல்வனைச்சொல்லான் முனிவர்க்குயர்க்குதன்.

இ—ன்: பின்னரும் முருகக்கடவுளுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்க விரும்பினேமன்று கைமிசாரணைய முனிவர்கள் விண்ணப்பஞ்செய்ய, உயர்ச்சிபொருந்திய சூதமகாமுனிவர், சிவபெருமானுடைய சைவபூராணத்திலே பொருந்துங் கீர்த்தியியைக்க உருத்திரசங்கிதையிலே மழுரகிரியின் பெருமை சொல்லப்படும்; அதனை நாசதமுனிவர் பிரமாகவைக் கேட்க, அவர் அங்காரதமுனிவருக்குபதேசித்தபடியே யாக் சொல்லுவென்று அம்முனிவர் களுக்குக் கூறுவார் எ—று. பின்னரும் விண்ணப்பஞ்செய்யவென்றியையும்.

[சுப்பிரமணியப்பெருமானுரின் பிரபாவத்தைச் சூதமுனிவரிடம் கைமிச வன முனிவர் முன்னரும் ஆர்வத்துடன் கேட்டுள்ளா ராதவினாலும், எம் பெருமானுடைய கதை கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டாதாதலாலும், “பின்னாலுங்கன்றன் கதை கேட்க கயங்தோம்” என விண்ணப்பஞ்செய்தனரெனிலுமாம்.] (4)

வேறு.

திருத்தை யுலகுக் கெல்லாஞ் சிரமணி யாகி வைகும் பொருவில்சத் தியலோ கத்திற் புரந்தரன் முதல வாடைஞர் அருமைசால் சுகிட்ட னுதி முனிவர ரடிகள் போற்றிப் பரவலீற் றிருந்தா னெல்லா வுலகமும் படைத்த மேலோன்.

இ—ன்: வளம் கிறைந்த சகல உலகங்களுக்குஞ் சிரோராத்தினமாயிருக் கும் உவமையில்லாத சத்தியலோகத்தில், சகல உலகங்களையும் படைத்த பிரமா, இந்திராதி தேவர்களும் அருமை மிகுந்த சுகிட்டர் முதலிய முனிசிரேட்டர் களும் பாதங்களை வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்ய வீற்றிருந்தார் எ—று.

அத்திருவலையின்வைகுமகதியாழ்வல் தீவானுன வித்தகனெழுந்துநின்றுவிளாம்புவான் குமர? வண்மேற்

மழுரகிரி வரலாறுரைத்த சருக்கம்

கங்

பத்தியையுடையோர் தம்மின் முதல்வபாரா திமணை புத்திமுத்தியினையன்புபுரிபவர்க்கருஞுமெந்தாய்.

இ—ள்: அந்த அழகிய சபையிலிருக்கும் மகதியாழில்வல்லாகிய சாதரி யத்தையுடைய நாரதமுனிவர் எழுந்து சிற்று கூறுவார்: குமாரசவாமியின் மீது அன்பை யுடையவர்களுள்ளே தலைவரே, சரசுவதிக்கு நாயகரே, போக் ஹோக்ஷங்களை அன்பு செய்பவர்களுக்குக் கொடுக்கும் எம்பெருமானே எ—று.

மகதியாழ் - நாரதமுனிவருடைய யாழ். [பிரணவத்தின் பொருளாறி யாது மயங்கிய சமயத்து முருகவேள் பிரமாவின் னான்கு முடிகளுங் குலுங் கும்படி குட்டி மறக்கருணை புரிந்தபின் பிரமா நல்லறிவு வரப்பெற்று அறு முகப்பெருமானிடத்தில் மெய்யன்பு பாராட்டி யொழுகின ராதவின், “குமா வேண் மேற் பத்தியை யுடையோர் தம்மின்முதல்வ...” என நாரதர் அயனை விளித்தனரென்க. அறுமுகன் ற்றுவருட்டிற்குத் தூக்காகவும் அன்புடையர் சொல்ல அன்புடையார் கேட்டல் ஆகந்தம் பயக்கு மன்றே!]

நங்லனகுணங்கட்கெல்லாமுமைறுயுளாநாதவெல்லாம்
வல்லவபரமானந்தவாரியேமணமார்த்தயக்

குல்லைபங்தரான்மைந்தகுறைறவில்பல் லுயிரும்பெற்றேயும்
எல்லையில்புக்கீழாயென்னுகேத்தினன்பின்னுங்கூறும்.

இ—ள்: நந்குணங்கட்கெல்லா மிருப்பிடமாங் தலைவரே, எல்லாவற் றினும் வல்லவரே, சிவானந்தசாகரமே, மணிஸ்ரைந்த தெய்வத்தன்மை பொருங்கிய துழாய்மாலையை யணிக்க விட்டு ஒன்மூர்த்தியுடைய புதல்வரே, குறை தவில்லாத பல ஆண்மாக்களையும் பெற்றவரே, அளவிறங்க கீர்த்தியையுடைய வரே என்று துதித்துப் பின்னருங் கூறுவார் எ—று. (7)

மேருவின்கீழ்ப்பாலைப்பான்கோடியாமேற்குமற்றே
பாரின் யோசனையாமீதிற்பராறைநன்னுவற்றிவே
சேருநன்னிலமாமீதுங்கண்டமொன்பதுவாய்ச்செப்பும்
ஒருமிவ்வருடந்தனனி ஒயர்சிலம்பரதகண்டம்.

இ—ள்: மூமியின் யோசனை மேருமலைக்குக் கிழக்கே ஜம்பது கோடியாம்; மேற்கினும் ஜம்பது கோடியாம். இதில் சம்புத்திவே இயைந்த விசேடத் தானமாம். இச்சம்புத்திவும் நவகண்டங்களாகச் சொல்லப்படும். ஆராய்ப் படும் இந்கவகண்டங்களுள் விசேடத்தானம் பரதகண்டமாம் எ—று.

வருடம் - கண்டம். [நான்கு குரோசுங்கொண்டதாம் ஒரு யோசனையாகும். ‘பங்கமில் குரோச நான்கோ ரீயோசனைப்பாலதாமே’ என்பது கந்தபுராணம். குரோசம் கூப்பிடுதூரமென்பர். ஒன்பது கண்டங்களாவன: (1) பரதகண்டம் (2) கிம்புருடகண்டம் (3) அரிகண்டம் (4) கேது

மாலகண்டம் (5) பத்திராசவகண்டம் (6) இளாவிருதகண்டம் (7) இரமியகண்டம் (8) இரணியகண்டம் (9) குருகண்டம்.

நாவிருகண்டத்தோருமவின் ஞூனோருகரகினருமவ்விடத்தினன்னிவைகி [ற
மேலையிருவினையாற்றியவற்றிற்கே ஏற்றவியன்பயன்கடும்ப்பரெனவிளம்புமாற்று
சீலமிகுபாரதமாங்கண்டமொன்றேதீவினைகல்வினையாகுஞ்செயற்கைக்கெல்லா
மூலமொருகுறைபெறினேவக் குதேவர்முனிவர்களுக்கவம்புசைமுயல்வரங்கன்
என்பது கந்தபுராணமாதவின் “உயர்நிலம் பரதகண்டம்” எனப்பட்டது.] (8)

பாரதகண்டமொன்பான்பாகமாமதனினல்ல
வேர்கெழுகருமழுமியதிகமாமெவ்வாறென்னிற்
கூறிருவினையுமிகுங்கன்செய்துபின்பலன்கூட்டுண்ப
தியாருமற்றிடங்களென்பவறுந்திசினேர்கண்மன்றே.

இ—ன்: பரதகண்டம் ஒன்பது பகுதியதாம். அவ்வொன்பது பகுதி
களுள் நல்ல அழகுவிளக்குகின்ற குமரிகண்டம் விசேஷமுடைத்தாம். எங்கு
நன்மெனின், யாவரும் சொல்லப்படும் இருவினைகளையும் இங்கே செய்து,
பின், (அவற்றின்) பயன்களாகிய இன்பத் துண்பங்கள் அநுபவிப்பது எனை
யிடங்களில் என்று அறிந்தோர் சொல்லுவர் ஆகலான் எ—று.

[பரதனென்பவன் தான் பரிபாலித்த கண்டத்தைத் தன் புதல்வராகிய
இந்திரன், கசேருகன், தாமிரபன்னன், கபர்த்தி, நாகன், சௌமியன், கந்
தருவன், வருணன் எனும் எண்மருக்கும், புதல்வியாகிய குமரியென்பாளுக்
கும்பகர்க்கு கொடுக்க அப்பாகங்கள் முறையே அவர்கள்பெயரால் வழங்கலா
யின. அவைகளுட் குமரியால் ஆளப்பட்ட பாகம் குமரிகண்டமாம். இதுவே
கருமழுமியெனப்படும். இக்குமரிகண்டம் விசேஷமுடைத்தென்பதை,
“மன்னுமகேகந்திரமலையஞ்சையஞ்சத்திமானிருடம்பாரியாத்திரமேவிந்த
மென்னுமலையோரேமுங்காஞ்சியாதியெழுகருந்தானமொராயிரமேலெட்டும்
பன்னுமருமறைமுதலோர்மேயதேயம்பற்பலவஞ்சகுதிமுறைபவில்வமேவி
மெய்க்கெறிசேர்வ துகுமரிகண்டம்”

என வருங் கந்தபுராணச் செய்யுளாலு முணர்க; அறிந்திசினேர்கள் என்ப
துல் இசின் இறந்தகாலதீடுடைந்தோ. (9)

ஆயதோர்கருமழுமியமர்த்தபல்கிகிகடம்பிற
றாயமாமழுரவெற்பிற்சப்பிரமணியமூர்த்தி
* மேயதென் மேவற்கேதுவென்கொலோவிரும்பியங்கட
டாயஞ்சிலோயாட்டென்கொல்சார்த்தருவனப்பேர்யாதோ.

இ—ன்: அந்தக் குமரிகண்டத்திலே யிருக்கின்ற பல மலைகளுள்ளே பரி
சுத்தமாகிய பெரிய மழுரகிரியில் சுப்பிரமணியப் பெருமான் எழுந்தருளி

மழுரகிரி வரலாறுரைத்த சருக்கம்

கடு

யிருப்பதென்னை? அங்ஙன மெழுந்தருளி யிருப்பதற்குக் காரண மென்னை? மாதாகவீப்போலும் அவர் அவ்விடத்தில் விரும்பி (ச் செய்யும்) திருவிளையாடலென்னை? (அம்மழுரகிரி) சார்ந்த வனத்தின் பெயரென்னை? எ—று.

குடைந்தவர்பாவம்போக்கிக்கோதறுகதியினுய்க்கக்
கிடங்துளதருமதீர்த்தமெத்துணைகிளிபோன்மென்சொன்
மடந்தையரிருவரோமேற்றவன்றைப்பூசித்து
கெடுந்தயாவுடனேபேறுபெற்றிடுகிமலர்யாரே.

இ—ள்: ஸ்கானஞ்செய்தவர்களுடைய பாவங்களைக் கெடுத்தக் குற்ற மற்ற கதிகளிற் செலுத்தும்படி இருக்கின்ற தருமத்தையுடைய தீர்த்தங்களெத்தனை? கிளிபோலு மிருதாவாகிய சொற்களையுடைய (தெய்வானையம்மையார் வள்ளிகாய்கியார் என்னும்) இரு சத்திகளோடும் அதைச் சுப்பிரமணியப் பெருமானை அருச்சித்து மிக்க தயையோடு பேற்றைப் பெற்ற பரிசுத்தர்கள் யாவர்? எ—று. (11)

இங்கிலையைனத்துமெந்தாய்விரித்திசைத்திடுதியென்னத்
தங்குமுக்குறம்புசாய்த்துத்தவத்தினைரப்பியுற்ற
பொங்குசிரமகதிவீணைநாரதன்புகலக்கேட்டுப்
பங்கயமலரின்வாழும்பரமனுமகிழ்ச்சிகூர்த்தான்.

இ—ள்: இவைகளெல்லாவற்றையும் எம்பெருமானே விரித்தக் கூறி மருங்க வென்று பொருந்திய (காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னு) முக்குற்றங்களைக் கெடுத்துத் தவத்தை முடித்திருந்த மிக்க சிற்புப் பொருந்திய மக்கியாழை யுடைய நாரதமுனிவர் விண்ணப்பஞ்ச செய்ய, செந்தாமரை மலரில் இருக்கின்ற பிரமாவும் (அதனைக்) கேட்டுச் சந்தோஷமுற்றார். எ—று.

[தமது குருகாதனுகிய முருகன் பெருமையை வாயாரக் கூறச் சமையம் வாய்த்ததை நினைந்து பிரமா மகிழ்ச்தார்.] (12)

ஏடலர்க்மலமன்னமுகமிருமுன்றுங்கண்ணும்
ஓடுஹுகரமீராதும்பிறங்கியபடையுந்தானுங்
கோடிமன்மதருமெண்ணில்கோடி சூரியருமொவ்வா
நீடெழி ஹருவமாககெஞ்சினிலிருத்திச்சொல்வான்.

இ—ள்: இதழிவின்டலர்ந்த செந்தாமரைமலர்போலும் ஆறு திருமுகங்களும், திருக்கண்களும், பெருமைபொருந்திய பண்ணிரண்டு திருக்காங்களும், விளங்கிய படைக்கலங்களும், (உபய) பாதங்களும் (பொருந்தும்) கோடி மன்மதரும் அளவில்லாத கோடி சூரியரும் நிகராகாத பேரழுகை யுடைய திருவருவமாக மனத்திற் நியானித்துச் சொல்வார் எ—று.

தானும் பொருந்தும் நீடெழி ஹருவும் எனக் கூட்டுக. [இது முருகக் கடவுளின் தியானங் கூறியவாரும். அவனருளாலே அவன்றிருக்கதை

யைச் செப்பிற் றவறுநோ தாதவின் பிரமதேவர் அப்பெருமானைத் தியா
னித்துச் சொல்லத்தொடங்கினார்கள்.]

(13)

வஞ்சமிலுளத்தராயம்மயின்மலைக்கைமகேட்டோர்க்
கஞ்சபாதகமுநிங்குமையமதில்லையைய
வெஞ்சவிலுலகமுப்பயினிதுநீகேட்டியென்னுக்
கஞ்சநாண்மலரின்மேயகடவுண்மேலருளிச்செய்வான்.

இ—ள்: வஞ்சகமில்லாத மனத்தினராய் அம் மதுரகிரியின் பெருமை
யைக் கேட்டவர்களுக்குப் பஞ்சபாதகங்களும் நீங்கும். அதற்குச் சந்தேக
மில்லை. புதல்வனே! நீ குறைவில்லாத உலகமுப்புமாறு செவ்விதிற் கேட்பா
யாக வென்று, அன்றலருந் தாமரை மலரில் இருக்கின்ற பிரமாவானவர்
பின் கூறியிருந்வார் எ—று.

[ஜீங்கு பாதகம்: கொலை, கனவு, கன், காமம், குருநின்தை யென்பன.
ஐய வென்பது ஈண்டு மரபுவழுவுமைது. தாம் நாரதருக்குச் சொல்ல, அந்
நாரதர் தம் மாணைக்கர்க்குச் சொல்ல, அவர் மூலமாகப் பலர் அறிந்து, இன்
நும் பலருக்குச் சொல்ல, கேட்டோரெல்லாரும் மதுரகிரியிற் சென்று முருக
மூர்த்தியைப் பூசித்து உய்தியடைவர் என்னுங் கருத்தைக்கொண்டு “உலக
முப்பு இனிது நீ கேட்டி” யெனப் பிரமா நாரதரை விரித்துக் கூறின
ரென்றபடி.]

(14)

வேறு.

உலக யோசனைக் களாக்கோல் போன்று ஒரே டூது
வலியு னோர்களா லழிவிலா வான்பதம் பெற்ற
தலகில் பல்கிரிக் கரதென்ன ஸாயது பால்போல்
விலகி வில்லுமிழ் கின்றது வெள்ளியங் கிசியே.

இ—ள்: கமிலையங்கிரியானது உலகத்தின்து யோசனை தூரத்திற்கு
அளவுகோலைப் போல நீண்டுள்ளது; வலிமை யுடையவர்களாலும் அழிதலில்
லாத பெரிய நிலைமையை உடையது; அளவிறந்த பல மலைகளுக் காசென்று
சொல்லுதற்கியைந்தது; பாலைப்போல விட்டுவிட்டு ஒளியைக் காலுங் தன்
மையது எ—று

(15)

புவனம்பாவும்வங்தடி தவிலிறைஞ்சலாற்புகுந்தோர்
பலமகற்றலாலாழிதோறழிவிலாப்பண்பாற்
றவமிகுந்தமானம்புலிப்பணிதரித்திடலாற்
கிவனென த்திகழ்கின்றதுவெள்ளியஞ்சிலம்பே.

இ—ள்: வெள்ளியங்கிரியானது சகல புவனங்களும் வந்து அடியில்
வணங்கலாலும், அடைந்தோர்களுடைய பாவங்களை நீக்கலாலும், ஊழிக்

மழுரகிரி வரலாறுரைத்த சருக்கம்

கள்

காலங்கள் தோறும் அழிவில்லாத தன்மையானும் தவத்தால் மிகுந்த மான் அழிய புலி சர்ப்பம் ஆகிய இவற்றைத் தரித்தலானும், சிவபெருமானைப் போல் வினங்குகின்றது எ—று.

இனிச் சிவபெருமானுக்கிணையப் பொருள் கொன்றுங்கால் அடி என் பகுதைப் பாதமாகவும், அம்புலி என்பகுதச் சுஞ்சிராகவுங் கொன்க. [கைலையங்கிரிச் சாரவில் வசிக்கும் பாக்கியம் பெற்ற மாண்பார், “தவமிகுந்த மான்” என்றார். ‘தவமிகுந்த’ என்பதை, புலி பணி என் பவற்றேடு தனித்தனி கூட்டிப் பொருள் கொன்க.] (16)

சிர்கொ மும்புரு நரப்பிசை யோசையுங் தேவ
பார துந்துபி முழுக்கமு மன்பார்கள் பரிவால்
ஆர வாரமோ டரவெனுஞ் சும்மையுங் கடவிற்
சாரு மோதைபோ னிறைவது வெள்ளியஞ் சயிலம்.

இ—ன்: வெள்ளியங்கிரியானது சிற்பைக்கொண்ட தும்புருவிலுல் வாசிக்கப்படும் யாழினேசையும், பாரமாகிய தேவதுந்துபிய நேசையும், அடியார்கள் அன்பினுலே கிளர்ச்சியோடு ஹர ஹரவென்று சொல்லும் ஒசையும், சமுத்திரத்தில் எழும் ஓவிபோல சிறையப்பெறுவது எ—று.

ஆய மாபெருங் கயிலையி லரதனத் தாலுந
தூய பொன்னினுஞ் சிற்பதூல் சொன்னவா றிமுத்த
கோயில் வைகிய மனியனிப் பிடமேற் கொண்ட
சிய வாசனங் தனிர்ச்கா சனமதாய்ச் சிறந்தே

இ—ன்: இவ்வாருகிய பெரிய கயிலையங்கிரியில் இரத்தினங்களாலும், மாற்றுயர்ந்த பொன்னாலும், சிற்ப சாத்திரங் கூறியவாறு சமைக்கப்பட்ட கோயிலிற் பொருந்திய அழிய இரத்தின தாபிதமாகிய பிடத்தைத் தன் மேற்கொண்ட சிங்காசனத்தில் சுகாசனமாய்ச் சிறப்புற்று எ—று.

சுகாசனம் - நன்றாயிருத்தல்.

(18)

ஐந்து மாழுக மையிரு செங்கர முக்க
ணிந்து சேகரங் கறைபுளை கண்டமோ ரிருதாள்
கந்த மேவிய குழலுமை யொருபுறங் கவின
வெந்தை யாகிய சிவபிரா னினிதுவீற் றிருந்தான்.

இ—ன்: பெருமை பொருந்திய ஐந்து திருமூகங்களையும், சிவந்த பத் துத் திருக்கரங்களையும், மூன்று திருக்கண்களையும், இஸ்ம்பிறையைத் தரித்த திருமூடியனையும், நஞ்சை யனிந்த திருமிடற்றையும், இரண்டு திருவடிகளை

யும் உடைய எமது பிதாவாகிய சிவபெருமான், (இயற்கை) மணஞ்செறிந்த கூங்தலையுடைய உமாதேவியார் வாமபாகத்தே விளங்க இனிதாக வீற் றிருந்தருளினார் எ—று.

ஓரிருதாள் எந்தையாகிய சிவபிரான் எனக் கூட்டுச் [ஜங்து முகங்களாவன்: ஈசானம், தற்புருடம், அகோம், வாமதேவம், சத்தியோ சாதம் என்பன. இது சதாசிவமூர்த்தியின் தியானங் கூறியவர்கும்.] (19)

எண்ணில் சூரிய ரொருங்குசேர்ந் திளவெபில் பரப்பும் வண்ண மென்னவும் பதிகமா நன்மலை யெனவ நண்ணு மீசனை முன்னமோர் கற்பத்து னயங்து வெண்ணி லாநகை யுமையவள் வியப்புட னிறைஞ்சா.

இ—ள்: வெண்மையாகிய நிலாவை வீசுங் தந்த வரிசைகளையுடைய உமாதேவியார், முன்னாரு கற்பகாலத்திலே அளவிறந்த சூரியர்கள் ஒருங்கே திரண்டு இனங் கிரணங்களைப் பாப்புங் தன்மை போலவும், பெரிய கல்ல பளிங்கு மலைபோலவும் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானை வீரும்பி வியப்போடு வணங்கி எ—று. [கற்பம் - சிருட்டிகாலம்.] (20)

ஆதி மத்திய மந்தமு மிலாதவ வவனிக் கோது தேகை தோற்றுவித் தளித்தொழித் தருள நீத முக்குணங் கடந்தவ நிமலவா னந்த போத பூதங்க ணையக போற்றியென் அறைப்பாள்

இ—ள்: தோற்ற நிலை யிறுதி யென்னு மூன்றுமில்லாதவரே, உலகத் துள்ளவர்களுக்கு உபதேசிக்கு மாசாரியரே, சிருட்டிப்பித்துத் திதிப்பித்துச் சங்கரித்து அருள்செய்கின்ற நீதியை யுடையவரே, (சத்துவ முதலிய) முக்குனுதீதரே, நிருமலரே, நித்தியானந்தரே, இயற்கை யறிவுடையவரே, ஒதங்களுக்குத் தலைவரே காத்தருஞ்க என்று விண்ணப்பஞ்செய்வார் எ—று.

[பரமபதி யொருவரே ஆதி மத்திய மந்த மிலாதவ ரென்பதை, “எல் லார் பிறப்பு மிறப்பு மியற்பா வலர்தன், சொல்லாற் றெளித்தோ நஞ் சோனே சர்—இல்லிற், பிறந்த கதையுங் கேளேம் பேருலக்குல வாழ்க்குன், டிறந்த கதையுங் கேட்டிலேம்” என்னும் பெரியார் வாக்கானுமுணர்க். முக்குணங்களாவன்: சாத்விகம், இராசதம், தாமதமென்பன.] (21)

சீவ கோடிகண் மலமெனுஞ் செறியிருட் பட்டுத் தாவ சேர்ந்தன சிருட்டிசெய் தளிப்பதெத் தகைமை யாவ தென்றலு மவடைனை யிரண்டுகூ றுக்கித் தேவி யாகவோர் பங்கினை வாமத்திற் சேர்த்தான்.

மழுரகிரி வரலாறுரைத்த சருக்கம்

ககை

இ—ன்: ஆண்மோடிகள் மலமென்னும் நெருங்கிய இருளில் அழுங்கி வருத்தமுற்றன. (ஆதலால்), சிருட்டித்துத் திதிப்பது எத்தகைமையாகு மென்று விண்ணப்பஞ்செய்தலும், அவ்வுமாதேவியாரை இரண்டு பாகமாக்கி ஒரு பாகத்தைத் தேவியாராக இடப்பக்கத்தில் வைத்தருளினார் எ—று. (22)

ஒங்கு மற்றையோர் பங்கினை யொருமுக மிருகை
தாங்கு தாளிரண் டாகிய மகவெனச் சமைப்ப
வீங்கு காரிருள் விழுங்குவெங் கதிரொரு கோடி
யாங்கு மேவினின் றிமைத்தல்போ லொளிர்ந்ததை யன்றே.

இ—ள்: உயர்ந்த மற்றைப் பாகத்தை ஒருதிருமுகமும், இரண்டு திருக்கைகளும், தாங்குகின்ற இரண்டு திருவடிகளும் பொருந்திய குழந்தையாகப் படைத்தருள, (அவ்வடிவம்) நிறைந்த கரிய இருளைப் பருகுகின்ற உஷ்ண கிரணங்களையுடைய கோடி சூரியர்கள் அவ்விடத்திற் பொருந்தின்ற பிரகாசித்தல் போல விளங்கியது எ—று.

[“ஒருமுக மிருகை தாங்குதா ஸிரண் டாகிய மகவு” பாலசுப்பிரமணிய மூர்த்தி யென்க.] (23)

வியந்து நோக்கியே புதல்வனைத் தழீஇக்கொடு விமல
னுயர்ந்த தன்மடி மீதில்வைத் துச்சியை மோந்து
நயந்த ஞானமாஞ் சத்தியை நன்மனத் திருத்தி
யியைந்த விச்சையைக் கிரியையைப் படையதா வீங்தே.

இ—ள்: நிருமலராகிய சிவபெருமான் புதல்வரை யதிசயித்துத் திருவருணேக்கஞ்செய்து தழுவிக்கொண்டு, உயர்ச்சிபொருந்திய தம்முடைய மடித்தல்த்தின்மீது வைத்து, உச்சமோந்து, சிறந்த ஞானசத்தியை (அப்புல் வருடைய) நல்ல இருதயத்திற் பதித்து, இயைந்த இச்சாசத்தியையுங் கிரியா சத்தியையும் படைக்கலங்களாகக் கொடுத்து எ—று. (24)

வேறு.

இலங்கிய ஞானசத்தி தரன்குகன் விசாக னென்னு
நலந்திகழ் நாமஞ்சாற்றி நவில்கிரி யிடப்பா ஸாகத்
துலங்கிய விருக்கைசெய்து துன்னுதி யென்ன வோதி
வலம்படு தொழில்களைந்தும் புரிகென வழங்கினானே.

இ—ன்: விளங்குகின்ற ஞானசத்திதரன் குகன் விசாகன் ஏன்று நன்மைவினங்குஞ் திருநாமங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, (எவராலும் விதந்த) பேசப்படும் கயிலையங்கிரிய னிடப்பக்கத்தில் விளங்கிய கோயிலை யுண்டாக்கி,

(அவ்விடத்தில்) இருப்பாகவென்று அருளிச்செய்து, வெற்றியுண்டாகும் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் செய்க என்று (அதிகாரம்) கொடுத்தருளினார் என்று.

எழுகட மூலக மெஸ்லா மொருகணத் தேகிமீரும்
விழுமிய தெந்தாரூ மழிவின்றி விறல்சேர்க்குள்ள
தொழுதெழுன் மயிலொன்றின்து சயந்தனே முதலாயுற்ற
பழுதறு கணமாமட்ட வித்தையீ சரையும்பாரா.

இ—ங்: சத்த சமுத்திரங்களாற் குழப்பட்ட சகல உலகங்களினும் ஒரு கணப்பொழுதினுள்ளே சென்று திரும்பும் சிறப்பையுடையதும், எக்காலமும் அழிதலின்றி வலிமை பொருந்தி யுள்ளதாகிய (களின்று) ஒழுகுகின்ற அழகையுடைய ஒரு மயிலை (வாகனமாகக்) கொடுத்தருளி. சயந்தன் முதலாக விருந்த குற்றமற்ற கணங்களாகிய அட்டவித்தியேசரர்களையும் பார்த்தருளி.

சுப்பிரமணியப் பெருமானுடைய அட்டவித்தியேசரர்: சயந்தன், அக்கினிசிகன், கிருத்திகாபுத்திரன், பூதபதி, சேநாளி, குகன், கேம சூலன், விசாலாக்ஷன். (26)

இனையவன் றன் தேவைடைகு மென்றலு மவர்வங்கெப்பத
அனையவ ருடனேயையன் குரவர்த மதியிற் ரூழ்ந்து
புனைமயின் மீதிலேறிப் போந்துதன் னிருக்கைசேர்ந்து
மனவலி மழுரந்தன்னை வாயிலி னிருத்தினுனே.

இ—ங்: இப்புதல்வானுடை செல்லுங்களென்று பணித்தலும், அச்சயங்த நெதியர்கள் வந்தடைய, அவர்களுடனே சுப்பிரமணியக்கடவுள் இருமுத குரவர்களுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து, பண்ணு துத்திய மயில்வாகனத் தின்மீதேறிச்சென்று தம்முடைய கோயிலை யடைந்து, மனவினையுடைய அம்மயில்வாகனத்தை வாயிலில் நிறுத்தியருளினார் என்று. (27)

கண்டவர் மனமுங்கண் ஹாங் கவர்ந்திட வழகுவாய்ந்த
வெண்டிரு நீற்றின்மேனி விசாகனு மகம்புக் காங்கோர்
மண்டப மதனிற்சார்ந்த மடங்கலா சனத்தின்வைகிப்
பண்டைய வுயிர்கடம்மைப் படைத்தனன் வைகுநாளில்.

இ—ங்: தரிசித்தவர்களுடைய மனத்தையும் கண்களையுங் கவரும்படி அழகுவாய்ந்த வெண்மையாகிய விபூதியைத் தரித்த திருமேனியையுடைய சுப்பிரமணியக்கடவுளும், கோயிலிற் பிராவேசித்து, அங்கே மொரு மண்டபத்திற் பொருந்திய சிங்காசனத்தின்மீத வீற்றிருந்து, பழை ஆன்மாக்களைச் சிருட்டித்துக் கொண்டிருக்குங் காலத்தில் என்று. (28)

வேறு.

பணில்மு முத்துந் தவழ்தர நிறைந்த படுதிரைப் பாந்தட
லுடுத்த, தணிவிலா வாயுட் திருவுறு மனுடர் சார்வறு சாகத்தி வினி
லே, யினையிலா வரசுப்பிரவன் காமத் திருஞ்செருக் ககன்றவளேன்·
ஞர், துணிப்படப் பொருது வாகைவேய்க் குடையோன் சூரனென்
சேருப்பெயர் தரித்தோன்.

இ—ள்: சங்கங்களும் முத்துக்களுக் தவழும்படி நிறைந்த, உண்டா
கின்ற திரைபொருக்கிய பாந்தடவினாற் சூழப்பட்ட குறைவில்லாத (பதினை
யிரவருடம் வரைக்கு மிருக்கும்) வாழ்நாட் செல்வத்தைப் பொருக்கும் மனித
பிருக்கின்ற காகத்திலில் உவமையில்லாத அரசரிமையை நடாத்துபவன்,
காமத்தினது பெரிய களிப்பை நீங்கினவன், பகைவர்கள் துண்டமாகும்படி
போர்செய்த வாகைமாலையைச் சூடினவன், சூரன் என்று ஓர் பெயரைப்
பெற்றவன் எ—ஆ.

பாந்தடலுடுத்த சாகத்தில் எனக் கூட்டுக. [சாகத்திலின் வரலாற்றைக்
கந்த புராணம் அண்டகோசப்படலத்துட்காண்க.] (29)

தாரகன் பதுமன் சிங்கனென் துரைக்குந் தம்பியர் தம்மொடுஞ்
செங்கோ, ஸாருங் குவப்பச் செலுத்திநற் போக மைம்புலன்
றெவிட்டவுன் டதற்பீன், ஓரினுண் டனவே யுண்டன மல்லா
வொன்றெரு பயலுமின் தென்னுப், பாருது போகத் தாசையை
யருக்கக் குகன்றனமேற் பத்திமை செய்தான்.

இ—ள்: தாரகன் பதுமன் சிங்கன் என்ற சொல்லப்படுகின்ற தம்பியர்
களோடும் செங்கோலை எவர்களும் கன்றும் மகிழ் நடாத்தி, நல்ல போகங்
களை ஜம்புலன்களும் ஆர அனுபவித்த பின்னர், ஆராயின் அனுபவித்தவை
களையே அனுபவித்தனமன்றி வேலெரு பிரயோசனமு மின்றென்ற பூமி
யிற் பொருக்கும் போகங்களில் விருப்பைக் குறைத்து, சுப்பிரமணியப்பெரு
மான் மீது அங்கு செய்தான் எ—ஆ. (30)

காலமே மலர்ந்த கமலமோத் தலர்ந்த கவின்களிக் தொழுகுமா முகமுங்
கோலநீள்விழியுங்கரங்களும்பதமுங் கொண்டதோர்க்குன்றுவியற்றிக்
சாலநா எருக்கித் தவனருள் சிறிது தங்கிகல் லறிவுவந் தெழுலுஞ்
சீலமா முயர்ந்த பதம்பெற வேண்டிச் சிறந்ததன் ரீவினை யகன்றுன்.

இ—ள்: உதய காலத்திலே மலர்ந்த செந்தாமஸை மலர்போல விரிந்த
அழகு கிளிக்கொழுகுகின்ற பெருமை பொருக்கிய திருமுகத்தையும், நீண்ட
அழகிய திருக்கண்களையும், திருக்கரங்களையும், திருப்பாதங்களையுங் கொண்ட

முருகக்கடவுளுடைய திருவருவத்தை உண்டாக்கி, நெடுங்காலம் பூசனை செய்து, அவருடைய கிருபை சிறிது தங்குதவினால் கல்லறிவுதலைப்படுதலும், குணம் பொருங்திய உயர்ந்த நிலையைப் பெறவேண்டி, மிகுந்த தனது நீவினையை நீங்கினான் எ—று.

[“சிறந்த தன் நீவினை யகன்றுண்” என்பதற்கு, “சிறந்துள்ள தனது சாகத் தீவை விட்டு நீங்கினான்” என்பது அமையும்.] (31)

அன்றிலின்பெயர்த்தீவருங்குசமுயர்ந்தசான்மலிபிலக்கமுகன்று வன்றுயரகற்றுநாவலந்தீவிற்கருமதூமியின்மிகைவங்கேத யென்றெவர்தொழினுங்கேட்டவையுதவுமெம்பிரான்காஞ்சிமாநகரே நன்றுநற்றவஞ்செய்பவர்க்கெனவுலகோர்நவில்வதுகேட்டுளமகிழ்ந்தான்.

இ—என்: கிரங்குசத்தீவையும், அரிய குசத்தீவையும், உயர்ச்சி பொருங்திய சான்மலித்தீவையும், பிலகூத்தீவையும் நீங்கி, வலிய துன்பத்தை நீக்குகின்ற நாவலந்தீவிற்குமரிகண்டத்தில் வந்து ஏக்காலத்து எவர் வணங்கினும் கேட்டவற்றைக் கொடுக்கும் ஏகாம்பராநாத சுவாமி யெழுந்தருளியிருக்கின்ற காஞ்சிமாநகரமே நல்ல தவங்களைச் செய்பவர்களுக்கு நற்றுனமென உயர்ந்தோர் கூறுவதைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்தான் எ—று.

[உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டாதவின் உலகோர் என்பதற்கு உயர்ந்தோரெனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. காஞ்சிமாநகர் தவஞ்சு செய்தற்கும் இஷ்டசித்திகளையடைதற்கும் வாய்ந்த சிறந்த தலமென்பதை, ‘வீடுறுமுத்து போக மென்றவற்றுள் வெஃகிய வெஃகியாங் கென்றுங், கூடுறு தவத்தால் வழிபடு வோர்க்குக் கொடுத்திடுங் தன்மையாற் காம பீடமென் ஜெருபேர் பெற்றது மலர்மேற் பிரமனே முதலினோர் தவத்தை நாடினர் செயலாற் றபோமய மெனும் பேர் நணியது கச்சிமாநகரம்’ எனவருங் கந்தபுராணத் திருவிருத்தத்தானுமணர்க: இன்னும் இக்காஞ்சிமாதலத்தின் பெருமையைக் கந்தபுராணம் காஞ்சிப்புராணம் என்னுமில்லற்றுட் பரக்கக் காண்க.] (32)

சங்கோடு திகிரித் தடக்கையா னகராஞ் சதுர்முக னகரமாம் புணரி பொங்கிய ஞான் ற மழிவிலா நகராம் பொன்னவன் முதலகோ ஞௌஞ் மங்குநேர் செலவுக் கஞ்சியே வலமா யகறலா லன்னதற் கொருபேர் மங்கவி றிசையின் மயக்கமா நகரா மற்றதன் பெருமையார் வசுப்பார்.

இ—என்: அந்தக் காஞ்சிநகருக்கு (ஒரு பெயர்) (பாஞ்சஸ்னிய) மென்னுஞ்சு சங்கோடு (சுதாரிசனமென்னுஞ்சு) சக்கராத்தை ஏந்திய விசாலித்தகையை யுடைய விட்டுணு (வந்து சிவவிஞ்சப் பெருமானைப் பூசித்து, பிரமாவிற்கு அருள் செய்தமையால்) விண்டுபுரமாம்; (ஒருபெயர்), பிரமா பூசித்தமையாற்

பிரம்புரமாம்; (ஒரு பெயர்), சமுத்திரம் பெருக்கெடுக்கும் ஊழிக்காலத் தும் அழியாமையாற் பிரான்யசித்தாம்; (ஒருபெயர்), வியாழன் முதலிய கிரகங்கள் நாடோறுமங்கே நேராகச் செல்லும் செலவிற்கஞ்சிப் பிரதக்ஷினாகாகச் செல்லுதலால், கெடுதவில்லாத திசைமயக்கபுராம்; ஆகவின், அதன் பெருமையையார் அளவிடுவார் எ—று.

ஒரு பெயர் என்பதை எனையிடத்தங் கூட்டுக. (33)

அத்திரு நகரி னதுசரோ டடைந்திட்டம்புய மூன்றேரு தாளின் நித்தலு மலருந் தடத்திடைப் படிந்து நிமலன்வாழ் கோயிலிற் புகுந்து பத்தியாலுமையாண்மூலைவளைத்தழும்பு படக்குழமுந்திட்டதோர்மூல வித்தகனேகாம்பரன்முனமிறைஞ்சி மெய்ம்மயிர்பொடிப்பாளின்றேத்தா.

இ—ள்: அந்த அழகினையுடைய காஞ்சிபுரத்தில் (சூரனென்பவன்) தன் தம்பியரோடு சென்று, மூன்று தாமராமலர் ஒரு நாளத்தில் நாடோறும் அலர்கின்ற தடாகத்திலே ஸான்த்செய்து நிருமலராகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்குங் கோயிலிற் பிரவேசித்து, அங்பினால் காமாட்சியம்மையாருடைய மூலைத்தழும்பும் வளைத்தழும்பும் படக்குழமுந்திட்டதூருளிய ஒப்பற்ற மூலகாரணராகிய ஏகாம்பராதசுவாமியினுடைய சங்கிதானத்தில் வணங்கிச் சரீரம் உரோமாஞ்சங் கொள்ள நின்று துதித்து எ—று.

[காஞ்சியில் அற்புதத்தோடு கூடிய தடாகங்கள் ஐந் துண் டென்பதையும் அவற்றுளொன்று “அம்புய மூன்றேரு தாளில் நித்தலும் மலரும்” என்பதையும், ‘எல்லியிடைப் பங்கயமும் பக்காலத் திருங்குமுதச் செழும்போது மலர்ந்து தீங்கேன், பில்குவதொன்று) ஒரு காம்பின் மூளை மூன்று பிறங்குபுன்ற்டமொன்று குளித்தோ ரெய்த, வல்லைவானரத் துருவமளிப்பதொன்று மூஞ்சினார் மாற்றுர்க்குக் கொடிய தீயை, நல்குவதொன்று) ஆடினே குற்றூர்க் கிண்பகலந் தருவதொன் ரெனலாந் தடாகமைந்தே” என வருங் காஞ்சிப் புராணச் செய்யுளானு முனர்க. மூன்னெருகாலத்தில் உலகமாதா வாகிய காமாட்சியம்மையார் காஞ்சிமாவின்கீழ் எழுந்தருளிய ஏகாம்பராதசுவாமியைப் பூசிக்குஞ் சமையத்தில் அப்பெருமானுடைய திருவுளக்குறிப்பின் வழி கம்பைநதி பெருகி ஆங்கு வருதலும் பிராட்டியார் தமது ஆன்மாயகராகிய சிவலிங்கப் பெருமானுக்கும் தாம் செய்யும் பூசைக்கும் அந்தநதிப் பெருக்கினால் யாதும் இடையூறு நேராவண்ணம் சிவலிங்கப் பெருமானத் தமது இரு திருக்கரங்களானும் பற்றித் திருமார்போ டைண்தலும் சிவலிங்கம் குழைய, பிராட்டியாரின் திருமூலைத் தழும்பும் திருக்கரங்களிலுள்ள வளைத் தழும்பும் அப்பெருமான் மீது படிந்தன என்பது சரித்திரமாதவின், “உமையாண் மூலை வளைத் தழும்பு படக்குழமுந்திட்டதோர் மூலவித்தக னேகாம்பரன்...” என்றார். “பத்தியால்” என்பதை இறைஞ்சி என்பதனேடுங்கூட்டுக.] (34)

முக்கண்ணருள் பெற்றுயிடையகன்று முனிவர்வாழ்தபோவனநனுகிப் போக்கமி இளத்திற் குகன்றன யிருத்திப் புனிதங்கின் வாகன மாக மிக்கதோர்வரந்தந்தருளென்கினைந்து விழைவினாலருந்தவம்புரிந்தான் இங்கதை யிருப்பக் குகனது கிருமன் பெப்திய கருமம திசைப்பாம்.

இ—ங்: சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்று அவ்விடத்தினின்று நீங்கி முனிவர்கள் வசிக்கின்ற தவவனத்தை யடைந்து பொய் யில்லாத மனத்திலே சுப்பிரமணியப் பெருமானை இருத்தி, பரிசுத்தரே தேவரீருடைய வாகனமாகும்படி (அடியேனுக்கு) மேலாகிய ஒரு வாத்தைத் தங்தருளுக என்று சிந்தித்து, விருப்பத்தினால் அரிய தவத்தைச் செய்தான். இச்சரித்திரம் இவ்வனவில் கிற்க; முருகக் கடவுளுடைய சங்கிதானத்தில் டாந்த காரியத்தைச் சொல்வாம் எ—று. (35)

மந்தரகிரியாற்பாற்கடல்க்கலக்கிவருமுத்தமராக்கவித்த
செந்திருமனைளனைனமுதலமரர்சித்திகள்பெறும்பொருட்டுன்னிச்
சந்தனங்கமமுந்தண்டலைச்சார்த்தகயிலையம்பொருப்பினிற்சார்த்து
பைங்கூடி யுமையாள் கணவளைப் பணிக் கு பாங்குறு குகாலயமடைந்தோம்.

இ—ங்: மந்தரமலையிலுற் பாற்கடலைக் கடைந்து அதினின்று வந்த அருத்தத்தைத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்த செம்மையாகிய இலக்குமிக்கு நாயகராகிய விட்டுஇனுவும், என்னை முதலாகிய தேவர்களும், இட்ட சித்திகளைப் பெறும்படி நினைந்து, நறுமணங்கமமுஞ் சந்தனச் சோலைபொருங்கிய சாரலை யுடைய அழகிய கமிலைக்கிரியிற் சேர்ந்து, பசுமையாகிய வளையலை யணிந்து மாதேவியாருடைய நாயகராகிய சிவபெருமானை வணங்கி, அதன் பக்கத்திலுள்ள சுப்பிரமணியாலயத்தை படைந்தேம் எ—று.

[என்னை என்று பிரமா தம்மைச் சுட்டிக் கூறினார்.] (36)

விடம்பொழி யெயிற்று வெவ்வரா வெருவ வீசவெஞ் சிற்றமா மயின்முன், நடந்துநம் வரவை யுரைத்தியென் நிரப்ப நவின்றது குகன்முன்போ யன்னேன், ரெடாந்த பேரன்பாற் றருகென வருவிச் சொல்லுமுன் ஹண்டலும் வாயில், கடந்துபோய்க் கருணைக் கொருபெருங் கடலாங் கடவுளை முறையினில் வணக்கா.

இ—ங்: (யாம்) நஞ்சைக் கக்குகின்ற தந்தங்களையுடைய வெவ்விய பாம் புக எஞ்சச் (சிற்றமை) வீசுகின்ற கோடிய கோபத்தை யுடைய நீலமயிலின் முன்னரோ சென்று சம்முடைய வரவைச் சுப்பிரமணியப் பெருமானுக்கு விண்ணப்பங்கெய்தருள்க வென்று குறையிக்க, அது சுப்பிரமணியப்பெருமானுக்கு முன்னே போய் (எங்களுடைய வரவை) விண்ணப்பங்கெய்தது. அவர் (எங்களிடத்திற்) பொருங்கிய பேரன்பினைலே இங்கே அழைத் தவாக்

மழுரகிரி வரலாறுரைத்த சருக்கம் உடு

கடவையென்று திருவாய்மலர்க் தருளிச்செய்தற்கு முன்னரே (அது வளி யே வந்து எங்களோ) உள்ளே விடுதலும், யாங்கள் வாயிலுக் கடந்து சென்று ஒப்பற்ற பெரிய கிருபாசமுத்திரமாகிய அவரை முறைப்படி நமஸ்கரித்து எ—று (37)

அருவமோர் நான்கா யருவமோர் நான்கா யருவருவொன்றதாய்சின்ற பிரமமேலத்தின்பேரிருள்கிழித்துப் பெரியவீடுபிரக்கருள்செய்ய வருமரும்பெரியஞானசூரியன்போல் வந்தருள்வடிவமேயெம்மைப் பரிவொடுகின் துபார் வைவைத்தருளிப்பாதுகாத்திடுகவென்றிரங்தோம்.

இ—ள்: அருவத்திருமேனி நான்காயும், உருவத்திருமேனி நான்காயும், அருவருவத்திருமேனி ஒன்றூயும் நின்றருளிய பரப்பிரமமே, மலமாகிய பெரிய இருளைக் கெடுத்து மேலாகிய முத்தியை ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுத்தருள உதிக்கின்ற அரிய பெரிய ஞானசூரியனைப் போல வருகின்ற (தேசிக) மூர்த்தமே, அடியேங்களை அன்போடு தேவரீருடைய கிருபாநோக்கத்தை வைத்தருளிப் பாதுகாத்தருளுகவென்று குறையிரங்தேம் எ—று.

[சத்தி, சிவம், நாதம், விக்து என்னு நான்கும் அருவத்திருமேனி எனவும், பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசவரன் ஆகிய நான்கும் உருவத்திருமேனி எனவும், சதாசிவமூர்த்தம் அருவருவத்திருமேனி எனவுங்கிறுபா.]

அன்ன துபுரி துமென் றனன்விடைபெற்றுயிடையகன்றகன்கடையின் மன்னியமயிலின்முன்னர்வந்துன துவான்பதம்பெறுவதற்குன்னித் துன்னலருதிரங்குடித்திடும்வடிவேற்குறஞ்சாகத்தீவரசன் பன்னரும்வள்ளுக்கோஞ்சிமாங்கரிப்பத்தியிற்றவம்புரிகின்றன.

இ—ள்: (சுப்பிரமணியப்பெருமான்) அதனைச் செய்வேம் என்று திருவாய்மலர்த்தருளினர். (அப்பொழுது யாமெல்லேமும்) விடைபெற்று, அவ்விடத்தினின்று நீங்கி, அகன்ற வாயிலிற் பொருந்திய மயிலுக்கு முன்னரே வந்து, (மயிற்பெருமானே) உனது பெருமையாகிய சிலையைப் பெறக் கருதி, பகைவர்களுடைய இரத்தத்தைக் குடிக்குங் கூரிய வேற்படையையுடைய சூருகிய சாகத்தீவிற்கு இராசன், சொல்லுதற்கரிய வளங்கள் பொருந்திய பெருமையைடைய காஞ்சிகரத்தில் அன்பினுலே தவஞ்செய்கின்றன எ—று.

மயிலினுக்கரசனின் துகுண மும்வணக்கமுங்கண்டனமதனாற் [ம் பபிலுகின்பதமுமிழுக்குமோவென்னுப்பகரந்தனமென்றுபாம்பணியி ருயில்புரிபவனேயாதியாமியாங்கடுன்னிமெங்கடம்பதியிற் றயிரின்மத்தெற்றிந்தாலோத்துங்னென்றுசந்தளார்ந்ததுமயிலினுக்கரசே.

இ—ள்: மயிலுக்கரசனே, உன்னுடைய நற்குணத்தையும், பணிவையுங்கண்டேம்; அதனுலே (நெடுகாட்) பாயின்ற நின்றுநைடைய சிலையுங் தவறுமோ

வென அறிவித்தேமென்று கூறி, அனந்தனுகிய சயனத்தில் அறி துயில் செய் யும் விட்டுண்மூர்த்தி முதலிய யாமெல்லேழும் எங்களுடைய பதவிகளிற் சேர்ந்தேம். (அதனைக் கேட்ட) மயிலரசு தயிரில் மத்திட்டுக் கடைந்தாற் போல நல்ல மனங் தளர்ந்தது. எ—று. (40)

வேறு.

தீங்குசெய் பவர்க்கு நன்மை செய்வதுத் தமம தாகுஞ்
தீங்குசெய் பவர்க்குத் தானுஞ் செயாமைமத் திமம தாகுஞ்
தீங்குசெய் பவர்க்குத் தானுஞ் செய்தலே யதம மாகுஞ்
தீங்குசெய் வோர்க்கு முன்டோ நற்கதி செப்புங் காலே.

இ—ன்: (ரூவன்) தீமையைச் செய்கின்றவர்களுக்குத் (தானும்) நன் மையைச் செய்வது உத்தமகுணமாம். தீமையைச் செய்கின்றவர்களுக்குத் தானும் (அதனைச்) செய்யாதிருத்தல் மத்திம குணமாம். தீமையைச் செய்ப் வர்களுக்குத் தானும் (அதனைச்) செய்வதே அதமகுணமாம். சொல்லும் பொழுத தீமையைச் செய்பவர்களுக்கும் நற்கதியுண்டாமோ? எ—று. (41)

இருந்ததம் பதிக்குத் தீங்கை பெவரிழைத் தார்க ளேனுஞ் திருந்தமற் றவர்க்குத் தீங்கு செயாதவர் திறமி லோராம் வருந்தியின் திரனுமிக்க பரிமகம் வதைத்தான் மண்மேற் பரிந்துதன் பதம்போ மென்று புண்ணியம் பார்த்தி லானே.

இ—ன்: இருந்த நங்களுடைய பதத்திற்குத் தீமையை யாவர் செய் தார்களாயினும், திருத்தமுற அவர்களுக்குத் தீமையைச் செய்யாதவர்கள் வலியில்லாதவர்களாம். இந்திரனும் தன்னுடைய பதவி கெடும் என்று வருந்தி இரங்கிப் புண்ணியத்தைப் பாராதவனுய்ப் பூமியின் மீது அநேக அசுவமேத யாகங்களை அழித்தான் எ—று.

[நூறு அசுவமேத யாகங்கு செய்த ஒருவன் இந்திர பதவியை அடைதல் முடியும்; இங்களுக்கெய்து அநுகூலமுறின் தனக்குப் பிராதிக்கலமுண்டா மாதலால் இந்திரன் சதமகஞ் செய்வோர் முற்றுப்பெறுவன்னம் இடையூறு செய்வனென்பது புராணங்களிற் கூறப்பட்டதாம்.] (42)

ஆதலாற் றீங்கு செய்தேயன் பதத்தழி வணுக வொட்டேன்
றீதிலா வழியா யொன்று செய்குவ னிங்கு னென்ன
வேதமில் சாமீ பந்தா னன்னை ரெய்தல் வேண்டுஞ்
சோதியே குகனே யென்னுத் தியானித்துத் தொழுத தன்றே.

இ—ன்: அதவினால் (யான் அவர்களுக்குத்) தீமையைச் செய்யேன்;
(என்னுடைய) நிலைக்கழிவு பொருந்தவும் விடேன்; தீமை யில்லாத வழியாக

இப்பொழுதே ஒன்றைச் செய்வேண்று, குற்றமில்லாத சாமீபத்தை அவர்களடைதல்வேண்டும் சோதிசொருபரே, இரகசிப்பொருளானவரே என்று (அவரைத்) தியானித்து வணங்கியது எ—று.

ஆதலாற் பத்தழிவனுகவொட்டேன் எனக் கூட்டுக; குகன் என்ப தற்கு இரகவிப்பவர் எனினும் பொருங்தும். [பெருமானுக்குச் சமீபமாக இருத்தலாகிய பதவி சாமீப மெனப்படும்.] (43)

வனப்பினின் மிகுந்த செவ்வேள் வாகன மதனுண் மஞ்சளை சினைக்குமுன் மானத் தோடுங் காஞ்சியிற் கணங்க ணேர்ந்து தினைத்துனை யெனினுங் தாழா திதனிடைச் சேறி ரெண்ப பளைக்கரக் களிறு போல்வார் தங்களிற் பகரு கின்றார்.

இ—ள்: மயில் அழிக்க மிக்க சுப்பிரமணியக் கடவுளுடைய வாகன மாதவின் (இவ்வாறு) என்னுதற்கு முன்னரே பூதகணங்கள் தேவவிமானத் தோடு காஞ்சிபூரத்தையடைந்து (அவரை நோக்கித்) தினைப்பொழுதாயினுங் காலங் தாழிக்காது இவ்விமானத்தின் மீதேறிச் செல்லுதிர் என்று கூற, பளைபோலுங் துதிக்கையெடுதைய யானையை நிகர்த்த சூரன் முதலியோர் தம்முட் பேசவார்கள் எ—று. (44)

ஓன்றுநா நினைப்பத் தெய்வ மொன்றினை நினைத்த தெம்பால் நன்றிது நன்றி தென்னு நவின்றுபின் விமான மேறிச் சென்றனர் வான மாரு யுத்தர திசைக்க ணேகிக் குன்றினுக் கரசாய் வாழுங் குகன்மலை நன்னி னரோ.

இ—ள்: யாமொன் ரெண்ண எம்மிடத்துத் தெய்வமொன் ரெண்ணி யது; இது மிக நன்றுநன்றென்று கூறி, பின்னர்த் தேவவிமானத்தின்மீதேறி ஆகாய வழிக்கொண்டு சென்று வடத்திசைக் கண்ணே போய், மலைகளுக்குத் தலைமையாக விருக்குங் கந்தமலையை அடைந்தார்கள் எ—று.

[நன்று நன்று என்பன எதிர்மறைக் குறிப்புமொழிகள்; நன்றந் றென்றும் பொருளில் வந்தன்.] (45)

அவ்விய மகன் ற நெஞ்சத் தன்னவர் கணத்தோ டொன்றுய்த் திவ்விய வடிவ மாகிச் சேர்ந்தனர் சேர்தல் கேளா வெவ்வம தகன்று மஞ்சளு யினி துவீற் றிருந்த தம்ம தெவ்வுற வாழும் வாழ்க்கை தேவர்க்கு மரிதா மன்றே.

இ—ள்: அழுக்காறு நீங்கிய மனத்தினெடுதைய அந்தச் சூரனதியோர், பூதகணங்களோ டொன்றுய்ப் பரிசுத்தமாகிய வடிவைப் பொருந்தி இருங்

தார்கள். (அவ்வாறு) இருந்தமையை மயில் கேள்வியற்றுத் துன்ப நீங்கி மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருந்தது. பகை பொருந்த வாழும் வாழ்க்கை தேவர் களுக்கும் அரிதாகும் எ—று.

[தேவர்க்கும் என்பதில் உம்மை உயர்வுசிறப்பு. தெவ்வற என்னும் பாடத்திற்கு - பகை கெட எனப் பொருள் கொள்க.] (46)

புண்டர மிலங்கு நீற்றுப் புண்ணியன் பொலம்பூண் மார்பன் அண்டவா பரண னென்னு மண்ணை னருகு சூர்போய்க் கண்டுமி மயிலின் பாற் போய் நுந்தவக் கருத்தை யெல்லாம் விண்டன ரயன்மா லென்ன விளம்பின னிகழ்ந்த வெல்லாம்.

இ—ள்: திரிபுண்டரமாய் விளங்குகின்ற விபூதியையுடைய புண்ணியரும், பொன்னஞ்செய்த ஆபரணங்களையனிந்த மார்பினென்யுடையவரும் ஆகிய அண்டவாபரணரென்னும் பூதப்படைத் தலைவருக்கருகே சூரன் போய்க் கண்டபொழுது, (அவர் அவனை நோக்கிப்) பிரம விட்டுனுக்கள் மயிலிடத் துச் சென்று உங்களுடைய தவத்தின் கருத்தை யெல்லாங் கூறினார்களென்று விகழ்ந்தவற்றை யெல்லாஞ் சொன்னார் எ—று. (47)

பொள்ளெனப் புமத்தில் வேர்ப்பர் புன்மையோர் காலம் பார்த்தே யுள்ளினில் வேர்ப்ப ரொள்ளி யோரெனு முறையைச் சூழ்ந்து கள்ளவா னவரை யின்னே காய்ந்திட வலியிலே லேமென் மெள்ளாருந் திறத்துச் சூர னிருந்தனன் சமயம் பார்த்தே.

இ—ள்: இகழ்தற்கிய வலிமையை யுடைய சூரன், புல்லறிவினேர் விரைந்து வெளியே கோபஞ் செய்வர்; அறிவினேர் (தாம் வெல்லுதற்குரிய) காலத்தைப் பார்த்து மனத்துட் கோபஞ் செய்வர் என்னும் (ஆன்ரேர்) வாக்கை யோசித்து, வஞ்சகத்தை யுடைய தேவர்களை இப்பொழுதே கோபித்தற்கு வலிமையில்லே மென்று (வெல்லுதற்குரிய) சமையம்பார்த்திருந்தான் எ—று. [தேவர்கள் - சண்டு அரிபிராமர்.] (48)

இவ்வண னிகழுங் காலத் தென்னையே முதலாங் தேவர் பவ்வவெண் டிரையிற் ருஞ்சும் பரிதியங் திக்கி யோனும் நவ்வியு மழுவு மேந்து நட்பன்வாழ் கைலை நண்ணிச் செவ்விகொள் விசாகன் வாழுஞ் சினகரஞ் சேர்ந்து ஓமால்.

இ—ள்: இவ்வாறு னிகழுங் காலத்தில் என்னை முதலாவள் தேவர் களும் வெள்ளிய திரை பொருந்திய பாற்கடலில் அறி துயில்செய்யும் சூரி யனைப் போலும் அழகிய சக்கரப்படையையுடைய விட்டுனுவும், மாளையும் மழுவையுங் தாங்கிய சிலபெருமான் வீற்றிருக்குங் கைலையங்கிரியிற் சென்று அழகை யுடைய சுப்பிரமணியக் கடவுள் வீற்றிருக்குங் கோயிலை அடைந் தேம் எ—று. (49)

சிர்புனை நெடிய வாயிற் சேர்ந்துள மயிலின் முன்போய் ஊர்திக எனைத்தும் வைத்தே யனையதுத் தரத்தா அள்போய் நீரணி சடையேன் பெற்ற நிருமல னறிவாய் நின்றேன் ஏர்பெறு சரணம் போற்றி யிருந்தன மிருக்கு மேல்வை.

இ—ன்: சிறப்புனையுடைய நெடிய வாயிலிற் பொருந்தியிருக்கும் மயி ஆக்கு முன்னரே சென்று, (எம்முடைய) வாகனங்களையெல்லாம் நிறுத்தி அம்மயிலனுடைய அதுஞ்செழியினால் உள்ளே சென்று, கங்கையைத் தரித்த சடையினையுடைய சிவபெருமான் பெற்றருளிய நிருமலரும், நான் மயமாய் நின்றவரும் ஆகிய சுப்பிரமணியப்பெருமானது அழகு பொருந்திய திருவடியைத் துதித்து இருந்தேம், இருக்குஞ் சமயத்தில் எ—று. (50)

வேறு.

ஆன்னலர்த முட-லுதிரங் குடித்துமிழு நெட்டிலைவேற் குர னென்பான், அன்னபொழு தமலைடி பணிவதற்காய் வந்தன னாங் கடைந்த யாங்கண், முன்னமயற் றியதவற்றுக் கெதிர்புரிவா னினைந்துமயின் முன்னே போந்து, சென்னிகில் முறவீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து வஞ்சமொழி செப்பு கின்றன்.

இ—ன்: பகைவர்களுடைய உடலிற் பொருந்திய இரத்தத்தைக் குடித் துக் கக்குகின்ற நெடிய இலைத்தொழிலைமைந்த வேற்படையினையுடைய சூர னென்பவன், அந்தச் சமயத்தில் நிருமலராகிய சுப்பிரமணியப் பெருமா னுடைய திருவடிகளை வணங்குதற்காய் வந்தான். அங்கே சென்ற நாங்கள் முன்னரே செய்த தவற்றிற்கு எதிராகிய (தவற்றைச்) செய்தற்கு அவன் னினைந்து மயிலுக்கு முன்னரே சென்று, சிரம் நிலத்திற் ரேய விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து பொய் வசனங்களைக் கூறுகின்றன் எ—று. (51)

நிறையுலகுக் காதார வடிவாகு சிராதார நிமலற் றுங்கும் பறவையர சேமயிலின் குலம்வினக்க வந்துதிக்கும் பரிதி போல்வாய் இறையுனக்கினையின்று லெவ்விடத்து மிஃ்தறிவா ரெவரு மிவ்வா றுறையுனதருகிறுந்துகருடனெனக்கெதிரிலையென்றுரைத்ததம்மா.

இ—ன்: நிறைந்த உலகங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரவடிவமாகுங் (தமக்கு) ஓராதாரமில்லாத நிருமலராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளைச் சுமக்கின்ற பட்சி கட்கின்றேயே, மயிற்சாதியை விளக்கும்படி வந்துதித்த சூரியனைப் போன்ற பெருமானே, தேவரீருக்கு எந்த இடங்களினும் இறையளவேனும் ஒப்பில்லை; இதனை யாவருமிவர்கள்: இப்படி வீற்றிருக்கும் தேவரீருடைய பக்தத்தி விருந்து எனக்கெதிரிலையென்று கருடன் சொல்லிற்று எ—று.

[உலகங்கட்டுகல்லாங் தாம் ஆதாரமாகித் தமக்கோர் ஆதாரமின்றி விளங்குஞ் சுப்பிரமணியப் பெருமான் ஆன்மாக்கட்கு அருள்புரியவேண்டி உருவத் திருமேனியோடு தோன்றும்போது மயிலானது அப்பெருமானைப் பரித்தல் போற் காணப்படுதலின் “நிராதார நிமஸ்த் ரூங்கும் பறவையரசே” யென அதனைச் சூரன் பாராட்டி உபசாரமாகக் கூறினாலேன்க.] (52)

வேதனுயர் வாகனமு மிவ்வகையே விளம்பிற்றுன் மேலோ யம்பொற் சிதமலிபுனனிறைந்தகுடந்ததும்பாதெனவுனையான்சிந்தைசெய்தேன் சாதமிது வெனவுரைத்துத் தம்பிரா னடிபணியச் சார்ந்தா ஒக மாதவஞ்செய் மயிற்கரசு மிகச்சீறி நெட்டுயிர்த்து மலர்க்கண் சேந்தே.

இ—ன் : பிரமா ஏறுகின்ற அன்னவாகனமும் இவ்வாறே சொல்லிற்று. மயிற்பெருமானே, மாற்றுயர்ந்த பொன்னூய குளிர்ச்சிமிகுந்த சலம்நிறைந்த குடம் ததம்பாதென்று தேவீரை யான் கருதினேன்; இது உண்மையென்று சொல்லிச் சுப்பிரமணியக் கடவுளுடைய திருவடிகளை நமஸ்கரிக்கச் சென்றாலுக, பெரிய தவத்தைச் செய்த மயிலரசு மிகக்கோபித்துப் பெருமுச்சுவிட்டு நீலமலர்போலுங் கண்கள் சிவங்கு எ—று.

[சாதம் - உண்மை. “கற்றறிந்தார் கண்ட தடக்கம் அறியாதார், பொச் சாங்கும் தம்மைப் புகழுந்துரைப்பர் — தெற்ற, அறைகல் வருவி யணிமலைநாட, நிறைகுடம் நீர் தஞ்சும்ப வில்”. என்பது பழமொழி. சூரன் மயிலின் சீற்றத்தை ஆற்றுவான் போல் ஏற்றவேண்டி “மேலோய், அம்பொற் சிதமலி புனல் நிறைந்த குடந்ததும்பாதென வுனையான் சிந்தை செய்தேன்” என வஞ்சனையாகப் புகண்றுனென்க.] (53)

எம்பிரா னருள்பெறுதற் கெனையிரந்து போமமர ரிவர்வான் கொண்ட, வெம்பறவை யெனைச்சுற்று நினையாமை விளம்பியது விழுமி தம்மா, வம்புயனு மாலவுனு மினிக்காக்க வெனவோடி யன் னாத் தோடுஞ், செம்பருந்தி னிடத்தனுக வவையிரண்டுஞ் திகைத் தெதிர்ந்து செயிர்த்து நோக்கா.

இ—ன் : எம்பெருமானுகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய அனுக்கிரகத் தைப் பெறுதற்கு என்னை யாசித்துச் செல்லும் தேவர்கள் ஏறும்படி (வாகன மாகக்) கொண்ட வெவ்விய பறவைகள் என்னைச் சுற்றேனும் நன்குமதியாமற் பேசியது சிறந்தது! இனி (அவற்றின் யசமானராகிய) பிரமாவும் விட்டுனுவும் (இடையூறு வராமற்) காக்கவென்று சொல்லி ஓடி, அன்னத்தோடு கருடனிடத்து நெருங்க, அப்பறவைகளிரண்டுஞ் திகைத்தெதிர்த்துக் கோபித்துப் பார்த்து எ—று. [விழுமிது எதிர்மறைக் குறிப்புமொழி. காத்திராப்பிரகாரஞ் சென்று தாக்கியதாதலின் திகைத்தன.] (54)

முன்னடப்ப வெரகரந்தன் சிறகராற் றுக்கியிட மூளிச் சேக்கை யன்னமும்வெங்கலும்னுந்தஞ் சிறைகள்கொடுபின்றுக்கவதின்நுசீறிக் கொன் னுனையக்கர்வாயாற் கொத்துதலும் வான்பறப்பக்கூடிச்சென்று வன்னமயில்போர்புரியவவையிரண்டுந்தமதுமொய்ம்பின்மலைந்தவன்றே.

இ—ள்: முன்னேவர, மயில் தன்னுடைய சிறுகளினுலே அடிக்க, தாமரை மலராகிய படுக்கையையுடைய அன்னமும் கொடிய கருடனும் தங்க னுடைய சிறுகளைக் கொண்டு பின்னர்த் தாக்க, (அம்மயில்) ஆரவாரித்தக் கோபித்து, கொல்லுகின்ற நுதியையுடைய கூரிய வாயினாற் கொத்துதலும், (அப்பறவைகள் இரண்டும் அஞ்சி) ஆகாயத்திற் பறக்க அழிய மயிலும் (அவற் ரேடு) கூடிச் சென்று, போரைச் செய்ய, அப்பறவைகளிரண்டும் தங்கள் வலிமையாற் போர் செய்தன எ—று.

மேகாரம் எனவும் பாடம். [ஒகரம் - மயில்.]

(55)

இன்னவகை போர்புரியக் கண்டிடுவா நேர்முதலோ ரிரியல் போனார் பன்னக்மோரெட்டுமெட்டபருப்பதமுமெண்களியும்பணிப்புக்கொண்ட வன்னபொழுதழிவிற்றன் மயிலினுக்கவ்விருப்பறவையாற்றலோயத் தன்னகல்வாயினிற்கவர்ந் துவிமுங்கிமுத னிலையதனிற்சார்ந்ததன்றே.

இ—ள்: இவ்வாறு போர் செய்ய (அதனைப்) பார்க்கின்ற தேவர் முதலாயினேர் ஓட்டமெடுத்தார்கள்; அட்ட நாகங்களும் அட்ட பருவதங்களும் அட்ட கசங்களும் நடுங்கின. அச்சமயத்தில் கெடுதலில்லாத வலிமையை யுடைய மயிலுக்கு அந்த இரண்டு பறவைகளும் வலிமை ஓய்ந்துவிட, (அது) தன்னுடைய அகன்ற வாயினாற் பற்றி விழுங்கி முதற்கடைவாயிலைச் சேர்ந்தது எ—று.

[பன்னக மெட்டாவன]: அநந்தன், வாசகி, தக்ககன், கார்க்கோடகன், பதுமன், மகாபதுமன், சங்கபாலன், குளிகன் என்பன. பருப்பதம் எட்டு: மாலியவான், கந்தமாதனம், நிசதம், ஏமகூடம், இமம், நீலம், சுவேதம், சிருங்க மென்பன். எண்கரி: ஜூராவதம், புண்டரீகம், வாமங்க, குமுதம், அஞ்சங்கம், புட்பதந்தம், சார்வபூமம், சுப்பிரதீப மென்னுயிவைகளாம்]. (56)

காயாவுங் கருமுகிலுங் கடலுங்க ராமென்று கருது மேனி மாயோனு மன்னமிசை வரும்பானு மின்திரனு மற்று னோருஞ் சாயாத புகழுடைய விசாகனருள் பேற்றுவெளி சார்ந்தே மங்கண் மாழுராந் தனைக்கண்டே மெம்முடைவா கணங்காணே மறுகி னோமால்.

இ—ள்: காசைப்பூவும் சூற்கொண்ட முகிலும் கடலும் நிகரென்று சிந்திக்கின்ற (கரிய) திருமேனியையுடைய விட்டுனுவும், அன்னவாகனத்

தின் மீது வருகின்ற யானும், இந்திரனும், எனையோர்களும் கெடாத கீர்த் தியையுடைய முருகக்கடவுளது கிருபபையைப் பெற்று வெளியில் வந்து அவ்விடத்தில் மயிலைக் கண்டு, எம்முடைய வாகனங்களைக் கொடுத்ததையும் கலுழுனையும் கண்டிலேமாய் வருந்தினேம் எ—று. (57)

ஞானவிழி யாலங்க ணநடந்ததறிந் தேசுககை நனுகி யைய
தேனெழு சுமலர்த்தாரோ யெக்குறையு நினைக்கண்டுதீர்ந்தோ விங்கன்
ஆனதொருகுறையுள தாற்கருடனையுமன த் தினையுமழகார்க்கமஞ்செ
தானெடுத்து விழுங்கியது தரப்பணித்து யெனவிரந்து சாற்றினேமால்.

இ—ங்: யாங்கள், ஞானக்கண்ணினால் அவ்விடத்து நிகழ்த்தவைகளையறிந்து சப்பிரமணியப்பெருமானை யடைந்து, சவாமி, தேனெழுகுகின்ற மலர்மாலையை யுடையவரே, எல்லாக் குறைகளையும் தேவரீரைத் தரிசித்து நீங்கினேம்; (ஆயினும்) இங்கே நிகழ்ந்த ஓர் குறையுளது: கருடனையும் அன்னத்தையும் அழகுங்கிறைந்த மயில் எடுத்து விழுங்கிற்று; (அவைகளை அது) தரும்படி பணித்தருளுக என்று யாசித்து விண்ணப்பஞ் செய்தேம் எ—று.

இனையமொழி திருச்செவியி லெய்தலுமான் குற்றசெய லெல்லா மோர்ந்து, முனிவினைடு மயிலையில ணமைத்து ரெனவுழையோர்கண் முன்னருப்ப, வனகனதற் குரைப்பானின் னகங்கரத் தாற்றவறு செயாதமர்ந்த வன்னங், தனையுமெறும்க் கலுழுனையும் விழுங்கிய தென் னுமிழ்கவெனச் சாற்ற லோடும்.

இ—ங்: பாவம் இல்லாத சுப்பிரமணியப்பெருமான், இவ்வாரூய வார்த்தைகள் திருச்செவியிற் புகுதலும் அவ்விடத்திலே நிகழ்ந்தவைகளை யெல்லா மறிந்து, கோபத்தோடு மயில் இவ்விடத்து லழமுக்க வென்று பணிக்க, (அதனைக் கேட்ட) ஏவலாளர் முன்னரே கொண்டுவந்து விட, (அவர்) அம் மயிலுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளவார். (மயிலே) உன்னுடைய அகங்காரத் தினாலே குற்றஞ்செய்யாமலிருந்த அன்னத்தையும், வலிமை பொருந்திய கருடனையும் விழுங்கியதென்னை? அவைகளைக் கக்குதி யென்று கட்டளை யிட்டருளும் எ—று. [அகங்காரம் அகங்கரம் எனக் குறுகியது.] (59)

ஆயாது புரிந்தனவென் றுளாநடுங்க வுடனடுங்கி வாயங் காங்து தாயாகி யுபிர்புரக்குந் தலைவன்முன மு மிழுதலுங் தாழ்வு தீர்ந்து வீயாதவ் விருஷ்ய மெழுந்துதொழுப் புறந்தடவி வியந்து தேன்போல் வாயார முகமலுரைத் துந்தலை ருடனைக் காழ்க வென்றுன்.

மழுரகிரி வரலாறுவரைத்த சருக்கம்

நந்

இ—ஸ: (அடியேன்) ஆராயாது செய்தேனன்று மனகடுங்கச் சாரீ நடுங்கி வாயைத் திறந்து, மாதாவாகி உயிர்களைக் காக்கின்ற சுப்பிரமணியப் பெருமானுக்கு முன்னரே கக்குதலும், அந்த இரண்டுபறவைகளும் இறவாது தாழ்மை நீங்கி எழுங்குது வணங்க, (அவர்) முதுகைத் தடவில் வியங்குது, தேனைப் பேர்ல் வாயார முகமன்வசனங்களைக் கூறி, உங்களுடைய யசமானர்களோடு சென்று வாழுகவென்று பணித்தருளினார் எ—று. [வீ—பறவை.]

அகமகிழ்ந்து புறந்தடவு மருணினைந்தவும் விருபுள்ளு மமலன் பாத வகளாமலர் பணிக்கேத்தத்தி விடைகொண்டு புறத்தினில்வங் துற்ற வாகக் குகனதுதன்மையைவியங்குவலம்வங்கு பணிந்துவிடைகொண்டுயாங்கக்கூடுவா கனமேறிச் சால்புபெறு பதமதனிற் சார்ந்த பின்னார்.

இ—ஸ: அந்த இரண்டு பட்சிகளும் மனமகிழ்ந்து தங்கள் முதுகைத் தடவுகின்ற கிருபையை நினைந்து, நிருமலராகிய சுப்பிரமணியப் பெருமானுடைய உபய பாததாமரைகளை வணங்கித் துதித்து, விடைபெற்றுப் புறத்தில் வங்கு அடைந்தல்வாக, (அதனைக் கண்ட) யாங்கள் சுப்பிரமணியப் பெருமானுடைய (அருளின்) தன்மையை வியங்கு, பிரதட்சினஞ்செய்து, நமஸ்கரித்து, விடைபெற்றுத் தலைகமையுடைய வாகனங்களிலேறி, பெருமைபொருந்திய பதங்களிலே போய்பின்னார் எ—று. (61)

வயந்திகழுமாபிலேநியகந்தையினுற்றயையிழுந்துவன்மைநஞ்சாய்ப் பயந்தவிரந்துபிழைச்சுய்தாய்பொறுத்தலிரதாலந்தப்பவம்போமாறு நயந்திடுபூரியின்மலையாய்க்கிடந்துதலிருதியென்றுநவின்றுள்மேலாவுயர்ந்தபதம்பெற்றுள்ளோரிகழுந்ததொழில்செயிற்றுழுதலுண்மையாமே.

இ—ஸ: வெற்றி விளங்கும் மயிலே, நீ அகங்காரத்தாற் கண்ணேட்டமின்றிக் கடின மனமாய்ப் பய நீங்கிப் பிழை செய்தனே; (அதனைப்) பொறுத்தல் அரிது. அந்தப் பாவ நீங்குமாறு கருமழுமயிலே மலையாய்க் கிடந்து (அதனை) நீங்குதி என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். மேலாக உயர்ந்த பதவியைப் பெற்றவர்கள் இகழுத்தகுஞ் செய்கைகளைச் செய்தாற் ரூழ்வடைதல் சத்தியமாம் எ—று. (62)

செம்பவள வாய்திறந்து செப்புமொழி செவிப்படலுஞ் சிங்கை மாழ்கிக், கம்பமூட னுடல்வியர்ப்ப மொழிகுளறி யினையவரை கழுற மைய, வம்புசேறி மலர்த்தொடையா யுயிரினுக்கோர் களைகண்ணுய் வந்த மேலோய், தும்பைமலர் புனைச்சிலப் பெருமான்றன் மனமுவப் பத் தோன்றுந் தொல்லோய்.

இ—ள்: (சுப்பிரமணியப் பெருமான்) சிவந்த பவனம்போலுங் திருவாய்மலர்ந் து சொல்லியருஞ் வசனங் காதிற் புகுதலும், (அதனைக் கேட்ட மயில்) மனம் வருஞ்சி நடுக்கத்தோடு சரீரம் வியர்க்க உரை தடுமாறி இந்த வசனங்களை விண்ணப்பான் செய்யும்: சுவாமி, வாசனை பொருந்திய மலர் மாலையை யடையவரே, ஆன்மாக்களுக்கு ஒரு புகவிடமாய் வந்த மேலவரே, தும்பைவரை யணிந்த சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானது திருவள்ள மகிழுத் தோண்றிய பழையவரே எ—று. (63)

புறமலருக் ககமலர்போ லறிவினுக்கோ ரறிவாகும் பொருளோ பத்தித் திறமதில் னுதவினை வர்த்தனத் தாலடியேன் செய்த குற்றம் வறிததனை நோனுது சபித்தனைபா ஷியந்தன்னின் மகார்செய் குற்றம் பெறுமவர்கள் பொறுத்தருளா தகற்றியிடிலியாரவரைப்பேணல்செய்வார்.

இ—ள்: புறவிதழுக்கு அகவிதழுபோல அறிவிற்கோ ரறிவாகின்ற மெய்ப்பொருளானவரே, பத்திமார்க்கங் சிறிதுமில்லே னுதவின், அஞ்ஞானத்தால் அடியேன் செய்த குற்றஞ் சிறிதாம்; அதனைப் பொறுத்தருளாது சபித்தருளினீர். பாலிய தசையிலே பின்னோகள் செய்த குற்றத்தைப் பெற்ற தாய் தங்கையர்கள் பொறுத்தருள் செய்யாது நீக்கிவிடில் யாவர் அவர்களைக் காக்க வல்லார் எ—று. (64)

தொலைவறுபேரின்பமருணின் னுடையசாமீபந் துன் னினேர்க்கு மலைவுவருமோனினுபதமகன் ஞேருங்னமேனுமமர்வன் கொல்லோ பலமணிப்பூணணிமார்பவிக்குற்றம் பொறுத்தி யெனப்பதமலீஞ்சுதேத்தக் கலபமயில்வாகனத்தின்முகநோக்கியருள்சாரந்து கழுதுகின்றன.

இ—ள்: அழிவில்லாத பேரின்பத்தை யருஞும் தேவீருடைய சாமீபத்தை யடைந்தோர்க்கும் அலைவு வருமா! (நாயினேன்) தேவீருடைய திருவடிகளை நீங்கி ஓர் கணப்பொழுதாயினும் வாழ்வேனே! பல இரத்தினங்கள் அழுத்திய ஆபரணங்களை அணிந்த மார்பையுடையவரே, இந்தக் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்கவென்று பாதங்களில் நமஸ்கரித்துத் துதிக்க, (சுப்பிரமணியப் பெருமான்) தோகையையுடைய மயில்வாகனத்தின் முகத்தைப் பார்த்தருளிக்கிருபை பாலித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருஞ்சின்றனர் எ—று. (65)

சிறப்புடைய கருமதலங் தன்னின்மக மேருவினைச் செண்டால் வீசிக், கறுத்ததிற்க் பெருவழுதி திருநாட்டில் வைகியதோர் கடுக்கைக் கான், மறுத்ததிறு மதனைப்பண் வளஞ்சிறக்குங் திருப்புத்தூர் வதிந்த தாங்கே, நறைக்கரிய குழலுமைதன் பங்கிருப்பச் சிவபெருமா னண்ணால் செய்தான்.

இ—ள்: சிறப்பைப் பொருங்கிய குமரிகண்டத்தில், மகாமேருமலையைச் சென்டால் அடித்துக் கோபித்த வலிமைபொருங்கிய பெருமையைடைய பாண்டியன்னு அழகிய நாட்டிலே, கொன்றைவனமொன்று இருக்கின்றது. குற்றங்கிய அதனாலே வளஞ்சிறங்கத் திருப்புத்துர் என்னும் கேஷ்திர மிருக்கின்றது. அவ்விடத்திலே வாசனை பொருங்கிய கரிய கூந்தலையைடைய உமாதேவியார் தமது வாமபாகத்திலிருக்கச் சிவபெருமான் வீற்றிருந்தரு ஸினார் எ—று.

[சண்டு பெருவழுதி யென்றது உக்கிருமாரபாண்டியரை. மேருவைச் சென்டா லடித்த வரலாற்றைத் திருவிளையாடற் புராணத்துட்காண்க.] (66)

தேன்றுளிக்கு நறுங்கொன்றை வனத்திருக்கு மச்சிவனைத் திருமுன் வேண்டி, யான்றதொரு தடங்கண்டு குடைந்தெழுந்து விதிமுறையா ஸருச்சித் தங்கண், வான்றவழு மதிகுடி விடை யிவர்ந்து வந்துவரம் வழங்கப் பெற்று, மூன்றுலகு மேக்கறுசீர் முகுந்தன்னு பதம்பெற்றுண் முளரி வந்தாள்.

இ—ள்: செந்தாமரையாசனியாகிய இலக்குமி, தேனைச் சொரிகின்ற வாசனை பொருங்கிய கொன்றை வனத்தில் வீற்றிருக்கும் அந்தச் சிவபெரு மானைச் சங்கிதியில் நின்று வேண்டுதல் செய்து, அகன்ற ஒரு தடாகத்தை யுண்டாக்கி, (அதில்) ஸ்நானஞ்செய்தெழுந்து, (ஆகம) விதிப்படி பூசித்து, அவ்விடத்தில் ஆகாயத்திற் றவழுகின்ற சங்கிரைனைச் சூடிய சிவபெருமான் இடபாருடாய் வந்து வரங்களைக் கொடுக்கப் பெற்று, திரிலோகங்களும் ஆசையாற் றுமுந்துநிற்கின்ற சிறப்பினையைடைய விட்டுனுவின்து பதத்தைப் பெற்றார்.

திருவை எழுவா யாக்கின், முன் என்பதற்கு முற்காலம் எனப் பொருள் கொண்டு, முளரிவந்தாள் என்பதைச் சுட்டுப்பொருளாக்கு. (67)

சீதேவிகண்டத்தனுற்றிருத்தளியென் றுரைப்பரந்தத்தீர்த்தந்தன்னைக் காதேதறுங்குவளையிழியன்னவள் பூசித்ததனுற்றகங்கைக்கருடு மாதேவர்தமையுமியர் திருத்தளியாரென்பரந்தவளங்கொடானம் வேதாவின்பிரளயத்துமழுவின்றியிருக்குமுண்மைவிளாம்பி னோமால்.

இ—ள்: இலக்குமி உண்டாக்கிய காரணத்தால் அந்தத் தீர்த்தத்தைத் திருத்தளியென்று கூறுவர். காதளவோடுகின்ற கருங்குவளை மலர்போலுங் கண்களையைடைய அவள் பூசித்த காரணத்தால், கங்கையைத் தரித்த சிவபெரு மானையும் உயர்ந்த திருத்தளீஸ்ரென்பர். அந்த வளஞ்செறிந்த இடம் பிரமகற்பத்து மழுவில்லாம விருக்கும்; உண்மையையே சொன்னேம் எ—று. ()

அத்தருமதலத்தினுக்குக்கீழ்சாராயோசனையோரத்தந்தன்னிற் சித்தர்களுமுனிவர்களும்வாசமுறுமரசவனஞ்சேர்க்ததாங்கே பத்தியொடுநன்மலையாயிருத்திசரவணத்துதித்துண்பால்வந்துற்று முத்திவழங்குதுமென்றான் முவருக்கும்யாவருக்கும்முதல்வனம்மா.

இ—ஸ்: அந்தத் தருமத்தையுடைய கோத்திரத்திற்குக் கிடைக்குப் பக்கமாகப் பாதியோசனை தூரத்திற் சித்தர்களும் முனிவர்களும் வசிக்கின்ற அரசவனம் பொருந்தியது. அவ்விடத்தே அன்போடு நல்ல மலையாய்க் கிடக்குதி; யாம் சரவணப் பொய்க்கயிற் ரேஷன்றி உன்னிடத்தில் வந்து சேர்க்கு, மோக்காத்தைத் தருவேமென்று மும்மூர்த்திகளுக்கும் எவர்களுக்குக் கலைவராகிய சுப்பிரமணியப்பெருமான் திருவாய்மலர்க்தருளினார் எ—று.

[மூவர் என்றது பிராம விஷ்ணு உருத்திரனென்னும் மும்மூர்த்திகளையுமாம். பரமசிவத்திற்கும் சுப்பிரமணிய சிவத்துக்கும் பேதமில்லையாதவின் “மூவர்க்கும் யாவர்க்கும் முதல்வன்...” என்றார். “இருவர்க்கும் பேதமில்லையென்பதையும் இருவரும் மூவர்க்கும் எவர்க்கும் முதல்வ ரென்பதையும், “ஆதவி னமது சத்தி யறுமுக னவனும் யாமும் – பேதக மன்ற னம்போற் பிரிவிலன் யாண்டு னின்றூன் – ஏதமில் குழவேபோல்வான் யாவையு முணர்க்கான் சிரும் – போதமு மழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருளவல்லான்” எனவும், “மூவர்கண் முதல்வன் வந்தான்” - எனவும் வரும் கந்தபுராணத் திருவிருத்தங்களானுமுணர்க]. (69)

வேறு.

அந்தவுரை கேளா வமலனடி சூழ்நிதிரைஞ்சி
விந்தைசெறி தோளானை நீங்கா விடைகொண்டே
யெந்தையுனை யகன்று மெங்கனை னுய்வுனெனச்
சிந்தை மிகவருந்திப் பைபையச் சென்றதுவே.

இ—ஸ்: (மயிலானது) அந்தத் திருவாக்கைக் கேட்டு, மலரகிதாராகிய சுப்பிரமணியப்பெருமானுடைய பாதங்களைப் பிரதக்கினஞ்செய்து வனங்கி, ஹீலக்குமி குடிகொண்டிருக்கின்ற திருப்புயங்களையுடைய அவரை விடைபெற்றுக்கொண்டு நீங்கி, எம்பெருமானே தேவரீராப் பிரிந்தும் எவ்வாறு அடியேன் உய்வேனென்று மனம் மிக வருந்தி மெல்ல மெல்லச் சென்றது எ—று. (70)

ஈசனுடன் யானுமினை யானே னெந்தையினுற்
பேசுகின்ற கற்சாபம் பெற்றே னென்னினைந்து
வாசமுறு வெள்ளி மலைகடந்து சென்றெய்தித்
தேசபெறு மிமையஞ் சேர்ந்தைன்று போயதுவே.

இ—ள்: எம்பெருமானால் அருளிச்செய்யப்படுங் கற்சாபத்தைப் பெற ரேண்; (ஆதவினால்) சிவபெருமானுடன் யானும் ஒப்பாயினேன் என்று சிந்தித்து, (சிவபெருமான்) வீற்றிருக்கின்ற கைலையங்கிரியைக் கடங்து சென்று, ஒளி பொருந்திய இமைய் மலையை யடைந்து, (அதினின்று) நீங்கிச் சென்றது எ—று.

சிவபெருமானுக் கியையப் பொருள் கொள்ளுங்கால் கற்சாபமென் பதைக் கல் [மேரு] வில்லெனக் கொள்க. (71)

நாதா வெனக்கிதுவோ நண்ணியதென் ரேவருந்திக்
கேதாரத் தெய்தி யதையகன்று கேடில்லாப
பாதாள வாகினியாங் கங்கைநதி நீர்ப்படிந்து
கோதா வரியிற் குடைந்துதென்பாற் புக்கதுவே.

இ—ள்: தலைவரே, எனக்கிதுவோ வந்தடைந்ததென்று வருந்தி, திருக்கேதாரத்தை யடைந்து அதனை நீங்கி, கெடுதவில்லாத பாதாளத்து னின்றும் வந்த கங்கைநில் ஸநானஞ்செய்து, (பன்னர்க்) கோதாவரி தீர்த்தத்தில் ஸநானஞ்செய்து தென்றிசையை அடைந்தது எ—று. (72)

நான்பெரிய னென்றகங்கொ ணை முயர் காரண னும்
வான்பறந்துங் கீழிடந்துங் காணுது வாட்டமுறக்
கூன்மதியஞ் சூடுங் சூழகனமு ஸாகினின்ற
தென்முரலுஞ் சோலை யருணகிரி சென்றதுவே.

இ—ள்: நானே பரம்பொருளென்று அகங்காரத்தைப் பொருந்திய நானும், உயர்ச்சிபொருந்திய விட்டுணுவும், (முறையே, அண்ண வடிவைக் கொண்டு) ஆகாயத்திற் பறந் துசென்றும், (பன்றி வடிவைக் கொண்டு) பூமி யைக் கிழித்துச் சென்றும், (முடியையு முடியையுஞ்) காணுமல் வாட்டத்தைப் பொருந்த, வளைந்த இளம்பிறையை யணிந்த சிவபெருமான் அக்கினி மலையாய் நின்ற, வண்டுக்கொலிக்கின்ற சோலையையுடைய அருணைசலத்திற் சென்றது எ—று.

[பிரம விஷ்ணுக்கள் தாமே பரம்பொருளென்று தனித்தனி வாதிட ஒப் போர்புரிந்த சமையத்திற் பரமசிவம் அவர் மத்தியிற் சோதிப்பிழும்பாகத் தோன்றி அச்சோதியின் அடியையேனும் முடியையேனும் எவர் தேடிக் காண்கின்றனரோ அவரே பரம்பொருளென, பிரமா அன்னவடிவகொண்டு விண்ணிடைப் பறந் து முடியையும், திருமால் பன்றியாகி மண்ணினை யிடந்து அடியையும் பஸ்லாண்டு தேடியும் காணமுடியாது மீண்டு, தமது அகங்கை நீங்கித் திருவருளால் ஞானத்தைப் பெற்ற தலம் திருவன்னைமலையாகும். இதன் விரிவைக் கந்தபுராணம் அருணைசலபுராணம் முதலியவற்றுட் காண்க.] (73)

வம்பலருங் கொன்றை மணங்கமழும் வார்கூந்தற்
கோம்பணியா ஞள்ளங் குளிர்திட வானேர்முனிவர்
சம்புசிவ சங்கரவென் ரேத்தத் தனிநடஞ்செய்
அம்பலத்திற் புக்கி ரதிபணின்து போற்றியதே.

இ—ஏ: வாசனை விரியுங் கொன்றைப்பூவின் மணங்கமழ்கின்ற நீண்ட
அளக்கத்தையுடைய பூங்கொம்பு போலுஞ் சிவகாமியம்மையார் மனங்குளிர,
தேவர்களும் முனிவர்களுஞ் சம்புவே சிவனே சங்கரனே யென்று துதிக்க,
(சிவபெருமான்) ஒப்பற்ற திருநிருத்தத்தைச் செய்தருஞ்ம் பொன்னம்பலத்திற்
சென்று, (அவருடைய) உபய பாதங்களை நமஸ்கரித்துத் துதித்தது எ—று.

அங்க ணகன்று சிவபெருமா னன்பினெடுந்
தங்கு திருப்பதிகள் பற்பலவுஞ் சார்ந்தேத்த்திப்
பொங்கு புவிமகட்டோர் பொற்பின்முச மாய்த்திசை
ளங்கும் பரவவறும் பாண்யிநாட் டெய்தியதே.

இ—ஏ: அவ்விடத்தினின்ற நீங்கி, சிவபெருமான் அன்போடு வீற்
நிருக்கும் பலபல புண்ணிய கோத்திரங்க டோறுஞ் சென்று துதித்து,
பொலிவாகிய பூமிதேவிக்கு ஒப்பற்ற அழிகிய முகமாய் எத்திக்கும் புகழும்படி
பொருஞ்தும் பாண்டிநாட்டை யடைந்தது எ—று.

[திருவாலவாய் முதலாங் திருத்தலங்களும் வைகை பொருஙை பொற்
ருமரை வாவி முதலாம் புண்ணிய தீர்த்தங்களும் பொருஞ்துதலானும், சோம
சுந்தரக்கடவுள் அறுபத்தாங்கு திருவிளையாடல்களை ஆன்மகோடிகள்
ஈடேறும்வண்ணஞ் செய்தருளிய புண்ணியபூமியாதலானும், ஆலவாய்ப்
பெருமானும் அங்கயற்கணம்மையாரும் முருகவேஞும் முடிகுடித் தனித்
தனி பரிபாலனாஞ்செய்த நாடாதலானும், அங்குள்ள முச்சங்கத்திலும் கண்
ணுதற் பெருங்கடவுளும் கந்தவேஞும் புலவர்களாய் விளங்கியமையானும்,
செங்தமிழு வளர்த்த அகத்தியமகாமுனிவருடைய வாசஸ்தானமும் தென்
றந் காற்றின் உற்பத்திஸ்தானமுமாகிய பொதியத்தைத் தன்னகத்திற் கொண்
டமையானும், திருவாதலூரடிகள் திருஞானசம்பந்தர் மங்கையர்க்கரசியார்
குலச்சிறையார் முதலாம் நாயன்மார் அற்புதங்களைச் செய்த திருகாடாதலா
னும் இன்னபிற மகத் துவங்கட்சிடமா யமைந்தமையானும், “திசைகளைங்
கும் பரவவறும் பாண்டி காடு” என்றார். இன்னும் பாண்டிநாட்டின் விசே
டத்தை, “உலகம் யாவையு மீன்றவழி உம்பரு ஞயர்ந்த - திலக நாயகி பரஞ்
சுடர் சேயென மூன்று - தலைவரான் முறை செய்த நாடிஃ: தன்றிச் சலதி -
சலவு பாரினுண் டாகுமோ துறக்கத்து மஃ:தே” என்பன முதலாம் பெரியார் திருவாக்கானு முனர்க.] (75)

வேறு.

கூடல் பூவணஞ் சுழிகைதென் பரங்குன்று கொடுங்குன்
நேட கம்மிரா மேச்சரங் கானைநெல் வேலி
தேடு மாப்பனார் திருப்புத்தூர் முதலபற் பலவா
மீடி லாக்சிவ பதிகளங் நாட்டகத் திருக்கும்.

இ—ள்: மதரை, திருப்புவணம், திருச்சழியல், அழகிய திருப்பாங்குன்றம், திருக்கொடுங்குன்றம், திருவேடகம், திருவிராமேச்சரம், திருக்கானப்பேர், திருநெல்வேலி, (எவரும்) ஆராயுங் திருவாப்பனார், திருப்புத்தூர் முதலாகிய பற்பலவான உவமையில்லாத சிவஸ்தலங்கள் பாண்டிநட்டி விருக்கும் எ—று. கொடுங்குன்றம்-பிராண்மீல். கானப்பேர்-காளையார்-கோயில்.

மருநி றைந்தபன் மலரகில் சந்துமர மணியுங்
திரைவ ளைக்கையாற் கரைமிசைச் சென்றிடச் சிதறி
வரைவி லாதுறும் வயல்குளம் வளம்பட வுதவிப்
பொருஙை மாநதி தவழ்ந்துபோ யுவரியிற் புகுமால்.

இ—ள்: பெரிய பொருஙையாறு, வாசனை நிறைந்த பல மலர்களையும்
அகிலமரங்களையுஞ் சந்தனமரங்களையும் பெருமைபொருந்திய இரத்தினங்களையும்
சங்குதபொருந்திய திரைகாளகிய கையினாலே கரையின்மீது செல்லச்
சிதறி, எல்லையில்லாதிருக்கின்ற வயல்களுங் குளங்களும் வளத்தைப்
பொருந்த (நிரைக்) கொடுத்தத் தவழ்ந்து சென்று கடலிற் பாயும் எ—று.

ஐவில் செல்வவேங் துழழுயுறு மொருவன்பாற் செல்வ
மேவி ஸன்பினர்க் குதவியெஞ் சியதுண்டேல் வேந்தற்
கில் தென்னவே வயல்களக் கீந்துவிஞ் சியதேற்
ருவி லாக்கட ணீர்ப்புகுந் தண்டிறை வைகை.

இ—ள்: ஒழியாத செல்வத்தை யுடைய அரசன்மாட்டிருக்கு மொருவ
ணிடத்தே செல்வம் வந்தால், (அவன் அதனைத் தன்னிடத்து) அன்புடை
யோர்க்குக் கொடுத்து, சேஷமுளதாயின், அவ்வாசனுக்குக் கொடுத்தல்
போல, குளிர்ந்த துறைகளையுடைய வைகையாறு, வயல்களுக்குங் குளங்களுக்கும் (நிரைக்) கொடுத்து, சேஷமுளதாயிற் கெடுதலில்லாத கட
ணீரோடு கலக்கும் எ—று. (78)

மாறி லாப்புனன் மாநதி யொழுகலான் மள்ளர்
நாறு செய்குவ தோர்புற நடவுமாங் கதுவே
மீறு நெற்கதீர் கொய்தவை வேறுவைத் தடித்துப்
பேறு கொண்டுடன் பின்னரு முழுவதோர் புறமே.

இ—ன்: ஒப்பில்லாத நீரையுடைய பெருமைபொருந்திய நதிகள் பாய் தலால், மன்னர்கள் நூற்றிடுவதோர்பக்கமாம்; (அங்நாற்றை) நடுவதும் அவ்வாறே ஓர் பக்கமாம்; வளருகின்ற கெற்கதிர்களை அரிச்து அவற்றை வேரூக வைத்து அடித்துப் பிரயோசனத்தைக்கொண்டு உடனே பின்னு முழுவதோர் பக்கமாம் எ—று. (79)

முன்று போகமிவ் வகையினை முயன் றுறு பலங்கொன்
டேன்ற சாமையே முதலது யப்பய னெடுத்தே
யான்ற பேரன்பி னரனுக்கு மவனடி யார்க்குஞ்
சான்ற வேதியர் தமக்குமீங் தெஞ்சிய துண்பார்.

இ—ன்: முன்று போகங்களினு மிந்தப்பிரகாரம் முயற்சிசெய்து, மிகுந்த பயனைக்கொண்டு, இயைந்த சாமை முதலிய தானியங்களை விவைத்து அவற்றூல் வரும் பயன்களை யெடுத்து, மாட்சிமைப்பட்ட பெரிய அன்பினுலே சிவபெருமானுக்கும் அவருடைய அடியார்களுக்கும் (கற்குண நற்செய்க்கைகளினால்) நிறைந்த பிராமணர்களுக்குஞ் கொடுத்து. எஞ்சியவற்றைத் தாழுண் பார்கள் எ—று.

[முன்று போகம்: காலபோகம், இடைப்போகம், சிறு போகம் என் பது இலங்கை மக்கள் வழக்கு.] (80)

மதித வழங்கிடு தெங்கி னேண்குலை மிசைவாளை
கதியிற் பாய்ந்திடத் தகர்ந்தது கமுகினெண் குலையைச்
சிதற வாங்கவை வாழ்மொன் குலையினச் சிதறி
யுதிர்தல் கண்டவை யோடியே யுழுநர்வங் தெடுப்பார்.

இ—ன்: வாளைமீன்கள், சுந்திரன் தவழ்ச்சின்ற தெண்ணமரங்களின் அழகிய குலையின்மீது வேகத்தோடு பாய, அந்தக் குலை தகர்ந்து கமுகி னெள்ளிய குலையைச் சிதற, அந்தத் தெண்ணங்குலைகளும் கமுகங்குலைகளும் வாழுமகளினெள்ளிய குலைகளைச் சிதறிலீழ்தலை மன்னர்கள் கண்டு, ஓடிவந்து அவைகளை யெடுப்பார்கள் எ—று. (81)

வேத மோதலே முதலீய செய்வர் விப்பிரர்க
ஸீதி நூல்வழிச் செய்யகோ னடாத்துவர் நிருபர்
தீதில் வாணிகர் செட்டினைச் செய்வரோர் நாலாஞ்
சாதி யாகிய சூத்திர ரேர்த்தொழில் சமைப்பார்.

இ—ன்: பிராமணர்கள் வேதமோதன் முதலிய வறுவகைத் தொழில் களைச் செய்வார்கள். அரசர்கள் நீதிநூலின்படியே செங்கோலைச் செலுத்து வார்கள். குற்றமற்ற வைசியர்கள் வியாபாரத்தைச் செய்வார்கள். நான்காஞ் சாதியாகிய சூத்திரர்கள் உழுதற்றெழுழிலைச் செய்வார்கள் எ—று. (82)

மழுரகிரி வரலாறுரைத்த சருக்கம்

ஈக

தித்திலை வெம்முலை மடந்தையர் கற்பினிற் நிறம்பார்
பதியை யேதொழு தன்னவர் பணித்தன புரிவா
ருதவு கின்றதம் மைந்தர்தம் மழலையு மொருங்கே
மதலை தன்மகன் மழலையு மனைதொறுக் குலவும்.

இ—ள்: தேமல் பொருங்திய விரும்பப்படுகின்ற தனங்களையடைய
பெண்கள் கற்பிலையில் வழுவாதவர்களாய், நாயகரையே வணங்கி அவர்கள்
எவியவற்றைச் செய்வார்கள். பெறுகின்ற தம் புதல்வர்களுடைய குதலை
வார்த்தையும் மகனுடைய பிள்ளையினது குதலைவார்த்தையும் வீடுகள்தோறும்
ஒருசேர விளங்கும் எ—று.

[இங்காட்டின்கண் வாழ்வோர் புத்திரர் பெளத்திரரைக் கண்டு யெள
வனத்தோடும் தீர்க்காடுயனோடும் வாழ்வரென்பார். “.....உதவகின்ற தம்
மைந்தர்தம் மழலையு மொருங்கே—மதலை தன்மகன் மழலையு மனைதொறுங்
குலவும்” என்றார்.] (83)

வரிமு றப்புரை வாங்குகூர்ங் கோட்டகார் மேதி
யொருவி நின்றதன் குழக்கன்றுக் கிரங்கியே யோடிப்
பரிய சங்கின மிடறியே பலாக்கனி மிதித்துப்
பொருவி ஞீள்கரும் புழக்கியே மனையிடைப் புகுமால்.

இ—ள்: வரிந்த முறம்போலும் வளைந்த கூரிய கோட்டினையடைய
கரிய ஏருமை, தன்னைப் பிரிந்துள்ளின்ற இளங்கன்றுக் கிரங்கி ஒடி, பருத்த
சங்குக்கட்டங்களை இடறி, பலாப்பழங்களை மிதித்து, ஒப்பில்லாத நீண்ட
கரும்புகளை உழக்கி, வீட்டின்கட்ட செல்லும் எ—று.

[இது இங்காட்டின் நீர்வளம் சிலவளங்களைப் பாராட்டியவாரும்.] (84)

ஈச னெங்கனு மிருத்தலா வியாவரு மிறைஞ்சி
யாச கண்றிட சரியையே முதலிய வடைந்து
தேசு பெற்றநான் முத்தியுஞ் சேர்குவ ரன்றிப்
பாச மங்கைகொ ஸியமன்வாழ் நாட்டகம் படரார்.

இ—ள்: சிவபெருமான் (அங்காட்டின்) எவ்விடத்திலும் எழுந்தருளி
மிருத்தலால் அனைவரும் (அவரை) வணங்கி, குற்றமில்லாத சரியை முதலிய
நாற்பாதங்களையடைந்து, ஒளியைப்பெற்ற நால்வகைப்பட்ட முத்திகளையும்
அடைவார்கள்; அஃதன்றி, பாசத்தை அழிய கையிற் கொண்ட யமன்
வாழும் உலகத்தை அடையார் எ—று.

[இப்பதிலே திருவாலவாய் திருப்புத்தார் முதலாம் பல சிவஸ்தலங்கள் விளங்குகின்றன, “ஈச னெங்கனு மிருத்தலால்” என்றார். பாண்டிநாட்

உள்ள பிரதான தலங்கள் இச்சுருக்கத்துள்ள எசு-ம் செய்யுளிற் கூறப்பட்டுள்ளன. சரியை முதலிய - சரியை, கிரியை, மோகம், ஞானம்; இவற்றிற்காகிய முத்திகள் முறையே சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுஷ்கிய மென்பன. சிவனடியார் முத்திசேர்வார்ந்தித் தென்புலம் புகாரென்பதை “மைந்தனங்கது கேட்டு மறவிகேன், எந்தையாடியார் தமக்கில்லையால், அந்த மென்ப தண்டாயினு நின்பும், வந்திடார்வெள்ளி மால்வரையேகுவார்” எனக் கந்தபுராணம் மார்க்கண்டேயப்படலத்து வருங் திருவிருத்தத்தானு மனர்க.] (85)

வேறு.

இன்னொன வளத்து நேங்கி யிலங்கிய பாண்டி நாட்டில் முன்னவன் மறையு மின்னுங் கானுக்கற் கரிய மூரத்து
பொன்னென மினிருங் கொள்ளறப் புரிச்சடையுடைய பெர்மான் றன்னுடை விழைவால் வைகுங் திருப்புக்து ரெல்லை சாரா.

இ—ள்: இவைபோன்ற வளங்களாலுயர்ந்து விளங்கிய பாண்டி நாட்டில், (எவர்க்கும்) முன்னவரும் வேதங்களும் இன்னுங் காண்டற்கிய தலைவரும் ஆகிய பொன்னைப்போலப் பிரகாசிக்குங் கொள்ளறப்பட்டு மாலி கையை யனிந்த முறுகிய சட்டயையுடைய சிவபெருமான் சுயேச்சை யினால் வீற்றிருக்கின்ற திருப்புத்துரையெல்லையை அடைந்து எ—று.

பாண்டி நாட்டில் திருப்புத்துரைக் கூட்டுக. (86)

சங்குசு லுளைந்து பெற்ற முத்துமுஞ் சாலி முத்துர்
வெங்கழை வெடித்த முத்து மீர்ஞ்சலை வேழு முத்துர்
பைங்கய லூடன்செல் வாய்க்கால் பலகாடந் தேகி யோங்கு
திங்களை யரிஞ்சிநீண்ட பொங்கர்வாய்ச் சென்ற தன்றே.

இ—ள்: சங்குகள் ஈற்றுலைந்தின்ற முத்தும், கெல்லீன்ற முத்தும்,
விரும்பப்படும் மூங்கிலீன்ற முத்தும், குளிர்ந்த இனிய சுவையை யுடைய
சக்ரமீன்ற முத்தும், பசிய கயல்மீனுடன் செல்கின்ற பல வாய்க்கால்
களைக் கடங்கு போய், மேலாகிய சங்திரனை உரோஞ்சி உயர்ந்த சோலை
யின்கட் சென்றது எ—று. (87)

தண்டலை யகண்று சீர்சா றபனிப மலர்க்கொம் பன்ன
வெரவுடொடி மடவார் கண்ணோ பொளிர்தரு முகமே யென்ன
முஸ்டகங் குவளை பூத்த திருத்தளி வாவி மூழ்கி
யண்டார்கோன் றனது மெய்யா மஞ்செழுத் தினையு மோதி.

மழுரகிரி வரலாறுரைத்த சருக்கம்

சந

இ—ன்: சோலையை நீங்கிச் சிறப்புமிக்க பொற்பூங் கொம்பையொத்த ஒள்ளிய வளையலையடைய பெண்களின் கண்ணேயும் பிரகாசத்தை யடைய முகத்தையும் போலச் செந்தாமரை மலரையுங் கருங்குவளை மலரையும் பூத்த திருத்தளி யென்னும் வாவியிலே வங்கானஞ்செய்து, சிவபிரானது திரு மேனியாகிய பஞ்சாக்கரத்தையும் உச்சரித்து எ—று.

[“மடவார்கண்ணே யொளிர்த்த முகமே என்ன முண்டகங் குவளை பூத்த” என்பது எதிர்கிரைகிறை. ‘முகமே முண்டகம், கண்ணே குவளை யென்னப் பூத்த’ எனக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க.] (88)

கூவிளாங் தூங்பை மத்தங் கூடலாற் கங்கை நீரின் மேவலாற் கொன்றை வாச மெனிந்ததை யென்ன வோர்ந்தே யாவலி னாமர்ந்தா ஜென்ன வண்ணல்வாழ் நற்ய வாசப் பூவலர் குடுக்கைக்கானம் புதுந்தது மஞ்சனு மாதோ.

இ—ன்: சிவபெருமான், (தாமணியுங்) கொன்றைமலரானது வில்வம் தும்பை ஊமத்தம் ஆகிய இவற்றைப் பொருந்துதலானும், கங்கையில்க னுள்ள நீரிற் பொருந்துதலானும், வாசனை குறைந்ததென்று கருதி, (அதற்கு வாசனை யேற்ற) விருப்போடு வீற்றிருந்தார் என்று சொல்லும்படி வாழுகின்ற நறுமணம் பொருந்தும் பூவை அலருகின்ற கொன்றையங்கானை மயில் அடைந்தது எ—று. (89)

ஒட்டறு பசும்பொன் நீசே ரூலையிலிட் டெடுத்தா ஸன்ன தோட்டல ரிதழிக் கான நனந்த்திலீத் தோயுஞ் சோதி நாட்டமுன் ருடையோன் கோயி னண்ணியே திருமுன் வீழ்ந்து தாட்டுணை பணிந்து மேலா மன்பொடு மிதனைச் சாற்றும்.

இ—ன்: ஓடவைத்த பசும்பொன்னை அக்கினி பொருந்திய உலை முகத்திலிட்டு எடுத்தாற் போன்ற இதழ்செறிந்த பூவையடைய கொன்றையங் கானத்தில் கடுவிற் பொருந்திய சந்திரன் சூரியன் அக்கினி ஆகிய மூன்று கண்களையடைய சிவபிரானது கோயிலை அடைந்து, சங்கிதியில் வீழ்ந்து (அவருடைய) உபய பாதங்களை வணங்கி, பேரண்போடும் இதனைச் சொல்லும் எ—று.

தோயுஞ் கோயிலெனக் கூட்டுக. ஒட்டறல் என்பது ஏக்கறல் என்பது போல ஒரு சொல். (90)

படைப்பதற் கயனே யாகிப் பல்லுயிர ரைத்துங் காக்க வடக்கருந் திறத்த கூர்வா யாழியஞ் செல்வ னகித் துடைப்பதற் கரனே யாகித் தோன்றமுக் தொழிலானுச் செய்ய மிடற்றிருப் புத்தார் மேவும் விமலனே போற்றி போற்றி.

இ—ஈ: சிருட்டிப்பதற்குப் பிரமாவாகியும், பல உயிர்களைனத்தையுங் காத்தற்கு அடக்கற்கிய வலிய கூரிய நூதியையுடைய சக்கரத்தைத் தாங்கிய விட்டுணவாகியும், சங்கரித்தற்கு உருத்திரஞ்சியுங் தோன்றி, முத்தொழில்களையுஞ் செய்கின்ற திருப்புத்துரில் வீற்றிருக்கும் வரம்பிலாற்றலை முடைய மலரகிதரே காத்தருஞ்சுக காத்தருஞ்சு எ—று. (91)

ஓருமலர்க் கற்வி னுள்ளே யுரைவுதா யுரைவை யீங்து
மிருமலர்க் கேற்ற னேற் பெதிர்ந்திரு ணீக்கஞ் செய்துார்
பொருவின்மும் மலருக் கண்ணேர் போலவுங் தற்வைத் தந்துாம்
அருடிருப் புத்தார் மேவு மமலனே போற்ற போற்ற.

இ—ஈ: விஞ்ஞானகலருக்கு (அவர்) அறிவினுள்ளே அறிவாய் நின்று தத்துவஞானத்தைக் கொடுத்தும், பிரளயாகலருக்கு இடபவாகாத்திலேறி வங்து தத்துவஞானத்தைக் கொடுத்தும், சகலருக்கு அவரைப் போல (மானுடச் சட்டை சாத்தி) வங்து தத்துவஞானத்தைக் கொடுத்தும் அருள் புரியும் நிகரில்லாத திருப்புத்துரில் வீற்றிருக்கின்ற மலரகிதரே காத்தருஞ்சு காத்தருஞ்சு எ—று.

பொருவில் திருப்புத்தார் எனக்கூட்டுக. [அசுத்தமாயையுங் கண்மமு மில்லாது ஆனவுமாகிய ஒரு மலமுடையராதவின், விஞ்ஞானகலர் ஒருமல ரெண்வும், மும்மலங்களுள்ளுகிய அசுத்தமாயை ணீங்கி, ஆணவும் கண்மம் என்னும் இருமலங்களோடு கூடியவராதவின், பிரளயாகலர் இரு மல ரெண்வும், ஆணவும் கண்மம் மாயை என்னும் மும்மல முடையராதவின், சகலர் மும்மலர் எனவுங் கூறப்பட்டனர். பிரளயாகலர் என்னுஞ்சொல் பிரதிருதி மாயை யில்லாதோர் எனவும், பிரளயத்தில் கலாதிகளினின்றும் ணீங்கினவுரெனவும் பொருள்படும். இவர்கள் இயல்பாக ணீங்கினேரும், சகலராயிருக்கு ணீங்கினேருமென இரு வகையினராவர். விஞ்ஞானகல ராவார்: விஞ்ஞானமுடைமையாற் கலாதிகளிலராவர்; ஆணவுமலசத்திகள் விஞ்ஞானகலரிற் கூக்குமமாயும் பிரளயாகலரில் தூலமாயும் உள்ளன. ஆதவின்: விஞ்ஞானகலருக்கு மாயை கண்மங்க ஞாவாகவும் அவர் அவற்றூற் பினிக்கப்படாது ஆணவத்தினால் மாத்திரம் பினிக்கப்படுவர். பிரளயாகலருக்கு மாயையுளதாகவும் அவர் அதனாற் பினிக்கப்படார். விஞ்ஞானகலர் சுத்தவித்தைக்குக் கீழ் வாழ்பவர். சகலர் மும்மலங்களாலும் பினிக்கப்படுவோர். ஆணவசத்திகளின் இம் மூவகை நிலைகளுள் ஒவ்வொரு நிலையிலும் அவைகள் பலவேறு வகைப்படுதலால் மூவகை யான்மாக்களுள் ஒவ்வொரு வகையிலுள்ளனவும் பலவேறு வகையான நிலையிலுள்ளன.] (92)

நற்றகாம் காமலீ பேண நல்லுரு வொழித்து நாத
நிறைக்கர வெஃங்கி வேண்ட வுத்திபு முமையாள் வேண்ட
விறைவிமுன் னடனஞ் செய்து மிருந்தவ பரமா னங்க
நிறைக்கிருப் புத்தார் மேவு நிமலனே போற்ற போற்ற.

மழுரகிரி வரலாறுரைத்த சருக்கம்

୪୮

இ—ன்: நறுமணங்கமழுஞ் செந்தாமரை யாசனியாகிய இலக்குமி, (தன்) காயகராகிய விட்டுனு, பன்றியின் து கல்ல வடிவத்தைத் தவிர்த்திருக்கும்படி விரும்பி வேண்டுதல் செய்ய, (அவளுக்கு அவ்வரத்தைக் கொடுத்தும், பார்ப்பதியார் வேண்டுதல் செய்ய, அவருக்கு முன் திருடனத்தைப் புரிந்துமிருந்தவரே, வரம்பிலிங்பமுடையவரே (பலவளங்கள்) நிறைந்த திருப்புத்துரில் ஏழுந்தருளியிருக்கும் மலரகிதரே, காத்தருஞ்காத்தருஞ்க எ—று.

[திருமகள் வேண்டுகோட் கியைந்து திருமாவிள் வராகவழிவத்தை நீக்கியும், உமையவள் வேண்டுகோட் கியைந்து திருநடனஞ் செய்தும் அருள்புரிந்த எம்பெருமான் ஈங்குத் தனக்கு நேர்ந்த கற்சாபத்தையும் கால கதியில் நீக்கியருளவர் என்னுங்குறிப்புத் தோன்ற மழை விவ்வாறு துதித்த தென்க.] (93)

என்னாகின் ரேத்து மஞ்சைகுக் கிள்ளாருள் சுரந்து யார்க்கு முன்னவன் காய வாக்கான் பொழியுமின் நகரிற் கீழ்பாற் சொன்னபிப் பலக்கான் றண்ணிற் அன்னுதி யுவப்பி னுன்பாற் கண்ணியங் குரைன் ரேஷன் த் யளிக்குவன் கவலே லென்றுன்.

இ—ன்: என்று நின்று துதிக்கின்ற மயிலுக்கு, எவர்க்கும் முதல்வீராகிய சிவப்பான் இனிய கிருபை சர்க்கு, அசரீரி வாக்கால் (வவரும்) புகழும் இந்த நகரத்திற்குக் கீழ்த்திசையில் (உள்தென்று) சொல்லப்பட்ட அரசவனத்தில் அடைதி; பேரமுகினை யடிடைய நமது குமாரனாவன் மகிழ் வோடு உண்ணிடத்து வந்து இரக்கிப்பன் வருந்தற்க என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார் எ—று. (94)

உரையுவர் விறங்கு கானு மொருபர னன்பா லோது
மருமைநன் மொழியைக் கேளா வகாகிழுங் தனுக்கை பெற்றவ
விருள்படாப் பொதுனுங் கானக் கேய்கிய திளிது சிற்கப்
பெரியவச் சுவத்தக் காளின் வளமையைப் பேச அற்றும்.

இ—ா: சொல்லும் மனமும் இறந்து தரிசிக்கின்ற ஏகராகிய சிவ பெருமான் அங்பினேலேயருளிச்செய்கின்ற அருமையான ஒல்ல திருவாக்கைக் கேட்டு, மனமகிழ்ந்து விடைபெற்று, அந்த இருஞன்டாக நெருங்கும் அரசவனத்தை (மயில்) அடைந்தது. இது நிற்க. (இனிப்) பெரிய அரசவனத்தின் பெருமையை யாம் சொல்வேமாயினேம் எ—ஆ. (95)

Georg.

மருவலூறு நால்வேதகர் வாயின்வினங் குகலானும்
அருமையுள் தவழுனிவ ரநெகர் தமைப் பெறலானும்
உரியமணங் செற்ற அம்பூ வியிர்த் துவளர்த் திடலானும்
பெருமைபெறு மரசுவன மெமைநிகர்க்கும் பெற்றமைத் தால்

இ—ன்: பொருங்குகின்ற நாக்கு வேதங்களும் தன்னிடத்தில் விளங்குதலினாலும், அருமையாகிய தவத்தையுடைய முனிவர் அநேகரை (இருக்கும்படி) பெறுதலினாலும், உரிமையாகிய மன்றுசெறிந்த நல்ல புட்பங்களைத் தோற்றி வளர்த்தலினாலும், பெருமையைப் பொருங்கும் அரசவர்கள் நம்மை யொக்கும் தன்மையை யுடையது எ—று.

பிரமாவிற்கியையப் பொருள் கொள்ளுங்கால், நாலு வேதங்களும் வாயிற் ரேண்றுதலினாலும், முனிவர் ரேண்கரைப் புதல்வராகப் பெறுதலினாலும், சுறிய உந்திக்கமலங் தோற்றுவித்து வளர்த்தலினாலும் எனக் கொள்க. உரிமையான கூட்டமான நல்ல உலகைச் சிருட்டித்து வளர்த்தலால் எனவும் பொருங்கும். (96)

வானுறநீண்ட தசனுனும் வண்கோடு பெறலானும்
தேனிமிரு நறுந்துளவுக் தெரியலான் றனீமானும்
ஈனமிலாக் களகண்ட மெப்தியழி வற்றிடலாற்
பான்மதியக் கொழுங்கணியும் பரமனையு நிகராமே.

இ—ன்: ஆகாயத்தைப் பொருந்த நீண்டிருப்பதினாலும், வலிய கொம்பைப் பெறுதலினாலும், வண்டுகள் மொம்பக்கின்ற நறுமனம் பொருங்கும் துழாய் மாலையினாயுடைய விட்டுனுவைப்போலும், குற்றமில்லாத குயிலைப் பொருங்தி யழிவின்றியிருத்தலால், வெண்மையாகிய இளம்பிறையை யணியும் சிவபெருமானையும் போலும் எ—று.

விட்டுனுவிற்கியையப் பொருள் கொள்ளுங்கால், கெடிய வடிகவைப் பொருங்தலானும், வலிய பாஞ்சசன்னியமெங்குஞ் சங்கைப் பெறலானும் எனவும், சிவபெருமானுக்கியையப் பொருள் கொள்ளுங்கால், கரிய கண்டத்தைப் பொருங்தி அழிவற்றிருத்தலால் எனவங் கொள்க. [களகண்டம் - குயில், புரு.] (97)

இரசத்தெவற் பினேநிகர்ப்ப வெல்லையில்சே னுபர்ந்திடலாற்
பிரசமரை மலரவர்த்தும் பெருமானே முதற்கோள்கள்
பரசியது கடவாது சூழ்போவர் பகருங்கால்
அரசமரங் கடக்கும்வளி யாவருக்கு மரிதாமே.

இ—ன்: வெள்ளிமலையாகிய கைலையங்கிரியைப் போல அவன்றை முதலாகிய கிரகங்கள் புதுங்கு அவ்வாதத்தைக் கடவாமற் சூழ்ந்து போவர்கள். சொல்லுமிடத்து அரசமரத்தைக் கடக்கும் வலிமை எவர்க்கும் அரிதாம் எ—று.

அரசமரங் கடக்கும் வலி யாவருக்கு மரிதாம் என்பது, அரசன் போரை வெல்லும் வலிமை எவர்க்கு மரிதாம் என வேறுமொரு பொருடோன்ற நின்றது. அரசமர மெங்பதற்கு அரனுடைய சமரமெனினும் பொருங்கும். (98)

மழுரகிரி வரலாறுரைத்த சருக்கம்

சன

மஸ்லனெடுஞ் திரள்கோட்ட வண்டவீரா னிழல்பரப்பு
நல்வனங் தனின்முனிவர் நானுக்கர் புரிவுறவுற்
செல்லியற்றவு புகைவெளியிற் சேர்ந்துபரந் தனவுன்றே
வெல்லையிலா வாகாயத் தெப்புயிடுஞ் கறுப்பாமே.

இ—ள்: பெருமையாகிய செடிய திரண்ட கோட்டின்கணுள் எனவனிய தளிர்களால் னிழலைப் பரப்புகின்ற நல்ல அரசவுத்திலே, இருடிகள் நாடோறும் யாகத்தைச் செய்தவினால், செல்லுமியல்பினொடைய திணிந்த புகை ஆகாயத்திற் பொருஞ்சிப் பரந்தனவுன்றே வரம்பிகந்த (அந்த) ஆகாயத்திற் பொருஞ்சுந் கறுப்பாகும் எ—று. (99)

அடைந்தகவப் பெருமூனிவ ராச்சிராமந் தொறுமிருந்து
மாடந்தையர்கள் புனல்படிவா னிடைதுவன் வரனேஞ்கீ
நடந்தநடைக் குளநாணி நளிநாவலர் மிசைச்சேருந்
குடந்தவளத் தரசவனங் தழைத்தவளத் தரசவனாம்.

இ—ள்: தவத்தைப் பொருஞ்சிய பெருமையாகிய இருடிகளின் ஆச்சிரமங்கள் தோறுமிருந்து (அவங்கநடைய) பெண்கள் நீரின்மூழ்கும்படிய இடைநடந்த வருதலைப் பார்த்து (த்தாங்கள்) நடந்த நடைக்கு மனம் நாணமடைந்து தாமரை மலரிற் புக்கொதுங்கும் வெண்மையை யுடைய அரசவன்னங்கள் மிகுந்த தடாகங்களில் வளத்தை யுடைத்து (அந்த) அரசவனம் எ—று. வளத்தது - வளத்து என விகாரமாயிற்று. [தவனத்து அரசவனம் தழைத்த தடவனத்து அரசவனம் எனக் கொண்டுகூட்டிப் பொருள் கொள்க. அன்னம் - அனம் என்றுயிற்று.] (100)

இத்தகைய பெருவளத்தி னரசவனத் திடைநுழைந்து
மொய்த்துமலர்ப் புனற்றடத்தின் மூழ்கிவினையாடிப்பிள்
சித்தர்முனி வரர்க்கடையாத் தெரிசித்தங் கவர்மொழியாற்
பத்தியுடன் பாடாவும் போல்கையுங்க கெனவுனர்ந்தே.

இ—ள்: இத்தகைமையை யுடைய பெரிய வளஞ்செறிந்த அரசவனத் திண்கண் (மயில்) நுழைந்து, செருங்கிய பூயையுடைய நீர் பொருஞ்சிய தடாகத்தில் மூழுகி விணையாடி, பிள்ளார் (ஆண்டுள்ள) சித்தர் முனிவர்களைத் தரிசித்து, அவர் வாக்கால் கல்லுப்போல்கையும் நக்கெற்றனற்று புத்தியினு லறிந்து எ—று. அவர் வாக்காலறிந்தெங்கூட்டுக.

[பாடாணம் - கல். அசரர் இராக்கதர் மனுடர் விலங்கு பறவை முதலியனவாகப் பிறக்கும்படி சாபம் பெறின், சஞ்சித ஆகாயிய வினைகளைச் செய்து அனுபவிக்கவேண்டி நேரும்; கல்லாய்க் கிடப்பின் அங்குணம் நேராது; மேலும் சாபவிமோசனகாலம் கைக்கடவே முருகக் கடவுளின் திருவருளும் வங்கு வாய்ப்ப, மழுரம் தத்து மேலான நிலையை அடைதலையும் மாதவின் “புத்தியுடன் பாடாணம்போல்கையு நக்கெனவுனர்க்கே” என்றார். ‘கல்லாகப்பிறந்தாலும் மெத்தங்களே கரணமுடன் நானுறவு கலக்கமாட்டேன்’ - என்பது தாயுமானவர்.] (101)

எத்திசையுங் தனியுலவி யெய்திவன நனந்தலைவா
யத்தனினே மூலரடியை நினைபாம் நினைந்தங்கள்
உத்தரத்தின் றிசைகோக்கி போங்கலென வுருப்புனைந்து
சத்துமாக் திரமாகச் சார்ந்ததுநன் மயின்மாதோ.

இ—ஸ்: எத்திக்கிணுங் தனியே யுலாவி, அரச வனத்தின் நடவிற்
போய், முருகப்பிரானுடைய உபய பாதாரவிந்தங்களைப் (பின்) நினைப்பற
நினைந்து, அவ்விடத்தில் உத்தரத்திசையைய் பார்த்து மலையைய் போல
வடிவெடுத்து, உண்மையைமாய் கல்ல மயில் இருந்தது எ—று.

[நினைப்பற நினைந்து - சதா தியானித்து; “புழுவாய்ப் பிறக்கினும்
புண்ணியா வுன்னடி என்மனத்தே வழுவாதிநுக்க வரந்தரவேண்டும்” என்
ரூற்போல] (102)

இக்கதையை மெய்யன்பி விசைத்தோர்க் ஸினிதென்றே
பக்கமொடு கேட்டவரும் பணிமுல்லை நாணவொளி
கக்குறுவென் கைகச்சுதன் காதலன்போ அலகின்மிசை
மிக்கசெழுங் திருவினைடு பிரீயிரறவீற் ற்றுப்பாரே.

இ—ஸ்: இச்சரித்திரத்தை மெய்யன்போடு படித்தவர்களும், இனி
மையுடைத்தென்று அஃபோடு கேட்டவர்களும், குளிர்ச்சியை யுடைய
மூல்லையரும்பும் நாண ஒளியைக் காலும் வெண்மையாகிய பற்களை யுடைய
இந்திராணியில் நாயகனுகிய இந்திரனைப்போல் உலகத்தின்மீது மேலாண
நற்செல்வத்தினேடு நோய்நீங்க வீற்றிருப்பார்கள் எ—று.

பக்கம் - பக்கமெங்குமிற்று. (103)

என் அமூழ வதுமுணவர்ந்த நாரதமா முனிக்கிசைத்தான்
மன்றல்காழ் செங்கால மல்ருறைவோ னென ச்சூத
னன்றமா தவர்கேட்ப நவிற்றிநான் முகத்தோன்பின்
குன்றலருந் தவமுனிக்குக் கூற்பகா கைதயைமாழிவான்.

இ—ஸ்: என்று எல்லாவற்றையு மறிந்த நாரதமகாமுனிவருக்குச்
சொன்னார், நறுமணங் கமமுஞ் செந்தாமரையாசாத்தில் வீற்றிருக்கின்ற
பிரமாவென்று சூதமுனிவர் கான்மையுணர்ந்த கைமிசாரணிய முனிவர்கள்
கேட்பக்கூறி, பிரமா பின்பு சூதைவில்லாத தவத்தையுடைய அங்காரத
முனிவருக்குச் சொன்ன கதையைச் சொல்வார் எ—று.

சூதன் நவிற்றிமாழிவான் எனக் கூட்டுக. (104)

மயூரகிரியின் வாலாஞ்சாத்த சநுக்க ழப்பிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் 121.

இரண்டாவது.

மധுரகிரியிற் குமாரசவாமி தோற்றிய சருக்கம்.

தேன்முரலூம் பசந்துவோன் ரேகமுறழ் மணியெருத்தின் சிறகாரமஞ்சனாகு, காளின்மலை பாய்வதின்க துரைத்தனைகேட்ட டுன் களித்தேன் கந்தவேடா, னனிலஞ்சேர்ந் ததன்சாப மகற்றியவ ணுறைந்ததனை நவில்வாபென்ன, மான்மகன்கொண் கணைநினைந்து கலைமகடன் மனோனிவை வழங்கல்செய்வான்.

இ—ங்: வணகுகள் ஒவிக்கும் பசிய துளசிமாலையினையுடைய விட டுனுவினது திருமேனியைப்போன்ற நீலத்திறம்பொருந்திய பிடரையும் சிறை யையுடைய மயில், வனத்திலே மலையாக விருந்ததனைச் சொல்லியருளி னீர். (அதனைக்) கேட்டு மனங் களித்தேன். சுப்பிரமணியைப்பெருமான் நான்காகிய பகுப்புடைய முழியில் வந்து அதனுடைய சாபத்தை நீக்கி, அம்மலையி வெழுந்தருளி விருந்தமையைச் சொல்லியருளுகவென்று (நாரா முனிவர்) கூற, வள்ளிமனோராகிய சுப்பிரமணியைப்பெருமானத் தியா னித்து, சரசவதி மனோராகிய பிரமா இவற்றைச் சொல்வார் எ—று.

[கானிலம் - குறிஞ்சி, மருதம், மூல்லை, நெய்தல்.] (1)

துங்கமிகுபசுந்தோகைதுவன் சரிதுமீதிப்பாற்சூர் தம்மை யங்கமைத் துச்சிற் துமுனிந்தும்பவளவாயத்தனல்றைவானீவீர் இங்கொருதுவயிற்கிடையூற்பற்றனீவிப்பிழையாவிங்ஙனீங்கி [ரூர். வெங்கொலைசெய்தச்சுறுக்கணுடையசர்களாய்ப்பிறந்துவிலமேவெமென்

இ—ங்: உயர்ச்சிமிக்க பசிய மயிலின் சாரித்திரமிது. இதன்பிள் (முருகக்கடவுள்) வீராகிய சூரனுதியரை அவ்விடத்தி லழைத்துச் சந்தே கோபித்து, அடுக்கிய பவளம்போலும் திருவாயினால் அருளிச்செய்வார்: நீங்கள் இங்கே நமது மயில்வாகனத்திற்கு இடையூறு செய்தீர்கள்; இத் தவற்றினால் இவ்விடத்தை நீங்கிக் கொடிய கொலையைப் புரியும் தறுகண் மைகை யுடைய அசர்களாய் அவதரித்துப் பூமியில் இருங்கள் என்றார்.

[குமாலமர்த்தி பெரிது முனிவரேல் உலகமே யழியுமாதவில் அங்கனஞ் செய்தவின்றிச் சிறி து முனிந்தனர். அச் சிறு முனிவும் தங்குஞ்செதயரைத் திருத்தும்படி தங்கை முனியும் முனிவரோல் முகத்தோற்றத்தனவினாதே யல்லாமல் அகத்திலிருந்து எழுந்ததன்றெனக் கொள்க.] (2)

ஆயவுரைசெவிப்புகளுமுடல்பனிப்ப நெட்டுயிர்த்துவளச்சக்தோடுந்தாயனையாய்சிவகுமரவெழில்பொருந்திப்பாற்கடல்சூழ்சாகத்திலின் மேயினாற்றிருவினெடுகின்னழிவில்பகாதனைவிரும்பியந்தத் தாயபெருந்திருவிழுந்துதவ்டலைசூழ்வயற்காஞ்சிதுன்னினேமால்.

இ—ஸ்: அத்திருவாக்குக் காதிற் புகுதலும் சரீரங்குங்கப் பெருமூச்சு விட்டு மனப்பயத்தோடும் மாதாவை யொத்தவரே, சிவகுமாரரே, அழகைப் பொருந்தி, பாற்கடல்சூழ்ந்த சாகத்திலிலே கல்ல செல்வத்தோடும் இருந்தோம்; (பின்) தேவரீருடைய அழிவற்ற பதத்தை விரும்பி, அந்தப் பரிசுத்தமாகிப் பெரிய செல்வத்தை இழந்து, சோலை சூழ்ந்த வயலையுடைய காஞ்சிகாரில் வங்தோம் எ—று. உனதுபதமென்று வாகனமாதல்.

[“பொல்லாத சேயெனிற் ரூம்தன்ஸ் நீதியோ புகவிடம் பிறிது முண்டோ” இல்லையாதவின் “தாயனையாய்” என்று இச்செய்யுளிலும் “வின் சரணகமலமலின்றி வேறு சொந்தமுறுங் கதியுவோ.....” என இச்சருக்கத்தில் மேல்வரும் (ஜந்தாஞ்) செய்யுளினுங் கறியிரங்தனரென்க.] (3)

மாவுரைவைவேல்லடினர்வேண்டியபடியேயருள்காஞ்சியீசனுள்ள மோவுறவைக்துன துவாகனமாகுபடியங்குன்விழூந்துனோற்றேரும் மாவடியிலுறைபவர்முனரியக்வங்புரியிமலைமதியாதுற்ற [ஓ. தேவர்மனத்தமுக்காற்றுங்மயினின்முனமொதுசெய்கைசெப்பினு

இ—ஸ்: எவர் எவற்றை வேண்டினாரோ (அவர்க்கு அவற்றை) வேண்டியபடியே கொடுத்தருஞும் ஏகாம்பரநாதசவாமியை மனத்திற் பொருந்தச் சியானித்துத் தேவரீருடைய வாகனமாகும்படி அவ்விடத்தில் விரும்பித் தவஞ்செய்தோம். (அங்குனம்) ஏகாம்பரநாதசவாமியின் முண்டோ (இருங்கு) அரிய தவத்தைச் செய்யும் எம்மைச் (சிறி தும்) மதியாமல் வந்த தேவர்கள் மனத்தின்கணுள்ள பொருமையினால் மயிலினுக்கு முக்கைரோ (சென்று) உமது செய்கையைச் சொன்னார்கள் எ—று.

[“யாவ ரெவை வேண்டினர் வேண்டியபடியே யருள் காஞ்சி” யென்னுங் கருத்தமையக் கங்கபுராணத்தும் “லீறு முத்திபோக மென்றவற்றுள் வெல்கிய வெல்கியாக்கென்றுங், கூடுறு தவத்தால் வழிபடுவோர்க்குக் கொடுத்திடுங் தன்மையாற்காம, பீடமென் ஞேருபேர் பெற்றது.....” என வருதலானு முனர்க. தேவர் என்றது இங்கே திருமால், பிரமா, இந்திர னன்போரை.] (4)

அந்தமொழி யஞ்செவியின் முதல்வெதுப்ப மனங்கொதித்திங்கமைக்குத்தகெம்மை, முந்துபாகை புரிதிறக்கால் யாழுமிழைக் கோமிதனை முற்றுவோர்க்கு, மிக்கவுரை சொற்றுணையா னின்சரவை கமல

குமாரசவாமி தோற்றிய சருக்கம்

டுக

மல ரின்றவேறு, சொந்தமுறுங் கதிப்பாவோ பொறுத்தருள்க
வெனப்பணிந்து சொல்லினாரே.

இன்: அந்த வசனம் செயியகத்தில் மூலத்தை வெதுப்ப, மனங்
கொதிப்படைந்து (மயில்) இங்கே எம்மை யழைத்தது முன்னே (அத்
தேவர்) பகையை நமக்குச் செய்ததன்மையினால் அடியேங்களும் இதனைச்
செய்தோம்; (இவற்றை) நன்றா யறிந்தும் இச்சாபத்தை யருளிச்செய்தீர்;
தேவரீருடைய பாதாரவிந்தங்களன்றி வேறாக உரிமையான் கதியுன்டோ,
(அடியேங்க செய்த பிழையைப்) பொறுத்தருள்கவென்று வளங்கி விண்
னப்பஞ்ச செய்தார்கள் எறு.

(5)

தீயவர்பா லருட்டிறமுஞ் சான்றவர்பாற் சினங்கிகழ்வஞ் சேர்ந்
தோர்தங்கண், மேபவற்ம்பாவத்துக் கோகவிளையிமெனன் மெய்மே
யாகக், காயழல்வேற்கு சூரனைடு வாட்டடக்கைப் பதுமனுநற்காப
மொன்றுய்ச், சீயமுகம் யானைமுகஞ் சிங்கனுங் தாரகனுமாய்ச்
செனிக்கமன்னே.

இன்: துட்டரிடத்தில் அருட்டன்மையும் சிட்டரிடத்திற் கோபத்
தன்மையும் (அவரைச்) சேர்ந்தோருடைய பொருங்திய புண்ணிய பாவத்
திற்கீடாக உண்டாகும் என்கை சத்தியமேயாக, சடுகின்ற அக்கினியைக்
காலும் வேலையுடைய சூரனும் வாளைத்தாங்கிப் பெரிய கையையுடைய பது
மனும் நல்ல ஒருடம்புடையராகவும், சிங்கனுங் தாரகனும் சிங்கமுகம் யானை
முகம் உடையராகவும் அவதரிக்க எறு.

தீயவர்பா லருட்டிறமுஞ் சான்றவர்பாற் சினங்கிகழ்வஞ் சேர்ந்தோர்
தங்கண், மேயவற்ம்பாவத்துக்கீடாக விளையிமெனன் மெய்யேயாக என்பத
ஞேற் போந்த பொருள்: சுப்பிரமணியப்பெருமான் அருளுடையராகவும்,
அவரிடத்திற் கோபக் தோற்றியது, அவரை அடைந்த சூரனையிருடைய
பாவத்துக்கீடாக என்பதாம்.

[சிங்கன் தாரகன்போல் வேற்றமுகத்தோடு பிறத்தலின்றிச் சூரனும்
பதுமனும் அசரமுகத்துடன் ஒருகுவாய்ப் பிறந்தனரென்பார் “நற்காய
மொன்றுய்” என்றார். இவ்விருவரும் ஓர் வடிவாய்ப் பிறந்தாரென்பதை
“என்று மினையா னியம்பு மொழி திறம்பாத், துன்று துணைத் தடச்தோட்
சூரன் பதுமனைடும், ஒன்று தனிவயிற் ரேருகுவா யுற்ப வித்தார், நின்ற
விருவ ருடன் பிறந்தார் நீணிலத்தில்” என வரும் உபதேசகாண்டத் திரு
விருத்தத்தானு முனர்க.]

(6)

ஆசரயோ னியிற்றேன்றி யண்டமொரா யிரத்தெட்டு மரசு
செப்பு, வாசவன தீயர்நும்பாற் கோளிமழுக்கோர் தமைவாட்டி

வாழ்வீராங்கே, பீசனிடத் தோராறு முகவனனவங் தவத்ரித்து நும்பாலெய்தி, மாசகற்றி யுமதுளத்தி னினைந்தவரங் தருதுமென வழங்கினானே.

இ—ள்: (அங்கன மவதரிக்குங்கால்) அசரயோனியில் அவதரித்து, ஆயிரத்தெட்ட டண்டத்தையும் அரசபுரிந்து, இந்திரன் முதலியோராய் உங்களிடத்திற் குற்றஞ்செய்தோரை வருத்தி வாழுங்கள். அக்காலத்தே, (யாம்) ஸ்ரீகண்டபரமேசவரரிடத்தில் அறுமுகங்களையுடைய பாலகராகவாங் தவதரித்து நும்பிடத்தில் வந்து குற்றத்தை சீக்கி, உமது மனத்தில் னினைத் தவர்த்தைத் தருவோமென்று அருளிச்செய்தார் எ—று. (7)

இயமான னுரைகடக்கி வென்வருமோ வென்றுவனத் தெண்ணிரான்கு, வயவோரும் மன்மதனில் வலகழிக்கப் பெண்ணுறவாய் வந்ததொத்த, குயிலார்மென் மொழிமாது முனிக்குறும்பு தறிக்கு மொரு குடாரம்போல்வா, ளயில்போலு நெடுங்கண்ணுண்மயில் போலு மஞ்சாய லார்ந்தநீராள்.

இ—ள்: (சூரன் முதலிய) நான்கு வீரரும், யசமானனுடைய வாக்கை மீறினால் என்ன சம்பவிக்குமோ என்று மனத்தி வெண்ணி, மன்மதன் இவ் வலகத்தை அழிக்கப் பெண்வடிவமாய் வந்தமையை நிகர்த்த குயில்போன்ற மிருதுவான சொல்லையுடைய பெண்ணும், முனிவராகிய காட்டைத் தறிக்கும் ஒரு கோடரிபோல்வாரும், வேல்போலும் நெடிய கண்ணையுடையானும், மயில்போலும் அழிகிய சாயல் பொருந்திய குணத்தை யுடையாரும் ஆகிய எ—று. (8)

மாயைபெனு மகலல்குன் மடவரலைக் காசிபன்றுன் மகிழ்ந்து புல்லச், சேயெனவங் கவள்வயிற்றிற் சென்றுகித்தா ரரியதவஞ்செய்தமுற்ற, யாயிரத்தெட்ட டண்டமுதாற் றெட்டுகவா ணூரு மென்று மழியாமெய்யுங், தூபபெருந் தவவலிமைச் சுக்கிரன்றுன் சூழ்ச்சியினுற் றுன்னினுரே.

இ—ள்: மாயை என்னும் அகன்ற நிதம்பத்தையுடைய பெண்ணைக் காசிபமுனிவரன் உவந்து தழுவ, குழங்கைளாக அவனுடைய வயிற்றிற் போய் அவதரித்து, சுத்தமாகிய பெரிய தவவலியையுடைய சுக்கிரனது உபாயத்தினால் அரிய தவஞ்செய்து முடித்து, ஆயிரத்தெட்டண்டத்தையும், நூற்றெட்டுக வாழ்நாளையும், என்றும் அழியாத சரீரத்தையும் பெற்றார்கள்.

[என்றுமழியா மெய் - வச்சிரயாக்கை; ஸ்தித்தகாலம் னிலைநிற்கக்கூடிய யாக்கையை என்று மழியா மெய் யென்றது உபசாரம்.] (9)

குமாரசவாமி தோற்றிய சருக்கம்

நூ

இந்திரனே முதலினர்த் மூலகடைந்து விசயங்செய்தே டார் வாசப், பைந்தருவி ன்றுந்துவர்த்தா ரிமையவரை மீண்டுக்கப் பணித்துப்பேழுவாய், நந்துதிகம் செங்கமல மலர்க்கரத்தோன் றனை யடக்கி நலத்தையோட்டி, வெந்திறவிற் கொடுங்கோன்மை புரிந் துலகார் வருந்தியுற மேவினுரோ.

இ—ள்: இந்திராதிதேவர்களுடைய உலகை அடைந்து (அவர்களை) வெற்றிகொண்டு, இதழ் செறிந்த வாசத்தையுடைய பசிய ஐந்தருவின்து நறிய கொத்துக்களில் அலரானின்ற பூமாலையை அணிந்த தேவரை மீன்சுமக் கும்பதி கட்டளைசெய்து, பெரிய வாயினையுடைய (பாஞ்சசன்னியமென் னுஞ்) சங்கு விளங்குஞ் செந்தாமரைமலர்போலுங் கையினையுடைய விட்டு ஊனுவைக் கீழ்ப்படுத்தி, நீதியை நீக்கி, வெவ்விய வலியினாற் கொடுங்கோல் செலுத்தி (அதனால்) உலகம் வருந்த இருந்தார்கள் எ—று. (10)

வேறு.

தாவாத் திறல்சே ரனையவராற் றருக்கற் றழியும் யாமெல்லா மாவா விதுவு மழுகுகொலோ வளியே மசுர ரான்மெலிங்தோந் தேவே தக்கன் மகந்தனினீ செப்புஞ் சாபப் பிணியுற்றேந் காவாய் காவா பெனநந்தி கழுவிற் பணிந்து மொழிந்தனமால்.

இ—ள்: கெடாத வலியையுடைய அந்தச் சூராதியராற் களிப்பின்றி (மனம்) அழியும் நாமெல்லாம், ஆ ஆ இதுவும் (அருளையுடைய) தேவரீருக் கழகா! எளியோம் அசரால் மெலிவடைந்தோம்; தெய்வமே, தக்கனுடைய யாகத்தில் தேவரீர் கூறிய சாபநோயைப் பொருந்தினேம்; (அடியேமைக்) காத்தருஞக காத்தருஞக என்று திருநந்திதேவருடைய பாதங்களில் வணங்கி விண்ணப்பங்குசெய்தோம் எ—று.

[தக்கன் யாகத்தில் திருநந்திதேவர் விண்ணவர்க்குச் சாபமிட்ட வரலாற்றைக் கங்கபுராணம் தக்ககாண்டத்திற் காண்க.] (11)

நந்தியிரங்கி நந்தி முன்போய் நவின்று மீண்டாங் கெழையும்ப்ப, விந்துவளையங்கு சடைக் கற்றை யிறைமு னெனமது குறையிரப்பபச், சிந்தை வருத்தந் தீர்த்துமெனத் திருவாய் மலர்ந்தா னதுகேளா, வுப்ந்தோ முபங்கோ மெனவிடைகொன் டுயர்மே ருவின்க னுறைந் தனமால்.

இ—ள்: திருநந்திதேவர் இரங்கி, சிவபெருமானுக்கு முன்போய் (எங்குறையைக்) கூறித் திரும்பிவங்து எம்மை யுள்ளே புகுத்த, (யாம்) சங்திரன் பொருந்துஞ் சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானது திருமூன் நங்குறையைக் கூறி யிரக்க, (அவர், நுமது) மனக் கவலையைத் தீர்ப்போ

மென்று அருளிச் செய்தார். அதனைக் கேட்டு, (இனி) உய்க்கோம் உய்க்கோம் என்று விடைபெற்று, உயர்ந்த மேருகிரியிலிருங்கேதே எ—று.

[மேருகிரியிற் குரன் செல்வதற்கு. அதிகாரமில்லையாதவின் தேவர்கள் அங்கு ஒதுக்கிடங் தேடியிருந்தன ரென்க.] (12)

தக்கன் மகவா முருவொழுத்திட் டிமவான் மகவாங் தலைவித்தீன் முக்கண் மூர்த்தி மணங்கருளி முகபோ ராஜுப்புக் குகற்றுங்கி மிக்க நுதலிற் பொற்யாருய் வீழ்த்தி யுலவை யிடத்துதவப் புக்க வனலுக் கதுகொடுப்ப வதுவங் கங்கை புகுத்தியதால்.

இ—ள்: தக்கனுடைய மகவாகிய வடிவத்தை நீக்கி மலையரசகுமாரி யாகிய உமாதேவியாரைச் சிவபெருமான் விவாகஞ்செய்து, ஆறு முகங்களைப் பொருந்திக் குமாரசவாமியைத் தாங்கி, மேலான நெற்றிக்கண்களினின்றும் ஆறு பொறிகளாய் வீழசெய்து, வாயுவினிடத்திற் கொடுக்க அந்த வாயு (தனக்கு முன்) வந்த அக்கினிக்குக் கொடுக்க, அந்த அக்கினி முங் கங்கையிற் செலுத்தியது எ—று.

[தக்கன் மகவாமுரு-தாக்காயனி; இமவான் மகன்-பருவதவர்த்தனி.]

தங்கை கொடுபோய்ச் சரவணத்திற் கடிதுப்பத் திடலு மகவாருய்த் தங்கி விளைபாட் டயரவவ னுமையாள் கணவ னுடன்சார்ந்தே யங்கை கொடுசேர்த் தெடுத்தீனைப்ப முகமோ ராஜு பாற்றவூடு செங்கை விழிகண் மூவாரு யுருவ மொன்றுய்க் கிகழ்ந்தனனே.

இ—ள்: கங்கை கொண்டுபோய்ச் சரவணப்பொய்கையில் விரைவாக விடுதலும், ஆறு குழங்கதகளாயப் பொருந்தி விளையாடலைச் செய்ய, அவ் விடத்திற் பார்ப்பதியார், நாயகாகிய சிவபெருமானேடு வந்து, அழியகையாற் சேர்த்து எடுத்து அணைக்க, (குமாரசவாமி) முகம் ஆருய், சிவங்கை பன்னிரண்டாய், கண் பதினெட்டாய், (விளங்கும்) ஒரு திருவருவமாகத் தோன்றினார் எ—று.

[கந்தபுராண முதலிய நூல்களில் கண்கள் பன்னிரண்டென்றும், தேவாரத்தில் “பன்னிரண்டு கண்ணுடைய பிள்ளை தோன்றும்” என்றுவ கூறப்பட்டிருத்தல் வழக்காக, இங்கே “விழிகள் மூவாருய்” எனக் கூறப்பட்டிருத்தல் என்னையெனின், முருகக்கடவுளின் மூர்த்திபேதங்கள் அளட்டில் வாதலானும், ஒரு கற்பகாலத்திலே பெருமான் பன்னிரு திருவிழிகளுடன் நுதல்விழிகளும் பொருந்தத் தோன்றியள்ளாரென்று ஆகமங் கூறுமாற்று னும் கந்தபுராண முதலிய நூல்களுடன் இது முரண்படாதென்க. மேலும் கஷ்சியப்பனிவாசாரிய சுவாமிகளே கந்தபுராணத்தில்—

சூராசவாமி தோற்றிய சருக்கம்

இடு

“எங்க னும்பணி வதனங்கள் எங்கனும் விழிகள்
எங்க னுந்திருக் கேள்விகள் எங்கனுந் கரங்கள்
எங்க னுந்திருக் கழலடி யெங்கனும் வடிவம்
எங்க னுந்தெறிந் தருள்செய் மறுமுகத் திறைக்கே”

எங்க சுற்றியருளியுள்ளார்; அப்படிப்பட்ட பரம்பொருட்குப் பன்னிரண்டு
விழி பதினெட்டு விழி யெங்பதனால் வரும் முரண்பாடு யாதுமில்லையாம்.
இப்படியான முரண்பாடுகள் நேராவண்ணமே எமது ஆசாரியசவாமிகள்
“திலாக்கற்பமெண்ணிலசென்றன - ஆதலாவிக்கதையுமலாந்தமாம் பேத
மாகும.....” என்று அவையடக்கங் சுற்றியுள்ளார். அல்லாமலும் “இருவர்
தூந்குமொரு சிறைதொடங்கித் - திரிபு வேறுடையது புகட்டாலாகும்”
என்ற நன்னாற் சூத்திரத்தின்படி இம்முருகிரிபுராணம் போன்ற சார்புநால்
களிலே திரிபு நேர்தலு மியல்பா மென்க.】 (14)

சேயை மூலில்பா லமுத்ருத்திச் சிவன்கைக் கொடுப்பப் பல்லுயிர்க்
தாபப் யனையா னன்பினெடும் வாங்கித் தனது மார்பனைத்துத் [குந்
தூப் திருவுச் சியைமோந்து தூள்ளிக் களித்தவ் விருவரோடு
மேபை எளவை தனிற்கைலைக் கேகி மகிழ்வி னினிதிருந்தான்.

இ—ள்: (பார்ப்பதியார்) குழ்க்கையை மலைப்பாலமுது ஊட்டிச்
சிவபெருமானுடைய திருக்கரத்திற் கொடுக்க, பல உயிர்களுக்குந் தாயை
யொத்த அவர் (அக்குமாரரை) அன்பினுடன் வாங்கி, தமது திருமார்பி
லணைத்து, சுத்தமான அழகிய உச்சியை மோந்து, துள்ளிக் களிப்படைந்து,
பார்ப்பதியார் பாலகர் ஆகிய அவ்விருவரோடும் விரைவில் திருக்கைலாச
மலைக்குப் போய் மகிழ்ச்சியோடு சுகமாகவிருந்தார் எ—று. (15)

தடக்குஞ் சராத்தி னுரிபுனைந்த கலைவன் முனமம் பிகைவிரைந்து
நடக்கும் பொழுதி னுபுரத்தி னவமா மனிக னுதிரங்திலங்கிக்
கிடக்கும் மலையிற் சத்திக்களொன் பதின்மர் பிறக்தார் கிளர்முலைகள்
வடக்குஞ் றனைய வவரையரன் விரும்பக் கருப்பம் வாய்த்தனரால்.

இ—ள்: பெரிய யானையினது தோலை அணிந்த சிவபெருமானுக்கு
முன்னுகப் பார்ப்பதியார் விரைந்து செல்லும்பொழுதில் (அவருடைய)
சிலம்பினின்றும் உதிர்ந்து விளங்கிக் கிடக்கும் நவரத்தினங்களில் நவசத்தி
கள் தோன்றினார்கள். கிளருகின்ற முலைகள் (முத்து) வடத்தையனிந்த
மலைபோன்ற அவரைச் சிவபெருமான் விரும்பி (நோக்க, அவர்கள்) கருப்
பங் கொண்டார்கள் எ—று.

「தடக்குஞ்சமர் - கயாசான்; இச்சருக்கத்தில் 37-ம் செய்யன்வரையிற்
சருக்கிக் கூறப்பட்டுள்ள வரலாறு முழுவதும் கந்தபூராணத்துப் பரக்கக்
கூறப்பட்டிருத்தவின் இக்கவிகட்குச் சரித்திரக்குறிப்பு எழுதாது விடப்
பட்டது.】 (16)

அன்னே ருயிர்த்தார் வாகுமுத லிலக்கத் தொன்பா நடல்வீர
ரொன்னர்புகழு மவவநுச ரூடனேயாடி யார்ந்திடுநாட்
உன்ன வியாங்கள் பரமனாடி தொழுது சூரா லறமெலிந்தோ
மென்ன வூரைப்ப மகனையழைத் திறையோ னிதனை யியம்புவான்.

இ—ள்: அவர்கள், வீரவாகு முதலான இலக்கத்தொன்பது வலிய
வீரரைப் பெற்றார்கள். பகைவர் புகழும் அந்தத் தம்பியருடன் (குமார
சுவாமி) திருவிளையாடல்செய்து வீற்றிருக்குஞாளில், நாங்கள் போய்ச் சிவ
பெருமானுடைய பாதங்களை வணங்கி, சூரன் மிக மெலிந்தோமென்று
விண்ணப்பங்கொடுசெய்ய, அவர் புதல்வரை அழைத்து இதனை அருளிச்செய்
வார் எ—று.

[யாங்கள் - இங்கே பிரமா விஷ்ணு இங்கிரன் முதலியோர்.] (17)

சூரா தியரைக் கொன்றிமையோர் துயரந் தொலைத்து வருகவென
வாரார் முலையாள் கணவனுடைய வழங்கிப் பதினே ருகுத்திரரைச்
சீரார் படையா யளித்தருளித் திறல்வே லொன்று மழைத்துதவித்
தாரார் புதக்தோன் வாகுவெனுங் தனயன் முதலோ ரையுமுதவா.

இ—ள்: சூரனுதியோரை வதைத்து, தேவர்களுடைய துயரத்தைத்
தீர்த்துவருகவென்று, கச்சப்பொருந்திய மூலையினையுடைய பார்ப்பதி
மணைஶராகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்து, பதினேரு ருத்திரரைச் சிறப்
பார்ந்த படைகளாகக் கொடுத்தருளி, வலிய வேலொன்றையு முண்டாக்கிக்
கொடுத்து, மாலைபொருந்திய புயத்தையுடைய வீரவாகு என்னும் புதல்
வன் முதலானேரையும் (அப்புதல்வர்க்குப் படைத்துதனையாகக்) கொடுத்து.

[திறல்வேல் - சத்தியாகிய வேற்படை.] (18)

தினிதோள் வலத்து வண்டவா பரணன் முதலாங் திரள்வெள்ளாக்
கணித மிரவுடா யிரம்பூதங் தேரொன் துகவிக் கருணையுட
னனையா மதலாப் போய்வருதி யென்னக் சூரவ ரதிவீழுந்து [டான்
பணியா வெழுந்து விடைகொண்டு பரிதி மனித்தோ மேற்கொண்

இ—ள்: திண்ணிய புயவலியையுடைய அண்டவாபரணர் முதலான
திரண்டாயிரம் வெள்ளம் என்னுங் தொகையையுடைய பூதங்களை
யுங் தேரொன்றையும் கொடுத்து, கிருபையுடன் அனைத்து, மகனே, போய்
வருக என்று பணிக்க, (அவர்) பிதா மாதாவாகிய இருவருடைய பாதங்
களில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து விடைபெற்று, சுரியனையொத்த ரத்
தினங்க எழுத்திய தேர்மீது ஏற்னார் எ—று. (19)

குமாரசுவாமி தோற்றிய சருக்கம்

நீல

வேறு.

சங்கு பேரிகை சல்லிகை குடமுழா வியம்பப்
பொங்கு பூழிவான் போர்த்திடப் போந்துதா ரகனைக்
துங்க வன்றிலங் கிரியுடன் அஸித்துவா னவரோ
டெங்க ஞைபகன் செந்தியம் பதியில்வங் திறுக்தான்.

இ—ள்: சங்கம், பேரிகை, சல்லிகை, குடமுழா ஆகிய வாத்தியங்கள்
ஒலிக்க, கிளருகின்ற தூளி ஆகாயத்தை மூட, போய்த் தாரகனை உயர்ச்சி
பொருங்கிய கிரவுஞ்சமலையுடன் பிளங்கு, தேவர்களோடு குமாரசுவாமி
திருச்செங்கிப்பதியில் வந்து சேர்ந்து எ—று. (20)

வீர வகைனும் விடலைபைத் தூதிடை விடுத்துச்
சூர னெஞ்சறப் புந்திகள் பற்பல சொல்லி
யார மார்பின னகங்கொளா திகழுந்தமை யறிந்து
தீர வெம்படைக் கடலுடன் மகேங்கிரஞ் சென்றுன்.

இ—ள்: வீரவாகு என்னும் வீரனைத் தூதாக அனுப்பி, சூரனுடைய
மனத்திற் பொருந்தப் புத்திகள் பற்பலவற்றைக் கூறுவித்து, பதக்க
மணிந்த மார்பினையுடைய அவன் மனத்தில் (அவற்றைக்) கொள்ளாது
தன்னினமையை அறிந்து, வீரத்தையுடைய வெவ்விய சேனைக்கடலோடு
மகேங்கிரங்கரை அடைந்து எ—று. (21)

பானு கோபனுக் தனயைனப் பாய்புலி வெருவுங்
கானு லாந்தொடைச் சிங்கமா முகன்றுளைக் காதிக்
தானை காவலர் தங்களைத் தடிந்துநா எருற்
கூனல் வார்சிலைச் சூரனை வேவினுற் கொன்றுன்.

இ—ள்: பானுகோபனுகிய புத்திரனையும் பாய்கின்ற புலியும் அஞ்சம்
வாசனைபொருங்கிய மாலையினையுடைய சிங்கமுகஞ்கிய தம்பியையுங்
கொன்று, சேநைப்பதிகளை வதைத்து, ஆறுநாளில் வளைந்த நீண்ட வில்லை
யுடைய சூரனை வேற்படையினாற் கொன்றுர் எ—று.

பானுகோபனைக் கொன்று என்பது, இயற்றினான்ரேழில் ஏவினான்
மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது. (22)

சயில் வெம்புயப் படைஞர்க் டம்பிமார் வெள்ள
மயுக் கோடியீ விலக்கமுங் தனயர்கள் யாரு
மியையுஞ் செல்வமு மிழுந்தனன் சூரனே லீங்நான்
மயலினாற் றிருச் செருக்குளோர் மட்மையார் மதிப்பார்.

இ—ன்: மலைபோன்ற வெவ்விய முயங்களையுடைய சேனைத்தலைவர் களையும், தம்பியர்களையும், பதினூற்கோடுமே இரண்டிலக்கம் வெள்ளம் சேனைகளையும், புதல்வர்களைனவரையும், இயைந்த செல்வத்தையும் சூரன் இழந்தானாயின், இவ்வகுத்தில் மயக்கத்தினாற் செல்வச் செருக்கிணையுடையாரது அறியாமையை யாவர் மதிப்பர் எ—று. (23.)

இம்மை நற்றவ மூறுவங் திமுக்கினுங் கூடும்
அம்மை பென்பது சரதமே யாகவென்ற சூரன்
உம்மை முற்றுநற் றவப்பயன் கூட்டுற வுமையாள்
செம்ம றனமுனஞ் சேவலு மயிலுமாய்ச் சேர்ந்தான்.

இ—ன்: இப்பிறப்பிற் செய்த நல்ல தவம் இடையூறு வங்து தவறி னும், வருபிறப்பில் வங்து கூடுமென்பது உண்மையாக, கொடிய சூர பத்மன், கழிந்த பிறப்பிற் செய்த நல்ல தவப்பயன் கூட்டி வைக்க, பார்ப் பதியாருடைய குமாராகிய சூராசவாமியின் றிருமுன் கோழிச் சேவ ஹும் மயிலுமாய் வந்தான் எ—று.

[சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு வாகனமாகவும் கொடியாகவும் தாம் முறையே அமைதல் வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் தவஞ்செய்த சூர னும் பதுமனும், இடையிற் செய்த தவற்றினால் அப்பெருமானுடைய சாபத் திற்கு இலக்காயினரெனினும், முன்செய்த தவத்தின் பலனால் தம் மனோரதம் நிறைவேறப்பெற்றன ரெண்பார் “உம்மை முற்று நற்றவப் பயன்கூட்டுற” என்றார். குமரமூர்த்தி சாபமிட்ட மாத்திரத்தில் இவ்விருவரும் பச்சாத் தாபமடைந்து அப்பெருமானார் பாதங்களில் அடியற்ற மரமென வீழ்ந்து வணங்கி “சுவாமி, அசராய்ப் பிற்கு அதிகாரத்துடன் வாழ்ந்து ஈற்றில் தேவோர் செலுத்தும் வேற்படையால் நாம் இறக்க நேர்ந்தாலும் அதன் பின் னர் எம்மை மயிலுஞ் சேவலுமாக ஆட்கொண்டருளவேண்டு” மென இராந் தனார். இதனை உபதேசகாண்டம், சூராதிகளாடுக்கச் சருக்கத்தில் :-

“ஈதன்றி மந்திரேன் றுள்தால் எளியோங்கன்
போதுங் குலத்துப் புரிதவத்தால் கெட்டிலைவேல்
காதுங் திறத்தி ரக்குங்காலை மயிலாகிப்
பாதம் பொறுக்கக் கொடியாகப் பாவிப்பாய்” எனவும்,

“ஆய வரமிரண்டு மெம்பால் அருடியெனத்
தூய முறுக் கெயிற்றுச் சூரன் பதுமநெடும்
மேய வுவகையொடும் பெற்றூர் மிகுதவத்தான்
மாயை வயிற்றிலிவர் கால்வோரும் வைகினார்.”

எனவும் வருங் திருவிருத்தங்களாலுணர்க.

கச்சியப்பசிவாசாரியசுவாமிகளும் இதனைக் கூறுமிடத்து:-

“ஆட்படு நேறியிற் சேர்த்தும் ஆதியின் ஊழிதாத்துய்க்கத்
தாட்படை மழுரமாகித் தன்னிக ரில்லாச் சூரன்
காட்படை யுள்தஞ்சுகிக் கடவுள ரிரியல் போக
ஞாட்பியல் செருக்கில் வந்தான் ஞானநாயகன்றன் முன்னம்”

என இனிது விளக்கியுள்ளார்.]

குமாரசவாமி தோற்றிய சருக்கம்

ஞகூ

ஆலு மஞ்ஞஞுயி னேற்பே கோழியா ஷதனை
யேலுங் தேர்மிசை நிறுவியே செந்திவந் திறுத்து
வாலி தாம்பரங் குன்றினில் யானையின் வதுவைக்
நோலங் காட்டியே பார்க்கம் பதவியிற் குறுகா.

இ—ன்: நடிக்கின்ற (அம்) மயிலில் ஏறி, கோழிச்சேவலை இயையுங்
தேரின்மீது (கொடியாக) நிறுத்தி, திருச்செந்திப் பதியை வந்தடைந்து,
பரிசுத்தமாகிய திருப்பரங்குன்றில் தெய்வநாயகி யம்மையாரை மண்ண்
செய்த திருக்கோலத்தைத் தரிசிப்பித்து, பின் தேவருலகிற் சென்று எ—று.

ஆலு மஞ்ஞஞு அகவும் மயில் எனினும் பொருந்தும். (25)

கோடி முப்பத்து மூண்டெறனும் விண்ணவர் குழும
நீடு மாழுடி மிலைச்சியே வலாரியை நிறுவிப்
நீடு கொண்டதோர் கைலையிற் பெட்டுட னனுகித்
கேடு மன்புடைக் குரவர்கந் திருமுனஞ் சேர்ந்தான்.

இ—ன்: முப்பத்துமூன்று கோடி என்னும் எண்ணையுடைய தேவர்
கள் கெருங்க, இந்திரனை உயர்ந்த பெருமையாகிய மூடியைச் சூடியில்
நிறுத்தி, பெருமையைக் கொண்ட கைலாசமலையில் விருப்புடன் போய்,
ஆராயும் அன்பையுடைய பிதாவும் மாதாவுமாகிய இருவருடைய திரு
முன்னே செல்ல எ—று. (26)

அரிய காதலோ டடியில்வீழ்ந்த கிறைஞ்சுமு னனுகிக்
கரையில் காதலா லென்றிபாங் காண்பமென் றருந்த
குரவ ரன்புடன் றழிஇக்கொண்டு குரவேவ் வருக
வருக வென்றுதும் மடிமிசை யிருத்தினூர் மண்ணே.

இ—ன்: அரிய விருப்புடன் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கு முன்,
அளவில்லாத விருப்பினால் என்றைக்கு நாம் காண்பேம் என்றிருந்த
பிதாவு மாதாவுமாகிய சிவபெருமானும் உமாதேவியாருஞ் சமீபித்து,
அன்புடனே அனைத்து, குமாரனே, வருக வருக என்று தங்கள் மடிமீது
இருத்தினார்கள் எ—று. (27)

தூப்பய வேணியா னற்கிலான் போலீ குராம்
வெப்பய ஜைத்தடிந் தெய்தினை போவென விளம்ப
ஜை நின்னருட் கருணையா லட்டன னென்னுப்
பைய வாயிதழ் விள்ளலும் பரிவுடன் விபந்தார்.

இ—ள்: பரிசுத்தமாகிய சடையினையுடைய சிவபெருமான், அறியாத வரைப்போல (மகனே,) நீ சூரணகிய கொடியவனை வதைத்து வந்தனேயோ என்று அருளிச்செய்ய, பிதாவே, தேவரீருடைய அருளாகிய கிருபையினால் வதைத்தேனென்று மெல்லவாகக் கூறுதலும், (இருமுதுகுரவரும்) அன்புடன் வியந்தார்கள் எ—று. (28)

கந்த வெற்பினி லேருறுங் கருக்துவங் தீர்ப்ப
வந்த வெற்பில்வங் திருந்தன னன்ல்வனி புனல்பார்
இந்து சூரியன் வாணிய மானனென் றைரக்கு
நந்த வில்லதேகா ரெண்வகைச் சோதியா நாதன்.

இ—ள்: அக்கினி, வாயு, நீர், பூமி, சந்திரன், சூரியன், ஆகாயம், ஆண்மா என்று சொல்லுகின்ற கெடுதலில்லாத அட்டலூர்த்தமாகிய சூமார சுவாமி, கந்தமலையிற் செல்லல்வேண்டும் என்னும் எண்ணம் வந்திழுக்க அந்த மலையிற் போய் வீற்றிருந்துருளினார் எ—று. (29)

வேறு.

கந்த வரையதனிற் சின்னடி கழித்ததன்பின்
வந்து தமிபாய்ச் சேருத்தனியில் வைகினுன்
சந்தனியு மென்முலைபாரள் வள்ளிபம்மை தங்சரிதஞ்
சிந்தை மிகவிருப்பச் சென்றவனீ செப்பினையால்.

இ—ள்: கந்தமலையிற் சில நாளைக் கழித்தபின், தனியே வந்து செருத்தனி மலையில் வீற்றிருந்தார். (அக்காலத்தில்) சந்தனத்தையனின்த மிருதுவான முலைகளையுடைய வள்ளிசாயகியாரது சரித்திரத்தைத் திரு வள்ளம் மிக விரும்பும் வண்ணம் (முனிவனே,) அவ்விடத்தில் நீ போய்ச் சொன்னும் எ—று. [நீ யென்றது நாரதரை.] (30)

நாதனைனுர் வள்ளி ரலை நாமவே னாமிசெய்த
மாதவத்தான் மானின் வயிற்றுதித்து வந்துள்ள
காதலியை போவியர்க்குங் தீட்டவொண்ணுக் கட்டமுகின்
ருதலரும் பூங்குழலைக் காண்டுமொத் தானெழுந்தான்.

இ—ள்: வள்ளிமலைக்கு அதிபனென்னும் அச்சத்தைத் தருகின்ற வெலையுடைய நம்பியென்பவன் செய்த பெருமையாகிய தவத்தால் மானின் வயிற்றிலே தோன்றி வளர்ந்த தேவியை, சித்திரகாரருக்கும் எழுத முடியாத போழகைப் பொருங்திய மகரந்தம் விரிந்த பூவைமுடித்த சூந்தலையுடையவரை, காண்போம் என்று எழுந்தார் எ—று.

வருதல் - வளர்தல்.

(31)

குமாரசவாமி தோற்றிய சருக்கம்

காக

வண்டாரும் பூங்குழலை வள்ளிமலை போய்ப்புகுந்து
கண்டா னவள்வடிவக் கட்டழகை யள்ளியள்ளி
யுண்டான் விழியா இளங்குளிர்ந்தான் பித்தரின்வாய்
விண்டா னிரந்தான் முனிந்தாள் விளங்கிமழுபே.

இ—ங்: வண்டுகள் (தேனை) உண் ஞும் பூவைமுடித்த கூந்தலையுடைய
வள்ளிநாய்கியாரை வள்ளிமலையிற் போய்ப் பார்த்து, அவருடைய வடிவத்
திலுள்ள பேரழகை அள்ளி யள்ளிக் கண்ணால் உண்டு மனங்குளிர்ந்து,
பித்தரைப்போலப் பிதற்றி யாசித்தார். (அதுகண்டு,) விளங்கும் ஆபர
ணத்தை யுடைய வள்ளிநாய்கியார் கோபித்தார் எ—ஆ.

[அடியாரை ஈடேற்ற வேண்டுமென்ற பித்துக்கொண்டவ ராதவின்,
பரமபதியைப் போலச் சண்முகப்பெருமானையும் “பித்தரின் வாய்வின்
டான்” எனப்பட்டது.] (32)

வள்ளியம்மை செந்தா மரையடியில் வீழ்ந்திறைஞ்ச
வுள்ளங் கவலா வொதுங்குதலுங் தன்னையினாற்
ஹள்ளமுத மன்னைச் சேர்ந்துகொடு போகுதலுங்
கள்ளனிவ னென்றெழியினர் பின்றெடுர்ந்து கண்டனரே.

இ—ங்: (அப்பொழுது) வள்ளிநாய்கியாருடைய செந்தாமரை
மலரை யொக்கும் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்க, (அவர்) மனம் வருந்தி
ஒதுங்கவும், தமது தமையரோகிய விளாயகக்கடவுளால் தெளிந்த அமிர்
தம் போன்ற அவரைப் புணர்ந்து (பின்) கொண்டுபோதலும், வேடர்கள்
திருடன் இவன் என்று பின்றெடுர்ந்து போய்க் கண்டார்கள் எ—ஆ.

[ஜ—தலைவன்; இங்கே மூத்தோனை யுணர்த்தி நின்றது; ஈண்டுக் கள்
னான் என்றது “உள்ளங் கவர் கள்வன்” என ஆளுடைய பிள்ளையார் கூறி
யாங்கெக்கக் கொள்க.] (33)

சாபா விற்னுமுலைவச் சங்கமதைக் கொன்றுமுக்கு
மாபா மடங்கலினை மாண்கூட்டங் கொட்டுறல்போற்
சேயானைச் சுற்றியார் செய்திடலுங் சேவல்கொடு
பாபாத் வேங்கைத்தார்ப் பற்றலரைக் கொன்றனனே.

இ—ங்: கெடாத வலியையுடைய புலிக்கூட்டத்தைக் கொன்று
உழுக்குகின்ற தோலாத சிங்கத்தை மான்கூட்டஞ் சூழ்தல்போல, (வேடர்
கள்) குமாரசவாமியைச் சூழ்ந்து, போர்செய்தலும், (தமது கொடியாகிய)
சேவலினால் வேங்கைப் பூமாலையினையுடைய பகைவர்களாகிய அவர்களை
வதைத்தார் எ—ஆ. [பாயாத் வேங்கை-வேங்கை மரம்.] (34)

மധுராகி புராணம்

மங்கை யவள்வருந்த வாடே லெனவவரை
யங்க மொழுப்ப வெர்வங் தடியிறைஞ்சி
நங்கை தனைத்தருது மென்னவள்ளி நாயகியைப்
பொங்குமழல் சான்றூக மங்கலநாண் பூட்டினுன்.

இ—ஃ: வள்ளிநாயகி (அதுகண்டு) வருந்த, தளரேல் என்று அந்த வேடை அப்பொழுது எழுப்ப, அவர்கள் வந்து பாதத்தில் வணங்கிக் குமாரியை விவாக்ஞுசெய்து தருவோம் என்று சொல்ல, அவரை சுவாலிக் கும் அக்கினி சாட்சியாகத் திருமங்கல்ய தாரணஞ்செய்தார் எ—று.

[முழுமுதற்கடவாகிய சுப்பிரமணியகிவும் வள்ளிநாயகியைக் கண்டு காந்தருவமணஞ்செய்ததாகச் சொல்லப்பட்ட இவ்வரலாற்றின் தத்துவார்த் தத்தை விளங்கிக்கொள்ளும் ஆற்றலற்றவர்களாகிய சாமானிய சனங்களும் அங்கிய மத்தினரும் பல தூர் ஆகோபங்களைச் செய்தல் அனுபவத்திற் காண்தத்தக்கதாம். புராணங்களிற் சொல்லப்படும் சரித்திரங்கள் பலவற் றிற்குப் பாகியார்த்தம் தத்துவார்த்தம் என இரண்டுண்டென்பது பெரி யோர் கொன்கையாகும்; இவ்வள்ளியம்மை திருமண வரலாற்றிற் பெரி யோர் கொண்ட தத்துவார்த்தத்தை இங்கே தொகுத்துக் கூறுதும். சிவ பெருமானைக் குறிப்பவராகிய சிவமுனிவர் மூலப்பிரகிருதியாகிய மானை அருட்கண்ணுற் பார்த்த அவலில், அதிலுள்ள தத்துவங்கள் தோன்றிப் புவ ஞாதிகளாகிய கர்ப்பமுண்டாயது; அக்கர்ப்பத்திலே காத்த தரூரிழிலைச் செய்யும் சிவசத்தியாகிய விண்டுவிள் புதல்வியெனப்படும் ஆன்மா காரண சூக்கும சரீரங்களைப்பெற்றுப் பின்னர் வள்ளிக்குழந்கெடுத்த சூழியிடத்துத் தூலசரீரத்தைப் பெற்றது. அதனால் அவ்வான்மாவுக்கு வள்ளிநாயகி யென்னும் நாமம் வழங்கலாயிற்று; அந்த வள்ளியாகிய ஆன்மா, வேட்டுவாராச ஸ்திரை ஜம்பொறி வசத்திலும் பின் அவன் மனைவியாகிய ஜம்புஸ்கூன் வசத்திலும் அகப்பட்டுக் கண்மேங்கிரியங்களாகிய ஏனைய வேட்டுவர் ஏவல்செய்ய வளர்வதாயிற்று. ஜம்பொறிகளை வேடர் என்று சிவஞானபோதங் கூறுகின்றது.

இனி, ஆன்மாவானது “புற்சமய நெறினின்று மகச்சமயம் புக்கும்...” எனக் கூறியபடி பலவகைச் சமயங்களாகிய படிகள் வழியாகச் சைவத் துக்கு வருதல் வள்ளிநாயகியுடைய வாழ்க்கையிற் காண்தத்தக்கது. பசுவினைவிளைவாகிய தினைவிளைவைக் காத்திருந்த ஆன்மா அவலினை முதிர்ந்த பின்னர்ச் சைவ நெறியைச் சார்ந்து சிவலினையைச் செய்தல் வேண்டும். நாரதர் கருமங்களை முற்றுவிக்கும் ஆதிசத்தியாவர். குமாரக் கடவாகிய பரமாசாரியர் மார்ச்சால சம்பந்தமாக வள்ளியிடஞ் சென்று முதல் வாசக தீக்கை செய்கின்றார்; பின்னர் அப்பரமாசாரியர் வாயிலாக வள்ளிநாயகி சால்திர தீக்கை பெறுகின்றார்; தீக்கையிலே செய்யப்படும் பிரதான கருமாகிய விசூதியிடதலும் அங்கே நிகழ்கின்றது. பரமாசாரியருக்குத்

குமாரசவாமி தோற்றிய சருக்கம்

கால

தேன் தினைமா முதலியன நிவேதிக்கப்படுகின்றன; அக்கினியின் எழுநா வாகிய ஏழுமலைகளைக் கடந்து அவ்வக்கினியில் உதரமாகிய சுனையிற் செல்லும் கெய்யாகிய பாளீயத்தை அவள் அவர்பாற் சேர்க்கின்றன; அச் சமையத்தில் சிவகுரு, பிரனவமாகிய யானைமுன் நிற்பச் சிவமாகிய தாம் இடையே நிற்ப, அதன்பின்னார், ஆதிசத்தியோடும் மலத்தோடுஞ் சேர்க்க வள்ளிகாயகி நிற்ப, திருவைந்தெழுத்தின் அநுபவ ஞானத்தை ஆண்மா வக்கு வருவித்துச் சமயத்தைச் செய்து சிவலோக இன்பத்தையும், தமது திருக்கோலக் காட்சியையும் அருள்செய்கின்றார். இதுவே வள்ளி திரு மணத்தின் ஞானப்பொருளாகும்; இதனை விரிப்பின் இன்னும் பெருகும். மேலும், வள்ளியம்மை திருமணப்படலத்தைச் சிற்றின்பவிடயக் போலக் கூறியருளிய கச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகள் இந்த இடத்தில் என்ன சொல்லுகின்றார் என ஆராய்வேம்:

“உலைப்படு மெழுகதென்ன வருகியே யொருத்தி காதல் வலைப்படு கின்றான் போல வருந்தியே யிரங்கா கின்றான் கலைப்படு மதியப் புத்தேன் கலங்கலம் புனவிற் ரேண்றி யலைப்படு தன்மைத் தன்றே அறுமுக நடை வெல்லாம்.”

ஆகாயத்தின்கண்ணே விளங்குஞ் சந்திரன் கீழே யுள்ள நீர்நிலை மிற் பிராதிவிம்பிக்க, அங்கீர் காற்றிலுலே அசைய, அதன்கணுள்ள சந்திரலிம்பம் அசைவது போல் தோற்ற, சந்திரன் அசைகின்றன ஆறியாதார் (அறியாதார்) நினைப்பதுபோல வருக்குமாம் வள்ளிகாயகி விஷயமாகச் சுப் பிராமணியப் பெருமானார் செய்த திருவிளையாட்டெல்லாம். இவ்வண்மை கள் போறிவாளர் வாயிலாகக் கேட்டறிய வேண்டியனவென்க.] (35)

வேறு.

அன்னமென் னடையாள் வள்ளி யம்மையோ டாங்கு நீங்கிப் பொன்னனி மதில்சூழ் கோயிற் செருத்து புகுந்து வைகிக் கண்ணவிற் கனிந்த மென்சொற் குடவளர் பெருமான் பாவை மன்னியப் கந்தக் குன்றில் வந்துவீற் ற்றுந்தான் மாதேதா.

இ -ன்: அன்னம் போன்ற மென்மையாகிய நடையினை யுடைய வள்ளிகாயியாரோடு ஆந்த இடத்தை நீங்கி, பொன்னால் அலங்கரிக்கப் பட்ட மதில்குழ்த் கோயிலையுடைய செருத்தணி மலையிற் போய் வீற் றிருந்து, (பின்) கர்கண்டினும் இனிய மிருதுவான சொல்லையுடைய இந்திர குமாரியாகிய தெய்வநாயகியம்மையார் இருந்த கந்தமலையில் வந்து வீற்றிருந்தருளினார் எ -று.

இந்திரன் குமாரி யோர்பா லெயினர்கம் பாவை யோர்பாற் சந்தக மிருப்ப வானேர் முனிவரர் சங்கஞ் குழுப் பந்தம் தகலுங் தொண்டர் பரிவொடு குகவென் ரேத்தக்க கந்தனுங் கிருந்த மாட்சி கழுதுதற் கெளிகண் றம்மா.

இ—ன்: தெய்வாயகியார் ஒரு மருங்கும் வள்ளிகாயகியார் ஒரு மருங்குமாக எப்பொழுதும் இருக்க, தேவர் கூட்டமும் முனிவர் கூட்ட முஞ் சூழ, பற்றற்ற அன்பர்கள் அன்புடன் சூக்கோயென்று துதிக்க, குமார சுவாமி அங்கே வீற்றிருந்த மாட்சிமை சொல்லுதற்கரிது எ—று. (37)

செருவிடை வினிந்த நூன்றே சிங்கமுங் களிறு மாக வருவுகொண் டாங்கு வைகு மிளோஞ்சை யுணர்வாற் கண்டு மருவிய ஏருப்பி ணேடு மயிலுமா மலர்மொன் சூட்டுப் பொருவில் வாரணமு மங்கட் பொருந்திநன் ற்றுந்த மாதோ.

இ—ன்: மயிலும், பெருமைபொருந்திய (செங்காந்தட) பூப்போலும் மெல்லிய சூட்டையுடைய நிகரில்லாத கோழியும், போரில் இறந்தபொழுதே சிங்கமும் யானையுமாக வடிவங்கொண்டு அங்கிருக்குக் கூட்டம்பியரை அறி வால் அறிந்து பொருந்திய விருப்புடன் அவ்விடத்திற் சேர்ந்து சுகமா யிருந்தன எ—று.

மலர் என்பதற்கு முருக்கலர் எனினும் பொருந்தும். (38)

சிலபொழு தகல வெய்ய திரிபுரஞ் சிரித்துச் சிந்து மலைகான் கொழுநன் செய்த மாதவப் பயன்போல் வந்தோன் றலைமைசான் மயிலின் சாபங் தணித்திட வளக்கு வெண்ணி யில்குற வெழுந்து மஞ்ஞஞ யிம்மென வேற் னேன.

இ—ன்: சிலகாள் கழிய, கொடிய மூப்புரத்தைச் சிரித்து அழித்த பார்ப்பதி மன்னராகிய சிவபெருமான் இயற்றிய பெருந்தவப் பயன்போல் அவதரித்த குமாரசுவாமியானவர், தலைமைமிக்க மயிலினுடைய சாபத்தை சிக்கக் கிருஷ்ணத்திற் கருதி, பிரகாசம் பொருந்த எழுந்து (சூரணகிய) மயிலில் விரைந்து ஏறினூர் எ—று. (39)

முரசகோக் கரைதடாரி முதலன் முழங்க வெஞ்சுட் டரவணைக் துயிலு மெந்தை யாதிபா மஹர் வாழ்த்தப் புரிசடை முனிவர் வேதம் புகன்றுகுழ் போதக் தொண்டர் சரவண பவவிவன் ரேநு யான்புடன் பின்பு சார.

இ—ன்: முரசம் கொக்கரை தடாரி முதலான வாத்தியங்கள் ஓலிக்க, வெம்மையாகிய சுடிகையினையுடைய சர்ப்ப சயனத்தில் அறி துயில் செய்யும் விட்டுணு முதலான தேவர்கள் வாழ்த்த, முறுக்குப் பொருந்திய சடை மினை யுடைய இருடிகள் வேதங்களைச் சொல்விச் சூழ்ந்துவர, அன்பர்கள் சாவணபவ என்று கூறிப் பத்தியுடன் பின்வர எ—று. (40)

மதுகைவாள் சூலம் வைவேல் வச்சிர மழுவே யாதிப்
பிதிரொளிப் படைகள் வாய்ந்த பெருவலிச் சிறுகட் பேழ்வா
யதிர்கழு னேன்றூட் பூக மநேகமுன் செல்ல வாகு
முதலவ ரொன்பான் பேரு முன்புபின் பருகு போத.

இ—ள்: வலியினையுடைய வாள், சூலம், கூரிய வேல், குலிசம், மழு
முதலான சிதறுகின்ற ஒளிபொருங்திய ஆயுதங்களிற் சிறங்த பெரிய வலி
யினையும், சிறிய கண்ணையும், பெரிய வாயையும், ஆரவாரிக்கும் வீரக்கழல்
பொருங்திய வலிய காவினையும் உடைய பூதங்கள் அநேகம் முன்னே
போக, வீரவாகு முதலான ஒன்பது வீரரும் முன்னும் பின்னும் இருமருங்
கும் போக எ—று. (41)

சித்தர்பல் லாண்டு கூறுச் செறிந்துகின் னரர்கள் பாட
முத்தவெண் குடையும் பச்சை முழுமணிக் குடையும் போர்ப்பச்
சத்தவெண் ஓம்பா லாழித் தொடர்த்திரை யதனை மானத்
தத்தொளி தவழும் பொற்காற் சாமர மருங்கு வீச.

இ—ள்: சித்தர்கள் பல்லாண்டு சொல்ல, கின்னரர்கள் செருங்கிப்
பாட, முத்தாலாகிய வெள்ளைக்குடையும் முழுத்த மரகதத்தாலாகிய பச்
சைக் குடையும் பரக்க, சத்தமாகிய வெண்மை பொருங்திய இனிய பாற்
கடவிற் ரூடருங் திரையைப்போல அசைகின்ற ஒளிபரக்கும் பொற்காம்
பை யுடைய சாமரங்கள் பக்கத்தினிரட்ட எ—று. (42)

மாதவ ரெனினுங் காணின் மனந்தடு மாற வோங்குந்
தாதுகுழு முளரி போலுந் தனத்தரா டவர்க ஜௌஞ்சம்
போதுமென் றிசைய நீண்டு புடையக வல்கு னல்லார்
ஏதமி லரம்பை மாத ரெழினடம் புரிந்து செல்ல.

இ—ள்: முனிவராயினும் கண்டால் மனம் தடுமாறும்படி, உயரும்
மகரங்குஞ் செறிந்த தாமரை மொட்டுப் போலும் மூலையினை யுடையரும்,
ஆடவருடைய மனம் போதுமென்று உடன்பட நீண்டு பக்கம் அகன்ற
நிதம்பத்தையுடையரும் ஆகிய, விசேஷத்த குணங்களையுடைய குற்றமற்ற
ரம்பாஸ்திரீகள் அழகிய நாட்டியத்தை இயற்றிப் போக எ—று. (43)

அனந்த சூரியர்க ளொன்று யவிரொளி பரப்பி யென்ன
நினைந்திடற் கரிய சோதி நிறைதிரு வருவங் காட்டக்
கணங்குழை மனையார் பக்க மிரண்டினுங் கவினின் வைகப்
புனைந்திடும் புழுகு சாந்தப் புதுமண மெங்கும் விம்ம.

இ—ள்: அளவிறந்த சூரியர்கள் ஒன்றூகிப் பிரகாசிக்கின்ற ஒளியைப்
பரப்பினாற்போல நினைத்தற்கரிய பிரபையை (இலக்கணம்) நிறைந்த திரு
வருவங் காட்ட, கனவிய குழையினை அணிந்த சத்திகளாகிய வள்ளிநாயகி

யாருங் தெய்வங்கொடியாரும் இருமருங்கும் அழகுடன் இருக்க, அணிந்த முழு சங்தனமாகிய இவற்றின் புதிய மணம் எங்கும் மிக எ—று. (44)

சென்றனவன் ககன மாறுப்புச் செழுஞ்சலைக் தீங்கேண் பில்கு மன்றவங் கடப்ப மாலீ துயல்வர மார்பிற் பூண்டான் என்றைப் பிறவி யென்னுங் குழியினின் றெடுத்தாட் கொண்ட வன்றற்ற குருதி வைவேல் வளரோளி முருகன் மாதோ.

இ—ள்: ஆகாய வழியாகச் சென்றார்; செழுமையாகிய இனிய சுவை யினையுடைய தேன் சொரியும் மணம் செறிந்த கடப்பமலர் மாலையை அசையும்படி திருமார்பில் அணிந்தவரும், அடியேணைப் பிறவியென்னும் குழியினின்றும் எடுத்து அடிமைகொண்ட மிகுந்த வலிபொருந்திய இரத் தங் தோய்ந்த கூரிய வேற்படையை ஏந்தினவரும், ஆகிய வளருகின்ற ஒளியையுடைய குமாரசவாமி எ—று. (45)

தூபசித் தசீனை மூடுங் தொல்லை யாவரணம் போங்காற் றுயினால் லற்று வந்து தலைப்படு மாறு போல நேயமா மஞ்ஞஞ சாப நீங்கிடுங் கால மெய்தச் சேயுபர் பழுர வெற்பிற் ரேஞ்சினன் றிறல்கொள் வேலோன்.

இ—ள்: பரிசுத்தம் பொருந்திய அறிவை மறைக்கும் பழைய ஆவரண சத்தி நீங்குங்கால், சிவசத்தியினுடைய எல்ல அறிவு வந்து சேருமாறுபோல, அன்பையுடைய மயிலின் சாபம் நீங்குங்காலம் வர, வலியைக்கொண்ட வேற்படையினை யுடைய குமாரசவாமியானவர், மிக உயர்ந்த மழுசிரியிற் ரேஞ்சினார் எ—று.

ஆவரணம் - திரோதான சத்தி. இதனை வேதாந்த நூலார், ஈசுர னுக்குஞ் சீவன்முத்தனுக்குஞ் தவிர மந்றைச் சீவருக்கெல்லாம் சீராத்திரய சாக்ஷிசதன்னியங்களை ஒன்றற்றகொன்று பேதங் தெரிய வொட்டாமல் மறைப்பது என்பர். (46)

நோக்கினை நெடிய மூக்கி னுதியிடைக் கிடக்கி யுள்ளம் போக்கறக் கவஞ் செய்கின்ற புண்ணியர் தமக்குங் கிட்டாப் பாக்கிய மடையப் பெற்ற பருப்பத மிரண்டு மெய்யாம் மாக்கவின் மஞ்ஞஞ யொன்று வரையொன்று மாயிற் றன்றே.

இ—ள்: பார்வையை நெடிய நாசி துணியில்வைத்து மனம் (பிற விடையங்களிற்) செலவு நீங்கத் தவஞ் செய்கின்ற புண்ணியருக்கும் எட்டாத பாக்கியஞ் சோப்பெற்ற மலை, இரண்டு வடிவாய் ஒன்று பேரழுகினை யுடைய மயிலும் ஒன்று மலையும் ஆயிற்று எ—று.

போக்கு அற என்பதற்குக் குற்றமற எனினும் பொருந்தும் (47)

காரினையகன்ற சோமன் கடுப்பவெஞ் சாப நீங்கிப்
ஷ்ரவா மதியங் கண்ட வுவரிபோ லுடலம் டுரித்
தூரவை முடிவின் மேய வாரலன தடிக்கிழ் வீழ்ந்து
வாரமீ தூர நின்று மகிழ்வுற வாழ்த்து மன்னே,

இ—ள். (அம்மயில்) மேகபடலத்தை நீங்கின சந்திரனைப் போலக்
கொடிய சாபம் நீங்கி, பூரணசந்திரோதயங் கண்ட கடல் போல உடம்பு
பூரித்து, வேத சிரசித் பொருந்திய குமாரசவாமியினுடைய பாதங்களில்
வணங்கி, அங்புமேற்படன்று மகிழ்ச்சி மிகத் துதிக்கும் எ—று. (48)

முண்டகம் புலரிக் காலை மலர்ந்தன முகங்க ளாறுந
தண்டனிர்க் கரமுங் கண்ணு மெளவிய மலர்மென் ரூஞும்
ஒண்டொடி மட்மா நேக்கி னிருவரு மொளிரத் தோன்றக்
தொண்டருக் கெளியா யெய்துஞ் சோதினின் சரவைம் போற்ற.

இ—ள்: தாமரை விடியற் காலத்தில் மலர்ந்தாற்போலும் ஆறு திரு
முகங்களும் குளிர்ந்த தளிர்போன்ற திருக்கரங்களும், திருக்கண்களும்,
திருமுடிகளும், புட்பம் போன்ற மிருதுவான திருப்பாதங்களும், ஒண்மை
யான வளையலையனிந்த மட்மையாகிய மான்போன்ற (மருண்ட) நோக்கத்
தையுடைய இரு சத்திகளும் விளங்கும்படி பிரசன்னமாக, (மயில்) அடிய
ருக்கு ஏளிமையாய்த் தோன்றுஞ் சோதியே, தேவரீருடைய திருவடிகள்
(அடியேலு) துதிக்கப்படக் கடவன. எ—று. (49)

ஒன்றேரு நாளுஞ் துன்ப முருகமான் முகலோர் தம்மை
வன்றுய ரழுவுக் துய்க்கும் வலிகெழு சூரன் றன்னை
வென்றவ ரலக்கண் ஹர்க்கும் வேலவா போற்ற யன்பர்
துன்றிய பவங்க ஹர்க்கக் தோன்றிய முருகா போற்ற.

இ—ள்: ஒரு நாளாயினும் ஒரு துன்பத்தைப் பொருந்தாத விட்டுனு
முதலாயினேரை மிக்க துயர்க்கடலில் விடுக்கும் வலிமை பொருந்திய
சூரனை வெற்றிகொண்டு, அத்தேவர்களுடைய வருத்தத்தைத் தீர்க்கும்
வேற்படையினை யடையவரே காத்தருஞக; அடியாருடைய செருங்கிய
பிறவியைக் கெடுக்கும்படி திருவுவதாரங்கெச்சுத் என்றும் இளையவரே காத்
தருஞக எ—று. நாளொன்றும் ஒரு துன்பம் உரு எக்குட்டுக. (50)

உலகது தோன்று முன்னும் பின்னுமற் றேழியும் போதும்
இலகுற நிறைந்து வைகு மெம்பிரான் போற்ற யன்பர்க்
கலைவில்பே ரின்ப மீவா னிம்மலை யடைந்தாய் போற்ற
மலைக டவத்தா லெய்து மைந்தனே போற்ற போற்ற.

இ—ள்: உலகங் தோன்று முன்னும் (அதற்குப்) பின்னும் (அவ்வுலகம்)
அழியும்போதும் பிரகாசம் பொருந்த நிறைந்திருக்கும் எமது தலைவரே காத்

கா

மழுரகிரி புராணம்

தருஞுக; அடியார்க்கு அலைவற்ற பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும்படி இம்மலையை அடைந்தவரே காத்தருஞுக; பார்வதியாருடைய தவத்தால் அவதரித்த குமாரரே காத்தருஞுக காத்தருஞுக எ—ஆ.

(51)

இத்திறம் பழிச்சு மஞ்ஞஞுக் கிண்ணருள் சுரங்து செப்பு கைத்தல மதனஞ் மேனி கைவங்து கருணை நாட்டம் வைத்துநன் ற்ருத்தி பென்ன மருங்கினி விருத்தல் செய்தான் அத்தன தருளை யுன்னி யமரர்கள் வழுத்தி னரே.

இ—ள்: இவ்வாறு தோத்திராஞ் செய்யும் மயிலினுக்கு இனிய கிருபை பாலித்து, சிவந்த திருக்கரத்தால் (அதனுடைய) உடம்பைத் தடவி, கிருபா நோக்கஞ் செய்து, நன்றாக இருப்பாய் என்று பக்கத்தில் இருத்தினார். (அப்பொழுது) சகத் பிதாவாகிய குமாரசவாமியினது திருவருளோக் கருதித் தேவர்கள் துதித்தார்கள் எ—ஆ.

(52)

இன்னநற் காகை கேட்டோ ரெழுதினே ரியம்பு மேலோர் முன்னரு மசுவ மேத முதலன முடித்த பேறுந் தொன்னில மறையோர்க் கீந்த துகாறு பயனுங் கங்கை பன்னிய கடவிற் சேருஞ் சங்கமம் படிந்த பேறும்.

இ—ள்: இந்த நல்ல சரித்திரத்தைக் கேட்டவர் எழுதினவர் படிக் கும் மேன்மையினையுடையோர், நினைத்தற்கரிய அசுவமேத யாக முதலிய வுற்றைச் செய்து முடித்த பேற்றையும், பழைய பூமியைப் பிராமணருக்குத் தானஞ்செய்த குற்றமற்ற பேற்றையும், கங்கை சொல்லப்பட்ட கடவிற் சமூகப்படுஞ் சங்கமத்தின் முழுகிய பேற்றையும் எ—ஆ.

(53)

திகழ்பிர யாகை நன்னீ ரவிமுத்தங் திளைத்த பேறும் இகழு நீராற் கோடி மகளிரை யிந்த பேறு மகிழ்வறப் பெற்றுப் பார்மேற் ற்றுவுடன் வாழ்வ ரீது புகழ்தரு துதியின் வாத மன்றுண்மை புகன்றிட டேமால்.

இ—ள்: வினங்குகின்ற பிரயாகை காசி ஆகிய இவற்றில் உள்ள தீர்த் தங்களில் ஸானஞ்செய்த பேற்றையும், இகழ்ச்சி நீங்கிய கோடி கன்னிய ரைத் தாராதத்தஞ்செய்த பேற்றையும் மகிழ்ச்சி மிகப் பெற்று, பூமியிற் செல்வத்துடன் வாழுவர். இது புகழுகின்ற துதிவாதமன்று; விதிவாத மே எ—ஆ. திகழ்பிரயாகை அவிமுத்தம் நன்னீர் எனவும், இகழு கோடி மகளிரை நீரால் ஈந்த பேறும் எனவுங் கூட்டுக.

(54)

மழுரகிரியிற் குமாரசவாமி தோற்றிய சருக்கம் பூ ற் றி ற் று.

ஆ திருவிருத்தம் 175.

முன்றுவது

தீர்த்தமகிமையுரைத்த சந்க்கம்.

பைந்தா துழக்கி மதுவுண் டளிகோடி பாடு
மங்தா ரலங்கல் புனைவேல் வலனேந்து மண்ணால்
வங்கே மயின்மா மலைவைகல் வழங்கி ஞோா
ஏந்தாத தீர்த்த மதுகோன்ற னவிற்று வாமே.

இ—ள்: கோடி வண்டுகள் பசிய மகரங்தத்தை உடுக்கித் தேனை
உண்டு (கீதங்களைப்) பாடுகின்ற அழகிய பூமாலையைச்சுடிய வேற்படையை
வெற்றியுண்டாக எந்திய குமாரசவாமி வந்து மழுகிரியில் வீற்றிருங்
தமையைச் சொன்னேம். (இனிக்) கெடாத தீர்த்தம் ஒன்று தோன்று
தலைச் சொல்வாம் எ—று.

வலனேந்தும் என்பதற்கு வலத்திருக்காத்தி லேந்தும் எனப் பொருள்
கொள்ளினும் பொருங்கும். (1)

அருள்வேந் துவகையுடன் வைகு மமைய மோர்ந்து
பொருள்வேண் டுவோரின் முருகன்முகப் பொம்ம னடி
வருகா கலாலே மயினின்று வழங்கு நின்பே
ரொருவாத நன்னீர்த் தடமிங்ங னுதவல் வேண்டும்.

இ—ள்: கிருபையினையுடைய அரசன் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்குஞ்
சமயம் அறிந்து, (அவனிடத்தில் தாம் விரும்பிய) பொருளை வேண்டுபவ
ரைப் போல, குமாரசவாமியுடைய திருமுகப் பொவிவைப் பார்த்து, வரு
கின்ற விருப்பினுலே மயில் நின்று கூறும்: தேவரீருடைய திருநாமம் சீங்
காத நல்ல நீரையுடைய தடாகத்தை இவ்விடத்தில் தருதல்வேண்டும் எ—று.

ஒப்பாரு மில்லா வெழின்மங் கையரோடு மேவி
யெப்போது மிம்மா மலையின்க ஸிருத்தகல் வேண்டுங்
தப்பா தியானு நினைப்போலுருச் சார்த்தல் வேண்டு
மப்பா விவைதங் தருளொன்னப் பணிந்த தன்றே.

இ—ள்: நிகர் ஒருவருமில்லாத அழகினையுடைய இரு சத்திகளுடன்
பொருங்தி எப்பொழுதும் இந்தப் பெருமையாகிய மலையில் வீற்றிருத்தல்
வேண்டும்; தவறாமல் அடியேனுக் தேவரீரைப்போல வடிவத்தைப் பொருங்
தல் வேண்டும்; அப்பனே, இவற்றைத் தந்தருள்க என்று வணங்கிற்று எ—று.

திசைபெங் கும்விம்ம மணாறிய தெய்வ நீப
மசையுஞ் செழுஞ்சாங் தணிமார்ப் னதற்கு நேர்ந்தே

யிசைகொல்ல டதோகைக்க் கிரிச்சார வினேயங்குத் தேம்பா
னசைகொண்டு டதோயுந் தடமாக்கி நவினு கிள்ளுன்.

இ—ன்: திக்குகள் எங்கும் மிக, மனங் கமத்தில்ற தெய்வத தனமை
யினையுடைய கடப்பமாலை அசையுஞ் செழுமையாகிய சந்தனக்குழம்பை
அணிந்த மார்பினையுடைய குமாரசவாமி அதற்கு உடம்பட்டு, கீர்த்தியைப்
பொருந்திய முழுரகிரியின் சாரவில், இயைந்த இடத்தில், (எவரும்)
விருப்பத்தைக் கொண்டு முழுகும் தடாகத்தை உண்டாக்கித் திருவாய்
மலர்ந்தருள்கின்றூர் எ—று. தேம் - இடம். (4)

இந்தக் தடத்தி ரிடையே யெவரேனு மெம்மைச்
சிந்தித்து நீங்கா நிறையன்பினிற் சேர்ந்து மூழ்கிற
புந்திக்கு னோராந்த படியிம்மாயிற் போக மாந்தி
யந்தக்கின் மேலாம் பதமுத்தி யடைவர் மன்னே.

இ—ன்: இந்தத் தடாகத்தில் எவராயினும் நம்மைத் தியானித்து நீங்
நாத நிறைந்த அன்பினால் அடைந்த ஸநானஞ் செய்தால் (அவர்கள்) மனத்
தில் நினைத்தபடி இப்பிறப்பிற் போகங்களை அனுபவித்து, முடிவில் மே
லான பதமுத்தியை அடைவார்கள் எ—று.

[சாலேகம் சாமீபம் ஆதிய பதவிகளைப் பெற்று, ஆங்கு நீண்ட
காலம் சிவானந்தத்தை அனுபவித்திருத்தலையே பதமுத்தி என்ப.] (5)

வேறு.

தருமமுக னன்குபய னுதவுமாந்தக்
தடத்தின்பேர் சரவணமொர் ருகவீதின்
விரதநம தாகியசக் கிலபக்கத்தின்
மேவியசட் டியினிடத்தும் வெள்ளிவாரம்
வருமிடத்துங் கார்த்திகைநன் னனுமூழ்கி
மலையைவலம் வந்துநமைப் பணிந்துனோர்கள்
திருவினுட னெடுநாள்வாழுங் தயற்குமாற்குஞ்
சேர்வரிய நமதுபதன் சேர்வர்மாதோ.

இ—ன்: தருமமுதலாகிய சதுர்வித புருடார்த்தத்தையும் தருகின்ற
அந்தத் தடாகத்தின் பெயர் சாவணம் என்று ஆகுக; இத்தடாகத்தில்
நமது விரதமாகிய பூர்வபக்கத்தில் வருகின்ற செடியிலும், சுக்கிர வாரத்
திலும், நல்ல கார்த்திகை நட்சத்திரத்திலும் ஸநானம்பண்ணி, மலையைப்
பிராதக்கினங்குசெய்து நம்மை வணங்கினவர்கள், (இம்மையிற்) செல்வத்
தோடு நெடுநாள் வராழுங்கு, (மறுமையிற்) பிரமாஷக்கும் விட்டுணுவக்கும்
அடைதற்காய் நமதுலகத்தை அடைவார்கள் எ—று. (6)

தீர்த்த மகிழமை யுரைத்த சருக்கம்

எக்

மைந்துரிலா வந்தியரிவ் விரதம் பூண்டில்
வாவியிடைத் தோய்ந்துமலை வலமாய்வந்து
கந்தகிரிக் கிணையாயிம் மலையிலன்பர்
காண்டகவீற் றிருக்குமெமை வணங்கினுரேன்
முங்கைவினை யறவீட்டிச் செல்வங்கல்வி
முதுவர்வு நிறையாயுண் முதல்சேர்ந்த
சுந்தரமாம் புதல்வர்த்தமை விருப்பினீன்று
தொலையாத பெருஞ்செல்வந் துண்ணிவாழ்வார்.

இ—ள்: புதல்வரில்லாத மலடிகள் இந்த விரதத்தை அனுட்டித்து
இப்பொய்கையின்கண் மூழ்கி, மலையைப் பிரதக்கினாமாய் வந்து, கந்த
கிரிக்கு நிகராய் இம்மலைக்கண் அன்பர்கள் தரிகிக்க வீற்றிருக்கும் எம்மை
வணங்குவாராயின், (அவர்கள்) பழவினைகளை முற்றக் கெடுத்து, செல்வம்
கல்வி பேரறிவு தீர்க்காயுள் முதலாயினவற்றை அடைந்த அடிகு பொருங்
திய புத்திரர்களை விருப்போடு பெற்று, அழியாத பெருஞ் செல்வத்தைப்
பொருங்தி வாழ்வார்கள் எ—று. (7)

அடையும்வெதி பாதமக வுதையமிக்க
வருத்தவுதை யஞ்சோம னருக்கண்வாரங்
கடையுவா விருக்கிறைப் பாம்புதின்டுந்
காலமானு வாதிக்கின மாதந்தோன்றும்
வடுவிற்னாம் பிரதோட மதனின்மூழ்கி
மலையைவலர் வந்துநலை வணங்குமேலோர்
புதியெலா முழுதாண்டு நெடுநாள்வைகிப்
பொருவரிய நமதுபதம் பொருங்துவாரே.

இ—ள்: வருகின்ற வெதிபாதயோகம், மகோதயம், மேலான அர்த்
தோதயம், சோமவாரம், சூரியவாரம், கடையுவாவெனப்படும் அமாவாசை
பூரணை, சூரியகிரகண காலம், சங்திரகிரகண காலம், மன்னுவாதிதினம்,
குற்றமற்ற மாதசங்கிராந்தி தினம், பிரதோஷகாலம் ஆகிய இப்புண்ணிய
காலங்களில் ஸ்நானம்பண்ணி, இம்மலையைப் பிரதக்கினாஞ்செய்து, நம்மை
வணங்கும் மேன்மையை யுடையோர், பூமி முழுதையும் பொதுநீக்கி அர
சாண்டு செடுக்காலம் இருக்து, ஒப்பில்லாத நமது பதவியை அடைவார்
கள் எ—று. மன்னுவாதிதினம் - மனுக்கள் அவதரித்தகாலம். (8)

இ—ள் னுமாப் பிலவிதனின் பெருமையாவு
மியம்பியிடிற் பெருகுந் யெம்மைநேரா
யுண்ணவருங் சாருபம் பெறுதல்வேண்டி
ஆள்ளமிசை கிணைத்திடிலும் பவத்தைப்போக்கிப்

பின்னமிலா வீட்டருள்ள தயனுந்தேரூப்
பெருமைக்கு பெற்றியது புனிதமான
வன்னதன் மேலனவியகாற் றெவர்கண்மேனி
யடித்திடினும் புத்திமுத்தி யளிப்பதாமே.

இ—ள்: இன்னும், இதனுடைய பெருமை அளவில்லாதன; அவை எல்லாவற்றையும் (யாம்) கூறினால் மலியும்; (மயிலே) நீ நமக்கு நிகராய்ச் சிந்தித்தற்காரிய சாருபத்தைப் பெறுதலை விரும்பில், மனத்தில் நினைக்கினும் பிறவியைக் கெடுத்துச் சாயுச்சியத்தைத் தருவது; பிரமனும் அறியாத பெருமை விளங்குங் தன்மையையுடையது; பரிசுத்தமான அதன்மேல் அளா விய வாயு, எவர்களுடைய சர்ரத்தில் வீசினாலும் போக மோகங்களைத் கொடுப்பது எ—று. பின்னம் இலா வீடு - சாயுச்சியம். (9)

தாவரங்கள் விலங்குமுத வனவான்மாவிற்
சார்ந்திடினு மாவ்வனிலங் தணவாவின்ப
மேவியயர் குலத்தில்வரு இறப்பிற்கேருன்றி
மெஞ்ஞான முரைந்தழியா வீடுசேரும்
பாவமறுத் தொளிர்ந்திடுவர் புலரிக்காலைப்
பண்பிடைடு துதிக்குமுவ ரினையபான்மைக்
காவிரிநற் றீர்த்தமதிற் கடற்குமேல்பாற்
கழறவுறு மொன்றரையோ சனையின்சேய்த்தே.

இ—ள்: அதனில் அளாவிய காற்று, தாவரங்கள் விலங்குகள் முதலான ஆன்மாக்களிற் பொருஞ்சினும் (அவை) நீங்காத இன்பத்தைப் பொருஞ்சி, மறுபிறப்பில் உயர்ந்த குலத்தில் அவதரித்து, மெஞ்ஞானத்தைத் தெளிந்து அழிவற்ற முத்தியைப் பெறும்; விடியற் காலத்தில் நற்குண நற்செய்கைகளோடு துதிப்பவர்கள் பாவத்தை நீக்கி விளங்குவர்கள்; இத்தன்மையான (விசிட்டத்தையுடைய) எல்ல காவிரி தீர்த்தக் கரையில் சமுத்திரத்திற்கு மேல்பாகத்தில் சொல்லத்தகும் ஒன்றரை யோசனை தூரத்தில்.

பிரமபுரம் வைகுமாதன் றென்சாராகப
பேசியபோ சனையொன்றிற் பின்னைகேழுவன்
புரமெனவொன் துளத்துளைத் தூரிக்கில்பாணார்ப்
பொம்மன்முலைக் திருவிருக்கும் பொலம்பூஸ்மார்ப்
னரனையபருச் சித்துவிலைங் தனமுன்பெற்றே
யங்கரர்க்கு மல்விலிங்க மதற்குந்தன்பேர்
தரணியெலாம் புகழுப்பெருக வைத்தானந்தக்
தலங்தனிற்போ யவ்விலிங்கம் பணிந்துபோற்ற.

தீர்த்த மகிமை யுரைத்த சருக்கம்

எங்

இ—ன்: சீர்காழி யென்னுஞ் தலம் இருக்கும்; அதற்குத் தெற்குப் பக்கமாகச் சொல்லப்பட்ட ஒரு யோசனை தாரத்தில் இலக்குமிக்கு நாயகராகிய விட்டுணவின்து நகரம் என ஒன்று உள்ளது. அதனை (நாம்) உனக்கறிவிக்கில், அழகு பொருந்திய பொலிவான மூலையினையுடைய இலக்குமிகுடியிருக்கும் பொன்னூரணத்தை அணிந்த மார்பினையுடைய விட்டுணு, சிவபெருமானைப் பூசித்து விரும்பினவற்றை முன்பெற்று அந்தத் தலத்திற்கும் அந்த இலிங்கத்திற்கும் தமது நாமத்தை உலகம் எல்லாம் புகழ் வைத்தார். (மயிலே, நீ) அத்தலத்திற் போய் அந்த இலிங்கத்தை வணங்கித்துதித்து எ—று.

(11)

அவ்விலிங்கந் தனக்குநகர் தனக்குநின்பே
ராக்கியவ ஞாறைந்திடுதி யாம்வஞ்துன்பால்
வெவ்வினோதீர் தனுக்கரகஞ் செய்துமென்று
வீறுபெறு மயின்மலைமே ஆறையுந்தம்மை
பெவ்வமற வணங்கெனிற் றற்புகழ்ச்சியென்றே
யெண்ணியியார் வருந்தமது பெருமைதன்னைப்
பவ்வவிட முண்டவர னியம்பற்காகப்
பணித்தன னன்றெனவணங்கிப் பரவிச்சொல்லும்.

இ—ன்: அந்தச் சிவவிங்கத்திற்கும் (அந்தத்) தலத்திற்கும் உன்பெயரை இட்டு அவ்விடத்தில் இருக்குதி, யாம் உன்மாட்டு வந்து தீவினையே நீக்கிக் கிருபைபுரி தும் என்று பெருமைபெறும் மழூரகிரியில் இருக்கும் தம்மைக் குற்றம் அற வணங்கு எனக் கூறில் தற்புகழ்ச்சியாம் என்று கருதி, அறிவரிய தமது பெருமையைக் கடவிற் ரேண்றிய நஞ்சை உண்ட சிவபெருமான் அருளிச்செய்தற்காகக் கட்டளையிட்டார். (மயில்) நன்று என்று நமஸ்கரித்துத் துதித்து விண்ணப்பஞ்செய்யும் எ—று.

செய்தும் என்று பணித்தனன் என இயையும். (12)

வேறு.

இன்றுமுத வெங்கைதங்கை மழூரகிரி நாதனென வியம்பல் வேவல் டுங், குன்றினையு மழூரகிரி யெனல்வேவல்டு மிவ்வுலகங் குமராவென்ன, நன்றெனவே யுரைப்பானிச் சரவணப்பொய் கையின்வடபா னறுந்தெனப்பில்கு, மன்றல்கமழ் கொன்றைபுளை மழூரேசனன்றிலிங்க மன்னிவைகும்.

இ—ன்: இன்று முதலாக இவ்வுலகம், எம்பெருமானே, குமாரசவாமியே, தேவர்ரை மழூரகிரிநாதர் என்று கூறுதல்வேண்டும்; இம்மலையினையும் மழூரகிரி எனக் கூறுதல்வேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, (மயிலே)

நன்றன்று அருளிச்செய்வார், இந்தச் சரவணப்பொய்கையின் வட்பாகத் தில் நறமையாகிய தேன்சொரியும் மணங்கமழ்கின்ற கொன்றைமாலிகை யை அணிந்த மழுரேசனென்று ஒரு சிவலிங்கம் நிலையாக இருக்கும் எ—ஆ

ஆபவினிங் கப்பெருமை யிற்றெனவே யெவராலு மாத்தற்கா கா, வேயனைய தோளியொடு மினிதிருக்கு யனையசிவன் மேல்பா லார்ந்து, தோயமுறு மெழில்வாவி தொட்டதற்கு நின்னாமஞ்சுட்டி மூழ்கி, நேயமொடு மவ்வினிங்கந் தனைப்பூசித் துறைதியென நிகழ்த் தல்செய்தான்.

இ—ள்: அந்தச் சிவலிங்கத்தின் பெருமை இத்தன்மைத்து என்று எவர்களாலும் அளவிடக்கூடாது; மூங்கிலை யொக்குஞ் தோளினையுடைய பார்வதியாரோடும் மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருக்கும் அச்சிவபெருமாலுக்கு மேல்பாகத்தில், நீர் நிறைந்திருக்கும் அழகிய வாவியைத் தோண்டி, அதற்கு உன் பெயரை இட்டு, முழுகி, அங்புடன் அந்தச் சிவலிங்கத்தைப் பூசித்து, இருந்தி என்று அருளிச்செய்தார் எ—ஆ. (14)

குரனுடல் கிழித்துதிரங் குடித்துமிகு தசையதனைச் சவைக் குருமைவேல், வீரனுமான் முதலோர்க ரூடனெழுஞ்து சரவணத் தின் விதியான்மூழ்கி, பாரமுத மைந்துசெழுங் கணிந்றுந்தே ணவி ணிடத் தைந்துநல்ல, நீரிவைகொன் டாரிடேகஞ் செய்துசெழும் பட்டாடை நிலவச்சாத்தி.

இ—ள்: குரனுடைய உடம்பைக் கிழித்து. இரத்தத்தைக் குடித்து, மிகுந்த தசையை உண்ணும் கூர்மை பொருந்திய வேலையுடைய குமாரசவா மியும், விட்டுணு முதலானேரூடன் எழுஞ்து, சரவணப்பொய்கையில் விதிப் படி முழுகி, நிறங்த பஞ்சாமிர்தம் செழுமையாகிய கணி நறியதேன் பஞ்ச கெளவியம் கல்ல தீர்த்தம் ஆகிய இவற்றைக்கொண்டு அபிஷேகஞ்செய்து, செழுமையாகிய பட்டுவஸ்திரத்தை விளங்க அணிந்து எ—ஆ.

[பஞ்சாமிர்தம்: இது ரசபஞ்சாமிர்தம் பலபஞ்சாமிர்தமான இரண்டு வகைப்படும். விதிப்படி சேர்த்து அமைக்கப்பட்ட பால் தயிர் நெய் தேன் சருக்கரை யென்னு மிலைகளின் தொகுதி ரசபஞ்சாமிர்தமாகும். இவற் றேரேடு சேர்த்து அமைக்கப்பட்ட வாழைப்பழம் மாற்பழம் பலாப்பழம் என்னுமிலைகளின் தொகுதியே பலபஞ்சாமிர்தமாகும். பஞ்ச கெளவியம்: பால் தயிர் நெய் கோயமயம் கோசலம் என்னும் ஜங்துஞ் சேர்த்து மங்கிர சகிதமாய் ஆக்கப்படுவது. கெளவியம் - கோ சம்பந்தமானது.] (15)

விரைகமழுசந் தனம்பூசி மலர்மாலை பொற்பணியும் வேய்ந்து வெள்ளைச், சரபியின்பா லடுமடிசி னிவேதனஞ்செய் தரியவிரைக்

தீர்த்த மகிழமை யுரைத்த சருக்கம்

எடு

தூபங்காட்டிப், பரிதிபல வெழுந்தனபோற் பலதீபங் கோட்டிமலர் பலவுந்தாவி, வரையதனைத் தனுவாக்கு மழுரேசன் றளையன்னின் வணங்கினானே.

இ—ன்: வாசனை கமழுஞ் சந்தனத்தைப் பூசி, பூமாலையையும் பொன் ஞபரணத்தையும் அணிந்து, வெண்மையாகிய பசுவின்து பாலாற் சமைத்த அன்றத்தை நிவேதித்து, அரிய வாசனையையுடைய தூபத்தைக் காட்டி, பல சூரியர்கள் உதித்தவாறுபோலப் பல தீபங்களைச் சுற்றி, புட்பங்கள் பல வற்றைறுஞ் தாவி, மேருகிரியை வில்லாக்கிய மழுரேசரை அங்பினால் நமஸ் கரித்து எ—று. (16)

[வணங்கினான் என்பதை வணங்கி யென வினையெச்சமாகக் கொள்க.]

எங்கானு மென்மலையி விருத்தியென நீவேண்டு மியல்புகள்னு னின்னுமவரையதனினீங்கா துவைகியெம்பானேயத்தோடுந் [ள்ளி துன்னுநின் நிடுமடியார்ப்பவந்தொலைத்துமெனமயில்முன்சொல்லிவெ-நான்னாகந் தனக்கொருசா ரமர்ந்தகந்த கிரிசென்று னுமவேலான்.

இ—ன்: எங்கானும் எனது மலையில் தேவீர் இருத்தல் வேண்டும் என, (மயிலே நீ) வேண்டிய தன்மையினால், உன் பெயர் புளைந்த மலையில் நீங்காது வீற்றிருந்து, நம் பக்கத்தில் அன்போடு அடையும் அடியாருடைய பிறவியைக் கெடுப்போம் என்று அம்மயிலின்முன் அருளிச்செய்து, அச்சத் தைத் தரும் வேலையுடைய குமாரசவாமி, நல்ல கைலையங்கிரிக்கு ஒரு பக்கத் தில் இருக்கின்ற கந்தமலையிற் போயினார் எ—று. (17)

வேறு.

பல்லுயிர்க் கொருதாயாகும் பகுதியாங் குமரமூர்க்கி
யொல்லையி லேகிக்கந்த வரையிடை யுவப்பிற்சேர்ந்து
மல்லலஞ் சிறப்புவாய்ந்த மடங்கலந் தவிசின்வைக
யெல்லையி அயிர்கட்கென்று மருவுபுரிந் திருக்கின்றனே..

இ—ன்: பல உயிர்களுக்கும் ஒரு மாதாவாகும் இயல்பினையுடைய குமாரசவாமி, விரைந்துபோய்க் கந்தமலையில் மகிழ்ச்சியுடன் சேர்ந்து, பெருமையாகிய அழகமைந்த சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து, அளவில்லாத உயிர்களுக்கு என்றைக்குங் கிருபபைசெய்து இருக்கின்றார் எ—று. (18)

அன்றுதொட்ட டிருந்தான் மஞ்ஞஞ்சுவெற்பினு மனையோன்றன்னை யென்றானக் கிசைத்தவன்னை மிருப்பனே யாதோவென்னு வன்றிறன் மஞ்ஞஞ்சுயங்க வரையின்மேற் போதும்போதி னன்றுவீற் றிருக்குங்வெற்கை நாதனைக் கண்டதன்றே.

இ—ன்: அன்றமுதலாக மழுரசிறியினும் எழுந்தருள் யிருந்தார். மிகக் வலியினையுடைய மயில், எனக்கு அருளிச்செய்தபடி இருப்பாரோ என்னையோ? என்று அந்தக் குமாரசவாமியை (அறியும்படி) அம்மலையின்மீது போகும்பொழுதில், (தனக்கு அருளிச்செய்தபடி) நன்றாக வீற்றிருக்கின்ற வேலை யேங்கிய திருக்கரத்தையுடைய அவரைக் கண்டது எ—று. (19)

அண்ணாலே பென்னையாட்கொ எருட்பெருங் கடலேதிங்கள் வண்ணாவே ஸியின்றுள்பெற்ற மத்திலையே வாதேனார்செய்த புண்ணியபவரு வேமேலாம் பூரவைப் பொருளேனபெயன்றன் கண்ணினன் மணியேபயன்னுக் காலினை பணிந்துகூறும்.

இ—ன்: பெருமையிற் சிறந்தவரே, நாயேனை அடிமைகொண்ட பெருமையாகிய கிருபைக்கடலே, சந்திரனை யணிந்த அழிய சடைமுடியினை யுடைய சிவபெருமான் பெற்றருளிய குமாரரே, தேவர்கள் செய்த புண்ணியத்தின் வடிவே, மேலாகிய பரிபூரணப்பொருளே, எவ்வள என்னிரு கண்ணி்மனியே என்று துதித்து (குமாரசவாமியினுடைய) உபய பாதங்களை வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்யும் எ—று. (20)

என்றுமிப் படியேயிந்த வராயினி விருத்தியென்று தன்றனிச் சங்கற்பத்தான் முளைத்திடுந் தடக்கையரலே யொன்றிய வயிடேகங்க ரிலேதுன முவப்பிற்செய்து குன்றவின் மலர்கொண்டன்வால் குரைகழுற் பதக்திந்றஹவி.

இ—ன்: என்றைக்கும் இப்படி இந்தமலையில் வீற்றிருந்தருள்க என்று தனது ஒப்பற்ற சங்கற்பத்தினால் முளைத்த பெரிய கையினுலே இயைக்த அபிஷேகங்களையும் கூவேதனங்களையும் மகிழ்ச்சியுடன் செய்து, குறைத் தில்லாத மலர்களைக்கொண்டு, குமாரசவாமியுடைய ஒவிக்கும் வீரகழலை அணிந்த பாதத்திற் சொரிந்து எ—று.

[இயற்கையிற் கையில்லாததாகிய மயில், முருகையனைப் பூசிக்க ஆசைகொண்டு வேண்ட, அந்த ஜயன்து திருவருளால் இடையிட்டு முளைத்தமையின் “தன்றனிச் சங்கற்பத்தான் முளைத்திடுந்தடக்கை”எனப்பட்டது]

இத்திற மென்னையீன்ற விழைபுரை நுச்பின் வெய்த்தோட் டத்தி ரிசெடுங்கட்டைய விருவர்க் டமையும்பூசித் தத்துக்கை விசுவாரான மகத்தனை யனுவைமேலாஞ் சுத்தத்துத் துவைனவேண்டித் துனையடி பரவிற்றன்றே.

இ—ன்: இவ்வாருச, அடியேனைப் பெற்ற நூல்போலும் இடையினையும், மூங்கில்போலுக் தோளினையும், பிறழ்கின்ற செவ்வாரி பாந்த செடியகண்ணையும் உடைய தெய்வாயகமியார் வள்ளி சாயகியார் [என்னும் இரு

சத்திகளையும் பூசித்து, சகத்பிதாவை, உலகமே யருவமாகிய மகத்தான வரை, அனுவானவரை, மேலாகிய சிவத்துவமானவரை வேண்டுதல் செய்து, உபயபாதங்களைத் தோத்திரஞ் செய்தது எ—று. (22)

போற்றிய பயிலைநோக்கிப் புகங்றன னென்றுமிங்குங் வீற்றிருந் தருள்வோமென்வா விளாபிய வண்ணங்கேளா மாற்றரு முவகையோடும் வைகிற்று வானோர்ப்புசை யாற்றட முருகவேனு மாங்கிருந் சுருளினுனே.

இ—ள்: துதித்த மயிலைப் பார்த்து எங்கானும் இங்கே வீற்றிருந்தருள் வோம் என்று அருளிச்செய்தார். (அங்குவர்) அருளிச் செய்தமையைக் கேட்டு (மயில்) நீக்குத்தற்கு அரிய மகிழ்ச்சியோடும் இருந்தது; குமாரசவா மியும் தேவர்கள் பூசனைசெய்ய அவ்விடத்தில் வீற்றிருந்தருளினர் எ—று.

வாகைவேற் குமாரனுங்கு வந்துவிற் ற்றுக்கலாலே தோகையங்கிறாற்றிக்குஞ் சொல்லுமைங் குரோசங்காறும் வேகமாப் நடப்பினிப் பெலுமுயிர் வீழும்போதிற் சேகுசே ரியமன்வாதை சேர்வுறு கயிலைசெரும்.

இ—ள்: வெற்றியையுடைய வேற்படையை ஏந்திய குமாரசவாமி அவ்விடத்தில் வந்து வீற்றிருந்தவினாலே, மழுகிரிக்கு நாற்றிக்கினும் சொல்லப்பட்ட ஜூந் து குரோசம் வரைக்கும், விரைந்து நடப்பன நிற்பன என்னும் சீவாகிகள் இறக்கும்போதில் வன்கண்மை பொருந்திய யமனுடைய வாதனையை அடையா; கைலையங்கிரியை யடையும் எ—று.

குரோசம் - கூப்பிடுதாரம்.

(24)

இப்பெருங் காதைகேட்போ ரியம்புவோ ரியாவரேதுந் துப்பிதழ் பணியார்மக்க டொலைவறு செல்வங்கல்வி யொப்பரும் போகம்பெற்றிவ் வலகிடை வாழுந்துவேலோன் றிப்பிய வருவமெப்பதிக் குமாரவேள் பதக்கிற்சேர்வார்.

இ—ள்: இந்தப் பெருமையாகிய சரித்திராத்தைக் கேட்பவர் படிப் பவர் எவராயினும் பவனம்போன்ற அதரத்தையுடைய மனைவிகள் பின்னை கள் அழிதலில்லாத செல்வம் கல்வி நிகரில்லாத போகங்களைப் பெற்று, இந்த உலகில் வாழ்ந்து, (மறுமையில்) குமாரசவாமியுடைய பரிசுத்தம் பொருந்திய வடிவத்தை யடைந்து கந்தலோகத்திற் சேர்வர் எ—று. (25)

தீர்த்தமகிமை யுரைத் தஞ்சைக்கம் முற்றிற்று.

ஆ— திருவிருத்தம் 199.

நான் காவது

மழுரம் முத்திபெற்ற சருக்கம்.

கந்தமார் கடம்பணி கந்தன் பேர்த்தடம்
வந்தவா நிதுகிறன் மழுர முத்திபெற்
றுயங்கவா றதையெடுத் தோது வேனென
முந்தைநால்ம் மறைமலர் முதல்வன் கூறுவான்.

இ—ள்: வாசனை நிறைந்த கடப்பமாலையை யணிந்த குமாரசவாமி
வின் திருநாமத்தைப்பெற்ற பொய்கை வந்த முறை இது. வலியினையுடைய
மயில் முத்தியைப் பெற்று உயங்கமையை எடுத்துச் சொல்வேன் என்று பழ
மைபொருந்திய அன்றலர்ந்த தாமரையாசனராகிய பிரமா சொல்வர் எ—று.

ஆதிபாய்ப் பராபர வத்துவாய் நிறை
மோதமாய்க் கருணையின் முதல்வ ஞகிய
வேதநா யகன்குகன் கயிலை மேயபின்
ற்கிலா மஞ்ஞஞவேன் செப்பும் வண்ணமே.

இ—ள்: (எவர்க்கும்) முதலாய், பராபரப்பொருளாய், நிறைந்த சங்
தோஷமாய், கிருபைக்கு முதல்வராகிய வேதநாயகரான குமாரசவாமி,
கைலையங்கிரிக்கு எழுந்தருளியபின் தீமையில்லாத மயில், அவர் தனக்கு
அருளிச்செய்தபடி எ—று. (2)

வரையினுக் கொருபுறந் தெனுது மாடுசேர்
சரவணத் தடத்திடைச் சார்ந்து தோய்ந்துடி
ஏருகினி அறைந்திடு மநாதி வைகிய
பரணையும் விதிமுறைப் புசியா.

இ—ள்; மலைக்கு ஒரு புறமாய்த் தெற்குப் பக்கத்தில் இருக்கின்ற சர
வணப் பொய்கையிற் போய் முழுகி, பின்னர் (அதன்) அருகில் வீற்றிருக்
கின்ற அநாதி நித்தியராகிய சிவபெருமானையும் விதிப்படியே பூசித்துத்
தோத்திரஞ்செய்து எ—று. (3)

பாதல முருவலே முளைத்த பண்ணவற்
கோதுமேற் றிசையினிற் றடந்தொட் தோங்குதன்
சாதியாம் பேர்புணை் தாடித் தங்கட்கோர்
நாதனை முருகன்பா னண்ணிப் போற்றிற்றே.

இ—ள்: பாதாளமும் உருவும்படி தோன்றிய சிவபெருமானுக்குச்
சோலல்ப்பட்ட மேலைத் திசையிலே தடாகத்தைத் தோண்டி, உயர்ந்த தன்
சாதிக்குரிய பெயரைச் சூட்டி, முழுகி, தங்களுக்கு ஒரு யசமானராகிய
குமாரசவாமியின் மாட்டுச் சென்று தோத்திரஞ்செய்தது எ—று. (4)

மழுரம் முத்திபெற்ற சருக்கம்

ஏக

ஆயவ னனுக்கைகொண் டங்க ஸீங்கியே
தோயினு நினைப்பினுங் தோன்றக் காண்கினுங்
தீயன வகன்றி தெப்வக் கங்கைநேர்
தூயவாம் பொன்னிநற் ரேயங் தோயந்ததே.

இ—ள்: அவருடைய அதுஞ்சையைப் பெற்று, அவ்விடத்தில் நின்
றும் நீங்கி, ஸ்நானஞ்செய்யினும் நினைப்பினும் கண் னுக்குப் புலப்படப்
பார்ப்பினும் தீமைகள் நீங்குகின்ற தெய்வத்தன்மையைனையுடைய கங்கையை
யொத்த பரிசுத்தமாகிய நல்ல காவிரிதீர்த்தத்தில் முழுகிற்று எ—று. (5)

கதழ்வொடுங் கடலெல்லாம் பொங்குங் காலையின்
மிதவையின் மிதந்திடும் புரத்தின் மேவியே
நதியொடு மதிடுனை நம்பன் கோயிற்போய்
விதியுடன் ரேமுதுதன் குறை விளம்பிற்றே.

இ—ள்: வேகத்துடனே சமுத்திரமெல்லாங் கிளரும் பிரளய காலத்
தில் தெப்பம்போல மிதக்கும் சீர்காழியிற் சென்று, கங்கையுடன் சங்திரனை
அணிந்த சிவபெருமானுடைய கோயிலிற் புகுந்து விதிப்படி வணங்கித்
தன் குறையைக் கூறி ற்று எ—று. (6)

உலகெலாங் தனதோரு வயிற்று னுப்த்திடு
மிலவிதட் டிருவினுக் கிறைவன் பேர்ப்புனை
நஸமலி நகர்மிசை நண்ணிக் கோயிற்சார்ந்
கலைபுனர் பொய்கைபி னங்பி னுடியே.

இ—ள்: உலகம் முழுதையும் தன் ஒரு வயிற்றில் அடக்கிய செவ்வில
வம்பூஷவைப்போள்ற அதரத்தையுடைய இலக்குமிக்கு நாயகராகிய விட்டுண்ணு
வின்று பெயரை வசித்த நலம் மிக்க நகரத்திற் சென்று திருக்கோயிலைச்
சேர்ந்து, அசைகின்ற நீரையுடைய தடாகத்தில் அங்புடன் முழுகி எ—று.

உய்த்திடும் இறைவன் னன இயையும். (7)

மூவரின் முதல்வனு மூர்த்தி பூசனைக்
காவன திரவிய மாய்ந்து கொண்டெடுமீஇக்
காவியுங் கயலையுங் கடந்த கண் னுலைம
மேவுமோர் பாகளை விதியிற் பூசியா.

இ—ள்: மும்லுர்த்திகளில் முதல்வராகிய சிவபெருமானது பூசனைக்கு
வேண்டிய திரவியங்களை ஆராய்ந்து கொண்டெடுமீந்து, கருங்குவளைப்
பூஷவையும் கயல்மீனையும் வென்ற கண்ணையுடைய பார்வதியார் பொருந்தும்
ஒரு பாகத்தையுடைய அவரை விதிப்படி பூசித்து எ—று. (8)

தங்கையைக் கொன்றவன் ரூபைத் தோய்ந்தவன்
புந்தியா வருட்குரு தாரம் புல்வினே
வெந்தைநின் நிகழ்ந்தவ வெவரு நன்மைபெற்
இயந்திட வருடயைக் குறைய ஸீயன்றே.

இ—ள்: புத்திழுர்வமாகப் பிதாவைக் கொன்றவன், தாயைப் புணர்க்
தவன், அருஞுடைய குருபத்தினியைப் புணர்ந்தவன், எம்பெருமானே,
தேவரீரைத் தூஷித்தவன் முதலான அனைவரும் நன்மையைப் பெற்று
உய்ய அருஞுகின்ற கிருபைக்கு இருப்பிடம் தேவரீரன்றே எ—று. (9)

என்னுடைப் பாவமுங் தொலைத்திட் தெம்பிரான்
றன்னுயர் வடிவமுங் சருதல் வேண்டுமென்
றுன்னியே வணங்கலு முளங்கொண் டான்ரோ
போன்னென மிளிர்ச்சடைப் புனித மூர்த்தியே.

இ—ள்: அடியேனுடைய பாவத்தையும் நீக்கி, எமது யசமானாகிய
குமாரசவாமியினுடைய உயர்ந்த திருவருவையும் தங்கருள் வேண்டும்
என்று சிந்தித்து வணங்குதலும், பொன்போல விளங்குஞ் சடையினை
யுடைய பரிசத்தராகிய சிவபெருமான், (மயிலினுக்கு அருள்புரியத்) திரு
வளங்கொன்டார் எ—று.

உளங்கொண்டான் என்பதற்குக் குமாரசவாமி மயிலுக்கு அருளிக்
செய்த திருவாக்கை நினைந்தார் எனப்பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும்.

வேறு.

அக்கண மெழுந்துசிவ னம்பிகையி னேந்திர்
பக்காநி லுற்றவிடை மேற்கொடி படர்ந்தான்
மிக்கவிலமை யோர்முனிவ ராநவர் மிடைந்து
தொக்கனர்கை சென்னிமிசை சூட்டினர் தொடர்ந்தார்.

இ—ள்: சிவபெருமான் பார்ப்பதியாரோடும் அக்கணப் பொழுதில்
எழுந்து, பக்கத்தில் வந்த இடபத்தில் ஏறிச் சென்றார். மேலான தேவர்கள்
இருடிகளாயினேர் செருங்கித் திரண்டு கையைச் சிரமேற் குவித்து வங்
தார்கள் எ—று. (11)

எண்ணியிப் பாரிடர்க் கோடுமிழை கொள்ளுங்
வண்ணவிற்ல வேழமுக னுதியர்கண் மைந்தர்
நண்ணியிர்கள் விஞ்சைபர்கள் சித்தர்க் கூடந்தார்
பண்ணினை டரம்பையர்கள் பாடினர் நடித்தார்.

இ—ள்: அளவிறந்த பூதர்களோடும் தலைமை பொருந்தும் அழகிய
வலியினையடைய விநாயகர் முதலாகிய புதல்வர்கள் வந்தார்கள்; வித்தியா
தரர்கள் சித்தர்கள் வந்தார்கள்; அரம்பையர்கள் பண்ணேண்டு பாடி ஆடி
ஞர்கள் எ—று. (12)

மழுரம் முத்திபெற்ற சருக்கம்

அக

பல்லிய முழங்கனிறை பத்தர்சிவ வென்ன
வெல்லீயறு மிவ்வகைய சங்கமுட னேகி
நல்லிரவி வெள்ளமொரு ஞாங்கரி னெறிக்கும்
வல்லவோளி போலழுகு வீசவேதிர் வந்தான்.

இ—ன்: பல வாத்தியங்கள் ஒவிக்க, நிறைந்த அன்பர்கள் சிவசிவ
என்று கூ—ற, அளவற்ற இவ்வகைப்பட்ட கூட்டத்துடன் போய், நல்ல
வெள்ளம் என்னும் எண்ணையுடைய சூரியர்கள் ஒருபக்கமாகக் காலும் மிக்க
வெய்யில் போல அழகு பரக்க எதிராக எழுந்தருளி வந்தார் எ—று.

ஜெயனவின் மத்தியி னருந்தவ மியற்றும்
செய்பசடை மாழுனிவ ருக்கரிய செம்மல்
கைபணிடை யேபெனிது காணவர யான்முன்
செய்தவயர் மாதவமெ னுமயி தெரிக்தே.

இ—ன்: பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று அரிய தவத்தைச் செய்யும்
சிவந்த சடையினையுடைய பெரிய இருடிகளுக்கும் அரிய சிவபெருமான்,
சிறியேனிடத்தில் எளிதாய்க் கானும்படி எழுந்தருள, யான் முற்பிறப்பிற்
செய்த உயர்ந்த மகத்தான் தவம் எண்ணயோ என்று மயில் அறிக்து எ—று.

[பஞ்சாக்கினி - நாற்றிசைக்கும் நான்கு தீக்குண்டம், மேலே சூரியன்.
இவை தவஞ் செய்வோர்க்குரியன.] (14)

மேகமது கண்டதினு மிக்கமகிழ் வெய்தி
யாகமதி லேபுங ரும்பநட மிட்டு
நாகமிசை யேதுயிலு நம்பியறி யாத
கோகனது மாமலர் வணங்கியிலை க—றும்.

இ—ன்: மேகத்தைக் கண்டமையினும் மிக்க சங்தோஷத்தைப் பொ
ருந்தி, உடம்பிலே உரோமாஞ்சம் பொருந்தக் கூத்தாடி, சர்ப்பசயனத்தில்
நித்திரை செய்யும் விட்டுணுவும் அறியாத செந்தாமரைமலர்போலும் பாதங்
களை வணங்கி, இவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்யும் எ—று. (15)

வேறு.

வேதநா யகனே போற்றி வித்தின்றி முளைத்தாம் போற்ற
காதில்வெண் குழையாய் போற்றி கங்கையஞ் சடையாய் போற்றி
போதினான் முகலு மாலுங் காணேணைப் பொருளே போற்றி
மாதொரு பாகம் வைத்த வான்வா போற்றி போற்றி.

இ—ன்: வேதங்களுக்கு அதிபரே இரகவித்தருளுக; காரண மின்றித் தானும்த் தோன்றினவரே இரகவித்தருளுக; திருச்செவியிற் சக்கக் குண்ட லத்தை யடையவரே இரகவித்தருளுக; கங்கையை யணிந்த அழகிய சடை மினை யடையவரே இரகவித்தருளுக; தாமரை யாசனாகிய பிரமாவும் கிட்ட இனுவங் காண்டற்கரிய அரும்பொருளே இரகவித்தருளுக; பார்ப்பதியாலை ஒருபாகத்தில் வைத்த தேவரே இரகவித்தருளுக; இரகவித்தருளுக எ—று.

உ—ன் னுயர் பதமே வெல்கு முழுவலன் படியார் நிற்க

வென்னையிங் காளத் தோன்று மிறைவநின் கருணை போற்ற புன் னுனை நீரிற் ரேன்று நிலையிலாப் புவனங் கன் னுவங் மன்னியே யழிவொன் றன்றி வைகிய வள்ளல் போற்ற.

இ—ன்: தேவரீருடைய உயர்ந்த பாதங்களையே விரும்பும் எழுமையுங் தொடர்ந்த அங்பினையடைய பத்தர்கள் நிற்க, (அங்பு சிறிதும் இல்லாத) ஈயேனை இங்கே ஆளுதற்கு வந்தருளும் தலைவரே, தேவரீருடைய கிருபை துதிக்கப்படுவது. புல்லினது நுதியில் உள்ள நீர்த்துளிபோலத் தோன்றும் நிலையில்லாப் புவனங்களில் நிலைபெற்று, நாசம் சிறி துமின்றி வியாபித்திருக்கின்ற வள்ளற்றனமையினை யடையவரே இரகவித்தருளுக எ—று. (17)

அடக்கருந் திறத்த சூரான் மெனிந்திகு மாமர ருய்வான் கடக்கரும் வலத்த வேற்கைக் கந்தனைத் தந்தாய் போற்ற விடக்கரு மேகஞ் சூழ விண்ணவை ரிறவா வண்ணம் நடுக்களத் தனைய நஞ்ச மேந்திய நம்பா போற்ற.

இ—ன்: (எவராலும்) அடக்குதற்கரிய வலிய சூரபன்மனல் வருக்கிய தேவருய்யும்படி வெற்றிபொருங்கிய வேலை ஏந்திய திருக்கரத் தை யடைய குமாரசவாமியைப் பெற்ற பிதாவே, இரகவித்தருளுக; நஞ்சா கிய கரிய முகில்வங் து சூழ, தேவர்கள் (அதனால்) இறவாதபடி திருக்கண் டத்தின் நடுவில் அதனைத் தரித்த கடவுளே இரகவித்தருளுக எ—று. (18)

இனையவா நேத்து மஞ்ஞைக் கிண்ணருள் சரந்து நின்பேர் புனைதிரு வரையிற் சென்று சரவணம் புகுந்து தோய்ந்து நனையவிழ் கடப்பந் தண்டார் நம்பியைப் பூசித் தேத்தில் அனையவன் சாரு பத்தை யளிக்குவன் போதி யென்ன.

இ—ன்: (சிவபெருமான்) இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்யும் மயிலனுக்கு இனிய கிருபைபாலித்து, உனது நாமம் புனைந்த அழகிய மலையிற் போய், சாவணப் பொய்கையிற் புகுந்து முழுகி, அரும்பு அவிழ்கின்ற குளிர்க்க கடப்பம் பூமாலையினையடைய நமது குமாரனை வழிபட்டுத் துதிக்கில், அவன் சாருபத்தை (உங்குத்) தருவான் போவென்று; எ—று.

மழுரம் முத்திபெற்ற சருக்கம்

அங்

[சண்முகப்பெருமான் தம்மை வணங்கும் அடியார்க்குச் சாருபம் முதலிய பதவிகளை யருள வல்லராதலால், பரமபதி “ஒன்னையவிழ் கடப்பங் தண்டார் நம்பியைப் பூசித் தேத்தில் - அனையவன் சாருபத்தை யளிக்குவன்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.] (19)

அதிகங்ம் பத்தி யோர்க்கு எக்கிர கணிய னகி வதிகயா மதியார் மேலாம் வரத்தினைத் தருகென் ருலு முதலே விரதமாக வடையெமன் ற்யாணர்ப் பைந்தேன் இதழியும் மறுகுஞ்சுடு மிறையவ னியம்பி னனே.

இ—ள்: (பின்) நமது விசேஷத்த அன்பர்களுக்குள் முதற் கணிக்கப் படுபவனையிருக்கக்கடவாய்; அடியார்கள் எத்துனைப் பெரிய வரங்களைத் தருக என்று பிரார்த்தித்தாலும் நாம் (அவற்றைக்) கொடுத்தலையே விரதமாக வடையேம் என்று அழகிய பசுமையாகிய தேனையுடைய கொன்றைப் பூலையும் அறுகையும் (சடையிற்) சூடுஞ் சிவபெருமான் அருளிச்செய்தார்.

தன்மவா ரிதியா மண்ண றந்தருள் வரத்தைக் கேட்டு நன்மைவே ற்கனி ஊவ்டோ வெனமன மகிழ்ச்சி நன்னிப் பொன்மல ரிதழிசுடும் புனிதன்வான் பத்தின் வீழ்ந்து பன்முறை வணங்கிப் போற்றப் பரிவினிங் கிதனை வேண்டும்.

இ—ள்: தருமக்கடலாகிய சிவபெருமான் கொடுத்தருளிய வரத்தை மயில் கேட்டு, வேறும் இதனினும் பார்க்க நன்மையுண்டோ என்று மனச் சங்தோஷத்தைப் பொருந்தி, பொன்போல விரியும் கொன்றைப்பூலைச் சூடும் பரிசுத்தராகிய சிவபெருமானது உயர்ச்சியையுடைய பாதத்தில் விழுங்து பலமுறை வணங்கித் துதித்து, அன்பினால் இதனை வேண்டுதல் செய்யும் எ—று. (21)

அன்பில்யான் வணங்குமிந்த விலிங்கமு நகரு மைய வென்பெயர் புனைதல் வேண்டு மெனவை யீங்து நின்போற் பின்பொரு கால மீண்டுக் கொரிசூ சித்துப் பேசந் தன்பெய ருன்பேர் முன்னுச் சாற்றிடப் புனைய மண்ணே.

இ—ள்: சுவாமி, அன்பினால் அடியேன் வழிபட்ட இந்த இலங்கும் கோத்திரமும் அடியேனுடைய நாமத்தைப் பொருந்தல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பங் செய்ய, அவற்றைக் கொடுத்தருளி, உண்ணைப்போலப் பின்னெரு காலத்தில், பார்வதி இங்கே நம்மைப் பூசித்து, சொல்லப்படுக் தன் நாமத்தை உன்து நாமத்திற்கு முன்னுகச் சொல்லும்படி (ஒரு நாமத்தை) இடுவாள் எ—று.

உன்போல என்பதற்கு உன்னைப்போல மழுரவடிவெடுத்து எனப் பொருள் கொள்க.

(22)

கெவுரிமா யூரமென்னக் கிளக்குவ ரங்கா வென்று
தவங்கிற கணங்க னோடு தன்பெருங் கயிலீ சார்ந்தான்
புவனிமேற் கயிலீ யென்று புகலுமா யூராக் வாழுஞ்
சிவனைமும் முறைகுழ் வந்து வணங்கிமேற் றியானஞ் செய்தே.

இ—ங்: அங்காளில் கெவுரிமாயூரம் எனச் சொல்வார் என்று, தவம் விக்க கணங்களுடனே (சிவபெருமான்) தமது பெருமையாகிய திருக்கைகளா சத்தை யடைந்தார். (மயில்) பூலோக கைலாசம் என்று பேசும் மாயூரத் தில் வாழுஞ் சிவபெருமானை மூன்றுதரம் பிரதக்ஷினாஞ்செய்து நமஸ்கரித்து, பின்பு தியாளித்து, எ—று. (23)

ஆண்டுதின் றகன்று கந்த னணிதிகழ் மழூர வெற்பின்
மீண்டுவந் தயில்வேல் கைக்கொள் விமலை வணங்கிப் போற்றி
யாண்டுசென் றுலு மென்னு மீசனு நினையே போற்றி
வேண்டிய பெறுதி யென்னி னின்னருள் விளம்பற் பாற்றோ.

இ—ங்: (மயில்) அவ்விடத்தில் நின்று நீங்கிக் குமாரசவாமியினது அழகு விளங்கும் மழுரகிரியில் திரும்பி வந்து, கூரிய வேலைத் திருக்கரத் தில் எந்திய அவரை வணங்கித் துதித்து, எவ்விடத்திற் போன்றும் என்னை? சிவபெருமானும் தேவரீராத் துதித்து வேண்டியவற்றைப் பெறுக என்று தமிழேனுக்கு அருளிச்செய்யில், தேவரீருடைய கிருபை சொல்லும் பகுதி யுடைத்தோ? எ—று.

யாண்டுச் சென்றுலும் எனற் பாலது, சந்தவின்பநோக்கி இயல்பா யிற்று. (24)

என்னலு முவப்பி னெம்மா னிருந்துழி யான்மேற் செய்யு மன்னிய பணியா தென்று மயில்சொல் முருகன் சொல்வான் பொன்னகர் மயனைக் கூவிச் சிற்பதூல் புகன்ற வாரே தண்ணிக ரில்லா நம்பொற் றிருவுருச் சமைத்துப் பின்னர்.

இ—ங்: என்று விண்ணப்பஞ் செய்தலும், மகிழ்ச்சியுடன் குமாரசவாமி இருந்தபொழுதில், மயிலானது இனி அடியேன் செய்யும் னிலையான பணி என்னை என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, குமாரசவாமி அருளிச்செய்வார்: விண்ணலுகத்தில் இருக்கின்ற மயனை அழைத்து, சிற்பசாத்திரஞ் சொன்னபடியே தனக்கு நிகரில்லாத நமது அழகிய திருவுருவத்தை உண்டாக்குவித்து, அதன்பின், எ—று.

மயூரம் முத்திபெற்ற சருக்கம்

அடி

[மயன் - இவன் தேவர்க்கு மாத்திரமல்லாமல் அசரர்க்கும் மாளிகை முதலியன் அமைப்பவன்.] (25)

பாகொடு கரும்பு போலும் பணிமொழிச் சத்தி மாரைச் சோகமில் பரிவா ரத்தைத் தோற்றுவிட்ட தீரன் கூறும் ஆகமங் கரைகள் இள்ள குருவினை பழைத் தன்னேறுக் கோகையாம் படிபொன் பூமி கலைபல ஏவந்து நல்கி.

இ—ள்: பாலோடு கரும்பினை நிகர்த்த குளிர்க்கை பொருந்திய வசனங்களையடைய சத்திகள் இருவரையும், சோர்வில்லாத பரிவாரதேவதைகளையும் உண்டாக்குவித்து, சிவபெருமான் அருளிச்செய்த ஆகமங்களைக் கரைகள்ட ஆசாரியனை அழைத்து, அவனுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாகும்படி பொன் பூமி வள்ளிருக்கள் பலவற்றை மகிழ்ச்சு கொடுத்து, எ—று. (26)

பரிவொடு மனையோன் றன்னால் விதிப்படி பதிட்டை செய்தே யிரவிதோய் குப்ப மாத மிரலைநாட் கொடியை யேற்ற யரவிநாட் டேர்ந டத்திப் பூரணை மகத்தி வான்ற பொருவினீர் விழவுஞ் செய்து போதுகி நம்பா வென்றான்.

இ—ள்: அன்பினுடன் அவனைக்கொண்டு விதிப்படியே பிரதிட்டை செய்வித்து, குரியன் கும்பராசியைப் பொருந்தும் மாசிமாதத்தில் அச்ச வினி நட்சத்திரத்தில் துசாரோகணஞ் செய்வித்து, ஆயிவிய நட்சத்திரத்தில் ரதோற்சவம் செய்வித்து, பூரணையில் வரும் மகநட்சத்திரத்தில் மாட் சிமைப்பட்ட நிகரில்லாத தீர்த்தோற்சவமும் செய்வித்துப் (பின்) நம் மாட்டு வருக என்று அருளிச்செய்தார் எ—று.

[பிரதிட்டை - பதிட்டை என வந்தது.]

(27)

வேறு.

புத்தமுதந்துளையெடுத்துக்கூச்செவியினிடைப் புகட்டியதுபோலக்கூறும் அத்தன துதிருவார்த்தை யகங்குளிரக்கேட்டலுமே யன்புகர்ந்து சித்தமுறை நினைந்துமயன் றனைக்கூவிச் சினகரமுஞ் சிருட்டித்தான்ற சத்தியிருவோர்முருகன்பரிவார தேவதையுஞ்சமைத்துப்போற்ற.

இ—ள்: புதிதாகிய அமுதை யெடுத்துக் காதிற் புகுத்தினாற் போல அருளிச்செய்த குமாரசவாமியினது திருவாக்கை மனங்குளிரக் கேட்ட பொழுதே அன்புமிக்கு, மனத்திற் பொருந்த நினைந்து, மயனை அழைத்து, கோயிலையும் செய்வித்து மாட்சிமைப்பட்ட, இரு சத்திகளையும் குமாரசவாமியையும் பரிவார தேவதைகளையும் உண்டாக்குவித்துத் தோத்திராஞ் செய்து எ—று. (28)

திதிவாரங்கரவானாளியோகமிலவைநன்கிருப்பப்பதிட்டைசெய்தே
கதிர்வேலோன்மொழிந்தபடிநற்பயவிழாக்குடமதியிற்கற்பி தகப்பால்
அதிரேகவிறன்முருகனடிபணிந்துநின்வடிவுக்கலங்கேன்றூராய்
மதிவேணியணிபரமன்மைந்தவெனக்கருணைவிழிவைத்தான்மன்னே.

இ—ஈ: திதிவாரம் கரணம் நட்சத்திரம் யோகம் ஆகிய இவை நன்றாக இருப்பப் பிரதிட்டை செய்வித்து, காங்திபொருந்திய வேற்படையினை
யுடைய குமாரசுவாமி அருளிச்செய்தபடி நன்மையாகிய திருவிழாவைக்
கும்பமாதத்திற் செய்வித்து, அதன்பின், அதிசயமாகிய வலியினையுடைய
குமாரசுவாமியினது பாதங்களை வணங்கி, (மயில்) இளம்பிழையைச் சடை
யில் அணிந்த சிவகுமாரே, தேவரீருடைய திருவருவைப் பெறுதற்கு
ஆவல்கொண்டேன் தந்தருள்க வென்று விண்ணப்பன்கு செய்ய, (அவர்)
கிருபாநோக்கஞ் செய்தார் எ—று. (29)

ஓராறு செங்கமல முதயமதின் மலர்ந்தவை முகங்களாறும்
ஈராறு செங்கரமு மியைந்துமணி மானத்திலேறி மஞ்ஞை
வாராரு மூலைமடவா ரரம்பையர்க் ணடம்புரிய வானேர் வாழ்த்தகச்
சீராருங் கந்தகிரி யினிற்புகுந்து முருகனடி சேர்ந்ததன்றே.

இ—ஈ: மயில், ஆஹ செந்தாமரை மலர்கள் உதயகாலத்தில் விரிந்தாற் போன்ற திருமுகங்களாறும் பன்றிரண்டு சிவந்த திருக்கங்களும்
பொருந்தி, இரத்தினவிமானத்திலேறி, கச்சார்ந்த மூலைகளையுடைய அரம்
பையர்கள் நாட்டியஞ்செய்ய, தேவர்கள் புகழ், சிறப்பு நிறைந்த கந்தமலை
யிற் போய்க் குமாரசுவாமியுடைய பாதங்களை யடைந்தது எ—று. (30)

இப்பரிசு மஞ்ஞைமுத்தியெய்தியதென் ற்றுந்தவுத்து மகதிநல்
யாழ், ஒப்பரிய நாரதமா முனிவரதுக் குலகீன்றே ஜூரைத்தா
னென்று, பொய்ப்பிறவி யறநோற்கும் புண்ணியமா முனிவரத்குப்
புகன்றூனல்ல, மைப்புயவின் கொழுந்தனைய மால்கலையாம் விபா
கன்றுள் வணங்குஞ் ருகன்.

இ—ஈ: இத்தன்மையாக மயில் முத்தியை யடைந்ததென்று, பெருமை பொருந்திய தவத்தையுடைய நல்ல மகதியாழைத் தாங்கிய உவமை
யில்லாத நாரதமகா முனிவருக்குப் பிரமா கூறினாரென்று, பொய்யாகிய
பிறவி கெடத் தவஞ் செய்யும் புண்ணியமுடைய பெருமையாகிய இருடி
களுக்கு ஈல்களிய முகிற்கொழுந்து போன்ற விட்டுணுவினது கலையாகிய
வியாசமுனிவருடைய பாதங்களை வணங்கும் (மாணக்கராகிய) சூதமுனி
வர் கூறினர் எ—று.

[புண்ணியமாமுனிவர் - இங்கே கைமிசவன முனிவர்.]

(31)

மழுரம் முத்திபெற்ற சருக்கம்

அன

மாதவத்துச் சவுனகராதியர் முனிவ ராதரவான் மகிழ்ந்து கோா, வாதுவன் பெற்றுதிதியி னகமகிழ்ந்து தவஞ்செயும்பே றடைந்தோ மென்னப், பூதரத்தின் மகிழ்ந்து புகலுகென நாரதற்குப் பூவில்வாழு, நாதன்மொழிந் திடும்படியே நவில்வனெ னச் சூதமுனி நவிலலுற்றுன்.

இ—ள்: மகத்துவம் பொருங்திய தவத்தினையுடைய சவுனகர் முதலான முனிவர்கள், அன்பினால் மகிழ்ந்து கேட்டு, தரித்திரன் தான் பெற்ற திரவியத்தால் மனமகிழுவதுபோல மனம் மகிழ்ந்து, தவத்தைச் செய்யும் பேற்றைப் பெற்றேம் என்று கூறி, மழுரகியின் மேன்மையை இன்னும் அருளிச் செய்க என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, நாரதமுனிவருக்குத் தாமரைப் பூவில் வீற்றிருக்கும் பிரமா கூறியபடியே சொல்வேன் என்று குதமுனிவர் சொல்வாராயினார் எ—று. (32)

தாமரைமென் மலர்ப் பொகுட்டி வினிதிருக்குஞ் சதுர்முகத் தோய் சண்முகேசன், மாமயிலின் மலீமகிழை யுரைத்தனை கேட்டு ஊத்தி விருண்மாற்று நின்றேன், ஏமவரை தானுமொவ்வா வம் மலீயின் மகிழை யின்னு மிசைப்பா யென்னப், பாமகடன் முலீயானை பாய்ப்புரிமுன் ஆண்மார்பன் பகர்வதானான்.

இ—ள்: மென்மையாகிய தாமரைப் பூவினது பொகுட்டில் மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருக்கும் நான்கு முகத்தையுடையவரே, குமாரசவாமியினது நீலகிறத்தையுடைய மழுரகியின் மேன்மையை அருளிச் செய்தீர்; (அதனைக்) கேட்டு மனத்தின்கணுங்ள மயக்கத்தை நீக்காநின்றேன்; மேருகிரி யும் ஒவ்வாத அந்த மலீயின் மேன்மையை இன்னும் அருளிச் செய்க என்று (நாரதமுனிவர்) விண்ணப்பஞ் செய்ய, சரசவதியின் முலையாகிய யானை பாய்கின்ற முப்புரிநூலையனிந்த மார்பினையுடைய பிரமா சொல்வாராயினார் எ—று. [மா - நீல நிறம்; இங்கே இன அடை.] (33)

பூமாது பாரமது பொறுக்கல்லா யச்சுதன்பாற் புகுந்துகூற மாமாது கேள்வனுஞ் சந்திரமரபிற் பிறங்ததிறல் வசதேவற்குக் தேமாவின் சூயிலையை தேவகிநற் ற்றுவயிற்றிற் ற்கழுக்துமாலே யாமாவிமன் றுலகுதொழுக்கண்ணென வவதரித்துவளர்ந்துபின்னார்

இ—ள்: பூமிதேவி பாரதைச் சகிக்க முடியாதவளாய், (தங்காயத் ராகிய) விட்டுனுவி னிடத்திற் போய்ச் சொல்ல, இலக்குமிக்கு நாயகராகிய அவரும், சந்திர குலத்தில் அவதரித்த வலியினையுடைய வசதேவனுக்கு இனிய மாமரத்திலிருக்கும் சூயிலையாத்த மொழியினையுடைய தேவகியின்

அ�

மழுரகிரி புராணம்

நல்ல அழகிய வயிற்றிலே கர்ப்போற்பத்தியாய், விட்டுனுவேயாம் ஆம் என்று உலகம் வணங்க, கிருட்டிணனுக் அவதாரஞ்செய்து வளர்ந்து, வின், எ—று. (34)

கஞ்சனெடுசிசபாலன் முதலானமாக்கடமைக்களத்திற்கொன்று செஞ்சிலையேபொருவுநுகலுருக்குமணிமுதலாயதே தவிமாரை நெஞ்சமகிழ்தாரமணந்துபிரத்துப்பம்மன் முதலான நெடியவேலால் வெஞ்சமரிற்பகைதொலைக்கும் வீரரையீன்றுயர்பிறபோல் விளங்கியற்றுன்.

இ—ன்: கஞ்சனெடுசிசபாலன் முதலாகிய கிளைஞரை யுத்தகளத்தில் வகைத்து, செப்பமாகிய வில்லையொத்த நெற்றியினையுடைய உருக்குமணி முதலாகிய மனைவியர்களை மனமகிழப் புணர்ந்து, பிரத்துயம்மன் முதலான நெடிய வேற்படையினுற் கொடிய போளிற் பகைவரை அழிக்கும் வீரரைப் பெற்று, வளர்பிறபோல் விளங்கியிருந்தான் எ—று. (35)

வேறு.

ஆங்கவனதற்கு முன்னதா முகத்தி னிலங்கைநன் னகரினுக் கரசாந் தீங்குறுபுகழ்சேர் தசக்கிரீ வன்றுன் சீதையைச் சிறையிடை யிருக்த ஏங்கியே யயோத்திக் கிறைதசரதன்று ஸீன்றநுவ் புகல்வரா மிராம் ஸீங்கருந்திறலா னிலக்குவ னிருவ னிலங்கைமன் னவனுடனேர்ந்தார்.

இ—ன்: அந்த யுத்திற்கு முன்னதாகிய திரேதயுகத்தில் அயோத்தி நகருக்கு அரசனைகிய தசரதன் பெற்ற புத்திரர்களாகிய இராமன் நீங்காத வலியையுடைய இலட்சமணன் என்னும் இருவரும், நல்ல இலங்கை நகருக்கு அரசனைகிய தீமை மிகுந்த புகழினையுடைய இராவனன் சீதையைச் சிறையில் கைக்க ஏங்கி, (அந்த) இராவனைடே எதிர்த்தார்கள் எ—று. (36)

அனையநா னவருக் கிரவிதன் மதலை யங்கதன்சாம்பவ ன னுமன், இனையரே முதலோர் படைத்துனை மானு ரிவரொடு மிலங்கையை யழித்துப், புனைகுழன் மனையாடன்னெடுந் திரும்பி யபோத்தியிற் புகுந்தன ரந்த, மனமகிழ் திறல்சேர் படைத்தலை வர்களிற் சாம்பவ னென்றும் வலியோன்.

இ—ன்: அந்தக் காலத்தில், அவர்களுக்குச் சக்கிரீவன் அங்கதன் சாம்பவன் அனுமன் இவர் முதலாலேர் படைத்துனைவரானர்கள்; இவர்களோடு (கூடிச் சென்று) இலங்கைக்கரை யழித்து, அலங்கரித்த கூட்டலை யுடைய மனைவியாகிய சீதையுடன் மீண்டு அயோத்தி நகரை யடைந்தார்கள்; அந்த மனமகிழ்கின்ற வலிமை பொருந்திய படைத்தலைவர்களிற் சாம்பவன் என்னும் வலிமையை உடையான் எ—று. (37)

மழுரம் முத்திபெற்ற சருக்கம்

அகை

துவாபர யுகத்தி லோர்வழி யணித்தாய்த் துன்னினன் பிலத் தினி லங்க, நிவாசமென்றலத்திற் சிமந்தகமணிக்காய்ப் புகுஞ்து நேர்ந் தவனெடுமினங்கிக், கவான்றிரள் வாழைத்தண்டினைகருங் கன்னியை மணியொடுங் கவர்ந்தே, யவாவுடனையை வொழுகெழிற் சாம்ப வதியினை யன்புடன் வேட்டான்.

இ—ள்: துவாபரயுகத்தில் ஒரு வழியாற் சமீபமாய்ப் பாதலத்தை அடைந்தான்; அப்பாதலத்தில் (அந்தக் கிருட்டினனங்வன்) சிமந்தகமணிக் காகப் போய், அச்சாம்பவலேடு எதிர்ந்து, (பின் யுத்தமின்றி) இணங்கி, தொடைகள் திரண்ட வாழைத்தண்டினைப் போலுக் கன்னிகையை அம் மணியோடு விருப்பினாற் கவர்ந்து, அந்த ஒழுகுகின்ற அழகினையுடைய சாம்பவதி என்பவளை அன்போடு விவாகஞ்செய்தான் எ—று.

முப்பத்தாரூஞ் செய்தினில் ஆங்கவன் என்னும் ஏழுவாய், இச்செய்தினிற் புகுஞ்து நேர்ந்து இணங்கிக் கவர்ந்துவேட்டான் என்பனவற்றேடு கூட்டி முடிக்கப்பட்டது. சிமந்தகமணி-இது செங்கிறமுடையமணி.

[திரள் வாழைத் தண்டினை நிகருங் கவான் எனக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க.]

கனிந்தழு கொழுகு மிளமூலை யவட்குக் காதல் ஸிலாமையாற் கருதி மனந்தளர்ந் தரிய பலந்தரு விரதம் வண்புன ஸாடனற் றுனம் அனந்தநற் கோயி றேழுதிடல் வேள்வி யாற்றிய மகவிலா மையினால் இலைந்துபோ யுபமன்னியிவென வுககமேத்திடுமிருடிபாலடைந்தான்.

இ—ள்: கனிந்து அழகு ஒழுகுகின்ற இளமையாகிய மூலையினையுடைய அச்சாம்பவதிக்குப் புதல்வன் இல்லாமையால் சிந்தித்து மனம் வருங்கி, அருமையாகிய பலங்களைக் கொடுக்கும் விரதம் (பயினைத் தரும்) தீர்த்தமாடல், அநந்த சற்பாத்திரதானம், நல்ல சிவாலய சேவை, யாகங்கள் ஆகிய இவற்றைச் செய்தும் புத்திரன் இல்லாமையினால் வருங்கி, உபமன்னியு என்று உலகந் துதிக்கும் முனிவர் மாட்டுப் போய்ச் சேர்ந்தான் எ—று. (39)

வெகுளிவேரரிந்தகவிழுத்தவெவன துவிழுமாநீ துடைத்தியென்றிரந்து முகமனேடுரைப்ப நன்றெனமகிழ்ந்து முழுதுல குறுதுய ரகற்றி மகிழ்தரப்புரிய மாதவநினக்கும் வருந்துய ருண்டுகொன் மதிக்கிற புதலுலகுயிர்நின் புதல்வரே நினக்கோர் புதல்வனின் ரென்பதென் புகலாய்.]

இ—ள்: கோபத்தை வேரோடு களைந்த சிறந்த தவத்தையுடையவரே, எனது வருத்தத்தைத் தேவோர் நீக்கியருஞக என்று குறையிரந்து, உபசார வசனத்தோடு சொல்ல, (அவர்) கன்று என்று சந்தோஷப்பட்டு, உலகம்

முழுதும் பொருந்துங் துன்பத்தை நீக்கி, மகிழும்படி செய்யுங் கிருட் டினானே, உனக்கும் வருகின்றதுயாம் உண்டோ! சிந்திக்கில், சொல்லப்படும் உலகத்திலுள்ள உயிர்கள் நின்புதல்வர்களே (அங்குணமாக) உனக்கு ஒரு புதல் வன் இல்லையென்று சொல்லுவது என்னை? சொல்லுதி எ—று. (40)

பிதிர்ச்சௌங் கணிந்த விளமுலைத் துவர்வாய்ப் பிறைதுகற் கரும் பெனுஞ் சாம்ப, வதியினு லடைந்தாய் வழங்குவன் மிகவும் வளம் படு பாண்டிநன் னட்டிற், கதிகருந் தலங்கள் பற்பல வவையிற் கரு கினுங் கருகிய வெல்லா, முதவிடுமழுர கிரியென வொன்றாங் குற் றிடு மறைமுடி வணர்ந்தோய்.

இ—ள்: வேதசிரரை (ஜயங்திரிபற) அறிந்தவனே, பிதிரங்த தேமலைப் பொருந்திய இளமையாகிய முலையினையும், பவளம்போலும் வாயினையும், பிறைபோலும் கெற்றியையும் உடைய கரும்புபோலும் சாம்பவுதி என்பவ னால் நீ என்மாட்டு வந்தாய், (அதற்கு ஒருபாயஞ்) சொல்வேன்: மிக வளக்க ஞன்டாகும் நல்ல பாண்டி நாட்டில் மோகாகுத்தைத் தரும் கோத்திரங்கள் பற்பல உள்ளன. அவைகளில் (எவற்றை) நினைத்தாலும் நினைத்த அவற்றை யெல்லாங் கொடுக்கும் மழுரகிரியென ஒன்று இருக்கும் எ—று.

ஆங்கு-அசை. இவற்றைப்படைய கரும்பு இல்பொருளுவமை. (41)

அத்தலமதனிற் கிருச்சிரஞ் சாந்திராயன மிருந்துளோ ரானுப், பத்தியான் மறையோ ரதிதிகட் கண்னம் பகிரந்துளோர் நிதிமுத ஸீந்தோர், நித்தலுமலரு நந்தனவனங்க ணிருமித்தோர் திருமடஞ் செய்தோர், இத்தலமதனி ணெடிதுநாள் வாழுந்துள்ள டிருந்துமேற் குகன்பத மடைவார்.

இ—ள்: அந்த கோத்திரத்தில் கிருச்சிரம், சாந்திராயனம் என்னும் விரதங்களை அனுட்டித்தோர், குறையாத அன்பினால் பிராமணருக்கும் அதிதி களுக்கும் அன்னதானாஞ் செய்தோர், திரவியம் முதவியவற்றைக் கொடுத் தோர், எப்பொழுதும் மலருகின்ற திருந்தனவனங்களை உண்டாக்கினார், திருமடம் இயற்றினார் ஆகிய இவர்கள், இவ்வுகத்தில் நெடுங்காலம் வாழுந்து (பல போகங்களை) அனுபவித்திருந்து, மறுமையிற் கந்தலோ கத்தை அடைவார்கள் எ—று.

[கிருச்சிரம:—பிராயச்சித்தமாக அநுட்டிக்கப்படும் ஒரு விரதம். இது கிருச்சிரம், அர்த்தகிருச்சிரம், ஆதிகிருச்சிரம், அகமருஷனகிருச்சிரம், கிருச்சிராதகிருச்சிரம், சாந்திராயனகிருச்சிரம், தப்தகிருச்சிரம் எனப் பல திறப்படும். இவற்றுட் கிருச்சிரமாவது பதினாற்கால காயத்திரி, இருநாறு

மியூரம் முத்திபெற்ற சருக்கம்

கக

பிரானையாம், ஆயிரம் திலஹோம், வேதாத்தியாயங்கு செய்வதெனப் பராசரல்மிருதி, பிராயச்சித்தகாண்டங் கூறும். இதன் விரிவை ஆண்டுக் காண்க.]

[சாந்திராயணம் - சாந்திர சம்பந்தமான விரதம். அதாவது: வளர் விழை முதற்றிதி முதலாகப் பதினைந்து திதி வரையும் நாளுக்குநாள் ஒவ்வொரு கவன உணவாகக் கூட்டியும், தேய்பிழையில் முதற்றிதி முதலாகப் பதினைந்து திதிவரையும் நாளுக்குநாள் ஒவ்வொரு கவனம் குறைத்தும் உண்டு இரு பட்சமும் அநுட்டிக்கப்படுவது. இவ்விரதமும் பிராயச்சித்தமாக அநுட்டிக்கப்படுவதாம்.] (42)

கண்ணவவ்வரையி னெவற்றிற்கு முயர்ந்த கார்த்திகைவெள்ளி யின் விரதம், விண்ணவர் புகழுஞ் சட்டியின்விரதம் மேம்படு மின்த மூன்றனையும், பண்ணமர் மொழியா ஞடனுறீஇக் தனிவேற் பண்ணவன் றன்னையும்பரவிற், பெண்ணமு தினுக்கும் பாலகன்றேன்று மேஜைய நினைத்துவும் பெறுவாய்.

இ—ள்: கிருட்டினனே, அம்மியூரகிரியில் விரதங்கள் எல்லாவற்றிற்கு மேலான கார்த்திகை (விரதம்), சுக்கிரவார விரதம், தேவர் புகழுகின்ற சட்டிவிரதம் ஆகிய மேம்பட்ட இந்தலுண்ணறயும், பண்போன்ற சொல்லினை யிடைய சாம்பவதியுடனே அநுட்டித்து, ஒப்பற் ற வேலினையுடைய சுப்பிரமணியப்பெருமானையும் துதிக்கில், பெண்களுக்குள் அமிர்தம் போன்ற சாம்பவதிக்கும் புத்திரன் அவதரிப்பன்; நீ நினைத்த எனையவற்றையும் அடைவாய் எ—று.

பண்ணமர் மொழி என்பதற்குப் பண் விரும்புஞ் சொல் வெனினும் பொருங்கும். (43)

அருக்கரா முளரிக் கொருபெரும் பனியா மல்லாலே யம்மலை யிடைநீ, பொருக்கெனச்சுடர்செய் தொடிக்கையா ஞடனேபோது கென்றலு முளமகிழ்ந்து, திருக்கிளர் முனிவன் றனைவிடைகொண்டு திரும்பியவ் வரையினி லடைந்தான், வரைக்குடையெடுக்கு மழை தடுத்தாயர் மைனையிடை வளர்ந்துகோ பாலன்.

இ—ள்: இராக்கதராகிய தாமரைகளுக்கு ஒரு பெரிய பனியாகிய பெருமையுடையானே, அம்மியூரகிரியில் நீ விரைவாக ஒளியைச் செய்கின்ற வளையலை யணிந்த கையினை யிடையாளோடு போகுக என்று கூறவும், (கோவர்த்தனமென்னும்) மலையாகிய குடையைப் பிடித்துக் (கல்) மழை யைத் தடுத்து இடையர் வீட்டில் வளர்ந்த கிருட்டினான், மனம் மகிழ்ந்து, (அருட்) செல்வம் மிக்க உபமன்னியு முனிவரிடத்து விடைபெற்று, மீண்டு அம்மலையை யன ந்தான் எ—று.

[கண்ணபிரானுடன் மாறுபட்ட இந்திரன், கல்மழையைப் பெய்வித்து ஆளிரைகட்டு அழிவு விளைக்க, அதனைக் கண்ட கோபாலர் தம் தலைவரா கிய கண்ணனுக்கு முறையிட, கண்ணபிரான் கேரவர்த்தனகிரியை அகழிந் தெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்துப் பசுக்களையும் பசுக்காப்போரையும் இடரி னின்றும் காத்தருளினராதல்லன், “வரைக்குடை யெடுத்து மழை தடுத்தகோபாலன்” என்றார்]. (44)

சரவணம்படிந்து முருகவேஞ்வந்த சட்டிகார்த்திகை புகர்வார, விரதமதிருந்து தினங்தொறுமழூர வெற்பினைச் சூழ்ந்துமேற்போந்து, பொருவரு மிமையோர் முடியுமுழற்காற் புனிதனகினையடி போற்றத், திருவொடுமொருமண் டலமிவ்வா ற்றுப்பச் செப்புமவ்வணங்களுள் வயிற்றில்.

இ—ள்: சரவணப் பொய்கையில் ஸ்நானஞ்சு செய்து, குமாரசவாயி விரும்பிய சட்டி, கார்த்திகை, சக்கிரவார விரதங்களை அனுட்டித்து, நா டோறும் மழுஷிரியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, பின் வந்து, நிகரில்லாத தேவர்களுடைய கிரீடங்கள் உழுகின்ற வீரக்கழலை யணிந்த பாதங்களை யுடைய குமாரசவாயியின் உபய பாதங்களைத் துதித்து, சாம்பவதியுடன் ஒரு மண்டலம் வரைக்கும் இப்படி இருக்க, சொல்லப்படும் அந்த இலக்குமி போல்வாஞ்சைய வயிற்றில் எ—று.

மேற்போந்து என்பதற்கு மேலே ஏறி எனினும் பொருந்தும்.

[முடியுமுகால், கழற்கால் எனத் தனித்தனி கூட்டிப் பொருள்கொள்க; மண்டலம் - நாற்பது நாள் கொண்ட காலம்; நாற்பத்தெட்டு நாள்கொண்ட காலமென்பது முன்டு.] (45)

வேறு.

சாம்பனென் றலகமேத்துந் தனயன்வந் துதித்தகல் செய்தான்
றேம்பொழி கடப்பம் பைந்தார்ச் செல்வனே தெய்வமென்னு
வாம்பரி வோடும் போற்றி யம்மக வச்சிமோந்து
காம்புற டோளினானுங் கணவனு மகிழ்ச்சி கூர்ந்தார்.

இ—ள்: சாம்பன் என்று உலகம் புகழும் புதல்வன் வந்தவதரித்தான். மூங்கில்போன்ற தோளையுடைய சாம்பவதியும் நாயகனுகிய கிருட்டினனும் தேன்பொழிகின்ற பசுமையாகிய கடப்பமாலையை யணிந்தகுமாரசவாயியே தெய்வம் என்று பேரன்போடும் துதித்து, அப்புதல்வனுடைய உச்சியை மோந்து, மகிழ்ச்சி மிகுந்து எ—று.

உட்டெளி மறையோராதி பின்னவீரூ போங்கு
மட்டிலாக் குடியாங் காங்கே வருவித்து மனையு மாக்கி
யெட்டெனுஞ் செல்வமீந்தவ் விடத்தினி லனகை போலப்
பட்டண மாக்கித் தான்வாழ் துவரையம் பதியிற்போனான்.

மழுரம் முத்திபெற்ற சருக்கம்

கூட

இ—ள்: மனங்தெளிந்த பிராமணர் முதல் வேளாளர் ஈருக உயர்ந்த அளவில்லாத குடிகளை அந்தந்த இடங்களில் நின்று அழைப்பித்து, (அக்குடி களுக்கு) வீடுகளையும் உண்டாக்கி, அட்ட ஜூசுவரியங்களையும் கொடுத்து அவ் விடத்தில் அனகைக்கர் போலப் பட்டணம் ஒன்றை இயற்றி, தான் வாழு கின்ற துவாரகாபுரிக்குப் போன்ன எ—று.

[அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் என்னும் இங்ஙான்கு வருணத் தினரும் மேற்குலத்திற் குரியராதவின், “மறையோராதி பின்னவ ரீரு யோங்கு, மட்டிலாக்குடி” எனச் சிறப்பித்துக் கூறினார். (47)

மருவுமில் விரதப்பேற்றன் மகிமையான் வலியின்மிக்க முருளென்னு மசரன்றன்னை முருக்கியே முராரியென்று பகர்வற வைகினுனிப் பட்டணங் கிருதந்தன்னில் இருவினைச் சிமிழுப்புகிக்கு மழுரமா புரமென்பாரே.

இ—ள்: பொருந்திய இவ்விரதங்களை அதுட்டித்துப் பெற்ற பேற் றின் விசேடத்தினால் வலிமையில் மேம்பட்ட முரான் என்கின்ற அசுரைன அழித்து முராரி என்று சொல்லும்படி (கிருட்டினன்) இருந்தான். இந்த நகரைக் கிருதயுகத்தில் நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டின் தொடர்ச்சி யைக் கெடுக்கும் மழுரமாபுரம் என்பர் எ—று. (48)

துகளறு திரேதந்தா எச்சுவத்து கானனமா மென்பர் புகழ்துவா பரத்திற்கண்ண புரமென மொழிய மேவும் இகழ்வறு கவியின்மேலா மழுரநற் கிரியா மென்று பகர்வற வைகுமென்று பகர்ந்தனன் பதுமத் தண்ணல்.

இ—ள்: குற்றமில்லாத திரேதயுகத்தில் அச்சுவத்தகானம் என்பர்; புகழையுடைய துவாபரயுகத்தில் (அது) கண்ணபுரம் என்ற சொல்லும்படி யிருக்கும்; இகழ்ச்சிமிக்க கவியுகத்தில் மேலாகிய நல்ல மழுரகிரி என்று சொல்லும்படி யிருக்கும் என்று பிரமா சொன்னார் எ—று.

[கானனம் - காடு. கவியுகத்திலே பாவம் மூன்று பங்கும் புண்ணியம் ஒரு பங்கும் நிகழுமென்பது நூற்கொன்கையாதவின் “இகழ்வறு கவி” யெனப்பட்டது.] (49)

மழுரம் முத்திபெற்ற சருக்கம் மற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் 249.

ஜெந்தாவது

கார்த்திகை விரத முரைத்த சருக்கம்.

முருகவே வினிதுவங்கிடு விரதமுன் றென்ன
வரைசெப்தா யவைநோற்றும் விதியினை யுரையென்
றாரியவேழிசை நாராதன் கேட்டலு மன்பால்
விரைசெய்நாஸ்மல ருறைபவ னீங்கிவை விளம்பும்.

இ—ள்: குமாரசுவாமி நன்றாக விரும்பும் விரதங்கள் மூன்றென்று
அருளிச்செய்தீர்; அவற்றை அதுட்டிக்கும் விதியை அருளிச்செய்க என்று
அருமையாகிய ஏழிசையினையுடைய நாராதமுனிவர் வினாவலும், வாசனை
பொருந்திய அன்றலர்ந்த தாமரையாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரமா அன்
பினால் இவற்றைச் சொல்வார் எ—று. (1)

ஓளிகொள் கார்த்திகை விரதமுன் ஆரைக்குவ நோற்றேர்
அளியுளோர்களா யிம்மையிற் பெருந்திரு வார்ந்து
களியபடைந்துநன் றிருந்துபின் கந்தமார் நறுங்கேன்
ஆளியுறைத்திடு கடம்பன்வான் றுணைப்பதம் பெறுவார்.

இ—ள்: ஓளியைக்கொண்ட கார்த்திகை விரதத்தை முன் சொல்
வோம்; அன்பையுடையோர்களாய் (அதனை) அதுட்டித்தோர் இம்மையிற்
பெரிய செல்வங்களை யதுபவித்து சந்தோஷத்தைப் பொருந்தி நன்றாக
இருந்து, மறுமையில் வாசனை நிறைந்த நறுமையாகிய தேன்துள்ளி துளிக்
கும் கடப்பமாலையை யணியும் சுப்பிரமணியப்பெருமானுடைய பெருமை
யாகிய இரு பாதங்களை அடைவார் எ—று.

[கார்த்திகை நட்சத்திரங்களாதவின் “ஓளிகொள்” எனப்பட்டது;
இனி “ஓளிகொள் கார்த்திகை விரத” மென்பதற்கு ஞானத்தைத் தரும்
கார்த்திகை விரதமெனினுமாம்.] (2)

ஆறுமாழு னருந்திட முலையமு தனித்தோர்
நாறுழுங்குழுற் கார்த்திகை நாரிய ரவர்க்கு
நீறுழுசிய நின்மலன ஸித்தஙல் வரத்தான்
மாறில் கார்த்திகை யுத்தமஸிரதமாய் வதியும்.

இ—ள்: ஆறுதிருமுகங்களை யுடைய குமாரசுவாமி உண்ணும்படி
மூலைப்பாலைக் கொடுத்த நறுமணங் கமமும் பூவை முடித்த கூந்தலையுடைய
கார்த்திகைப் பெண்களுக்கு, விழுதியைத் தரித்த சிவபெருமான் கொடுத்த
நல்ல வரத்தினால் நிகரில்லாத கார்த்திகை விரதம் விசிட்ட விரதமாக
இருக்கும் எ—று.

கார்த்திகை விரதமுறைத்த சருக்கம்

கூடு

[கார்த்திகைப் பெண்களுக்குப் பரமபதியே இவ்விரதத்தின் உரிமையைக் கொடுத்தருளினரென்பதை:—

“கந்தன் றனை நீர்போற்றிய கடஞலி வனுங்கண்
மைந்தன் ணெனும் பெயராகுக மகிழ்வா லெவரேனு
நூந்தம் பகவிடை யின்னவனேன் றூள் வழிபடுவோர்
தந்தங் குறைமுடித்தே பரந்தனை நல்குவ மென்றூன்.”

அனவருங் கந்தபூராணத் திருவிருத்தத்தானு முணர்க.]

(3)

ஐங் துமூர்த்தியின் மேலதாஞ் சதாசிவ மாகுங்
கந்தனிச்சை நற்கெழி னிறைசத்தியாயக் கழுற
வந்தயானையும் வள்ளியு முவந்த தவ்விரதம்
அந்தக்கோன்பினை யிருந்துவோர்க் கென்னபே றரிதே.

இ—ள்: பஞ்சமூர்த்திகளின் மேலான சதாசிவமூர்த்தியாகிய குமார சுவாமியினது இச்சாசத்தியும் நல்ல கிரியாசத்தியுமாய்ச் சொல்லும்படி தோன்றிய தெய்வயானையம்மையாரும் வள்ளிநாயகியாரும் அநுட்டிக்கப் பெற்றது அவ்விடதம்; அவ்விரதத்தை அநுட்டித்தவர்களுக்கு என்ன பேறியது? எ—று.

[ஐங்துமூர்த்தி - சதாசிவன், மகேசவரன், உருத்திரன், விட்டுனு, பிரமன் எனப்படுவோர். பரமசிவத்திற்கும், சுப்பிரமணியசிவத்திற்கும் பேத மில்லை யாதவின் “ஐங்து மூர்த்தியின் மேலதாஞ் சதாசிவமாகுங், கந்தன்” என்றார்.]

எண்ணிலாதமர் நோன்பினு ஞந்தம் மினைய
புண்ணியங்தருங் கார்த்திகை விரதமாம் புகலின்
நண் னுமான்பினுற் கேட்டவர் பாவம்போய் நலம்பெற்
றண்ணல்வேலவ னாடிமிசை யகன்றிடா துறைவார்.

இ—ள்: அளவின்றி இருக்கும் விரதங்களுள் இந்தப் புண்ணியத்தைத் தரும் கார்த்திகை விரதம் உத்தமமாம்; (இவ்விரத மகிமையைச்) சொல் வில் பொருந்திய அன்பினுற் கேட்டவர்கள், பாவம் நீங்கி நண்மையைப் பெற்றுப் பெருமையினையுடைய குமாரசுவாமியின் பாதத்திற் பிரியாதிருப் பர் எ—று.

விரதமாம் என்பதில் ஆம் என்பது உத்தமம் என்பதனேடு கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது.

(5)

உலகமுய்பொருட் உரைக்குவன் பரத்தினை யணர்ந்து
புலனடக்கிய முனிவகே ளொனவயன் புகல்வான்

அலகில்வெற்புள வவற்றினிற் செய்தனன் றவற்றுட்
டலமொராறு நற்றனிகையே முதலங்குமால்.

இ—ள்: உலகம் ஈடேறும்படி சொல்லுவேன், பரம்பொருளை யறிந்து
ஜம்புலனை யடக்கிய நாரத முனிவனே கேள், என்று பிரமா சொல்வார்.
(குமாரசவாகிக்கு) அளவிறந்த மலைகளுள்ளன; அவற்றிலிருந்து (இவ் விர
த்தை) அநுட்டித்தல் நன்று; அவற்றுள்ளும் (சீரலைவாய் முதலான) ஆறு
கேஷ்திரங்களும், செருத்தனி முதலாகிய மலைகளும் நன்றாம் எ—று.

[தலமொராறு-படைவீடுகளாகிய திருப்பரங்குன்றம், சீரலைவாய், திரு
வாவினன்சூடி, திருவேரகம், பழமுதிர்சோலை, குன்றுதொருடல் என்பன.]

குன்றமாகுமல் வாறினுட் கோதினற் பலன்றுன்
ஒன் நுகோடியா மழுரமா கிரியினி அஞ்சற்
னன்றயெங்நனங் குமரவே எமர்ந்தன ஞங்கு
ஞன்றுகன்மனை யாயினுஞ் செப்வது நலமால்.

இ—ள்: மலைகளாகிய அந்த ஆறு கேஷ்திரங்களிலும் (கார்த்திகை
விரதம் அநுட்டித்தலால் வரும்) குற்றமில்லாத எல்ல பலன் ஒன்று, மழுர
கிரியில் அநுட்டிக்கில் கோடியாகும்; அஃதன்றி எவ்விடத்திற் குமார
சவாமி எழுந்தருளியிருந்தாரோ அவ்விடத்தில் (அநுட்டித்தல்) நன்றாம்;
தன் வீடாயினும் அதனை அநுட்டிப்பது நன்றாம் எ—று. (7)

திடங்கொள் கார்த்திகைக் திங்களிற் கார்த்திகைகுத்தினத்திற்
ரெடங்கவேவுமேந் நோன்பினைத் தோகையங் கிரியின்
இடங்கொளாழியி னிரவிவங் தெழுமுன மொழுந்து
தடங்கொள் வார்புனற் சரவனாத் தடந்தனிற் படிந்து.

இ—ள்: அந்தக் கார்த்திகை விரதத்தை நிச்சயமான கார்த்திகை
மாசத்துக் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் மழுரகிரியில் ஆரம்பிக்கவேண்டும்.
(எங்கனமெனில்) விசாலமாகிய கடவிற் சூரியன்வந்துதித்தற்குமுன் எழுந்து
பெருமை பொருந்திய மிக்க சலத்தையுடைய சரவனப் பொய்கையில்
ஸ்நானங்கெச்சும் எ—று. (8)

வேறு.

சத்திய ஸிருவரோடுஞ் சண்முகத் தேவையுன்னி
நித்திய கருமழுற்றிக் காமத்தி னினைவைதீத்துச்
சத்தவத் திரம்விடுதி கண்டிகை துலங்கமெய்யிற்
பத்தியின் வைகியோரா றெழுத்தையும் பண்பாயோதி.

இ—என்: இரு சத்திகளுடனே குமாரசவாமியைத் தியானித்து, நித் திய கருமங்களை முடித்து, காமலிச்சையைத் தவிர்த்து, சத்தமாகிய வஸ் திரம் விழுதி உருத்திராக்கம் ஆகிய இவை சரீரத்தில் விளங்கப் பத்தியுடன் இருங்கு சடக்காரத்தையும் விதிப்படி உச்சரித்து, எ—று. (9)

ஊன்று னுறக்கமின்றிப் பகற்பொழு தொழித்திராவிற்
பூனூறு நியமத்தோடுஞ் சங்கற்பம் புகன்றியார்க்குங்
கானும்விக் கினங்கலர்க்குங் கடவுளை படியாருள்ளக்
கோவை ஞானங்குங் குழகீன யருச்சித்தேத்தி.

இ—என்: போசனத்தோடு நித்திரை இல்லாமற் பகற் காலத்தைக் கழித்து, இராக்காலத்தில், பூண்ட நியமங்களோடும் சங்கற்பத்தைச்செய்து, எவர்களுக்கும் உண்டாகின்ற இடையூறுகளை நீக்கும் விநாயகக் கடவுளை, அடியாருடைய மனத்திலுள்ள மாறுபாடு நீங்க, ஞானத்தைக் கொடுக்கும் பேரழகரை, பூசித்துத் துதித்து, எ—று. (10)

திகழ்த்தரு தருப்பைதோப்ந்த கவியத்தாற் சத்திசெப்து
தகைபெறு கும்பத்தேனுஞ் சமைத்திரு வுருவினேனும்
அகமகிழ் கரவேஷுசை யாற்றலப் பூசைபாற்றும்
வகையைநூல் சொன்னவாறே முறையினால் வழங்கலுற்றேன்.

இ—என்: விளங்குகின்ற தருப்பை சேர்ந்த பஞ்சகௌவியத்தாற் சத்தி செய்து, தகைமை பொருந்திய கும்பத்திலாயினும் (விதிப்படி) உண்டாக் கப்பட்ட விம்பத்திலாயினும் மனம் மகிழும்படி பூசைசெய்த, அப்பூசை செய்யும் வகைமையை நூல்கள் சொன்னபடியே முறைமையினாற் சொல் வேணுமினேன் எ—று.

[நூல் என்றது இங்கே குமாரத்திரம் முதலியவற்றை.] (11)

வாலகு ரியர்கள்கோடி யொளிரவபோல் வடிவங்களுக்கங் காலமே மலர்ந்தகென்னக் கவினிய முகங்களாறுஞ் சிலமாங் கருணைவாரி திகழ்த்தரு விழிமூவாறுங் கோலமார் கரமீராறுங் குழையும்பொன் மேளசீப்பொற்பும்.

இ—என்: கோடி இளஞ் சூரியர்கள் பிரகாசிக்குமாறு (பிரகாசிக் கும்) வடிவமும், செந்தாமரை உதயகாலத்தில் அலர்ந்தாற்போல அழிகு விளங்கும் ஆஹமுகங்களும், ஒழுங்காகிய கிருபைப் பெருக்கு விளங்குகின்ற திருக்கண்கள் பதினெட்டும், அழிகுங்கிறங்த திருக்கரம் பன்னிரண்டும், குண்டலங்களும், பொன்னூக்கிய கிரீடத்தின் அழிகும், எ—று.

[சன்முகப்பெருமானும் சர்வசங்கார உருத்திர மூர்த்திபோல் ஒரு கந்பாந்தத்திற் சங்காரஞ்செய்தருளுவரென்றும், அக்காலத்தில் அப்பெருமானுக்கு செற்றிக்கணகள் ஆறு தோண்றுமென்றும் நூல்கள் கூறுதலின் ‘விழிமுவாறும்’ என்றார்.]

12)

முருகுதோய் நறவுகாலை மூல்லைமேல் லரும்பைவாங்கி நிரல்பாட வைத்திட்டன்ன நிலாத்தவ மீயிறுந்துய திருவுறு மென்பட்டாடை திசைபெலாம் விளங்கச்சாத்தும் பொருவறு துசப்புமென்றும் புரையிலாச் சாந்தனெஞ்சும்.

இ—ள்: நறுமணம் பொருந்திய தேனைப் பிலிற்றும் மூல்லையினது மென்மையாகிய அரும்பை யெடுத்து ஒழுங்குபெற்றவைத்தாற்போன்ற ஒனிவீசம் பற்கஞும், சுத்தமான அழிகையுடைய மென்மையாகிய பட்டுவெள்திரத்தைத் திக்குக்கொல்லாம் விளங்கும்படி அணியும் நிகரில்லாத இடையும், என்றைக்கும் ஒப்பில்லாத சந்தனைக் குழும்பையனிந்த திருமார்பும் எ—று.

சாந்தனெஞ்சு மென்பதற்கு சாந்தகுணமமைந்த இருதயமும் எனி னும் பொருந்தும்.

13)

வேல்க்கைத் யபயமம்பு வாள்கொடி விளம்புமாறு மால்கொனும் வலக்கைவராமம் வச்சிரம் முளரிப்போது சூலம்வில் வரதம்மிக்க கேடகம் துலங்குமாறும் ஒலிடு சதங்கைக்கண்டை ஒளிர்த்து பாதப்போதும்.

இ—ள்: வேல், தண்டு, அபயம், அம்பு, வாள், கொடி என்று சொல்லப்படும் ஆறையும் பெருமையுடன் தாங்கும் வலத்திருக்கரங்கள் (ஆறும், குலசம், தாமரைப்பூ, சூலம், வில், வரதம், மேலான பரிசை ஆகிய இவை விளங்கும் இடத்திருக்கரங்கள் (ஆறும்), ஒலிக்கின்ற சதங்கையும் தண்டையும், பிரகாசிக்கின்ற பாததாமரைகளும், எ—று.

வாமம் ஆறும் எங்கூட்டிப் பொருஞ்சைக்கப்பட்டது.

14)

சொக்கமாம் பொன்னேலேயெந்த மணியினாற் றலங்கச்செய்த தக்கநற் கலனுஞ்செய்ய தாமரை விளங்குமார்புட தெக்கிணங் குறவர்மாதும் வாமத்திற் ரெய்வமாதும் பக்கம்வாய்ந் தொளிர்வுமாகிப் பாவித்தா வாகித்தப்பால்.

இ—ள்: கலப்பில்லாத பொன்னினாலும், இயைந்த இரத்தினத்தினாலும், பிரகாசிக்கும்படி செய்யப்பட்ட தகுந்த நல்ல ஆபரணமும், செந்தாமரை மலர்மாலை விளங்குகின்ற திருமார்பும், வலப்பக்கத்தில் வள்ளிநாயகி யாரும், இடப்பக்கத்தில் தெய்வநாயகியாரும் பொருந்தி விளங்குதலுமாகப் பாவனைப்பண்ணி, ஆவாகனஞ்செய்து, அதன்பின், எ—று.

கார்த்திகைவிரத முறைத்த சருக்கம்

கூகூ

பக்கம் என்பது - தெக்கினம் வாமம் என்னும் இரண்டோடுங் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. (15)

அரியின்மென் றவிசுநல்கிப் பாத்திய மளித்துநீராவ்
மருவுமா சமனால்கி யருக்கியம் வழங்கிப்பின்னர்த்
தருமமு தைந்துபஞ்ச கவியநற் கனிதேன்செய்ய
விரைசெய்நீர் புட்பந்தோய்நீர் விதியாலாட்டி.

இ—ள்: மிருதுவான சிங்காசனங்கொடுத்து, (அதன்பின்)நீரினாற் பாத்தியங்கொடுத்து, (அதன்பின்) பொருந்திய ஆசமனங்கொடுத்து, (அதன்பின்) அர்க்கியங்கொடுத்து, அதன்பின் சேர்க்கப்பட்ட பஞ்சாமிர்தம், பஞ்ச கொவியம், நல்லபழம், தேங், செப்பமான பனிநீர், புட்பமிட்டநீர், சிறந்த நல்லநீர் ஆகிய இவற்றை விதிப்படி அபிஷேகங்க்கூடியது, எ—று. (16)

விலைவரம் பற்யாறுவான் ஊற் பட்டுடை விளங்கச்சாத்தி
நலமுறுபுனு லீந் து நாலுதிக்கினும் வில்வீசி
நிலவுறுபொருளை யெல்லாந் தங்மையஞ் செப்யுநீரார்
குலமணிப் பூணும்வாசக் குளிர்ந்தசங் தாதியீந்து.

இ—ள்: விலைவினது எல்லையறிதல்கூடாத நுண்ணிய நூலால் ஆகிய பட்டுவஸ்திரத்தைவிளங்கும்படிசாத்தி, நன்மைவிக்கூடலீவீததைச் சேர்த்தி நான்கு திசைகளினும் ஒளிவீசி விளங்கும் பொருள்களையெல்லாந் தன் மயமாக்குங் தன்மைபொருந்திய உயர்ந்த இரத்தினபைரணத்தையும், வாசனை பொருந்திய குளிர்ந்த சந்தனமுதலியவற்றையும் சேர்த்தி, எ—று. (17)

பழுதிலக் ககைதயுங்கிப் பற்பல காதம்வீசும்
வழிமதுத் தெரியல்கூட்டி வளர் துணைச் சரவாங்தொட்டுச்
செழுமணி யிமைக்குமெனவிச் சிரமட்டும் மனுவையோதி
வழுவற வங்கபூசை பாகம வகையாற்செய்து.

இ—ள்: குற்றமில்லாத அட்சதையுங் கொடுத்து, பற்பலகாதம் வரைக் கும் (நறுமணம்) வீசுகின்ற தேன்சொரியும் மாலையைச் சூட்டி, (அழகு) வளர்கின்ற உபயாதம் முதல் செழுமையாகிய இரத்தினம் விளங்கும் கீர்த்தை யணிந்த சிரம வரைக்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லி, குற்றம் அற அங்கபூசையை ஆகமவிதிப்படி செய்து, எ—று. (18)

கந்தசன் முகமழுர வாகன கார்த்திகேய
சுந்தர வைமாயாண்மைந்த சுப்பிர மணியவள்ளி
இந்திர குமரிகொண்க வெண்பன முகலீரெட்டுச்
சந்தமார் நாமமோதி யருச்சனை சாரச்செய்து.

இ—ன்: ஆறுருவங்களும் ஒன்றூய்ச் சேர்க்கப்பட்டவரே, ஆறு முகங்களையடையவரே, மயில்வாகனத்தை யடையவரே, கார்த்திகையின் புதல்வரே, அழகினையடைய பார்ப்பதியாரது குமாரரே, பதித்துவம் நிலைபெற்றவரே, வன்னிகாயகியார் தெய்வநாயகியார் என்னும் இரு சத்திகளுக்கு நாயகரே என்பனவற்றை முதலாகவள்ள பதினறு அழகுகிறைந்த திருநாமங்களைச் சொல்லி அருச்சனையைப் பொருந்தசெய்து, எ—று.

கந்த என்பதற்குச் சத்துருக்களை ஓடும்படிசெய்பவர் என்பதுமொரு பொருள். (19)

அதனின்மேற் பிடந்தன்னிற் கார்த்திகை யறுவர்தம்மை இதமுடனினைத் தாவாகித் தாற்டத் திருத்திப்பூசித் துதவிசெய் மயிலைநானு வன்னமு மொன்னாரஞ்சங் கதழுமும்வெவ் வரவைவாயிற் கவுவும்வீ ரமுமாயெண்ணி.

இ—ன்: அதன்பின், பிடத்தில் கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரை அன்போடு தியானித்து, ஆவாகனஞ்செய்து, ஆறிடத்தில் இருத்திப் பூசை புரிந்து, (தன்னை நினைத்தவர்க்கு) உதவியைச் செய்கின்ற மயிலைப் பற்பல நிறமும், பகைவ ரஞ்சம் வேகமும், கொடிய பாம்பை வாயிற் கொஷிகின்ற வீரமும் உடையதாகத் தியானித்து, எ—று. (20)

பொருந்தவா வாகனஞ்செய் தருச்சித்துப் புகலுமோரா யிரந்திருப் பெயரையோதி யீரமோ டினகியுள்ளம் வரந்தரும் படியாய்க்கால வனசமா மலராலர்ச்சித் துரந்திகும் தூபதிப் புதவியா றிரத்த்தோடும்.

இ—ன்: இயையும்படி ஆவாகனஞ்செய்து பூசித்து, சொல்லுகின்ற ஆயிரங் திருநாமங்களையோதி, அன்போடு மனமினகி, நினைத்த வரங்களைத் தரும்படியாக அன்றலர்ந்த தாமரைமலரால் அருச்சனை செய்து, ஞானம் விளங்குக் தூபதீபங்களைக் கொடுத்து, ஆறு சுவையோடும், எ—று. (21)

ஆரமு துதவிக்கர்ப்பூ ராதியால் வாசஞ்சார்ந்த நீர்கொடுத் தழுகுவாய்ந்த கைதையின் மலரைநேராய்ச் சாரும்வெள் னிலைபாகிந்து சராசர வியிர்கட்கெல்லாக் காரணப் பொருளாஞ்சுக் கடவுளை வலமாய்வந்து.

இ—ன்: பொருந்திய அன்னத்தை நிவேதித்து, கருப்பூ முதலியவற்றூல் வாசனைபொருந்திய சலத்தைக் கொடுத்து, அழகு வாய்ந்த தாழும்பூவை நிகராகிப் பொருந்தும் வெற்றிலை பாக்கை உதவி, சரம் அசரம் ஆகிய உயிர் கஞக்கெல்லாங் காரணப்பொருளாகிய ஞானத்தையுடைய சுப்பிரமணியப் பெருமானைப் பிரதக்கின்மாய் வந்து, எ—று. (22)

வேறு.

சங்கர னகங்குளிர வந்ததிரு மைந்தநம சண்முகநாம
வெங்கய முகாந்தக சடக்ஷர குமாரநம வெண்டிரையுலாங்
கங்கைதரு மைந்தநம நான்மறையு மா னுளிலை காணவரிதா
யெங்குஞிறை வோய்நம விசாகநம கந்தகிரி யெங்கைதநமவே.

இ—ள்: சிவபெருமானுடைய திருவுளாம் குளிரும்படி அவதரித்த திருக்
குமாரே நமஸ்காரம்; அஹமுகவரே நமஸ்காரம்; கொடிய யானைமுகத்தை
யுடை தாரகனுக்கு யமனே, ஆறெழுத்தின் பொருளே, குரச்சிதங்களைக்
கெடுப்பவரே நமஸ்காரம்; வெண்மையாகிய திரை உலாவுகின்ற கங்கை
பெற்ற புதல்வரே நமஸ்காரம்; நான்கு வேதங்களும் விட்டுணவும் (தேவரீ
ருடைய) நிலைமையைக் காண்டற்கு அருமையாய் எங்கும் வியாபித்தவரே
நமஸ்காரம்; விசாகநட்சத்திரத்தில் அவதரித்தவரே நமஸ்காரம்; கந்தமலை
யில் வீற்றிருக்கும் எம்பெருமானே நமஸ்காரம் எ—று. (23)

வானவர் கணைதநம வானவாவு யர்ந்திடும ஸூரகிரிவாழ்
ஞானநிறைவெநம மெய்ஞ்ஞானபலன் மெய்யடியர் நண்ணவருளுங்
தேனிமிர் கடம்பநம தேனிமிரும் வாய்நம சீர்பெறுசர
கானபவ னேநம சுகாநம மலர்ந்துதிகழ் கண்ணநமவே.

இ—ள்: தேவர்களுக்கு முதல்வரே நமஸ்காரம்; ஆகாயம் வரைக்கும்
உயர்ந்த மஸூரகிரியில் வாழுகின்ற ஞானபூரணரே நமஸ்காரம்; மெய்ஞ்
ஞானத்தாலாகிய பிரயோசனத்தை மெய்யன்பர்களடையக் கொடுத்தத்திற்கு
கின்ற வண்டுகள் கீதங்களைப் பாடுங் கடப்பமாலையை யுடையவரே நமஸ்காரம்;
தேன் போலும் இனிய குதலை வார்த்தையைப் பேசுக் கிருவாயை
யுடையவரே நமஸ்காரம்; சிறப்பைப்பெறும் சரவணப்பொய்கையிலே
உற்பத்தியானவரே நமஸ்காரம்; இரகசியப்பொருளானவரே நமஸ்காரம்;
அலர்ந்துவிளங்குங் திருக்கண்களை யுடையவரே நமஸ்காரம் எ—று.

[சரகானாபவனே - சரவணவாவியிலுள்ள பூவில் உற்பவித்தவரே;
கான் - பூ; இங்கே தாமரைப்பூ.] (24)

தண்ணடைடுனை செங்குநல் மன்னசர ஞாநம கடக்கையிடைவேல்
கொண்டாவ நிரஞ்சன நிராமப மறைப்பையகல் கோதிலற்வா
யுண்டென வினங்கியிடு மோநமசு வாய்நம வுத்தமர்களாங்
கொண்டரக மீதுதிகழ் வோப்நம விளக்கமுறு சோதிநமவே.

இ—ள்: தண்ணடையை யணிந்த செந்தாமரமலர்போன்ற பாதங்களை
யுடையவரே நமஸ்காரம்; பெருமை பொருக்திய திருக்காத்தில் வேற்

படையை யேந்தினவரே, களங்கம் இல்லாதவரே, பிணியற்றவரே, திரோ
தான்தை நீங்கிய குற்றமற்ற அறிவாகி உண்டென்று பிரகாசிக்கின்ற ஒம்
நமசிவாய எனப்படும் பஞ்சாக்கரப்பொருளானவரே நமஸ்காரம்; உத்தமர்
களாகிய அன்பர்களது இருசயத்தில் விளங்குபவரே நமஸ்காரம்; பிரகாசம்
மிக்க சோதியே நமஸ்காரம் எ—று. (25)

வேறு.

என்றுமன் விறைஞாசிப்பூவி னஞ்சசலி யியற்றிப்பாலாற்
கன்றினுக் கிரங்குமான்போற் கருணைவைத் தளித்தியென்னக்
குன்றலில் கரத்தாலோர்முன் றநுக்கியங் கொடுத்துநேரே
நின்றிரு கரமுங்கூப்பி நிலைபெறச் சிரத்திற்குட்டி.

இ—ள்: என்று (துதித்துத்) திருமுன்பு நமஸ்கரித்து. புட்பாஞ்சலி
செய்து, பால் சுரத்தலாற் கன்றிற் குருகு தாய்ப்பக்கவைப் போலக் கிருபை
யைச் செய்து, இரக்கித்தருஞ்சு என்று குறைதலில்லாத கையினால் மூன்று
தரம் அருக்கியங் கொடுத்து, நேராக நின்று இரண்டு கரங்களையுங் குவித்து,
நிலையாகச் சிரசில் வைத்து எ—று. (26)

செய்வினை குற்றமின்றி யிராவெனச் செய்தாற்கண்ணே
யவ்வவ ரியல்பிராயச் சித்தமு மறைந்ததைய
விவ்வினை யதினுங்குற்ற மிருக்குங்கின் றயையாலேழை
யுய்வகை பொறுத்துவேண்டும் பலமெலா முதவுவாயே.

இ—ள்: செய்கின்ற தொழில்கள் குற்றமின்றி இருக்கமாட்டா என்று
சொல்லு தூவின்கண்ணே அவரவர் செய்கின்ற பிராயச்சித்தங்களுங் கூறப்
பட்டன. சுவாமி, இந்தத் தொழிலினுங் குற்றமிருக்கும். தேவர் ருடைய
தயையினால் ஏழையே னுய்யும்படி (அதனைச்) சகித்து, வேண்டிய பலனை
யெல்லாங் தந்தருஞ்சு எ—று. (27)

என்றுநல் வரங்கள் வேண்ட வித்திற நோன்புமுற்றல்
ஒன்றிய விதியாற் செய்ய வலியிலோ ரோங்குமன்பால்
நன்றுற வியன்றமட்டுஞ் செய்க்கநோய் நண்ஞாச்சம்
இன்றிநற் செல்வத்தோடு மின்பழு மடைவர்மன்னே.

இ—ள்: என்று நல்ல வரங்களை வேண்டுக; இவ்வாறு விரதத்தை
முடிக்குக; பொருந்திய விதிப்படி செய்ய வலிமை யில்லாதவர்கள் மிக்க
அன்பினால் நன்றாகத் (தம்மால்) இயன்றவும் அதுட்டிக்க; (அவ்வாறநுட்ட
ஷத்தோர்) நோயும், பகைவராற் பயமும் இன்றி நல்ல செல்வத்தோடும்
இன்பழும் அடைவர் எ—று.

கோய் நண்ண ரச்சமின்றி என்பதற்கு நோயடையார், பயமின்றி எனினும் பொருந்தும். (28)

சுருக்கனன் மொழிந்தே கனிந்த விரதக்கின் பலத்தைக்கே தொன்றால் விரித்தன்மற் றரிதுசெய்ய வியன்மனிச் சூட்டுப்பேழ்வாய்ப் பரித்தபார்ச் சேடனுகிற் பகர்வனங் கவனுங்கோடி யுருக்கிளர் வருடஞ்சூழ்ந்தே யுரைத்திட வேண்டுமென்றே.

இ—ள்: புதல்வனே, இந்தக் கார்த்திகை விரத பலனைச் சுருக்கிச் சொன்னேன்; விரித்துச் சொல்லுதல் (என்னுற்) கூடாது; சிவந்த இரத்தினம் பொருந்திய சுடிகையையும் பெரிய வாயையும் உடைய பூமி யைத் தாங்குகின்ற சேஷனுயின் (விரித்துச்) சொல்வான்; (அவ்வாறு விரித்துச் சொல்லில்) அவனும் அடிகுமிகக் கோடி வருடம் வரையுஞ் சிங் சித்தே சொல்லல் வேண்டும் எ—று. (29)

ஆங்கவ னன்றியாவ ரறையவல் லவர்களென்னிற் ரேங்கமழ் மாலைவைவேற் கந்தனே செப்பல்வேண்டும் ஒங்குமப் பெருமைவாய்ந்த விரதத்தை யுரைத்துளோர்கள் தாங்கரும் விருப்பினேநுங் கந்தவேள் சரணாஞ்சார்வார்.

இ—ள்: அந்தச் சேஷனன்றி வேறு யாவர் சொல்ல வல்லரென்றால் தேன் கமழும் மாலையை யனிந்த கூரிய வேற்படையினை யுடைய குமார சுவாமியே சொல்லியிருஞ்சுதல் வேண்டும். உயர்ந்த அந்தப் பெருமைவாய்ந்த விரதமகிமையைப் பேசினேர்கள் தாங்குதற்கரிய விருப்பத்தோடுங் குமார சுவாமியினது பாதங்களை யடைவர் எ—று. (30)

வேறு.

மன்றவுவ் விரத நியமாகால் வகைத்தாம் வாழுநா எனவேநோற் றடுத வன்றபோ ராறுவீடன்றிமு வாஸ்டா மன்றபோர் வருடமு மாமா னன்றிருப்பவருத்தாபனமறநா னவின்றிமுவகைசெயவேண்டும் வென்றசேர் யாழோ யவ்வவ் வருடத் திறுதியுத் தாபன விதியே.

இ—ள்: நிச்சயமாக அந்தக் கார்த்திகை விரதத்தை யநுட்டிக்கு நிய மம் நான்குவகைப்படும்: வாழுநாள் வரைக்கு மநுட்டிக்க; அஃதன்றி ஆறு வருடமுமாகும்; அஃதன்றி மூன்று வருடமுமாகும்; அஃதன்றி ஒருவருடமும் ஆகும். நன்றாய் (அதனை) அநுட்டிப்பவர் உத்தியாபனத்தை ஆகமங் சொன்னபடி செய்தல் வேண்டும். வென்றி பொருந்திய யாழையுடைய நாரதமுனிவனே, அந்த அந்த வருடத்தின் முடிவிற் செய்கின்ற உத்தியா பனவிதி (எப்படி யென்றால்) எ—று. (31)

சுத்தமமிருபான்காசெடைபொன்னுமிடைகடையொருபதுமாறுஞ் சுத்தியில்லவருக்கேவளவெனினுந்தகடுசெப்ததனிடைவேற்கையக்தன துருவைச் சுத்திய ரிருபா ஸமர்தர வழகுடன் றீட்டிச் சுத்தமாஞ் சிறிய தகடுபன் நூற்றெட்டாச வருவழும் வரைந்தே.

இ—ள்: இருபது காசெடையுள்ள பொன் உத்தமமாம்; பத்துக்காச எடையுள்ள பொன் மத்திமாம்; ஆறு காசெடையுள்ள பொன் அதமமாம். இயல்பில்லாதவருக்கு எவ்வளவிலாயினுந் தகட்டைச் செய்து, அத்தகட்டில் வேலை யேங்திய திருக்கரத்தையுடைய குமாரசவாமியினது திருவுருவைச் சத்திகள் இருமருங்குமிருக்க அழகோடெழுதி, சுத்தமாகிய சிறுதகடு பதினெட்டில் சுப்பிரமணியக்கடவுளின் பதினாறு திருவுருவையும் எழுதி, எ-ற.

[1. சுத்திதரஸ்வாமி, 2. ஸ்கந்தசவரமி, 3. சேநைபதி, 4. சுப்பிரமணியர், 5. கெஜவாகனர், 6. சரவணபவர், 7. கார்த்திகேயர், 8. குமாரசவாமி, 9. சண்முகர், 10. தாரகாரி, 11. சேநைஷ்வாமி, 12. பிஃம்மசாஸ்திரஸ்வாமி, 13. வல்லீசல்யாணசந்தரர், 14. பாலஸ்வாமி, 15. சிரெஞ்சபேதனஸ்வாமி, 16. சிகிவாகனசவாமி ஆகிய நாமங்களை உடைய சோடச வருவங்களைப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட சிறிய தகடுகளில் தனித் தனி வரைதல் வேண்டும். இவற்றின் விரிவுகளைக் குமாரதந்திரத்திற் கண்டுகொள்க.]

வாட்டமில் பரணி யொருபொழு தருந்தித் தரையிடைத் துபின்று வேலவன்றன், ரூட்டுணை நினைந்து தூயிலெழுமீலீ யுதயங்களிற்செயுங் கடன்கழித் தகற்பின், றீட்டரு மெழில்சேர் சிவனது புகண்மை செப்பிடும் புராணதூல் கேட்டு, மோட்டுவெங் கதிர்போய்டைந்துபின் புனின் மூழ்கிநல் வத்திரம் புனைந்து.

இ—ள்: சோர்வு இல்லாத பரணியில் ஒருபொழுதுண்டு, மூழில் நித்திரை செய்து, (பின்) நித்திரைவிட்டெழுந்து, குமாரசவாமியினுடைய உபய பாதங்களைத் தியாளித்து, உதய காலத்திற் செய்கின்ற கடன்களை முடித்தபின்னர், சித்திரித்தற்கரிய பேரழகினையுடைய சிவபெருமானது புகழைச் சொல்லும் புராணதூல்களைக் கேட்டு, பெருமையாகிய சூரியன் அஸ்தமயனமானபின் நீரில் ஸ்நானாஞ்செய்து, சுத்தவஸ்திரங் தரித்து, எ-ற.

கதித்திடிற் றவம்போங் குறைந்திடில் வானுள் கழியுமிவ் மிருவகை போக்கி, விதித்திடும் படியே விழிக்கு நேராக மனுவொடும் விடுதியை வேய்ந்து, துதித்திடு மாலைக் கடவுநற் கடன்க டுகளறச் செய்துவா னவரும், மதித்தநற் கோயில் குருவின்மா மணைதன் மணையினி வியன்றவோர் வயினே.

கார்த்திகை விரதமுறைத்த சருக்கம்

கஂடி

இ—ன்: அதிகமாயில் தவம் போகும்; குறைந்தால் வாழ்நாள் சுருங்கும்; இவ்விருவகைக் குற்றங்களையும் நீக்கி, (நூலில்) விதித்தபடியே இரண்டு புருவக் கடைவரைக்கும் நேராக மந்திரத்தோடு விபூதியையணிந்து, துதிக் கப்படும் மாலைக்காலத்திற் செய்யக் கடவுனவாகிய நல்ல கடன்களைக் குற்ற மறச் செய்து, தேவரும் மதிக்கின்ற நல்ல ஆலயம், குருவினது பெருமையாகிய வீடு, தன் வீடு ஆகிய இவற்றில் இயன்ற ஓரிடத்தில், எ—று. (34)

எண்ணிரீவு டொளிர்கான் மண்டபம் வகுக்து நடுவுறேநூர் வேதிகை யியற்றிக், கண்ணாடி நிகரா யலங்கரித் தீசன் கருத்துந் திக்கினி வேலு, நண்ணுறு மெதிரே யெனினு மோர்குண்ட நலம் பெறச் செய்துநான் மறையும், வண்ணமும் வடிவுஞ் சாந்தமு நிறைந்த மாண்புடைக் குருவினை வரித்து.

இ—ன்: வினங்குகின்ற பதினாறு கால்களையுடைய மண்டபத்தை யுண்டாக்கி, நடுவில் ஒரு வேதிகையைச் செய்து, (அதனைக்) கண்ணூடிக்கு நிகராக அலங்காரங்களையும் நினைத்தற்கரிய ஈசான திக்கிலாயினும் பொருங்குகின்ற அதற்கெதிரிலாயினும் ஒரு குண்டத்தை நன்றாகச் செய்து, நான்கு வேதங்களும் நிறமும் அங்கு இலக்கணமும் சாந்த குணமும் நிறைந்த மாட்சிமையைடைய ஆசாரியனை நியமித்து, எ—று.

நிறம் - ஆசாரியருக்கு விதிக்கப்பட்ட நிறம்.

(35)

வரித்திடுங் குருவாற் சங்கற்பம் புகன்று மதிப்பிள வளையவோர் மருப்பின், பொருப்பினை யடியா ருளத்திரு எகற்றும் புனிதனைப் பூசைசெய் திரந்து, தரைத்தல மனுநீர்ச் சுத்திசெய் தகனிற் சார நற் றண்டுல திலங்கள், பரப்பிமேற் பதும மாமலர் பொறித்துத் துரோவாநீர்க் கும்பமேற் பதித்தே.

இ—ன்: நியமிக்கப்பட்ட ஆசாரியனைக்கொண்டு சங்கற்பஞ் செய் வித்து, சந்திரனு பிளவுபோன்ற ஒரு கோட்டையுடைய மலையை, அடியா ருடைய மனவிருளைக் கெடுக்கும் பரிசுத்தரை, பூசித்து யாசித்து, பூமியை மங்திரத்தோடு கூடிய நீரினுற் சுத்திசெய்து, அதனிற் பொருந்த நல்ல அரிசிமையும் எள்ளையும் பரப்பி, அதன்மீதே பெருமையான தாமரை மலரைத் தீட்டி, துரோண மென்னும் அளவு பொருந்திய நீரையுடைய கும்பத்தை அதன்மீது வைத்து, எ—று. துரோணம் - பதக்கு.

[பொருப்பினை, புனிதனை யென்னுஞ் சொற்கள் எண்டு விசாயகரைக் குறித்து நின்றன.]

(36)

சந்தனம் புனைந்து மாவிலை கூர்ச்சந் தானைதேங் காயிவை நடு வைத், தந்தவேள் குடத்தைக் குழுவே யாரற் காறுநீர்க் குடங்கலா கும்ப, நந்தலின் மேல்பான் மயிற்குட நிறுவி நன்குறப் புனைந்து பொற் றகட்டின், வந்தவா னவரை யாவினை தாட்டி மருவுற சூம் படேஷல் வைத்தே.

இ—ன்: சந்தனத்தை அணிந்து, மாவிலை தருப்பை வஸ்திரம் தேங் காய் ஆகிய இவற்றை நடுவில் வைத்து, அந்தச் சப்பிரமணியப் பெருமா னது கும்பத்தைச் சூழக் கார்த்திகைக்கு நீரையுடைய ஆறு கும்பங்களையும் கலாகும் பத்தையும் குறைவில்லாத மேற்குப் பக்கத்தில் மழுரகும்பத்தையும் நிறுத்தி, நன்றாய் அலங்கரித்து, பொற்றகட்டில் ஆவாகனஞ்செய்த தேவ ரைப் பஞ்சகௌவியத்தால் அபிடேகஞ்செய்து, பொருந்திய கும்பத்தில் வைத்து எ—று. (37)

ஆகம மொழிந்த வாறுவே வவனை யன்பினு வாகனஞ்செய்து, மேராகா தகற்றுங் கந்தவேள் காயத் திரியினுற் பூசனை முடித்தல், சோகமி லறுமீன் றனையெப்பவாக் கியத்தாற் அரயடை சனைசெய்து முடித்தல், வாகுள சிகியை மஞ்ஞஞ்யின் காயத் திரியினுன் மகிழ்வி னர்ச்சித்தல்.

இ—ன்: ஆகமஞ்சொன்னபடி குமாரசவாமியை அன்பினால் ஆவா கனஞ்செய்து, மயக்கத்தை நீக்குகின்ற குமாரசவாமியினது காயத்திரி யினாற் பூசையை முடிகக். சோகமில்லாத கார்த்திகையை எட்டுவாக்கியப் கலாற் பரிசுத்தமாகிய பூசனையைச் செய்து முடிக்க. வெற்றியினையுடைய மயிலை மழுரகாயத்திரியினால் முகிழ்ச்சியுடன் பூசிக்க எ—று. (38)

மறையவ ராநீர்க் குமபமேற் கரத்தை வைத்து வேண்மனுவை நூற்றெற்கா, லறைதனால் வேதமலர்க் கடம்பணிந்த வம்பகட்டார மார் பினைக், கறையனைற் பாம்பி னற்துயி லமர்ந்த கருமுகி லெங் தையை யெண்ணை, நறைதுளித் தொழுகுங் கடுக்கைவே ஸியரை நவி னுவாக் கியங்களாற் செபித்தல்.

இ—ன்: பிராமணரைக்கொண்டு, நீரையுடைய கும்பத்தின்மேற் கையை வைப்பித்து, குமாரசவாமியினது மந்திரத்தை நூற்றெட்டுத்தரஞ்சொல்லுவிக்க; எல்ல துளைபொருந்திய கடம்பம் பூமாலையை யனிடத் அடு கிய பெருமையாகிய பதக்கம் பொருந்திய மார்பினையுடைய குமாரசவா மியை, ஏஞ்சு செறிந்த மேல்வாயினையுடைய அனந்த சயனத்தில் அறிதுயில் செய்கின்ற கரிய முகில்போன்ற நிறத்தையுடைய நமது பிதாவாகிய விட னுனுவை, என்னை, தேன் துளிகொண்டு சொரிகின்ற கொன்றை மாலை

பொருந்திய சடையையுடைய சிவபெருமானே, அவ்வாவர்க்குச் சொல்லப் பட்ட மந்திரங்களாற் செபிக்க, எ—று.

வேதம் - துளை. வேதமலர்க்கடம்பு - வேதமாகிய கடப்பம்பு எனி னும் பொருந்தும். [என்னை என்றது இங்கே பிரமாவை.] (39)

அங்கியை வளர்த்துச் சாமமோர் நான்குங் கந்தவேண் மந்திர மறைந்து, பொங்குற வோமார் புரிதல்கார்த் திகைக்கும் புகன்று மோமமா றியற்றல், கங்குலபோ மனவந் துயிலொரீஇப் புலரிக் காலை யிற் தூயநீர் படிந்து, மங்களகருமம் முடித்துமேற் பூசை நென்னல் போல் வகையுடன் செப்தல்.

இ—ள்: அக்கினியை வளர்த்து, நான்கு யாமத்திலுங் கந்தசவாமி யுடைய மந்திரத்தை யுச்சரித்து, (அக்கினி) சுவாலிக்க ஓமஞ்செய்க. (பின்,) இராக் கழியும்வரைக்கும் நித்திரை நீங்கி, வைகறைக் காலத்தில் சுத்தமாகிய நீரில் ஸ்நானங்குசெய்து, நித்தியகருமங்களை முடித்து, பின், பூசையைச் சென்ற நாள் போல வகைமை பொருந்தச் செய்க எ—று. (40)

முற்றுப் பணப்பே ராகுதி செய்து கும்பங்ன் னீரினங் மூழ்கி நற்றுகில் புனைந்து குமரனை வரைந்த நல்லபொற் றகடுநற் றாச பொற்றநீர்க் கும்பங் குருவுமற் றையநற் பூசரர் பெறவுமங் களித்து வெற்றிசெப் களிறு பரிபச நிதியம் விளைநிலம் பிறவையும் வழங்கி.

இ—ள்: முடிவான பெரிய பூரணகுதியைச் செய்து, கும்பத்திலுள்ள நல்ல நீரால் முழுகி, சுத்தவஸ்திரங் தரித்து, குமாரசவாமியினது திருவுருத் தீட்டிய நல்ல பொற்றகட்டையும் நல்ல புடைவையையும் பொன்னாலாகிய பூரணகும்பத்தையும் ஆசாரியனும் எனைச் சற்பாத்திரப்பிராமணருங் கொள் ஞும்படி அப்பொழுது கொடுத்து, வெற்றியைச் செய்கின்ற, யானை குதிரை பசு பொன் வயல் எனையவற்றையுங் தானங்குசெய்து, எ—று. (41)

இன்னவா அத்தா பனமுடித் தினிய வந்தனார்க் கன்னமீந் தான்றேர், மன்னிய கிளைஞர் மக்களோ டருந்தல் வழக்கதா மிந்த நோன்பதனைச், சொன்னவா ற்ளைத்தோர் நினைத்தவை பெற்றுக் கொலைவறு செல்வமுற் றிருந்து, பின்னரீ றகனிற் குமரன்று ரகக் கை வலசெசவி பேசவீ டடைவார்.

இ—ள்: இவ்வாறுத்தியாபனத்தைச் செய்துமுடித்து, சற்பாத்திரப் பிராமணருக்கு அன்னதானங்குசெய்து, (நற்குண நற்செய்கைகளால்) நிறைந் தோர், நிலையானசற்றத்தார், பின்னாகளாகிய இவர்களுடன் உண்டல் முறை மையாம். இந்த விரதத்தைச் சொன்ன விதிப்படி அதுடித்தோர் நினைத்த

பேற்றைப் பெற்று, அழிவில்லாத செல்வத்தைப் பொருங்கியிருந்து, பின் அந்திய காலத்திற் சூராசவாமியானவர் பிரணவத்தை வலச்செலியில் உபதேசிக்க மோகாத்தை யடைவர் எ—ஆ. (42)

ஓதுமில் விரதக் கதையினைப் புகண்டே ரெழுதினே ரினிதென வவந்தோர், ஆகியாம் பரம னுமைவடி வெனச்சொ வண்ணலங்குகணடி நிமுற்கீழ்க், தீதற விருப்ப ரென்றுநற் செழுந்தேன் றிகழ் தொடை யாழ்முனி கேட்பத், தாதுகுழ் கமல மலர்ப் பொருட்டிருக்குஞ் சதுர்முகக் குரிசில் சாற்றினனல்.

இ—ள்: (நம்மாற்) சொல்லப்பட்ட இக்கார்த்திகை விரதக்கதையைச் சொன்னவர்கள், ஏழுதினவர்கள், நன்றென்று மகிழ்ந்தவர்கள், எவர்க்கும் முதல்வராகிய சிவபெருமான், பார்வதியாரது திருவுடிவமென்று அருளிச் செய்த பெருமையினையுடைய குமாரசவாமியினாது பாதநீழவின்கீழ் சுகமாய் இருப்பரென்று நல்ல செழுமையாகிய தேன் விளங்கும் மாலைபொருங்கிய மகதியாழையுடைய நாரதமுனிவர் கேட்க, மகரந்தஞ் செறிந்த தாமரை மலரின் பொகுட்டில் வீற்றிருக்கும் நான்கு முகங்களையுடைய பிரமா, அருளிச் செய்தார் எ—ஆ. (43)

காந்திகை விரதமுரைத்த சருக்கம் முஸ்ரிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் 292.

ஆ ரு வ து.

சுக்கிரவார விரத முறைத்த சருங்கம்.

வெள்ளி வார விரதத்தை நாரதன்
உள்ள வாறுரைப் பாடென வோதலும்
வள்ள வாய்ச்செழுஞ் தாமரை வாழ்வுறுஞ்
தெள்ளு நான்மறை யந்தணை செப்புவான்.

இ—ள்: சுக்கிரவாரவிதத்தை நாரதமுனிவர் உள்ளபடி அருளிச் செய்கவென்று விண்ணப்பஞ் செய்தலும், சிறு கிண்ணம்போலும் வாயை யுடைய செழுமையாகிய தாமரையாசனத்தில் வீற்றிருக்குங் தெளிவானான்கு வேதங்களையுடைய பிரமா, அருளிச்செய்வார் எ—று. (1)

மன்னு பண்ணிரு மாதமு மாகுமாற்
பண்ண வற்றிலொர் திங்கள்முற் பக்கத்திற்
பொன்னின் வாரமொர் போழ்துணை வாயிருந்
தன்ன தானமங் கந்தணைக் கீந்தரோ.

இ—ள்: (சுக்கிரவார விரதமநுட்டித்தற்கு) நிலையான பண்ணிருமாதங்களும் ஆகும்; சொல்லப்பட்ட அவைகளில் ஒரு மாதத்தில் பூர்வபக்கத்தில் குருவாரத்தில் ஒருகால உண்டியுடனிருந்து, அன்னதானத்தை அப் பொழுது பிராமணருக்குச் செய்து, பின், எ—று.

[பண்ணிரண்டு மாசங்களில் ஒரு மாதத்திற் பூர்வபக்கத்தில் வருஞ் சுக்கிரவாரங் தொடக்கமாக அநுட்டிக்கலாகுமென் நிருப்பினும், சுப்பிராமணி யக் கடவுளுக்குரிய சுக்கிரவார விரதத்தை ஐப்பசிமாதத்து முதற் சுக்கிரவாரங் தொடங்கி அநுட்டித்தலே உத்தமமெனப் பல நூல்கள் கூறும்;

இதனே:—“ஐப்பசித் தலைச் சுக்கிரவாரத்தி னலரி
யற்பவித்திடு காலையி லொண்புனல் குடைந்து
கொற்கொள் வேற்படைக் குமரனை யுளப்படக் குணியா
முற்செய்ப்படு தினக்குறை முறையினை முடித்து.”

எனவரும் உபதேசகாண்டச் செய்யுளானுமுணர்க.]

(2)

சுங்கன் வார மிருக்கத் தொடங்கினேன்
இங்கு விக்கின மின்றி முடிந்திடப்
பொங்கு நுங்கருவ் வைத்திரென் ஸேபுகங்
றங்கண் வேண்டி யகன்றரைத் துஞ்சியே,

இ—ன்: சுக்கிரவாரவீரதம் அநுட்டிக்கும்படி ஆரம்பித்தேன்; இப் பொழுது ஒரு விக்கினமும் இல்லாத முடிய, மிகுந்த உங்கள் கிருபையைப் பாவித்தருளுக என்று கூறி, அப்பொழுது (அப் பிராமணரை) வேண்டிக் கொண்டு, அகன்ற பூமியில் நித்திரை செய்து, எ—று. (3)

புலரி யின்கட் பொருந்துங் துயிலோரீ இக்
கலப மாமயிற் கந்தகை யுன்னியே
நலமில் பாவஞ் செயாவிடி னாண்ணிடுங்
தலைமை யாப்த்தினஞ் சார்வினை செய்துபின்.

இ—ன்: வைககறக்காலத்தில் பொருந்திய நித்திரையை நீங்கி, தோகை பொருந்திய நீலமயிலையுடைய கந்தசுவாமியைத் தியானித்து, நன் மையில்லாத பாவத்தைச் செய்யாதொழில்தால் வருந் தலைமை பொருந்தி, [பாவங்கிட என்றபடி] நித்தியக்ருமங்களைச் செய்து, பின்பு, எ—று. (4)

உடலி னுக்குயி ராயிமை யேர்களுக்
கடன் மிருந்த தளபதி யாகிய
விடலை தன்னை விதிப்படி பூசித்துக்
திடம் தாப்வரஞ் சிந்தித்து வேண்டலே.

இ—ன்: உடம்பினுக்குயிராகி, தேவர்களுக்கு வலிமிக்க சேஞ்சை
யாகிய குமாரசுவாமியை விதிப்படி பூசனை செய்து, நிச்சயமாக வரங்
களை நினைத்து வேண்டுக எ—று. (5)

உணவு தீர்த் துறுபலமாந்திடல்
தணிவி லாதொரு போழுது சாராத்துணவுல்
இலையின் மூன்ற் வருந்துற வெவ்வைனினால்
அணிய தாக நிவேதித் தருந்தலே.

இ—ன்: போசனம் நீங்குதல், மிக்க பழங்களைப் புசித்தல், தணியாது
ஒருநேரமாகச் சமையல்செய்து உண்டல், (ஆகிய) நிகரில்லாத இம்மூன்ற
ஞான்னே போசனஞ்செய்ய நினைத்தால், சிறப்பாக நிவேதனஞ்செய்து
உணக எ—று.

[உறுபலம் என்பதற்கு விரதகாலத்தில் உண்ணுதற்குரிய பழங்க
வெளினுமாம்.] (6)

தரையி னிற்றுயில் கொண்டுயர் சண்முகப்
பராணை நெஞ்சிற் பரவித் துயிலோரீ இப்
புரியுங் கண்மம் புரிந்துபின் னைன்வாய்ப்
பரிவிற் பாரணை பண்ணிட வேண்டுமே.

சுக்கிரவார விரதமுறைத்த சருக்கம்

கக்க

இ—ள்: பூமியில் நித்திரை செய்து, (பின்) நித்திரை நீங்கி, உயர்ந்த ஆறு முகங்களையுடைய குமாரசவாமியை மனத்தாற் றுதித்து, நித்தியகரு மத்தைச் செய்து, மற்றைநாளில் அன்புடன் பாரணஞ்செய்தல் வேண்டும்.

வேறு.

ஆறுவருட நன்மையன்றி யோராண் பென்னினு மழுகாமக் கூறுவருட முடிவின்கட்ட குறுகு மதியின் வளர்பிறையிற் பாறுதொடர்வேல் விசாகஸ்மகிழ் பிருகு தினங்கண் படைநிங்கி நீறுபுனைந்து தடம்படிந்து நித்தியியமக் கடன் முடித்தீது.

இ—ள்: ஆறு வருடம் நன்றாம்; அஃதன்றி ஒரு வருடமானாலும் நன்றாம்; சொல்லப்பட்ட அந்த அந்த வருட முடிவில் வருகின்ற மாதத் தில் பூர்வபக்கத்தில் பருங்குகுழிக்கின்ற வேற்படையினையுடைய குமாரசவாமி விரும்புகின்ற சுக்கிரவாரத்தில் நித்திரை நீங்கி, விபூதியனைந்து, தடாகத் தில் ஸ்நானஞ்செய்து, நித்தியகருமங்களை முடித்து எ—று.

மூன்று வருடம் வரைக்கும் அநுட்டிக்கலா மென்றுஞ் சிலநூல்கள் கூறுகின்றன. பிருகுதினம் - சுக்கிரவாரம். [பாறுதொடர் என்றது இங்கே வேலூக்கு இன அடை.] (8)

இருபா நெருபா ணைந்தியன்ற தினையநிட்கம் பெறுபொன்னாற் ற்குவார் தகடு செய்ததனிற் செவ்வேள் செழுந்தா மரையனைய வொருமா முகமு மிருகரமு முபயவிழியும் புன்முறுவன் மருவா கின்ற வாபொடுந்தாய் மஷ்மேலிருப்ப தெனவேமுதி.

இ—ள்: இருபது பலம் பத்துப் பலம் ஜங்குபலம் என்னும் இந்த நிறை பொருந்திய (தமது தகுதிக்கு) இயைந்த பொன்னினால் அழகார்ந்த தகட்டைச் செய்து, அத்தகட்டில் குமாரசவாமியிடது செந்தாமரமைவரை யொத்த ஒரு திருமுகமும், இரண்டு திருக்கரங்களும், இரண்டு திருக்கண்களும், திருப்புன்முறுவல் பொருந்திய வாயோடும் மாதாவின் மடித்தலத் தில் இருப்பதாக வெழுதி எ—று. நிட்கம் - பலம். (9)

கயிலைமலையி னருவியென மதம்பாய் கரடக் களியானை யயிலைகிருங் கருந்தாங்கட்ச சுக்கா தலனே முதலாகப் பயிலுமெண்டிக்குறைக்கரை முன்சொன்னதற்குப் பத்திலொன்றூய் வெயில்செப்திடுமென்பொற்றகட்டின் விளங்கத்திட்டி யதற்பின்னர்.

இ—ள்: கைலையங்கிரியிற் பாயும் அருவிபோல மதம்பாய்கின்ற சுவடு பொருந்திய களிப்புமிக்க ஜாவதயானையையுடைய, வேல்போலுங் கருமை

யாகிய விசாவித்த கண்ணையுடைய இந்திராணியினது நாயகனுகிய இந்திரன் முதலாகப் பொருந்திய எட்டுத்திக்கினும் இருப்பவரை முன் சொன்னதற்குப் பத்திலொன்றுக் ஒளியைச் செய்கின்ற மென்மையாகிய பொற்றகட்டிற் பிரகாசிக்க வெழுதி, அதன்பிள், எ—று.

யானையையுடைய இந்திரன் விசாவித்த கண்ணையுடைய இந்திராணியினது நாயகனுகிய இந்திரன் எனத் தனித்தனி கூட்டுக. (10)

மறைநூல் பிறதூல் வடித்துவார்ந்து மாண்பி நிறைந்து வடிவினைஞ்றுங், குறையா திருக்கும் வேதியர்க் கொன்பான் பேரைக் குறித்தமூழ்த்து, நிறைநீர்க்கும்ப் மொன்பதமைத் தவற்றி னவரை நியமித்து, நறையார் மலர்மென் னறுந்தூச் நாளிகேர மிவை வேப்பங்து.

இ—ள்: வேதாகமங்களையும் ஏனை நூல்களையும் (ஜயங்திரிபற) நன்றாயறிந்து, (நற்குண நற்செய்க்கைகளில்) நிறைந்து அங்கங்களில் ஒன்றுங்குறைவுபடாமலிருக்கும் பிராமணர்கள் ஒன்பதின்மரைக் குறித்து வருவித்து நிறைந்த நீரையுடைய கும்பங்கள் ஒன்பதை அமைத்து, அவற்றில் அப் பிராமணரை வரித்து, தேன் நிறைந்த புட்பம், மென்மையான நல்ல வஸ்திரம் தேங்காய் ஆகிய இவற்றைச் சேர்த்தி எ—று. (11)

மோட்டா மையினைப் புறநெரிய முருக்குங் கூர்ங்கோட்டண்வாறன தாட்டா மரையை யருச்சித்துக் தாழ்ந்து வேண்டுவன புகன்று தீட்டா நின்ற விம்பமெலாங் கவியமத்துற் சுத்திசெப்து சூட்டா டரவை மருங் கசைத்தோன் சுத்தைவிதியாற் பூசித்தல்.

இ—ள்: (விட்டுனுவாகிய) பருத்த ஆமையை (அதன்) ஓடு நெரிய அழிக்குங் கூரிய கோட்டினையுடைய விநாயகக் கடவுளின் பாதாரவிந்தங்களைப் பூசித்து, வணங்கி, வேண்டியவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்து, எழுதப்பட்ட திருவருவங்கள் எல்லாவற்றையும் பஞ்சகௌவியத்தாற் சுத்திபண்ணி, சுடிகை பொருந்திய ஆடுகளின்ற சர்ப்பத்தை இடையிற் (கச்சாகக்) கட்டிய சிவபெருமானது திருக்குமாராகிய குமாரசவாமியை (ஆகம) விதிப்படி பூசிக்க எ—று.

[தேவரும் அசராரும் அமுதத்தைப் பெறவேண்டி மந்தரமலையை மத்தாகவும் வாசகியை நானைகவங்க கொண்டு பாற்கடலைக் கடைய முயன்ற போது, இறைவனரூள் கைகடாமையால் மத்தாகிய மந்தரம் கடவில்லூழுக்கி நிலத்திற் பொறுத்திடத் திருமால் கூர்மவடிவங்கொண்டு கடலுட் புகுங்து அம்மந்தரத்தைத் தம்முதுகிலேற்றிப் பழையபடி நிறுவினர். நிறு

சுக்கிரவார விரதமுறைத் த சருக்கம்

ககந

விய பின் திருமால் கர்வங்கொண்டு ஏழுகடலையும் உலகினையும் அலைப்ப, அமரர் அதனால் வருத்தமடைந்து கைலாசபதிக்கு முறையிட, அப்பெரு மான் விநாயக்கடவுளை யனுப்ப, விநாயக்கடவுள் தமது துட்பிக்கை யாற் சமுத்திரத்தை மொண்டு, அதன் அடியில் ஆமைவடிவாய்க் கிடந்த திருமாவின் ஓட்டினைப் பிடுங்கிக் கொடுவந்து பரமபதியிடங் கொடுக்கப் பெருமான் தமது திருமேனியில் அணிந்து திருமாலுக்கு ஞானத்தைப் பாலித்தன ரெண்பது உபதேசகாண்டம்.] (12)

மேருவரை யோரிரண் டென்ன வீங்கி யிளகித் திதலைப்படர்ந் தாரம் புனைந்து முக்தமணிந் தண்ணூந் தழிகு வீற்றிருந்த வாரை யிக்கு முலைச்சசிதன் மணைன் முதலா மெண்மரையுஞ் சேருமலர்கொண்ட வ்வர்கண் மனுவாற் றகழ்பூ சனைசெய்தல்.

இ—ள்: மேருகிரி இரண்டென்று குறும்படி பருத்து, மென்மை கொண்டு, தேமல் பரந்து, சந்தனக் குழம்பணிக்கு, முத்துவடம் பூண்டு, சாயாமல் அழகுகுடிகொண்டிருக்கும் கச்சோடு மாறுபடுகின்ற மூலைகளை யுடைய இந்திராணியின் நாயகனுகிய இந்திரன் முதலான திக்குப்பாலகர் எண்மரையும் நெருங்கிய புட்பங்களைக் கொண்டு அவரவர்க்குரிய மந்திரத் தால் வினங்குகின்ற பூசனையைச் செய்க எ—று. (13)

கும்ப செபஞ்செய் சுதற்பின்னர்க் குமரன் மனுதாற் றெட்டுரைத் து வெம்பு மழுன்மேற் கியற்றியதன் மீது விரைவெய் யாகுதிசெய் தும்பர்பதியே முதலெண்மர் மனுவா லோமம் பத்தியற்றல் நம்பு மடியேற் கருடியென நவின் று மூன்றர்க் கியங்கொடுத்தே.

இ—ள்: கும்பசெபஞ்செய்து, முடித்த பின்னர்க் குமாரசவாமியுடைய மந்திரம் நூற்றெட்டசெச் சொல்லி, சுடுகின்ற அக்கினியை மேலைத் திசையி லுண்டாக்கி, அந்த அக்கினியின் மீது நறுநெய்யை ஆகுதிசெய்து, இந்திரன் முதலான திக்குப்பாலகர் எண்மருடைய மந்திரத்தால் பத்து ஓமத்தைச் செய்க. (அதன்பின், தேவரீரை) நம்பின அடியேனுக் கருள்புரிக எனச் சொல்லி, மூன்று அர்க்கியத்தைக் கொடுத்து எ—று. (14)

அந்காண் முழுது முபவசியா யருந்தா துறக்க மகன்றிருந்து பின்னு வெழுந்து நித்தகன்ம முடித்துப் பிறபூ சனையியற்றப் பன்னு நின்ற டூரபைப்பே ரோமம் பழுகி லாதுசெய்து நன்னீர்க் கும்பந் தனின்முழுகி நலவையின் றகல்வெண் இகில்புனைந்து.

இ—ள்: அத்தினமுழுதும் போசனஞ் செய்யாது உபவாசியாக நித் திரையின்றி யிருந்து, மற்றைநாளெழுந்து நித்தியகருமத்தை முடித்து, பின் பூசனையைப் புரிந்து, சொல்லுகின்ற பெரிய பூரணாகுதியைக் குற்றமில் லாமற் செய்து, நல்ல கும்பசலத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி, குற்றமில்லாமல் அகன்ற வெண்மையான வஸ்திரத்தை அணிந்து, எ—று. (15)

ஒன்று முதலாய் முகம்பதின்மூன் நீரூ யுயர்ந்த சிவனுருவாய் நன்று புனைந்தோ ரெப்பவமு நண்ணூ ராகிச் சிவகதியின் மன்ற மருவு மகிமைத்தாய் மானும் பொருள்வே றின்மையதாய்த் துன்று முருத்தி ராக்கமணி துலங்க வேராரா றடம்புனைந்து.

இ—ன்: முகம் ஒன்று முதலாகப் பதின்மூன்றீருக உளதாய், உயர்ந்த சிவபெருமானது வடிவமாய், நன்றாக அணிந்தவர் எந்தப் பாவத்தையும் அடையாராகி மோட்சத்தில் திடமாகச் சேரும்படி செய்யும் மகிமையுடைத் தாய், (தனக்கு) நிகராகும் பொருள் வேறில்லாததாய், இருக்கும் உருத்தி ராக்ஷமணியை விளங்க ஆறிடங்களில் அணிந்து, எ—று.

[ஆறிடங்களாவன: சிகை, சிரம், செவிகள், கண்டம், மார்பு.] (16)

கோத மகன்று தவஙிறைந்த குரிசின் மேரு வுடனிகலி யாத வணைநேர் செலவொட்டாதுமர்ந்த விந்த மடக்கியகை நாதன் றனையே நிகராகக் கும்பத் திருந்த நற்றவர்க்குச் சோதித் தகடு துகில்கும்பங் தொகையினிதிய முகனுதவல்.

இ—ன்: குற்ற நீங்கித் தவம் நிறைந்த பெருமையிற் சிறந்தவரும், மேருமலையுடன் மாறுபட்டுச் சூரியனை நேரே செல்லுதற்கு விடாமலிருந்த விந்தமலையை யடக்கிய கையையுடைய தலைவரும் ஆகிய அகத்தியமுனி வருக்கொப்பாகக் கும்பத்தில் வரிக்கப்பட்டிருந்த நல்ல பிராமணருக்குப் பொற்றகடு, வஸ்திரம், குடம், அளவில்லாத திரவிய முதலானவற்றைக் கொடுக்க எ—று. (17)

அதன் மேற் பரிவாற் றம்பதிடூ சனைசெப் தரிய மறையவர்க்குக் குத்திபா லுடனே யனபருத்தித் தந்தை தாய்தன் மனைமக்க னிதமார் கிளைஞு ருடனருந்த வியல்பா மிவ்வா நிருந்தவர்தங் கதியா தெனிலிங் குபர்போக மாங்கே கந்தன் மலர்ப்பதமே.

இ—ன்: அதன்பின், அண்டினால் தம்பதிகளுக்குப் பூசைசெய்து, சற் பாத்திரப் பிராமணரைத் தயிரும் பாலுமாகிய இவற்றினுடன் அன்றத்தை உண்பித்து, பிதா மாதா தன்மனைவி பின்னோகள் அன்புமிக்க சற்றத்தா ராகிய இவருடன் உண்டல் இயல்பாகும். இப்படி (சுக்கிரவார விரதத்தை) அநுட்டித்தோருடைய கதி என்னையெனில், இம்மையில் உயர்ந்த போகங் களை யதுபவித்தல், மறுமையில் குமாரசவாமியினது தாமரைமலர்போன்ற பாதத்தை யடைதல் எ—று. தம்பதி - ஸ்தீர் புருஷர். (18)

கக்கிரவார விரதமுரைத்த சுருக்கம் முற்றிற்று.

எழவது

சட்டி விரதமுரைத்தசருக்கம்.

கோடி வண்டுண விளாநரூப பிலிற்றுத்தண் கொழுமாடற் காலத்தே தாய் ஆடல் வேலவன் சட்டிநல் விரதமு தறைகென விசைவீணை பாடு நாரத மாமுனி வினாவறப் பாழிவாய்ப் பெரும்பாம்பு சூடு பாரக முழுவதும் படைத்திடுக் தோன்றலு மறைகிற்பான்.

இ—ள்: கோடி யென்னும் எண்ணையுடைய வண்டுகள் உண்ண, புதிய தேனைச் சொரியும் குளிர்ந்த செழித்த இதழ்செறிந்த தாமரை யாசனத்தை யுடையவரோ, (இனி) வெற்றிபொருந்திய குமாரசவாமியினது நல்ல சட்டி விரதத்தை அருளிச்செய்க என்று இசையையுடைய வீணையை வாசிக்கின்ற காரதமகாமுனிவர் வினாவு, அகன்ற வாயினையுடைய பெரிய சேடன் தாங்கு கின்ற பூமிமுழுவதையும் படைக்கின்ற பிரமாவும் சொல்வாராயினார் எ—று.

வீறு சேர்துலை விருச்சிக மகரமீன் மேடைல் விடையென்னு மாறு திங்களுந் தொடங்கலா மிம்மதி யவற்றிலோர் மதியின்கட்ட கூறுமுற்பிறைச்சட்டியின்முன்னைநா ளோருபொழுதனங்கொள்ளான் மாறு செப்புமைம் புலக்குறுங் படக்குருதன் மறையவர்க் கனமீதல்.

இ—ள்: பெருமை பொருந்திய ஜப்பசி, கார்த்திகை, தை, பங்குனி, சித்திரை, நல்ல வைகாசி என்னும் ஆறு மாதங்களினும் (கந்த சட்டிவிரதம்) ஆரம்பிக்கலாம். இந்த மாதங்களில் ஒரு மாதத்திற் சொல்லப்படும் பூர்வ பக்கத்துச் சட்டிக்கு முதனால் ஒருகாலம் அன்னம் புசிக்க. தீமையைச் செய்கின்ற ஜம்புலமாகிய துட்டரை அடக்குக. பிராமணருக்கு அன்னதானஞ் செய்க எ—று. (2)

அலங்கு நூல்லி யன்னவ ரனுக்கைகொண் டக்கினாந் தனைக்கிப் பலங்க எங்கிடு சட்டிநாள் வைகறைப் படர்மயற் றுபில்போக்கி நலங்கொ ணித்திய வினைமுடித்த தியாவரு நாடரும் பொருளாகும் வலங்கொள்வேற்படைக்கந்தனையன்பொடுமானத்திடைநினைத்துற்றே

இ—ள்: பிரகாசிக்கின்ற உபலீதத்தை அணிந்த அப்பிராமணருடைய அநுஞ்சையைப்பெற்று, அத்தினத்தைக் கழித்து, பயன்களைத் தருகின்ற சட்டிநாளின் வைகறைக்காலத்தில் வருத்தமிக்க மயக்கத்தையுடைய நித் திரையை நீக்கி, நன்மைபொருந்திய நித்தியகருமங்களை முடித்து, எவருங் தேடற்காிய பொருளாகிய வெற்றியைக்கொண்ட வேற்படையினையுடைய குமாரசவாமியை அன்போடு மனத்தில் தியாவரித்திருக்கு, எ—று. (3)

தும்பி பாமுகற் பூசித் துக்கவியத்திற்றருப்பைதோய்த்தெதற்கப்பாற் பைம்பொன் வார்கழுற் றுவாரபா லகர்க்கமைப் பண்புடனருச்சித்துக் கும்ப விம்ப யந்திரமெனு மூன்றனுட் கூறுமோ ரிடங்தன்னில் எம்பி ரான்றனை யாகம விதிப்படி யேற்றபூ சனைசெய்தல்.

இ—ள்: விநாயகக்கடவுளைப் பூசனைசெய்து, பஞ்சகௌவியத்திற் றருப்பையைத் தோய்த்துப் புரோக்கவித்து, அதன்பின், பசிய பொன்னைசெய்யப் பட்ட நீண்ட வீரக்கழலையுடைய துவாரபாலகரைக் குணத்தோடு பூசித்து, கும்பம், விம்பம், யந்திரம் என்னும் மூன்றிடத்துள்ளும் சொல்லப்பட்ட ஜூரிடத்தில். நமது பெருமானதை குமாரசவாமியை ஆகம விதிப்படியே இயைந்த பூசனையைச் செய்க எ—று. விம்பம் - விக்கிரகம். (4)

பூசை செய்திறம் விரிக்கிலெட்ட பெருமையிப் பொற்குடஞ்சூழ்வைத்து மாசி ஸ்ரீதூது நாயகப் பொற்குடம் வயங்கெட நடுச்சேர்க்கித் தேசு பெற்றிடு மொருமுக மிருவிழி செங்கர மொருநான்கின் வீசு வச்சிரம் வேல்வர தாபயம் விளங்கநற் கலன்மின்ன.

இ—ள்: பூசனையைச் செய்கின்ற தன்மையை விரித்துப் பேசில், எட்டெண்கின்ற அழகமைந்த பொற்கும்பங்களைச் சூழவைத்து, குற்றமின்ற யிருக்கும் பொன்னோய நாயக கும்பத்தை விளங்க நடுவில் வைத்து, பிரபைபெற்ற ஒரு திருமுகமும், இரண்டு திருக்கண்களும், சிவந்த நான்கு திருக்கரங்களில் (பகைவர்மீது) வீசுகின்ற குவிசமும் வேலும் வரதமும் அபயமும் விளங்கவும், சிறந்த ஆபரணம் பிரகாசிக்கவும் எ—று. (5)

நன்னிலாப்பொழியெயிறுதோன்று துசெய் நகையும்வாளொளிவிசுர் பொன்னி னற்செயுங் குண்டல் மகுடமும் பொற்புள பதப்போதும் மன்னு மாணிக்க மலையினைப் பவளமு மரகத மலையுஞ்சேர்ந் தென்ன வள்ளியும் யானையும் மருங்குறை பெழிலுஞ் சாந்தமுமாக.

இ—ள்: நல்ல நிலாவைச் சொரியும் பற்கள் தோன்றுமத் செய்கின்ற திருப்புன்முறுவலும், பேரொளியை வீசுகின்ற பொன்னைச் செய்த குண்ட வங்களும், கீர்தமும், அழகையுடைய பாதாரவிந்தமும், நிலையான மாணிக்க மலையைப் பவளமலையும் மரகதமலையும் சேர்ந்தாற்போல வள்ளிநாயகி யாரும் தெய்வநாயகியாரும் இருமருங்கும் இருக்கும் அழகும், சந்தனக் குழம்பும் அமையவும், எ—று. (6)

வன்னமாமயின்மேற்கொள்ளப்பான்மைபாய் மனத்திடைத்தியானஞ்சு தன்ன நீர்ப்பிர தானமுக் குடத்திலா வாகனஞ்செய்தப்பான் [செய்மின்னு மோர்முகம் நாற்புயக் தம்புயஞ்சேவல்வே லபயங்க வன்னி லாமணி மகுடநற் றுகிறோடை படிகநல் வடிவாயும்.

சட்டவிரதமுரைத்த சருக்கம்

ககள்

இ—ங்: அழகிய நீலமயிலின் மீது ஏறுங்கள்மையாய் மனத்தில் தியா னித்து. அந்த நீரையுடைய பிரதானமான மூன்று கும்பத்தில் ஆவாகித்து, அதன்பின், ஒளியையுடைய ஒரு திருமுகமும், நான்கு திருக்காங்களில் தாமரை, சேவற்கொடி, வேல், அபயங்கரங்கள் எல்ல ஒளியை வீசும் இரத்தின மழுத்திய கிரீடமும், சிறந்த வஸ்திரமும், மாலையும், பொருந்திய அழகிய பளிங்கு வடிவமாகவும், எ—று. (7)

உரையல் பொன்னிகர் மேணியோர் முகமிரு கரத்தினி அரைபெற்ற பரிய புத்தகம் பரவுகின் முத்திரை பசியபொற் கலன்சாந்த மரையை நேர்விழி யாயும்வில் வீசிய மதிமுக மோராறு நிரைசெய் பன்னிரு கரங்கள்வில் விசிகமேய் நீனிற வடிவாயும்.

இ—ங்: ஒரு திருமுகமும், இரண்டு திருக்காங்களிற் புகழ்பெற்ற பருத்த புத்தகமும் துதிக்கப்படும் ஞானமுத்திரையும், பசுமையான பொன்னுபரணமும், சந்தனமும் செந்தாமரை மலரை யொத்த திருக்கண் களும் பொருந்திய உரைத்த பொன்னையொத்த திருமேணியாகவும், ஒளியை வீசுகின்ற சந்திரன்போலும் திருமுகமாறும், வில்லும் அம்பும் தங்கிய நிரையான பன்னிரண்டு திருக்கைகளும் பொருந்திய நீலத்திருமேணியாக வும், எ—று. உரையல் - தொழிற்பெயர். (8)

கோல மாரோரு முகம்வர தாபபங் குலிசம்வேல் புனைநாற்கை கால மேமலர் முளரியங் தாமநற் சாந்தங்பொற் கலன்செய்ய சீல மேணிவென் சந்திர காவிவித் திரவுடை யாயுந்தவீ பாலின் மேணிமு விநுமுகம் படைகிகழ் பன்னிரு கைபாயும்.

இ—ங்: அழகு நிறைந்த ஒரு திருமுகமும், வரதம் அபயம் குலிசம் வேல் ஆகிய இவற்றைப் பொருந்திய நான்கு திருக்காங்களும், உதயகாலத் தில் மலருந் தாமரைமலர் மாலையும், நறுமணங்கமழுஞ் சந்தனமும், பொன்னுபரணமும், மென்மையாகிய சந்திரகாவி வஸ்திர உடையும், பொருந்திய சிவந்த (சாமுத்திரிகா லட்சணத்திற் சொல்லப்பட்ட) இலக்கணம் அமைந்த திருமேணியாகவும், ஆறு திருமுகங்களும், ஆயுதங்கள் விளங்குகின்ற பன்னிரண்டு திருக்காங்களும் பொருந்திய குளிர்ந்த பால்போன்ற திருமேணியாகவும், எ—று. (9)

பரிது கோடியுற் ரூளிர்ந்தென வினங்கிய பட்ரொளி விபங்மேணி மருவு நாலுதிக் கினுமொளி வீசிய வாண்முக மழிவின்றிப் பிரிவி னுற்கையில் ஹேல்வர தாபபயம் பிரசநுண் டுளிதூற்று [யும். முருகு கோய்க்கொடை மிலையும்வச் சிரமென மொழியுகாற் படையா

இ—ள்: நான்கு திசைகளினும் பிரபை வீசுகின்ற ஒளி பொருங்திய ஒரு திருமுகமும், அழிவில்லாமல் ஒருமித்திருக்கும் நான்கு திருக்கரங்களில் வேல் வரதம் அபயம், நுண்ணிய தென்றுளியைத் தூற்றுகின்ற வாசனை பொருங்திய மாலையை யணித்த குவிசம் என்று சொல்லப்படும் நான்கு படைக்கலங்களும் பொருங்திய கோடி சூரியர் உதித்துப் பிரகாசித்தாற் போல விளங்குகின்ற பரம்பிய பிரபையுடைய திருமேனியாகவும், எ—ஆ.

வரதாபயங்களைப் படையென்று உபசாரவழக்கு. (10)

வேறு.

இத்திறங் குமார் மூவிரு வரையு மீசனற் றிசைமுதன் மேல் கீழ், வைத்திடு குட்மோ ராற்னு மனத்தின் மகிழ்வுட ஆன்னியே பிருத்தி, முத்திரை யளித்து மூர்த்திவே திகையின் முறையினு வலவைபெலா மியற்றப், பக்தியா லடியேன் கொடுத்தவா சனத்திற் பண்புட னிருக்கவென் றியம்பி.

இ—ள்: இவ்வாறு ஆறு குமாரர்களையும் நல்ல ஈசானதிசை முதலாக மேற்கிலும் கிழக்கிலும் வைக்கப்பட்ட கும்பம் ஆறினும் மனமகிழ்ச்சியுடன் தியானித்து, ஆவாகித்து, முத்திரை கொடுத்து, பிரதான வேதிகையில் முறைமையினால் (முன் செய்த) அவைகளெல்லாவற்றையுஞ் செய்து, அந் பினால் அடியேன் தந்த ஆசனத்திலே குணத்துடனே எழுந்தருளியிருக்க வென்று கூறி, எ—ஆ.

ஆறு குமாரராவார்:- சுப்பிரமணியர், குமாரர், அரசுநு, சராக்கிரசர், சேபைதி, சுரேசர். (11)

அரதனங் குபில்பொற் சிரககன் னீரா லருக்கிப் பாத்தியா சமனம் பரவிநன் களித்துப் பஞ்சவா ரமுதங் கவிபம்கற் பலங்கடே னினாநிர் மருமலர் செறிநீர் வாசகீ ராட்டி மறைமலர் பொறித்துப்பட்டாஜை விரவுறக் தரித்து விளங்குப வீதஞ் சாந்தமு மேதகப் புனீந்து.

இ—ள்: இரத்தினங்கள் அழுத்திய பொற்கெண்டியின் நல்ல நீரால் அருக்கியம் பாத்தியம் ஆசமனம் என்னும் இவற்றை, துதித்து கண்றுயக் கொடுத்து, நிறைந்த பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகெளளியம், பழங்கள், தேன், இளாநிர், வாசனை பொருங்திய புட்புஞ் செறிந்தாநிர், பனிநீராகிய இவற்றால் அபிடேகஞ்செய்து, தாமரைமலர் சித்திரிக்கப்பட்ட பட்டுவஸ்திரத்தைப் பொருங்தும்படி தரித்து, பிரகாசிக்கின்ற பூண்ணிலையும் சந்தனத்தையும் மேன்மைதகச் சாத்தி, எ—ஆ.

(12)

சட்டவிரதமுறைத்தசருக்கம்

கக்கீ

அக்கைத் யுதவிச் சப்பக மலரி யம்புப முதலன் புனைந்து மிக்குயர் மணியால் விளங்குற பொற்புவன் மிலைந்துநற் சிரமுத லாக நெக்குநெக்கு குருகு மடியவ ருளமா நிறையிதட்கமலம்வீற் ற்ருக்குங் கக்கொளி தவழு மலர்ப்பத மளவுங் கணிவுடன் பூசனை செய்தல்.

இ—ள்: அட்சதை கொடுத்து, சண்பகப்பூ, அலரிப்பூ, தாமரைப்பூ முதலியவற்றைச்சாத்தி, மிக உயர்ந்த இரத்தினத்தாற் பிரகாசிக்கும் பொன்னை பரணத்தை யணிக்குது, நல்ல தலைமுதலாக நெக்கு நெக்கு உருகாநின்ற அன்பரது உள்ளாமாகிய நிறையான இதழ்களையுடைய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் கக்குகின்ற ஒளிபரக்குந் தாமரைமலர் போன்ற பாதமளவும் அன்புடன் பூசை செய்க எ—று. சிரமுதற் பாதமீருகப் பூசைசெய்க என்பதாம். வாசவன் பேராகித் தீபம் வளைத்துநல் விரதமா அடனே யாசிலான் பாலா லட்டதீஞ் சவைய வழுதனித் தரும்புன அதுவி நேசமோட்டடைகாய் நல்கிதேய பளித நிறைவிளக் கிட்டுநன் மலராற் பாசமி விடியா ருளத்தினி கைலாக் குகன்றனை யருச்சனை பண்ணால்.

இ—ள்: வாசனைபொருந்திய வளவியதைபத்தையும், வளரும் ஒளியை யுடைய தீபத்தையுங் காட்டி, நல்லசைவ ஆறுடனே, குற்றமில்லாத சுசப் பாலோடு சமைத்த இனிய சுவையையுடைய அன்னத்தை நிவேதித்து, நல்ல நீரைக் கொடுத்து, அன்போடு வெற்றிலை பாக்குக் கொடுத்து, நிறைந்த கருப்புர விளக்கிட்டு, நல்ல புட்பங்களால் மலமுத்தராகிய அன்பர் மனத் தில் நீங்காத சூமாரசுவாமியைப் பூசிக்க, எ—று. (14)

பூவினஞ் சலிசெய் தவரவர்க் கிழைந்த புதுக்கணி மிளகுபா னக்கம் ஆவின்பான் மாவேமுதலியாதிவேதித் தருந்துகற்றரையிடைத்துயிறு பாவமின்மறையோர்க்குவைவினையருத்திமற்றைநாட்பாரலைப்பவனை லோவற வினைய வாறுசெய் திடுதல் விதியதா மிதன்பலனுரைப்பாம்.

இ—ள்: புட்பாஞ்சலிசெய்து, அவரவர்க்கு இயைந்த புதிய பழம், மிளகு, பானக்கம், பசுவின்பால், மா முதலியவற்றை நிவேதித்து உணக; பூமியிற் படுக்க; மற்றைநாளி சற்பாத்திரப்பிராமணருக்கு உணவையூட்டிப் பாரணை செய்க; ஒழிலின்றி இவ்வாறு செய்தல் (சட்டவிரத) விதியாம். (இனி) இவ்விரதத்தின் பலனைச் சொல்வாம் எ—று. (15)

வேறு.

எழையர் வதுவை வேண்டி நேற்றகன் னியரைச் சேர்வர் வாழுநன் மகவு வேண்டின் மக்களைப் பெறுவ ரென்றும்

பாழிவாய் மணிச்செஞ் சூட்டுப் பலிறலை யனங்கள் ஒங்கு
மாழிகு மூலக மெல்லாம் வேண்டினு மடைவர் மாதோ.

இ—ஏ; தரித்திரர் விவாகஞ்செய்ய விரும்பினால் இயைந்த கன்னியா
களை மணங்செய்வர்; வாழ்கின்ற நல்ல புதல்வரை விரும்பினால் எங்கானும்
அவரைப் பெறுவர்; பருத் வாயையும் இரத்தினம் பொருங்திய சிவங்த
சடிகையையுமுடைய பல தலைகள் பொருங்திய சேடன் சுமக்கின்ற கடல்
சூழங்குத உலகத்தையெல்லாம் விரும்பினாலும் பெறுவர் எ—று.

மக்களைப் பெறுவர் எனழுதித்து என்று மென்பதை அடைவர் என்பதே
நேடிடியைத்துப் பொருள் கொள்ளினு மமையும். (16)

பலன்விழை யாது நோற்கிற் பாவம் தொழிந்து சிங்கத
நலமுற முழுட்சு வாகிக் குருவினால் ஞானம் பெற்றுப்
புலன்வழிச் செலவு நீக்கிப் போக்கு ரணவா னங்க
வலைகடல் வடிவாங் கந்த ணியினை நீழல் சேர்வார்.

இ—ஏ: பயனைக் கருதாது அநுட்டிக்கில், பாவங்கி மனம் நன்மை
மிக, மோட்ச இச்சை யுடையர்களாய்க் குருவால் ஞானத்தைப் பெற்று ஜம்
புலத்தின் வழிச் செல்கையை நீக்கி, நிறைந்த ஞானன்தமாகிய திரையை
யுடைய சமுத்திர வடிவமாகும் குமாரசவாமியின் இரு பாதநீழவின் கீழ்ச்
சேருவர் எ—று.

[யாதொரு பயனையும் விரும்பாது விரதம் அநுட்டிப்போர் பாவங்கி,
கித்த சுத்தியுடையர்களாய், இயல்பாய முத்திவிருப்பம் எழப்பெற்று, பின்,
ஞானசற்குருவ யடைந்து, ஜம்புலப்பகவராதியோரை வென்று, பூரண
ஞானன்த சொருபாருகும் முருகப்பெருமானின் நிருவதிநீழவில் பிறப்
பிறப்பு நீக்கிய பேராங்கதப் பெருவாழ்வைப் பெறுவர் என்பதாம்.] (17)

பலஞ்செயில் விரத வுத்தா பனம்விதி முறையா ஞேதின்
நலம்பெறு சியம வாண்டி னாவிலுமீற் றனிலங் நாளிற்
ருலங்குவை கறையில் வேற்கைக் தோன்றலை நினைந்து சேக்கைத்
கலங்களை யகன்று கந்தன் றன்பெயர்த் தடத்திற் ரேயங்து.

இ—ஏ: பலனைத் தருகின்ற இந்த விரதவுத்தியாபனத்தை விதிப்படி
கூறில், நலத்தைப் பொருங்தும் சியமித்த வருடத்திற் சொல்லப்பட்ட முடி
வில் நிகழும் அத்தினத்தில் பிரகாசிக்கின்ற புலரிக்காலத்தில் வேலை ஏந்திய
திருக்கரத்தையுடைய குமாரசவாமியைச் சிங்தித்து படுக்கையை நீக்கி,
சரவணப் பொய்கையில் ஸ்நானங்செய்து, எ—று. (18)

சட்டிவிரதமுரைத்த சருக்கம்

கஉக

காலையிற் கூடன் நீர்த் தப்பாற் சிவகதை கழறக் கேட்டு வேலைக் குமரர் தம்மை மின்னனார் தம்மை முன்போற் சாலவு மழுகு வாய்ப்பச் செம்பொனற் றகட்டிற் செய்து மாலையிற் பூசை செப்யு மண்டபம் விதியா லாற்றி.

இ—ள்: உதயகாலக் கடனை முடித்து, அதன்பின் சிவகதைகளைச் சொல்லக் கேட்டு, குமாரசுவாமியை ஆறு குமாரர்களை இரு சத்திகளை மூன் போல மிகவும் அழகு வாய்க்கும்படி மாற்றுயர்ந்த பொன்னூகிய தகட்டிற் சித்திரித்து, மாலைக்காலத்திற் பூசையைச் செய்யும் மண்டபத்தை விதிப்படி இயற்றி, எ—று. (19)

குருவட னறுவர் தம்மைக் கூவியங் கிருத்திப் பின்னர்க் கரிமுகன் றனைப்பூ சித்துச் சங்கற்பங் கழறி யெல்லாம் விரவுறச் சுத்தி செய்து நெல்லரி விரித்து மேலே முருகவே ளோவர்க்கு மேலா முன்னவன் குடத்தை நாட்டி.

இ—ள்: ஆசாரியங்கே ஆறுபேரை யழைத்து அங்கே யிருத்தி, அதன்பின், விநாயகக் கடவுளைப் பூசைசெய்து, சங்கற்பஞ்சொல்லி, எல்லா வற்றையும் பொருந்தும்படி சுத்திபண்ணி, நெல்லரிசியைப் பரப்பி, அதன் மேலே எவர்க்கும் மேற்பட்ட பழையாகிய குமாரசுவாமியினது கும் பத்தை ஸ்தாபித்து, எ—று. (20)

தேனவிழ் நறும்பூங் கோதைத் தேவியர் கும்பம் பால்வைத் தானமூ விரண்டு கும்பங் கிழக்குமேற் காக வைத்துத் தூநறுங் கலையை யாதி துலங்கிடப் புனைந்து தென்பாற் பானிற மருட்டும் பச்சை வாலரி பரப்பி யங்கன்.

இ—ள்: தேன் பொருந்திய அலர்ந்த நறிய பூவை முடித்த கூந்தலை யுடைய இரு சத்திகளின் கும்பங்களை இருமருங்கும் வைத்து, இயைச்த ஆறு கும்பங்களைக் கிழக்கு மேற்காக வைத்து, (அவற்றிற்குச்) சுத்தமான கல்ல வல்லுதீர முதலானவற்றைப் பிரகாசிக்கும்படி தரித்து, தென்பக்கத்தில் பாவினது நிறத்தையும் வெல்லும் வெண்மையான பச்சரிசியைப் பரப்பி, அதில், எ—று. (21)

தென்வடக் காக நான்குஞ் செப்பிய கிழக்கு மேற்காய் மன்வரை நான்குஞ் கீற்ன் மாயனை யொன்ப தாகு நன்குகண் படிவங் தன்னை நடுமைனை மேவச் சேர்த்தி யன்புள சுத்தி மார்தந் தகட்டினை யருகின் வைத்தே.

இ—ன்: நிலையான ரேகைகளை, தெற்கு வடக்காக நான்கும், சொல்லப் பட்ட கிழக்கு மேற்காக நான்கும் கீறினால், பெருமையான வீடு ஒன்பதாம். நல்ல குமாரசவாமியின் திருவருவை உடுலீட்டிற் பொருந்த வைத்து, அன் பையுடைய இரு சத்திகளின் தகட்டைப் பக்கத்தில் வைத்து, எ—ஆ.

ஆசனு குமர ரென்போ ரறுவாப்பொன் னுருவங் தன்னை
பிசனே முதலா வாயு வீற்காப்த் திசையின் வைத்து
மாசற விளங்கி வைகுங் கும்பத்தின் வாமங் தன்னிற்
ரேசற வாறு கோண நடுவணேர் வையங்கு செய்து.

இ—ன்: குற்றமில்லாத ஆறுகுமாரர்களின் அழகிய திருவருவங்களை
ஈசானதிசை முதல் வாயுதிசை யீருகிய திசைகளில் வைத்து, குற்றமறப்
பிரகாசித்திருக்குங் கும்பத்தின் இடப்பாகத்தில் அழகுறச் சட்கோணத்திற்கு
மத்தியில் ஒருவளையம் இயற்றி, எ—ஆ. (23)

பிரவை முடனே யோரா நெழுக்கையும் பிறங்கத் தீட்டித்
திருமுறு தினையின் பிண்டித் தீபமும் வைத்துச் சேற்கண்
மருவிரி குழலா ரோடும் வரைபக வெற்கதோன் றன்னை
யருடரு குமரர் கம்மை யாகம முறைடு சித்தல்.

இ—ன்: பிரணவத்தோடு சடத்சரத்தையும் விளங்க எழுதி, திடமான
தினைமா விளக்கையும் வைத்து, சேல்மீன்போலுக் கண்ணையும் வாசனை
விரிந்த கூந்தலினையு முடைய சத்திகளிருவரோடும் கிரெளஞ்சுகிளி பின்வாக
(வேலால்) எறிந்த குமாரசவாமியை, அருள்செய்கின்ற ஆறு குமாரரை,
ஆகம விதிப்படி பூசிக்க, எ—ஆ. (24)

மூவகைச் சத்தி யாகி முக்கண னுவங்த தாகிப்
பாவம் தறுக்குஞ் சீர்த்திப் பத்திர முதன்மைத் தாப
கூவிளா மத்தை யோரா யிரம்பெயர் முறையிற் கூற
யோவற யாம நான்கும் பத்தியி னுவங்து சாத்தல்.

இ—ன்: (இச்சை நானம் கிரியை என) மூவகைப்பட்ட சத்திகளாய்,
சிவபெருமானால் விரும்பப்பட்டதாய், பாவத்தைக் கெடுக்கும் புகழைப்
படைத்த பத்திரங்களின் முதன்மை யுடைத்தாகிய வில்வத்தை, ஆயிரங்
திருநாமங்களை முறைப்படி சொல்லி ஒழிவின்றி நான்கு யாமங்களினும்
அன்போடு விரும்பிச் சாத்துக எ—ஆ. (25)

கந்தனன் மனுவு மேஜைக் கழுறுமாங் திருமும் வாயின்
மந்தனமாக வோதி வலம் வந்து வணங்கி யார்க்கும்

சட்டிவிரதமுரைத்த சருக்கம்

கஉரை

பந்தம தகற்ற வீடு பாலிக்கு மற்வா எந்த
சுந்தரச் சோதி யாய கோன்றனின் கருணை வைத்தே.

இ—ன்: குமாரசவாமியினது நல்ல மந்திரத்தையும் ஏனையவாய்ச்
சொல்லப்படும் மந்திரங்களையும் வாயினால் இரகசியமாக உச்சரித்து, பிரா
தகவிணானு செய்து, நமஸ்கரித்து, எவர்க்கும் பாசத்தைக் கெடுத்து மோட்
தத்தைக் கொடுக்கும் அழகிய ஞானங்த சோதிப்பிழம்பாகிய சவாமி,
தேவரீருடைய கிருபையைப் பாலித்து, எ—று. (26)

அடியனேற் கருடி யென்ன வருக்கியங் கொடுத்து மின்னேர்
மடவர வியாணை மோடு நீலமா மழைபோன் மேனி
யுடையவல் வியையுஞ் சிந்தித் தகுக்கிய முதவ லீசன்
வடுவிற்க் கிரிலோர் குண்டம் வகுக்கதி நேமங்கு செய்தல்.

இ—ன்: அடியேற்கு அருள்புரிக என்று அருக்கியத்தைக் கொடுத்து,
மின்போன்ற மடமையையுடைய தெய்வநாயகியாரோடு பெருமையாகிய
நீலமுகில்போன்ற திருமேனியையுடைய வள்ளிநாயகியாரையுஞ் தியா
னித்து, அருக்கியங்கொடுக்க; குற்றமில்லாத ஈசான்திசையில் ஒரு ஓமகுண்
டத்தை உண்டாக்கி, அதிலே ஓமங்குசெய்க (27)

ஷரண வோம முற்றிப் புகல்பினுட் கரும முற்றி
யாரண முடிவுங் காண்டற் கரியவன் றன்னை மீண்டு
மீரமோ டருச்சித் தப்பாற் கும்பங் ரெடுத்து முழுகிச்
சீரணி நீழு நேக்கி யாவினைப் தானங்கு செய்தல்.

இ—ன்: பூராணகுதியை முடித்து, சொல்கின்ற மற்றைநாட் கருமங்
களை முடித்து, வேதசிரசம் அறிதற்கரிய குமாரசவாமியைத்திரும்பவும் அன்
போடு பூசித்து, அதன்பின் கும்பஜலத்தை எடுத்து ஸ்நானங்கு செய்து, பச
நெய்யை, சிறந்த தன்னிமிலை (அதனுட்) பார்த்துத் தானங்குசெய்க எ—று. ()

மேதகு குரவ னேடும் வேதிய ருவர் தங்கட்
காதரம் பெருகப் பொன்னி னமைத்த வேவன் வடிவுக்கோடு
பூகலம் பிறவு மீத றம்பதி பூசை முற்றல்
ஏதும் ரூழிலா றுள்ள மறைபவர்க் கன்ன மீதல்.

இ—ன்: மேன்மை பொருக்கிய ஆசாரியனேடு ஆறு பிராமணருக்கு
அன்புமிகப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட குமாரசவாமியின் றிருவுருவோடு
பூமியையும் ஏனையவற்றையும் தானங்குசெய்க; தம்பதிகளுக்குப் பூசைசெய்க;
குற்றமில்லாத அறுதொழிலையுடைய பிராமணருக்குஅன்னங்கொடுக்க எ—று.

[தொழில் ஆளுவன்:—வேதமோதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல்; இவ்வகுதொழிலையும் ஏதமின்றிச் செய்வோர் மறையவருட் சற்பாத்திரராவ ரென்றபடி]. (29)

திடமாதாய்ச் சட்டி யுத்தா பன்க்கையிம் முறையாத் செய்தே பயடையுநற் கேளிர் மக்கள் விருந்தொடு மருந்த என்றாம் நெடியவில் விரத சூளா மணியினை நெற்யி ஞேற்றேர் படியினிற் பெரிது வாழ்ந்து குகன்பகும் படர்வார் திண்ணைம்.

இ—ள்: நிச்சயமாகச் சட்டிவிரத உத்தியாபனத்தை இந்த முறையாகச் செய்து, வருகின்ற நல்ல சுற்றுத்தார் பிள்ளைகள் விருந்தினரோடும் உண்ணுதல் என்றாம்; பெரிய இந்த விரதசூடாமணியை முறையாக அதுட்டித்தோர் பூமியிற் பெருமையுடையராய் வாழ்ந்து குமாரசவாமியின் பதவியிற் சேர்வர்; (இது) சத்தியம் எ—து.

[குளாமணி - தேவமணிக்ஞரொன்று, முடிமணி.] (30)

ஆனவில்லிரதந் தன்னை யணிகெழு பரும வல்குற் பானலங் காந்த தீஞ்சொற் சசிமூலை பாயு மார்பன் ஊனுகு குலிச வேற்கை யிந்திர ஊவப்பின் வைகி வானவர் பரவும் வண்கைச் சயந்தனை மகிழ்வி ணீன்றான்.

இ—ள்: இயைந்த இந்த விரதத்தை அழகுபொருந்திய பருமம் என்னும் ஆபரணத்தை யணிக்க நிதம்பத்தையும், பாவின்சுவையை வென்ற இனிய சொல்லையுமைடைய இந்திராணியின் மூலைகள்தாக்கும் மார்பினான்கிய தகையைச் சொரிகின்ற குவிசப்படையை யேங்கிய கையையுடைய இந்திரன் பிரியத்தினுடன் அதுட்டித்து, தேவர்கள் புகழுங் கொடைமிக்க கையை யுடைய சயந்தனை மகிழ்ச்சியோடு பெற்றுன் எ—து. (31)

ஆயிர மிதழ்குழு செந்தா மரையினி லமருஞ் செங்கேழு ஆயிரங் கிங்க ண னன வலர்முகத் திருவாழ் மார்பன் ஆயிரம் பகுவாய் நாகத் தற் துயி லமரங்தோன் வைகி யாயிர மளிகுழு பூந்தார் மதனனை யளித்திட்டானே.

இ—ள்: ஆயிரம் இதழ்கள் சூழ்ந்த செந்தாமரையாசனத்தில் வீற்றிருக்குஞ் செங்கிறம் பொருந்திய ஆயிரஞ் சங்திரரை யொத்த அலர்ந்த முகத்தை யுடைய இலக்குமி வசிக்கும் மார்பினை யுடையரும், ஆயிரம் அகன்ற வாயை யுடைய அன்த சயனத்தில் அறிதுயில் செய்பவரும் ஆகிய விட்டுனு (இவ்

சட்டிவிரதமுறைத்த சருக்கம்

காடு

விரதத்தை) அநுட்டித்து, ஆயிரம் வண்டுகள் சூத்தின்ற பூமாலையை முடைய மன்மதனைப் பெற்றுர் எ—ஆ.

[இச்செய்யுளில் இரண்டா நாலாமடிகளில் வரும் “ஆயிரம்” மிகுதி யைக் காட்டின்றன.] (32)

வகையற புகழ்சேர் பார்த்த னினையங்கல் விரதம் வைகித் திசையெலாஞ் சென்று மன்னர் செருக்கறப் பொருது வென்று விசையென் பெயரும் பெற்று விவங்குகுப் பசியுங் தோய நசைகொரு மெழிலும் பெற்று நலம்பெற விளங்கி ஞனே.

இ—ள்: வடுவற்ற புகழையுடைய அருச்சனன் இந்த நல்ல விரதத்தை அநுட்டித்து, திக்குக்கோறும் போய் அரசருடைய களிப்பறப் போர் செய்து (அவரை) வெற்றிகொண்டு, விசயமென்கின்ற நாமத்தையும் பெற்று, பிரகாசிக்கின்ற உருப்பசியும் தழுவ விரும்பும் அஷ்கையும் பெற்று, நன்றாக விளங்கினேன் எ—ஆ. (33)

மகவிலான் வதிச்செல் வானேர் வணிகனம் பழை வெற்பிற் புகவங்காட் சட்டி யாகப் பொருந்திய பெரியோர் சொல்லால் அகமிலிங் நோன்பை யாற்றி யகன்றன எதனு வன்னேன் பகருநல் லெழில்சேர் கின்ற வொருமகப் பயங்கிட்ட டானே.

இ—ள்: பிள்ளையில்லாத வழிப்போக்கனையை செட்டி யொருவன் அந்த மழூரகிரியிற் போக, அத்தினஞ் சட்டியாக, அவ்விடத்துள்ள பெரி யோர் வாக்கால் பாவமில்லாத இந்த விரதத்தை அநுட்டித்து, (பின் தன் ஊர்க்குப்) போயினான்; அதனாலே அவன் சொல்கின்ற பேராழகையுடைய ஒரு புத்திரனைப் பெற்றுன் எ—ஆ. (34)

ஏர்பெற விந்த மூன்று விரதக்கி னிபல்லபை யெல்லாம் பார்புகழ் கஞ்சன் விட்ட படுமதக் களிறு மாய்க்குங் கார்னிகர் கோணி வள்ளல் காதல் னிமித்த மாகச் சீர்க்கழு கயிலை பெய்திச் சிவன்றிரு முன்னர்ச் சேர்ந்தான்.

இ—ள்: அழகுபெற இந்த மூன்று விரதங்களின் இயல்பனைத்தையும், உலகம்புகழுங் கஞ்சன் அனுப்பின உண்டாகின்ற மதத்தையுடைய (குவலயா பீடம் என்னும்) யானையைக்கொன்ற மேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய கிருட்டிணன் புத்திரனைப் பெறுங் காரணமாகச் சிறப்பு விளங்குங் கைலை மலையை யடைந்து, சிவைப்பருமானது சங்கிதானத்தை யடைந்தான் எ—ஆ.

பலமுனிக் கணங்கள் சூழப் படிகமண் டபக்கின் மீதிற் புலியதண் மீது வைகிப் போகுமே விளைந்து நின்ற வலர்முகச் சனக னுகித் தவக்கினர்க் கற்வு கேற்றும் இங்கிய புலிக்கால் வாய்ந்த விருட்தன் மகனைக் கண்டான்.

இ—ள்: (அடைந்த அந்தக் கிருட்டிணன்) பல இருடிகளின் கூட்டஞ் சூழப் பளிங்கு மண்டபத்தின் மேற் புவித்தோலின் மீதிருங்கு, ஞானமே முதிர்ந்து நின்ற அலர்ந்த முகத்தையுடைய சனகன் முதலான தாபதருக்கு அறிவைத் தெளிவிக்கும் விளங்கிய வியாக்கிரபாதமுனிவருடைய குமாராகிய உபமன்னியு முனிவரைக் கண்டான் எ—று.

[சனகனுதித்தவத்தினர்:—சநகர், சநக்தரர், சநாதநர், சநந்துமார்.]

முனிவனை வணங்கிக் கேட்ப மொழிந்தனன் மொழிந்த வண்வா மஜையவன் வைகி வேவண்டும் பலத்தினை யணந்தா ஜைய நினைவுட னிதனைக் கேட்போர் நிகழ்த்துவோர் நெடுநாள்வாழுங்கு வினையற வீட்டிற் சேர்வர் சத்தியம் னினம்பி னேமால்.

இ—ள்: அந்த முனிவரை நமஸ்காரித்து வினாவு, அருளிச்செய்தார்; அவர் சொன்னபடி அந்தக் கிருட்டிணன் அநுட்டித்து வேண்டிய பலனைப் பெற்றுன்; புதல்வனே, இருவினையு நீங்கத் தவஞ்செய்திருந்த, வீணையில் வல்ல மகாஇருடியே, பிரியத்தோடும் இதனைக் கேட்பவர் சொல்பவர் (இவ் வலகில்) நெடுங்காலம் வாழுங்கு, இருவினையும் நீங்க மோட்சத்திற் சேர்வர்; உண்மையே சொன்னேம் எ—று.

எர்பெற இந்த மூன்று விரதத்தினியல்லை யெல்லாம் முனிவனை வணங்கிக் கேட்ப மொழிந்தனன் என முடிக்க. (37)

வினையறத் தவஞ்செய் துற்ற வீணைமா முனிவ வென்று பனிமலர்ப் பொகுட்டு மேய பண்வை னுரைப்ப மீட்டும் அனகவக் குகணப் பூசை யாற்றனர் யாவர் சொல்கென் றனிதியம் புதலும் வாணிக் கிறையவ னிசைக்க அற்றுன்.

இ—ள்: என்று குளிர்ந்த தாமரைப்பொகுட்டில் வீற்றிருக்கும் பிரமா கூற, திரும்பவும் பரிசுத்தரே, அந்தக் குமாரசுவாமியைப் பூசை செய்தவர் யாவர் அருளிச்செய்க என்று (நாராத முனிவர்) மகிழ்ச்சியுடன் வினாவுதலும், சரசுவதி மனோராகிய பிரமா சொல்வாராயினார் எ—று.

வினையறத் தவஞ்செய்துற்ற வீணைமாழுனிவ என்னுங் தொடர், முற் செய்யனோடு சேர்த்துப் பொருஞ்சைக்கப்பட்டது. (38)

சட்டி விரதழரைத்த சருக்கம் மற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் 348.

எட்டாவது

அ க த் திய ச் ச ருக்கம்.

அருமை சாறவப் புலத்திய னளித்தசேப் வான
முருவ வோங்கிய விந்தவெற் படக்கிய ஏரவோன்
கரிய மாலீனக் கண் னுத லாக்கினேன் றவத்தாற்
பெருமை வாய்த்துறு மகத்திய னென்றுசொல் பெரியோன்.

இ—ன்: அருமைமிக்க தவத்தையுடைய புலத்திய முனிவன் பெற்ற
புதல்வனும், ஆகாயமும் உருவும்படி உயர்ந்த விந்தமலையை (ப் பாதலத்
தில்) அடக்கிய வலியையுடையவனும், கரிய விட்டுணுவைச் சிவவிந்கமாக்
கிணவனும் ஆகிய தவத்தினாற் பெருமையைப் பெற்றிருக்கும் அகத்தியன்
என்று (எவரும்) சொல்கின்ற பெரியவன் எ—று.

[அகத்தியர் விந்தவெற்றபை யடக்கியமை, கரியமாலீனக் கண் னுத
லாக்கியமை யென்னுமிவ்வரலாறுகளைக் கந்தபுராணத்திற்காண்க.] (1)

கால மூன்றையு முனைர்த்தவன் மயின்மலைக் கதையின்
மூலங் தேர்ந்திலன் வெள்ளிபொன் மலைமுது குன்றஞ்
சீல மாகிப காளத்தி சிராமலை யருணை
கோல நீடிய பரங்கிரி கொடுங்குன்றே முதலாய்.

இ—ன்; திரிகாலத்தையும் அறிந்தவன்; (ஆயினும்,) மழுகிரியினது
சரித்திரத்தின் மூலத்தை அறியாதவனும், கைலையங்கிரி, மேருகிரி, விருத்
தாசலம், சிறப்பையுடைய திருக்காளத்தி, திருச்சிராப்பள்ளிமலை, திருச்
சோஞ்சலம், அடுகு மிக்க திருப்பரங்குன்றம், திருக்கொடுங்குன்றம் முத
லாக, எ—று. (2)

வரைகள் பற்பல வைகவிம் மழுரவெற் பதுவே
விரவு துங்கநற் கிரியென விளங்கிய தெவளென்
றரிய வானந்த போகத்தி லகன்றிடா வுள்ளாம்
பிரியு மாறுள மீதினி லாசங்கை பிடித்தான்.

இ—ன்: மலைகள் பற்பலவிருக்க, இந்த மழுகிரியே உயர்ச்சிபொருந்
திய எல்ல மலையென விளங்கியது என்னெயன்று, அருமையான னானே
னாந்தத்தில் நீங்காத மனம் (அதினின்றும்) நீங்கும்படி தன் மனத்திற் சங்
தேகங் கொண்டான் எ—று. (3)

ஜைங் தீர்தா வாயிர கோடிகு ரியர்போன்
மெய்யு மம்புய முகமூம்பொன் விழுதுவிட் டன்ன

செய்ய வேணியுஞ் சிறந்திடு புலியத ஞடையுங்
கையின் மேல்வர தாபய மான்மழுக் கவினும்.

இ—ன்: அந்தச் சந்தேகங்க, ஆயிரகோடி சூரியரைப் போன்ற திரு
மேணியும், செந்தாமரமலர்போன்ற திருமுகமும், பொன் விழுதுவிட்டாற்
போன்ற சிவந்த சடையும், சிறப்பான புலித்தோலுடையும், திருக்காங்களில்
வரதம் அபயம் மான் மழுவாகிய இவற்றின் அழகும், எ—ஆ. (4)

நந்தி யூர்த்திய மாகவே நலங்கனி சோமக்
கந்த மூர்த்தியாய் மகேசஸை மனத்திடைக் கருத
வந்து வான்பிறை யணிந்திடு மன்னாலாங் கவன்முன்
வந்து தோன்றன னடியவர்க் கெளிவரும் வள்ளல்.

இ—ன்: இடபவாகனமுமாக, சிவபெருமானை அழகுமிக்க சோமாஸ்
கந்தமூர்த்தமாய் மனத்திற்றியானிக்க; மாலைக்காலத்தில் ஆகாயத்திற்றேன்
ரும் இளம்பிறையைச் சூடியவரும், அடியார்த்தெளியவருமாகிய அவர் அந்த
அகத்தியமுனிவனுக்கு முன் வந்து தோன்றினார். எ—ஆ.

[சோமாஸ்கந்தமூர்த்தி - உமையோடும் கந்தசவாமியோடுங் கூடிய
மூர்த்தி.] (5)

அலையு லாங்கட லொருகுடங் கையினெடுத் தயின்றேன்
மலர்கள் கைக்கொடு தூவினான் வணங்கியே துதிப்ப
நிலவு வேணியப னுரைசெய்வான் சாந்தியி னிறைந்தாய்
புலனை வென்றியால் வேண்டுவ தென்னெனப் புகன்றுன்.

இ—ன்: திரைபரக்குங் க்டலையள்ளி ஒரு உள்ளங்கையிற் பானித்த
அகத்திய முனிவன் புட்பங்களைக் கைகளிற் கொண்டு சொரிந்து நமஸ்
காரித்துத் தோத்திரஞ்சு செய்ய, பிறையை யணிந்த சடாமுடியையுடைய
சிவபெருமான் அருளிச்செய்வார்: சாந்தகுணத்தில் நிறைந்தவனே, ஜம்
புலனையு மடத்தினை; (அங்ஙனமாக இனி) உனக்கு வேண்டியதென்னை
யென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். எ—ஆ. (6)

கருணை வாரிதி சொற்றமை கேட்டுளங் கணிந்து
வெருவு ரூத்திற லசமுகி மைந்தரை வீட்டும்
பொருவின் மாழுனி யுரைசெய்வான் பொருப்பெவற் றி னுக்குங்
தரையின் மேலதாய் மயின்மலை சார்ந்திடுங் திறமென்.

இ—ன்: அச்சமில்லாத வலியினையுடைய அசமுகியின் புதல்வராகிய
வில்வலன் வாதாவி என்னுமிருவரையும் வதைத்த நிகரில்லாத அகத்தியமகா
முனிவன், கிருபைக் கடலாகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்தமையைக்

அகத்தியச் சருக்கம்

கஉகை

கேட்டு, மனநெகிழ்ந்து, விண்ணப்பங்குசெய்வான்; மலைகளைத்திற்கும் பூமி யிலே மேன்மையுடைத்தாய் மழுகினி இருக்குந்தன்மை என்னை? எ—று.

[அசமுகியின் புதல்வரை வதைத்த வரலாற்றைக் கந்தபுராணம் வில் வலன் வாதாவி வதைப்படலத்திற் பரக்கக்காண்க.] (7)

வேண்டு நற்பலன் விரைவினி அதவலென் செவ்வேள்
நீண்ட காதலா ஸீங்குரு துறைவதென் னெனைக்துந்
தூண்டல் செய்திடாச் சுடரவ துகளறுத் தெம்மை
யாண்ட நாயக வறைந்திட வேண்டுமென் றிரந்தான்.

இ—ள்: குமாரசவாமி வேண்டிய நல்லபயன்களை விரைவிற்கொடுப்ப தென்னை? மிக்க விருப்பினால் நீங்காமல் (அதனில்) வீற்றிருப்பது என்னை? (இலவை) அனைத்தையும் தூண்டாமணிவிளக்கை பொத்தவரே, பாசத்தை நீக்கிச் சிறியேமை அடிமை கொண்ட தலைவரே, அருளிச்செய்தல் வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டான் எ—று. (8)

செந்த மிழ்க்கொரு குரவகே னொனச்சிவன் செப்புங்
கந்த னேறிய மயிலினை முன்னெனுரு காலம்
வந்த கோபக்திற் சபித்தன ஞங்கது வணங்கி
யெந்தை யுப்யுமா றநுள்கென வருதுமென் றிசைக்தான்.

இ—ள்: (அப்பொழுது) செந்தமிழுக்கு ஒரு ஆசாரியனே கேள் என்று சிவபெருமான் அருளிச்செய்வார்: நமது குமாரன் (வாகனமாகக் கொண்டு) ஏறிய மயிலை, முன்னெனுரு காலத்தில் உண்டான் கோபத்தாற் சாபமிட்டான்; அம்மயில் நமஸ்கரித்து, எம்பெருமானே உய்யும்வழியை அருளிச்செய்க என்று பிரார்த்திக்க, (நீ போவாய்) அவ்விடத்தில் யாம் வருவேமென்று கூறினான் எ—று. (9)

தோகை வெற்புரு வாதலு மருள்செயத் துணிந்து
வாகை வேற்குகள் சண்முக வடிவமாய் வந்து
வேக மார்த்திற் சூரைங்க் தடிந்துபின் விளங்க
மாக மோங்கிய மயின்மலை வந்துவீற் றிருந்தான்.

இ—ள்: மயில், மலைவடிவமாகுதலும், (அதற்குக்) கிருபைபுரியத் துணிந்து, வெற்றியை யுடைய வேலையேந்திய நமது குமாரன் அறுமுக வடிவை யுடையன யவதரித்து, வேகம் நிறைந்த வலியினையுடைய சூரை வதைத்து, அதன்பின் பிரகாசமாக, ஆகாயம் வரைக்கும் உயர்ந்த மழுகினி மில் வந்து வீற்றிருந்தான் எ—று. (10)

கோதை வேற்குகற் காதியில் ஸளித்துபாங் கொடுத்த
தாத ஸான்மயி ஸதிகமில் வரையுமிக் கதிக
மோது பண்ணடைய நட்டினேற் சேயுமாங் குவங்துற்
ஹேத மில்பயன் விரைவினின் விழைஞ்தவர்க் கீந்தான்.

இ—ஏ: மாலையனிந்த வேற்படையையுடைய நமது குமாரனுக்கு
யாம் முன் உண்டாக்கிக் கொடுத்தது ஆதலினால், மயில் விசேஷித்ததாம்.
(அதுபற்றி) இந்த மழுரகிரியும் மிக விசேஷித்ததாம், சொல்லப்பட்ட
பழைய உறவால் நமது குமாரனும் அங்கே விரும்பியிருக்கு, விரும்பினவர்க்
குக் குற்றமில்லாத பயன்களை விரைவிற் கொடுத்தான் எ—று. (11)

வீறு சேர்ப்படை வீட்டினி ஸதிகமில் வீடாங்
கூறு முற்பதிக் கதிகமீ தெண்ணக் குறிக்கின்
ஸாறு றன்பெரும் பதிகுறித் தேகுமேசர் வள்ளாற்
காறு தங்கிய பதியெலா முயர்வென ஸாமோ.

இ—ஏ: பெருமை பொருந்திய படைவீடுகளில் இந்த வீடு அதிக
விசேடமுடைத்தாம்; சொல்லப்படும் முந்திய படைவீடுகளுக்கு இந்த
மழுரகிரி விசேடமாவதென்னெயன்று கருதில், நிகரில்லாத தலைகலைக்
குறித்துப் போகின்ற ஒரு தலைவனுக்கு வழியிற் பொருந்திய காமல்லாம்
யார்வென்று சொல்லுதல் கூடுமோ! எ—று. (12)

வேறு.

மதியிற் சிறந்த கார்த்திகையில் வருகார்த் திகைநா வொவருமந்தப்
பதியிற் புகுந்தன் றுபவசியாப் பகர்மா மலையை வலங்கொண்டு
புகிய விரைசேர் மலர்க்கடம்பு புனைங் குமாற் பணிந்தனரே
ஸதிருங் கழல்கு மூழுமைந்த னடிமா மலர்க்கீ முகலாரே.

இ—ஏ: மாதங்களிற் சிறந்த கார்த்திகை மாதத்தில் வருகின்ற கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் எவர்களும் அந்த மழுரகிரி யென்னும் ஸ்தலத்திற்
போய், அற்றைகாள் உபவாசன்செய்து, சொல்லப்பட்ட பெருமையுடைய
அக்கிரியைப் பிரதக்கினஞ்செய்து, அன்றலர்ந்த வாசனை சேர்ந்த கடப்ப
மலரை யணிந்த நமது குமாரனை வணங்கினாயின், ஆவாரிக்கும் வீரக்
கழலையுடைய அவன் காலகளாகிய தாமரைமலரின் கீழ்ப் பிரியாதிருப்பர்.

வினைதி ரஜைய தினஞ்சிறப்புச் செய்தோ ரவரே பறவித்தா
மலையோர் பெருமை யளப்பரிதா ஸமர்க் கிறைவ ரவரன்றே
கனமா மலரோன் பகியபய றரியிற் கலங்கு பதஞ்செய்து
நினைவி னிவேதித் தம்புயத்தி னருச்சித் தமர ரொடுநிற்பான்.

அகத்தியச் சருக்கம்

கந்த

இ—ள்: குற்ற நீங்கிய அத்தினத்தில் (நமது குமாரனுக்கு) உபசாரஞ் செய்தவரே தருமலித்தாவர்; அவருடைய பெருமை அளவிடல் கூடாது; தேவர்களுக்குத் தலைவர் அவர்களன்றோ! மேலாகிய தாமரை ஆசனஞன பிரமன் பச்சைப்பயற்றை அரிசியுடன் கலந்து அண்ணமாக்கி அன்போடு நிவேதனஞ்செய்து, தாமரைமலர்களாற் பூசித்து, தேவர்களோடு(சேவித்து) நிற்பான் எ—று.

இறப்புச்செய்தோர் என்பதற்கு நமது குமாரனுக்குத் திருவிழாச் செய்தவர் எனினும் பொருந்தும். (14)

அதனு ஸ்கரர் நலிவின்றி யரிப பத்தி னினிதிருந்தான் விதிபான் மரிதார் பூசைசெய்யில் வேலா வலைய முழுதளித்துச் சிதையாப் பிரமன் மால்பதங்கள் சிதையும் பொழுதுஞ் சிதையாங்க கதியே பெறுவ ரெனவருளிக் கயிலை மலையிற் போயினஞுல்.

இ—ள்: அதனாலே (அப்பிரமன்) அசார்செய்யும் வருத்தமின்றி அரிய நிலைமையில் மகிழ்ச்சியுடனிருந்தான்: விதிப்படி மானுடர் பூசனைசெய்தால், பூமி முழுதையும் ஆண்டு, அழியாத பிரமவிட்டுணுக்களின் பதவிகள் அழியும் பொழுதும் அழியாதநமது பதவியைப் பெறுவரென்று (சிவபெருமான்) அருளிச்செய்து, கைலையங்கியிற் போயினார் எ—று.

[வேலாவலையம் - பூமி; “சிதையாப் பிரமன் மால் பதங்கள்” என்ப திற் சிதையா என்பது உபசாரம்.] (15)

தென்பாருயராவகைநிறுத்தாஞ் சிறுமா முனிவன் சிவபெருமா னன்பான் மொழித் தூற்சிரத்தை யடைந்து மேக மறைத்தகலு மின்பாப் பரிதி யெனவனத்தி ணைய மகன்று மிகவிளங்கி யென்பாற் கருணை யிருந்தபடி யிதுவோ வென்னு வினிதுவந்தான்.

இ—ள்: தக்கின்பூமி உயராதபடி (சமமாக) நிறுத்திய வாமனஞ்சிய அத்தியமகாமுனிவன் சிவபெருமான் (இவ்வாறு தன்னிடத்து வைத்த) அன்பினாலே அருளிச்செய்தமையால் விசுவிசித்து, மேகபடலம் மறைத்துப் (பின்) நீங்கப்பெற்ற ஒளிபரங்த சூரியனைப்போல மனத்திற் சங்தேக நீங்கி மகப் பிரகாசித்து, அடியேன் மாட்டு (இப்பெருமானது) கிருபையிருந்தபடி இதுவோ என்று மிக மகிழ்தான் எ—று. (16)

[தென்பாருயராவகை நிறுத்தியவரலாற்றைக் கந்தபுராணத்திற் காண்க.]

பழுதில் சிறப்பி னயிராணி பருமுத் தணிந்து ஹீங்கியெழில் வழியுங் குரும்பை முலையுழுத மார்பன் முதலோர் மணிமுடிக

ஞமுது கழும்பு படும்பெரிய பசுங்தாட் கமலத் துயர்முருகற்
கேருமுவா னடைந்து குறமுனிவன் ரேகை மலையி னுறச்சென்றுன்.

இ—ள்: குற்றமில்லாத அழகையுடைய இந்திராணியின் பருத்த முத்து
வடத்தை யணிந்து பூரித்து அழகுவழிகின்ற குரும்பை போலும் மூலைகள்
உழுத மார்பினையுடைய இந்திரன் முதலாயினேரின் ஓரத்தின மழுத்திய
கிரீடங்கள் தாக்குதலாற் றழும்புபடும் பெருமை பொருங்திய பசிய பாத
தாமரைகளையுடைய உயர்ந்த குமாரசவாமியை அகத்திய முனிவன் வணங்கு
கும்படி அடைந்து மழுரகிரியின்து சமீபமாகச் சென்றுன் எ—று. (17)

வேறு.

காதம் வீசிப சந்தனங் கமழுகி லைத்துக்
கோதி லாதபொன் மின்னுமிழ் குலமணி வரன்றிப்
போது லாவர வானயா றிறங்குவ போலச்
சீத வார்புன ஸருவியா றிறங்குவ சிறப்ப.

இ—ள்: காததூரம் வரைக்கும் (நறுமணத்தை) வீசகின்ற சந்தன
மரங்களையும் மணங் கமத்தின்ற அகில மரங்களையும் மூரித்து, குற்றமில்லாத
பொற்பொடியையும் ஒளியைக் காலுங் திரளான இரத்தினங்களையுங்
கொழித்து, புட்பங்கள் பரம்ப ஆகாய கங்கை இறங்குவது போல (அம்
மலையில்) அழகாக, குளிர்ச்சியை யுடைய வடிகின்ற நீரகுவி யாறுகள்
இறங்குவன எ—று. (18)

தும்பி பாட்டயர் மாமலர் கஞ்சிய சுனையிற்
றும்பி யின்றேகை பிடியொடுந் துறைதொறுந் தோடு
மம்பை நேர்விழி யரம்பையர் தம்முட னெயின
ரம்பை நேர்கடி தடத்தின ராடியே யகல்வார்.

இ—ள்: வண்டுகள் (கீதங்களைப்) பாடுகின்ற பெருமையாகிய புட்பங்கள் நெருங்கிய சுனைகளிலுள்ள துறைகள் தோறும் யானைக் கூட்டங்கள் பெண்யானைகளோடும் முழுகும்; பாணத்தையொத்த கண்ணையுடைய தெய்வப் பெண்களோடும் அழகிய பாம்பின் படத்தைப்போன்ற நிதம்பத்தை யுடைய வேட்டுவப் பெண்கள் விளையாடிப் போவார்கள் எ—று. (19)

புலவ ராமெனக் கொடாவிடிற் கொடுத்திடிற் புகலும்
புலவர் தங்கவி மதக்குறும் படக்கெழுல் புளைவிட்
புலவ ரம்பையர் வானவர் புகுந்து நின்பாதம்
புலவ ரங்கரு கெனக்குகற் ரெழுதனர் போவார்.

இ—ள்: (தமக்குக்) கொடாவிடினும், சொடுத்திடினும், (அவர்களைப்) புலவராமெனச் சொல்லாஞ் (சொற்சித்திரத்தையடைய) கவிஞர்களது கவி மதமாகிய குறும்பை அடக்குகின்ற அழகைப் பொருங்திய விண்ணுலகத்தி ஹள்ள தெய்வமகளிரும் தேவர்களும் வந்து, தேவரீருடைய பாதத்தை அணையும்படி வரத்தைத் தந்தருளுக என்று குமாரசவாமியை வணங்கிப் போவார்கள் எ—ஆ.

கொடாவிடில் என்பதனேடு புலவர் என்பதனை யியைத்துப் பொருள் கொள்ளுங்கால், புல்லவர் ஆமெனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்க. (20)

மாலை யாமொரு குழையனேர் மருதின்பா லீலை
மாலை யேநிகர்த் தெழிற்கழ் பூவைபூ மலரு
மாலை மஞ்ஞஞ்யம் மகளிரஞ் சாயலை மானும்
மாலை யோதியர் வாயென வாம்பல்வாய் மலரும்.

இ—ள்: கிருட்டினனது தமையனுகிய ஒற்றைக் குண்டலத்தை யுடைய பலராமனைப் போன்ற (வெண்மையான) மருதமரத்தின் பக்கத்தில் அவனுடைய தம்பியாகிய கிருட்டினனை யொத்து அழகு வினங்கும் காயா, புட்பங்கள் அலரும்: ஒழுங்கான மயில்கள் அழகிய மகளிரது சாயலைப் போலும், மாலையை யணிந்த கூந்தலையுடைய பெண்களின் வாயைப் போலச் செவ்வாம்பல் விரியும் எ—ஆ. (21)

வேங்கை புன்னைசெஞ் சந்தனஞ் சந்தனம் வில்வங்
கோங்கு பாடலஞ் சண்பகங் கொன்றையா மலகங்
தீங்கில் சம்புமாப் பலவில் வோடுசே ஊயர்ந்தே
யாங்கு மேவவி னத்னமிஷைத் தவழ்வன மழைக்கார்.

இ—ள்: வேங்கை மாரும், புன்னைமாரும், செஞ்சந்தனமாரும், சந்தன மாரும், வில்வமாரும், கோங்கமாரும், பாதிரிமாரும், சண்பகமாரும், கொன்றை மாரும், செல்விமாரும், குற்றமில்லாத நாவல்மாரும், மாமா மும், பலாமாரும், இலவமாரும் ஆகாயம் வரைக்கும் உயர்ந்து அவ்விடத்தி விருத்தலால், குற்கொண்ட முகில்கள் அதன்மீது தவழுவன எ—ஆ.

கோங்கு கற்பகம் எனவும் பாடம். கற்பகம் - வாழை. (22)

இ—ன் தன்மைய வளங்கிகழ் மயின்மலை யெய்தி
யுன்னி லோதிடி லொருமுறை காண்குறிற் ரீண்டின்
மன்னு பாவம்போய் முத்தியை வழங்குசீர் வாய்ந்த
தன்னை நேர்க்லாச் சரவண தடக்கின் மூழ்கினங்கள்.

இ—ன்; இத்தன்மையான வளங்கள் விளங்குகின்ற மழுரகிரியை அடைஞ்து, சிந்திக்கில் பேசில் ஒருதரங் காண்கில் பரிசீலிக்கில் நிலையான பாவுக் கழிய மோட்சத்தைக் கொடுக்கும் சிறப்பு வாய்த்த தனக்கு நிகர் பிறிதில்லாத சரவணப் பொய்கையில் ஸ்நானங்குசெய்தான் எ—று. (23)

சிறப்பு காலினுண் மலைவாஞ் செய்துதேன் றுளிக்கு
நறிய மாமலர்த் தாரினுண் சினகர நண்ணி
யற்வி துக்கற் வாய்நிறை யமுகவா ரிதியைப்
பிறவி வன்பொடு பூசனை புரிந்தனன் பெரிபோன்.

இ—ன்: சூறிய காலாற் கிரியைப் பிரதக்ஷிணங்குசெய்து, தேனைச் சொரிகின்ற நஹுமணங் கமழும் பெருமையான பூமாலையை யணிந்த குமார சுவாமியினது கோயிலை யடைஞ்து, அறிவுக்கும் அறிவாக வியாபித்த அமுத சாகரத்தை நீங்காத அன்புடன் அகத்திய முனிவன் பூசை செய்தான் எ—று. (24)

தன்மாம் வேண்டிலன் றணிவிசும் பாண்டுமீன் வதனுற்
பொன்னை வேண்டிலன் முப்பகை கொண்டுபோ தவினுன்
மின்னை வேண்டிலன் யவ்வன மகறவின் மேலோய்
மன்னு நின்பதும் வேண்டினன் வழங்கிட வேண்டும்.

இ—ன்: (அடியேன்) ஒப்பற்ற சுவர்க்க போகத்தை அநுபவித்துத் திரும்புதலால் தருமத்தை விரும்பேன்; (தாயத்தார், கள்வர், அரசர்,) என்னும் மூன்று பகைகொண்டு போதவினால் பொன்னை விரும்பேன்; யொவன தசை நீங்குதவினால் பெண்ணை விரும்பேன்; மேலவரே, நிலையான தேவீருடைய பாதத்தையே விரும்பினேன்; அதனைத் தருதல் வேண்டும் எ—று. (25)

காலின் முட்படைப் பூத்துலைக் கடுஞ்சினச் சேவற்
கோல மல்கிப் பதாகையா பெனக்குகன் பத்திற்
சில மில்கிர வஞ்சநற் கிரியினச் சினக்குஞ்
சானு மன்புடை மாமுனி சாற்றினன் பணிந்தான்.

இ—ன்: முட்பொருங்திய காலாகிய படையினையும், (தோன்றிப்) பூப்போன்ற சூட்டுத் தலையையும், கடிய கோபத்தையுமடைய சேவலாகிய அழகு நிறைந்த கோடியை யுடையவரே யென்று, குமாரசுவாமியின் பாதக் தில், வஞ்சனை பொருங்திய கிரவஞ்சமாகிய சிறந்த மலையைக் கோபித்த நிறைந்த அன்பை யுடைய அகத்திய மகாமுனிவன் விண்ணப்பஞ்செய்து நமஸ்கரித்து எ—று. (26)

நிறைந்த பேரருள் பெற்றன னவ்விடை நீங்கி
யுறைந்த பிப்பல வனத்தினி னுத்தர திசையி
னறைந்த கண்ணலோ ரிரண்டுநன் னெறியென வடைந்து
சிறந்த சீர்ச்சிவ குறியினைப் பதிட்டைசெய் தனால்.

இ—ன்: நிறைவான பெருங்கிருபையைப்பெற்று, அவ்விடத்தினின்று
நீங்கி, (தான்) இருந்த அரசவாத்தின் வடத்திசையில் இது நல்வழியென்று
சொல்லப்பட்ட இரண்டு நாழிகை வழிபோய், சிறந்த புகழையுடைய சிவ
விங்கத்தைப் பிரதிட்டை செய்தான் எ—ஆ.

(27)

பாவனை யாவா கித்கன் முதலன பரிவிற்செய்து
தீவிய நறுந்தேந் கொண்டு சிறப்புறச் சிரந்தொட்டாட்டி
யோவில்சாத் துவன நைவே தனமுத னுவந்துந்கிப்
பூவினு லருச்சித் தேத்தி வணங்கினான் புணரியுண்டான்.

இ—ன்: கடலையுண்ட அகத்தியமகாமுனிவன், தியானம், ஆவாகனம்
முதலியவற்றை அங்போடு செய்து, இனிய நறிய தேஞ்சை சிறப்பு மிகக்
(கிலவிக்கத்திள்) சிரிசிந்தீண்டி அபிஷேகங்க்செய்து, ஒழிலில்லை அனியற்
பாலனவற்றையும் நிரவதன் முதலால் வற்றையும் விரும்பிச் செய்து, புது
பங்களால் அருச்சனை புரிந்து துதித்து நாஸ்கரித்தால் எ—ஆ.

சிரந்தொட்டாட்டி என்பதற்குச் சிரமுதலாக அபிஷேகங்கு செய்து
எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

(28)

கொய்ம்மலர்க் குழலு லோபா முத்திரை கொழுநன்டுநு
தெய்வநாயகன்றுந் மேனிச் செழுமாது வழிந்துவிழுந்து
வையை ததிர வோடி வைகையு மருஞம்வண்ணாஞ்
செய்குளம் பெருக்கி நீடுந் திருந்தி யாயிற்றன்றே.

இ—ன்: கொய்யப்படும் பூவை முடித்த கூந்தலையுடைய லோபாமுத
திரைக்கு நாயகனுக்கிய அகத்திய முனிவன் அபிஷேகங்க்செய்யும் தேவநாயக
ராகிய சிவப்ரானது திருமேனியிற் பொருந்திய செழுமையாகிய தேந்
வழிந்து விழுந்து பூமியின்மீது ஒவியுண்டாக ஓடி, வைகைநதியும் மயக்கங்
கொள்ஞும்படி வயல்கள் குளங்கள் பெருச்செய்து பெரிய அழிக்கிய
நதியாயிற்று எ—ஆ.

(29)

வேறு.

மூள்ளிலைய முடத்தாழை யிருமருங்கு மொய்த்திலகும்
வெள்ளாமது மாருது வெண்டரவாங் கொழித்தெற்றியுங்

துள்ளுதிரை யலைத்தோங்கு மணற்குன்ற னலந்தோயுங்
தெள்ளாமுத விசைபாடுந் தேனாறு தேனாறு.

இ—ள்: ஒழியாமல் வெண்மையாகிய முத்துக்களைக் கொழித்து வீசுந்
தேன் பெருக்கிலே துள்ளுகின்ற அலைகள் அலைத்தவினால் உயருகின்ற மூடு
கள் செறிந்த இலைகளையுடைய வளைந்த தாழைகள் இருபக்கமும் நெருங்கி
விளங்கும் மணற்குன்றுகளின் அழகு பொருந்திய தேனாற்றில், வண்டுகள்
(இசைதான்) முறைப்படி தெளிந்த அமுதபோன்ற இன்னிசைகளைப்பாடும்.

அலைகள் அலைத்தவினால் ஓங்கும் மணற்குன்று, தாழை இரு மருங்கும்
மொய்த்திலகு மணற்குன்று எனத் தனித்தனி கூட்டுக. (30)

பொன்னிந்திச் சிரகமணி பொற்கரத்து மாமுனிவன்
வன்னாமயின் யலையிடத்து வந்துமீ எவங்குகளைப்
பின்னாமிலன் பொடும்வணங்கி பரிதின்விடை பெற்றகன்று
தென்னிசைவண் டமிழ்மணக்கும் பொதியவரை தனிற்சேர்ந்தான்.

இ—ள்: காவிரிநதி பொருந்திய கமண்டலத்தை ஏந்திய அழகிய
கையை யுடைய அகத்திய மகாமுனிவன், சிறந்த மழுரகிரியிற் பின்னரும்
வந்து, குமாரசவாமியை மெய்யன்புடன் நமஸ்கரித்து, அரிதாக விடை
பெற்றுப் போய், அழகிய இசையையுடைய வளவிய தமிழ் விளங்கும்
பொதிய கிரியிற் சேர்ந்தான் எ—று. (31)

அகத்தியச் சுருக்கம் ழற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் 379.

ஒன்பதாவது

வசிட்டர் கதையும் விசுவாமித்திரர் கதையும் உரைத்த சருக்கம்.

தெய்வ வகுக்கிய னற்கதை யீது தெரித்தோமாற்
சைவ வசிட்ட னியற்றிய பூசை தனைச்சொல்லாம்
பைவரி யாடர வம்புனை கின்ற பரன்றன்னை
யைவகை யாய புலன்க ஈடக்கிய கங்கொண்டோன்.

இ—ள்: தெய்வத் தன்மையினையுடைய அகத்தியமுனிவனது நல்ல
கதையாகிய இதனைச் சொன்னேன்; சைவஞகைய வசிட்ட முனிவன் செய்த
பூசனையை (நாரதமுனிவனே) இனிச் சொல்வேம்; படத்தையுடைய வரி
பொருங்திய ஆடுகின்ற பாம்பை யணிந்த சிவபெருமானை, ஜம்புலன்களை
யடக்கித் தியானித்தவனும், எ—று. (1)

இரவி குலக்குரு வான வசிட்ட னெனுஞ்செல்வன்
மருவி னன்மாநிலம் வைகி யருங்தவ மாருது
புரிபொழு தவ்வழி வந்தன நீண்ட புவிக்கெல்லா
மொருகுடை நீழு லளித்திடு காதித நேர்மைந்தன்.

இ—ள்: சூரிய குலத்துக்கு ஆசாரியனுமாகிய வசிட்டமுனிவன் என்
னும் அருட்செல்வன் பெரிய பூமியில் வந்திருந்து அரிய தவத்தை நீங்காது
செய்யும் பொழுதில், நீண்ட பூமி முழுதுக்கும் ஒருகுடையால் நிழலைத்தரும்
காதிமகாராச னுடைய ஒப்பற்ற குமாரனுகிய கெளசிகன் அவ்விடத்தில்
வந்தான் எ—று. (2)

வாட்டிறல் வீரரொள் வேற்றிறல் வீரர் மருங்கெப்த
வேட்டம் தாடி மெவிந்தவ ணைய்திய மேலோனுங்
கோட்டமில் கற்பி னருங்ததி வெல்கிய கொண்கன்றன்
ரூட்டுணை வீழ்ந்து பணிந்தனன் மன்ற றருந்தாரான்.

இ—ள்: வலிய வாள்வீரரும் ஒள்ளிய வலிய வேல்வீரரும் பக்கத்தில்
வர, வேட்டையாடி மெவிவடைந்து அவ்விடத்தில் வந்த வாசனையைத்
தரும் மாலையை யணிந்த மேலோனுகிய கெளசிகனும், கோடாத கற்பினை
யுடைய அருங்ததி விரும்பிய நாயகனுகிய வசிட்டமுனிவனுடைய இரண்டு
கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான் எ—று. (3)

ஆசி வழங்கி யிருக்கென வாசன மாங்கிந்து
வாசனை நீர்கொடு தாக மகற்றி மகிழ்ந்துண்ணும்

போசன மான தருத்தி நலந்திகழ் பொற்புனுங்
தூசு மனித்துப் சாரமு மன்பொடு சொற்றுனுல்.

இ—ள் (வசிட்டமுனிவன்) அப்பொழுது ஆசிகள் கூறி, இருக்க என்று
ஆசனத்தைக்கொடுத்து, வாசனைபொருந்தியநீரால் தாகத்தைநீக்கி, விரும்பி
உண்ணு முண்வை உண்பித்து, அழுகு விளங்கும் பொன்னேபரணத்தையும்
வஸ்திரத்தையும் கொடுத்து, அங்போடு நயமொழிகளையுங் கூறினான் எ—று.

பல்வகை யாய கற்த்திர வெய்த்தி பாலாரு
யெல்லையில் சேனை யொருங்குண நல்கிய தென்னேயென்
ரூல்லையின் மீண்டு தவச்செப லேலல மென்றுன்னிச்
செல்க கடற்படை நாட்டிடை யென்றுரை செப்தானே.

இ—ள்: பலவகைப்பட்ட கறிக் கூட்டத்தோடு நெய் தயிர் பால்
ஆகிய இவற்றை ஆரூக அளவற்ற சேனைகள் ஒருசேர உண்ணும்படி கொடுத்
தமை என்னை என்று, திரும்ப விரைவில் தவச்செய்கையே நலம் என்று
கருதி, (கெளசிகன்) கடல் போன்ற சேனைகள் நாட்டிற் செல்க என்று
சொன்னான் எ—று. (5)

அரச ரறம்பெரி தன் று தவம் பெரி தாமென்று
மரு விரிகின்ற மலர்த்தரு வார்ந்த வனத்தெதய்தி
யொரு பொழுதுண்ண ஹனுவறல் வீழ்ச்சு குணல்காலீப்
பருகுதல் செய்துசெல் வாயுவை யோடா வகைபற்ற.

இ—ள்: இராச தருமம் பெரிதல்ல தவமே விசேஷத்தாம் என்று,
வாசனை விரிகின்ற புஷ்பங்கள் பொருந்திய மரங்கள் நிறைந்த காட்டை
யடைந்து, ஒருநேரமுண்ணுதல், தன்னீரைப் பருகுதல் விழுகின்ற சரு
கைப் புசித்தல், வாயுவை யுண்ணல் ஆகிய இவற்றை (முறையே) செய்து,
செல்லுகின்ற பிராணவாயுவை ஓடாதபடி தம்பித்து எ—று. (6)

விகற்ப மிறந்த சமாதி யிருந்தனன் விஷ்ணேர்க
ளகத்தினி லற்புக மெய்தின ரங்க ஸியாந்தோன்ற
முகத்தின் மலர்ந்து முதுக்குறை வெய்திய முனியாகிச்
சகத்தினை தீர்ந்தனை யாவர் நினக்கினை தக்கோயே.

இ—ள்: நிருவிகற்பசமாதியிலிருந்தான்; தேவர்கள் மனத்தில் அதிச
சமமுற்றூர்கள்; அவ்விடத்தில் யாம் வெளிப்பட்டு முகத்தில் மலர்ச்சி
கொண்டு தகுதியடையானே, பேரறிவை யடைய முனிவனும் உலகில் நிக
ரற்றுய், யாவர் உணக்கு ஒப்பாவார் எ—று.

[யாம் என்றது பிரமா.]

வசிட்ட, விசுவாமித்திரச் சருக்கம்

கூகு

என்று மொழிந்தன மேகின மன்னனை னும் பெயர்போப் யன்று முதற்றவ மாமுனி பாகி பார்த்தானுன் மின்றிக மாதவன் மாமர புற்றவன் வீறுற்றேன் குன்றுறழ் தோளினன் வெய்த்திரி சங்கு வெனுங்கொண்டல்.

இ—ங்: என்று கூறி (யாம்) போயினேம்; அன்று முதலாக அரசன் என்னும் பெயர்போய்த் தவத்தையுடைய பெரிய முனிவனு யிருந்தான்; (அங்காளில்) ஒளிவிளங்கும் சூரியனது பெருமையாகிய குலத்தில் அவதரித் தவனும், பெருமையுடையோனும், மலைபோன்ற புயங்களை யுடையோனும் ஆகிய மெய்ம்மையுடைய திரிசங்கு என்னும் (பிரதியுபகாரங் கருதா அகொடுத்தவினால்) மேகம் போன்றவன், எ—று. (8)

வேறு.

மும்மா தம்பெர்மியு மோடை மாகளிறு மொய்யு ணைப்பரி பரந்துதீத் தும்மு வெங்கொலைசெய் வாளர் வேலரணி தோமரத்தினர்கள் சூழ்வர விழ்மு கார்ப்பலை யியந்து வைப்பவேழு தூளி விள்ளை மறைப்பவே செம்மை வாளிரவி நாண வேபரிகொ டேரி னேற்கனி யேகினுன்.

இ—ங்: மும்மதத்தைச் சொரியும் நெற்றிப்பட்டத்தையுடைய கரிய யாளைகளும், கூட்டமான பிடர்மயிரையுடைய குதிரைகளும், பராம்பி அக் கினியைச் சொரியும் கொடிய கொலைசெய்கின்ற வாளையுடைய வீரரும், வேல் வீரரும், அழிய இருப்புலக்கை வீரரும் சூழ்ந்துவர, மிக்க ஒவிபொருக்கிய வாத்தியங்கள் முழங்க, கிளர்க்கின்ற தூளி ஆகாயத்தை மறைக்க, செல் வொளியை யுடைய சூரியன் வெட்கமடைய, குதிரைசூண்ட தேரின் மீதேறி விரைவாய்ச் சென்றுன் எ—று. (9)

கண்ட மன்னவ ருளம்ப தைக்துவவு கால யர்ந்தெதிர் புகுஞ்து நின், றண்ட கோளகை யளந்த சீர்த்திகழு மண்ண னிற்கெதிர்கொல் பாமலை, வொண்ட ஸிர்க்கைதலை மேற்பு ணைந்து தெராழு வொல்லை சென்றுபர முன்னியே, மண்டு மன்னினுள முருகு கின்றதொர் வகிட்ட மாமுனியை யெய்தினுன்.

இ—ங்: பார்த்த அரசர்கள் மனம் பதைத்து நடக்கின்ற கால்கள் அயர்த்து முன்சென்று னின்று, அண்டகடாகத்தைய மளந்த புகழ்விளங்கும். அரசனே, உனக்கு னிகர் சிறியோமா? என்று ஓன்னிய தளிர்போன்ற கை யைச் சிரமேல் வைத்து வணங்க, விரைவிற் போய்ப் பரங்பொருளைத் தியானித்து மிக்க அன்பினால் மனம் உருகுகின்ற ஒப்பற்ற வசிட்ட மகா முனிவனை அடைந்தான் எ—று. (10)

அதிரு மோசையினின் யோக கன்றுமுனி யமர வங்கது தெரி ந்துபோய், விதியி னிற்சரண மிசைவ னங்கிடது மெழுக வென் அரை விளம்பியே, மதிவ லோயிவ னைட்டந்த தென்னையென மன் னார் மன்னனிவை பன்னுவான், பதும மேலவை நிகரு மெம்மடி கண் ஞான நோக்கையுற பான்மையாய்.

இ—ள்: அதிர்கின்ற ஒவியினால் வசிட்ட முனிவன் யோகத்தை நீங்கி இருக்க, அதனைக்கண்டு சென்று பாதங்களில் விதிப்படி நமஸ்கரித்தலும், எழுக வென்று கூறி, புத்தியில் வல்லபத்தை யுடையானே இங்கு வந்தமை என்னையென்று வினாவு, அரசர்க்காசனகிய திரிசங்கு இவற்றைச் சொல்வான்; பிரமாவை நிகர்த்த எமது குருவே ஞானக்கண்ணைப் பொருந்திய தன்மையை யுடையவரே, எ—று. (11)

தரணி யாசையொரு மூவ கைத்துநிதி கையப்பூமியென நிதி யமோ, வரைவில் கோடியுள மறைப வர்க்குதவி யறம்வ ஏர்த்தன னன் மாத்ரோ, கரையி ஸாரவர்கண் மாய சாலமதி லேசு முன்று கரை கண்டனன், புரவு பூண்டதறை யாவு மெய்தினனிம் மும்மை பாநசைகள் போக்கினேன்.

இ—ள்: பூமியிலுள்ள ஆசை பொன், பெண், மண் என்று மூன்று வகையினையுடைத்து: (அவற்றுள்), பொன்னே அளவற்ற கோடி இருக்கின் றன; (அவற்றைப்) பிராமணருக்குத் தானஞ்செய்து தருமத்தை வளர்த் தேன்; நல்ல பெண்களோ அளவிற்குதோர்; அவர்களுடைய மாயாசர்லத் தின் கண்ணே உழன்று கரைகண்டேன்; (வனங்களைக்) கொடுக்கின்ற பூமி முழுவதையும் பெற்றேன்; இவ்வாறு இந்த மூன்று ஆசையையும் நீக்கினேன் எ—று. (12)

இன்னு மையவொரு காத வென்னுள மிருந்க திங்கனுறு மற னெலாந், துன்னு மேலுலகி னண்ணி யிந்தவுட லோடு துய்த்திடுதல் வேண்டுமா, வள்ள தாகும்வழி மாமகம் புரிதி யடிகளென்ன வரை பாடலுங், கண்ணன் மென்றனைய சொல் லருந்தகிக வின்கொ ஞு தனிவை கழுவான்.

இ—ள்: குருவே, இன்னுமொரு ஆசை அடியேன் மனத்திலிருந்தது; (அது என்னையெனின்,) இவ்வகத்திலுள்ள போகங்களையெல்லாம் (தரு மன்ற செய்தோர்) அடையும் சுவர்க்கத்திற் பெற்று, இம்மானுட சீர்த் தோடு அனுபவித்தல் வேண்டும்; அது கைகடும்படி பெரிய யாகத்தை சுவாமிகாள் செய்தருளுக என்று கூறுதலும், கரும்பை மென்றுற்போன்ற இனிய மொழிகளையுடைய அருந்ததியின் அழகிய நாயகனுகிய வசிட்ட முனிவன் இவற்றைக் கூறுவான் எ—று. (13)

வசிட்ட, விசுவாமித்திரச் சருக்கம்

கசக

வேறு.

தாலற் பெரியோர் நீதி நூலினிற் புகன்ற வண்ணங்
சால்பொடு நலமே செய்த றருமத்தின் பால தாகுஞ்
சீலதூல் பழித்த கன்மம் பெரியவர் விரும்பாச் செய்கை
பாலவாய்ச் செய்த ஒரேன பாவத்தின் பால தாமே.

இ—ன்: சாத்திரங்களையறிந்த பெரியோர்கள் நீதிநூல்களிற் சொல்
வியபடி பெருமையோடு நன்மைகளையே செய்தல் தருமத்தின் பகுதியதாம்;
ஒழுக்கத்தையுடைய சாத்திரங்கள் விலக்கிய கருமங்களே பெரியோர் விரும்
பாத செய்கைகளாம்; இவற்றைச் செயற்பாலவாகச் செய்தலே பாவத்
தின் பகுதியதாம் எ—று. (14)

தன்மமே செய்வோர் தேவ ராவர்கட்டுரும பாவ
கன்மமிவ் விரண்டுஞ் செய்தோர் காசினி மனித ராவர்
புன்மையாம் பாவஞ் செய்தோ ஸிழிபுபி ராகிப் போவார்
கின்மய முணர்ந்து கன்ம மகன்றவர் முத்தி சேர்வார்.

இ—ன்: தருமத்தையே செய்பவர் தேவராகுவர்; தருமம் பாவமாகிய
இங்கண்டையும் செய்தவர் பூலோக வாசிகளாகிய மானுடராவர்; எளி
மையான பாவத்தையே செய்தவர் இழிபிறப்பை யுடைய உயிர்களாவர்;
ஞானசொருபத்தை யறிந்து இருவினை நீங்கினவர் மோட்சத்தை யடைவர்.

பாவகன்மம் என்பதற்குப் பாவத்தொழில் எனினும் அமையும். (15)

நரர்களை சுவர்க்க மெய்தி நற்பலன் துப்த்தல் வேண்டிற்
சுரரென வச்ச மாறித் துப்த்திடல் வேண்டு மன்ற
நரரெனப் போத வாகா நண்ணிடில் வான நாட்டிற்
சுரர்களிங் கிவரை யின்பந் துப்க்கவொட்டார்கண் மாதோ.

இ—ன்: மானுடர்கள் நல்ல சுவர்க்கத்தையடைந்து சிறந்த போகங்
களை அனுபவிக்க விரும்பினால், தேவர்களாக வடிவமாறி அனுபவித்தல்
வேண்டும் அன்றி, மானுடராக (வின்னுலகிற்) போதல் கூடாது; போனால்,
வின்னுலகிலிருக்குங் தேவர்கள், இம்மானுடரை (அங்கே) இன்பம் அனு
பவிக்க விடார்கள் எ—று. (16)

அச்சுமா றுவது மாயுட் கமைத்தநான் முடிவி னன்ற
யிச்சையி னரிது சாத விதுமுழுப் பால மீது
நிச்சயம் புரித லாகா வின்னுநீ நெடுநாள் வாழ்ந்து
கச்சமார் களிற்றூய் பின்னர்க் கருதுதன் முடித்தி யென்றுன்.

இ—ன்: உடம்பு மாற்றுவதும் ஆயுருக்கு அமைத்த நாளின் அந்தத்தில் அன்றிச் சுயேச்சையினாற் கூடாது; சுயேச்சையினால் மரணித்தலாகிய இது பெரும் பாவமாம்; இது சத்தியம்; இதனைச் செய்தல் கூடாது; கழுத்திடு கயிறுபொருங்திய யானையையுடைய அரசனே, இன்னும் நீ நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, அதன்பின் என்னியதை முடிக்க என்று கூறினேன் எ—து. (17)

மாழுனி யுரைப்பக் கேட்ட மன்னனு முரைப்பா ஜைய நாமகவும் மைந்த நீயே நங்குரு வாகி வைக

வேழுறு சுவர்க்கக் திந்த வூட்டலோடு மியான்செல் வண்ணாம் ஆகமம் புரிதற் கிபாது சூழ்சிபென் நடியின் வீழ்ந்தான்.

இ—ன்: மகத்துவத்தையுடைய வசிட்டமுனிவன் சொல்லக் கேட்ட திரிசங்குமகாராசனாஞ் சொல்வான்: சுவாமி, சரசுவதியின் குமாரரே, தேவரீரே நமது குலதூசாரியராகி இருக்கவும், இன்பத்தை அனுபவிக்குஞ் சுவர்க்கத்தில் இந்த மானுட தேகத்தோடும் அடியேன் போகும்படி பெரிய யாகத்தைச் செய்தற்கு (வேறு) உபாயம் என்னை என்று அவனது கால்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான் எ—து. (18)

உலகியல் வழுவா வண்ண முனக்கியா னுரைத்த கூற்றை நலமெனக் கொண்டா யல்லை யென்முனி நவின்று நைகச் சிலையணி புயத்து வேந்தன் சிறப்புறு முனியை நீங்கிக் கலைதெரி வேள்வி வல்ல கவுசிக னுழைச்சென் றற்றுன்.

இ—ன்: உலகநடை தவறுதபடி (அரசனே) உனக்கு யான்கூறிய வாக்கை நன்மையென்று அங்கீரித்தா யல்லை என்று வசிட்டமுனிவன் சொன்னாக, வில்லைத் தாங்கிய புயத்தையுடைய திரிசங்குமகாராசன் சிறப்பை யுடைய அம்முனிவனை நீங்கி, கலைஞர்த்தை யறிந்த யாகத்தில் வல்ல விச வாமித்திர முனிவன்மாட்டுப் போயடைந்தான் எ—து. (19)

உருடரு சகடு போலும் பிறவினோ பொழியும் வண்ணம் அருடமூழ முனிநீ ஞான மனித்திபென் றடைந் திடாகே பொருடரு சுவர்க்கம் வேண்டி பிலையென முனிந்து போனுன் குருடனேமுகன்மையன்றிக்கோல்கொண்டோன் முதன்மைபாமோ

இ—ன்: உருஞ்சின்ற சகடத்தைப் போலும் பிறவித்துன்பம் நீங்கு மாறு, கிருபைதழைந்த முனிவரே, தேவரீர் ஞானத்தை உபதேசித்தருஞ்ச என்று வசிட்டமுனிவனை அடையாதபடி, போகத்தைத் தருகின்ற சுவர்க்க வலகத்தை வேண்டி, (அவன்) இல்லை என்று கூறக் கோபித்துச் சென்

வசிட்ட, விசுவாமித்திரச் சருக்கம்

கஷா

ரூன்; (இவன் கொள்கைக்கு) குருடன் முதன்மையுடையவன்றி, குருடன் கையிலுள்ள கோலைப்பற்றி அவனுக்கு வழிகாட்டுவான் முதன்மை யுடையவனுவுடே ஆகான் எ—று.

இதனால் திரிசங்குமகாராசனது அறியாமை இழித்துரைக்கப்பட்டது.

பருந்துகுழி நெடிய வைவேற்ற பார்த்திவன் காதி சேபாம்

இருந்தவன் சரணங் தாழ்ந்து வந்தவாற் நியம்ப நேயம்

பொருந்தியில் வடவில் நேடு சுவர்க்காக் புகுது மாறு

திருந்தநான் யாகஞ் செய்வேன் வருத்துக்கீடு தீர்த்தி யென்றான்.

இ—ன்: பருந்துகள் சூழ்கின்ற நெடிய கூரிய வேலை யேந்திய திரிசங்குமகாராசன் காதியின் புதல்வனுக்கிய விசுவாமித்திரமுனிவனுடைய கால் களில் வணங்கி, தான் வந்தமையைக் கூற, (அவனிடத்து) அன்பைப் பொருந்தி, இம்மானுட தேகத்தோடு நீசுவர்க்கத்திற் போம்படி யான் நன்றாக யாகத்தைச் செய்வேன்; நீ வருத்தத்தை நீங்குக என்றான் எ—று. (21)

அக்கண முனிவர் தம்மை யழைத்தனன் றவத்தோர் யாரும் புக்கனார் வசிட்டன் மூந்தன் பழித்தவன் புகுந்தா ரில்லைத் தக்கவங் கவரை நீசர் தங்குண நனுக்கிக் காம மிக்குற வலிக வென்னுச் சமித்தனன் வீறு தோன்ற.

இ—ன்: அந்தக் கணப்பொழுதில் முனிவர்களை அழைத்தான்; அவர்களைனவரும் வந்தார்கள்; வசிட்டமுனிவனுடைய புதல்வர்கள் தாஷித்து அவ்விடத்தில் வந்திலர்; தகுந்த அப்புதல்வரை நீசரின் குணத்தைப் பொருந்தி, காமம் மிக உழில்க என்று தன் பெருமை தோன்றச் சாபமிட்டான் எ—று.

கோசிகன் சமித்த வண்ணங் கோதுறு குணத்த ராகி யாசறு காமங் கைமிக் கலைதலு மைந்தர் தம்மைத் தேசுடை வசிட்ட நேருக்கி யாரிது செய்தா ரென்ன ஒசுவி னுளத்த னுகி வருந்திமற் றக்னை யோதும்.

இ—ன்: விசுவாமித்திரமுனிவன் சமித்தபடியே குற்றம்மிக்க மனத்தி னராய், பாவம் பொருந்திய காமம் மேற்பட்டு உழலுதலும், அப்புதல்வரை ஞானத்தையுடைய வசிட்டமுனிவன் பார்த்து, இதனை யாவர் செய்தாரே ஸ்று ஊஞ்சல்போன்ற மனத்தினனும் வருந்தி, இதனைச்சொல்வான் எ—று.

சாந்தமு மறமும் வல்லீர் மதஞ்சினஞ் சார்த லீல்லீர் காந்தியும் புனித முவ்லீர் காராத்தி னினைவு நீத்தீர் ஏங்கதெ னுாக் கிவ்வாறிவ் வாகுலம் யானு மெய்தி மாய்ந்திடல் புரிவே னென்று வசிட்டனு மிதனைச் செய்தான்.

இ—ன்: சாந்தகுணத்திலுங் தருமத்திலும் வல்லபத்தை யுடையீர்; தருக்கையும் கோபத்தையும் பொருங்தீர்; தேக அழகையும் பரிசுத்தத்தையுமடையீர்; காமத்தின் எண்ணத்தையும் ஒழித்தீர்; உங்களுக் கிவ்வாறு பொருந்தியது என்னை? இந்த வருத்தத்தை யானுமடைந்து இறப்பே என்று வசிட்ட முனிவனும் இதனைச் செய்தான் எ—று. (24)

அத்திரி யதனி லேற்ற தலைகிழுக் காக விழுந்தான் அத்திவா ஸரவின் வாயிற் ருண்னினன் றரையிற் பாய்ந்தான் இத்திற முலகம் பொய்யென் றெண்ணிய வசிட்டன் செய்தாற் புத்திர சோகம் யாவர் பொறுப்பவ ருக்கி லம்மா.

இ—ன்: மலையில் ஏறித் தலைகிழாக விழுந்தான்; படப்பொறியை யுடைய ஒளிபொருங்திய பாம்பின் வாயிற்புகுந்தான்; நிலத்திற் பாய்ந்தான்; உலகம் பொய்யெனக் கருதிய வசிட்டமுனிவன் இவ்வாறு செய்தால் உலகத்திற் புத்திரசோகத்தை யாவர் சகிப்பவர்? எ—று.

[பின்லோப் பாசம் ஞானிகளையும் பின்கு மென்பதை “கடந்துளோர் களஞ் கடப்பரோ மக்கன்மேற் காதல்” என வரும் அதிலீராம பாண்டியன் வாக்கானுமூனர்க.] (25)

ஓன்றி து முயிர்போக் கின்றி யுவரிபுக் கொழிப்பா என்னிரி மன்றலங் கைகை வேவி வாரியின் கரையை நண்ணி நின்றன எங்ஙன் யாம்போய் நெடிதுகி வாட லென்கொல் நன் றுநின் றனக்குச் சொல்லு ஞானமு மறந்தாய் போலும்.

இ—ன்: ஓன்றனாலும் உயிர்போதவில்றி, கடவிற்புகுந்து அவ்வியிராந்க்கும்படி கருதி, வாசனை பொருங்திய தாழைவேவியினையுடைய கடவின் கரையை யடைந்துளின்றுன்; அவ்விடத்தில் யாஞ்சென்று மிக நீ வாடுதல் என்னை? இது மிக நன்று! உனக்கு (காம்) போதித்த ஞானத்தையும் மறந்தனே போலும், எ—று. (26)

அவரவர் செய்யுங் கன்ம மவரவர் புசிக்க வேண்டும் எவரிடைத் தடுக்கு நீரா ரிசைக்குதும் புதல்வ கன்மம் புவியிடை யவர் துய்க்கின்றூ ரேகுநா ளகன்று போகுங் கவலையுற் றரங்க லென்னே யிதற்குநீ ஞானக் கண்ணுப்.

இ—ன்: அவரவர் செய்த வினைப்பயன்களை அவரவரே அனுபவிக்க வேண்டும்; யாவர் இடையே (அநுபவியாமல்) தடுக்கும் நீர்மையினை யுடையார்? புதல்வனே சொல்வோம்; வினைப்பயனைப் பூமியில் அப்புதல்வர்கள் அநுபவிக்கின்றார்கள்; (அது) நீங்குங் காலத்தில் நீங்கும்; ஞானக்கண்ணை யுடையானே, இதற்கு நீ கவலை மிக்கு வருங்துதல் என்னை? எ—று.

வசிட்ட, விசுவாமித்திரச் சருக்கம் கசரு

[தாங் தாழுன் செய்தவினை தாமே யனுபவிப்ப ராதவின் “அவரவர் செய்யுங் கன்ம மவரவர் புசித்தல் வேண்டும்” என்றும், “ஊழிற் பெரு வலி யாவள மற்றொன்று குழினுங் தான் முந்துறும்” “ஊழிவினை ஒரு வரால் ஒழிக்கப் போகுமோ?” என்றும் ஆன்றேர் கூறியிருத்தவின், “எவரிடைத் தடுக்கு நீரார்” என்றுங் கூறினர்.] (27)

முனிவுடன் சமித்தோர் தீர்வு மொழியலா விணைய கன்மம் நினைவுடன் புசித்துத் தீர்வ தாயினு நீயிச் சோகங்

தனையகல் பொருட்டுச் சொல்வன் றண்டமிழ் வழங்கு நாட்டில் வனைகழுத் குமரன் வைகு மழுரநற் கிரியொன் றண்டால்.

இ—ன்: கோபத்தினுடன் சாபமிட்டோர் முடிவைக் கூருத இந்தக் கன்ம் கருத்தோடு அநுபவித்து முடிவைதே ஆயினும், நீ இந்தச் சோகத்தை நீங்கும்பொருட்டு (ஒரு உபாயத்தைச்) சொல்வேன்; தன்னிய தமிழ் வழங்கு நாட்டில் அலங்கரிக்கப்பட்ட வீரக்கழலினையுடைய குமாரசவாமி எழுந்தருளியிருக்கும் நல்ல மழுரகிரியென்று ஒன்றுண்டு எ—று. (28)

முருகுறை தலங்க டம்மின் முதற்றல மதுவா மூர்த்தி திருவுறை வெற்பு மிக்க தீர்த்தமுச் சிறப்பு மேவு மருவுமைங் தெழுத்தை யார்க்கு மந்தனை முறைக்கு மாபோற் பெருமைநின் போல்வார்க் கன்றிப் பேசொனு வியல்பிற் ரூமால்.

இ—ன்: அது மூர்த்திவிசேடம், அழகுபொருந்திய ஸ்தல விசேடம், மேலான தீர்த்த விசேடமாகிய மூன்றையும் பொருந்தும்; ஆதவினால், (மழுரகிரி) குமாரசவாமி வீற்றிருக்கின்ற ஸ்தலங்களில் விசேடித்த தலமாம்; பொருந்திய பஞ்சாக்கரத்தை எவர்களுக்கும் இரகசியமாக உபதேசிக்கு மாறு, அதன் பெருமை உன்னைப்போல்வார்க்கன்றி (எனேயோர்க்குச்) சொல்லத் தகாத இயல்பினையுடையது எ—று.

திருவுறைவெற்பு என்பது ஸ்தலத்தை யுணர்த்தி நின்றது. (29)

கொலைகெழு கஞ்சன் விட்ட குவலயா பீடக் கோட்டை யலைதரப் பிடுங்குங் கொண்ட லந்தனன் புதல்வன்-வேண்ட விலகுற வளித்து மேலோன் றனக்கொரு மைந்த னின்றிப் பலமுறு மனைய வெற்பிற் படர்ந்துமைங் தனைப்பெற் ருனே.

இ—ன்: கொலைத்தொழிலை யுடைய கஞ்சன் என்பவன் அனுப்பிய குவலயாபீடம் என்னும் யானையின் கோட்டை அசையும்படி பிடுங்கிய கிருட்டினன், ஒரு பிராமணன் (இறந்த) புத்திரனை (எழுப்பித் தரும்படி)

வேண்டுதல்செய்ய, பிரகாசமுன்டாக, (அவனுக்கு அப்புத்திரனை எழுப்பிக்) கொடுத்தும், மேன்மையினையுடைய அந்தக் கிருட்டிணன் தனக்கு ஒரு புத்திரன் இல்லாமல், பயன்மிக்க அந்த மழுரகிறியிற் போய் (சாம்பன் என்னும்) புத்திரனைப் பெற்றுன் எ—ஆ. [இலகுற-சந்ததிவிளங்க.] (30)

கேவர்மூ வருக்குந் தீராப் பகையுமக் குகனே தீர்ப்பன்-
யாவரா லகற்ற வொண்ணுப் பினியுமிங் கவனே தீர்ப்பன்
மேவுமைங் தொழிலின் மேலாங் தொழிலுடை விமல னன்னேன்
பாவமென் றுரைக்கும் பஞ்சக் கெரிபெனப் பகரு நீரான்.

இ—ள்: மும்மூர்த்திகளுக்கும் நீக்க முடியாத பகையையும் அந்தக் குமாரசவாமியே நீக்குவர்; எவாலும் நீக்க முடியாத நோயையும் இம்மையில் அவரே நீக்குவர்; அவர் பொருங்திய பஞ்சகிருத்தியத்திற்கும், மேலான தொழிலையுடைய மலரகிதர்; பாவமென்று சொல்லப்படும் பஞ்சிற்கு கெருப்பென்று சொல்லுங் தன்மையினையுடையர் எ—ஆ.

[“.....மந்திரமுங் தந்திரமும் மருங்துமாகித - தீரா நோய் தீர்த்தருள வல்லான்றனை” என்ற பெரியார் வாக்கின்படி “யாவரா லகற்றவொண் ணைப் பினியுமிங் கவனே தீர்ப்பன்” எனப்பட்டது.] (31)

உற்றங்கின் வருக்கந் தீர்ப்பன் குமரனே யுனைப்போன் மேன்மை பெற்றவ ரகற்றுக் கண்மம் பெயர்க்குமொவலையோ னென்னிற் குற்றமுற் றடியுண் டோர்கள் மன்னைக் குறுகி யோதிங் மற்றவன் றீர்ப்பப் னேனை மாக்களா லகற்ற லாமோ.

இ—ள்: அக்குமாரசவாமியே மிக்க உன் வருத்தத்தை நீக்குவர்; உன் ஜெப்பேல மேன்மை பொருங்தினேர்கள் நீக்குதல் கூடாத கான்மங்களை அவர் நீக்குவரோ என்றால், அடிப்பட்டவர்கள் (அதனாற்) குற்றத்தைப் பொருங்தி அரசனை யடைந்து (தங்குறையைச்) சொல்லில் அவ்வாசனே அதனை நீக்குவன்; எனை மானுடர்களால் நீக்க முடியுமோ? எ—ஆ. (32)

ஆகலா லவனே தீர்க்கும் போதியென் றநுளி வந்தே
மாதவ வசிட்டன் றுனு மைந்தரோ டங்க னவ்னிக்
கோதைவே லுழுவன் றன்பேர் கொண்டநற் றடத்தின் மூழ்கிப்
பூதிகண் டிகைபை மேனி பொருந்துறப் புனைந்து வைகி.

இ—ள்: ஆதவினால், அக்குமாரசவாமியே நீக்குவார் போவாய் என்று (யாம்) கூறித் திரும்பினேம்; அழிய மக்குதுவம் பொருங்திய தவத்தை யுடைய வசிட்ட முனிவனும் புதல்வரோடு அவ்விடத்தை வந்தடைந்து, மாலையை யணிந்த வேலை யுடைய குமாரசவாமியின் நாமத்தை வகித்த

வசிட்ட, விசுவாமித்திரச் சருக்கம் தசை

நல்ல தடாகத்தில் முழுகி, விபூதியையும் உருத்திராகூ வடத்தையும் சரீரத்திற் பொருந்த அணிந்திருந்து, எ—று. (33)

ஆறெழுஷ் தெண்ணிப் பூசைக் காவன தெரிந்து கைக்கொண் டேறுகொள் புகல்வர் தம்மை பொருங்கவ ணிறுவி மேற்போய் வீறுகொள் வடிவே லோனை விதிமுறை பூசித் தென்றும் ஈற்லா பெமக்கு வந்த விடுக்கணீ தீர்த்தி யென்றுன்.

இ—ள்: சடத்சரத்தைத் தியானித்து, ஆராதனைக்கு ஆவனவற்றைத் தெரிந்து தேடி, இடையூற்றை யடைந்த புத்திரர்களை ஒருசேர அவ்விடத் தில் விறுத்தி மேலேபோய், பெருமை பொருங்கிய கூரிய வேற்படையினை யுடைய குமாரசவாமியை விதிப்படி பூசைசெய்து, என்றும் அழிவில் லாதவரே, அடியேங்கட்டு வந்த துயரைத் தேவீர் நீக்கியருஞ்சு என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான் எ—று. (34)

கந்தவேள் காய வாக்காற் கருதுமா முனியே யுன்றன் மைந்தர்கள் சாபந் தீர்ந்து வைகினர் சென்று காண்டி சிந்தையி னவலந் தீர்தி யென்றெதிர் செப்பக் கேளா வுப்பந்தன னென்று வேலோ னருணினைந் துருகிச் சொல்வான்.

இ—ள்: குமாரசவாமி அசரீரிவாக்கினால், எவரும் மதிக்கின்ற பெருமை பொருங்கிய முனிவனே உனது புதல்வர்கள் சாபம்சீங்கி இருந்தார்கள்; (அவர்களை) நீபோய்க்காண்பாய்; மனத்தில் வருத்தந்தீருதி என்று அவனுக் கெதிரே அருளிச்செய்ய, அதைக்கேட்டு உய்க்கேளன்று குமாரசவாமி யின் அருளை நினைந்து மனமுருகி விண்ணப்பஞ்செய்வான் எ—று. (35)

வேறு.

ஆராலுங் தீர்க்கரிதென் றழுங்கியினைச் சரணடைந்தேன் வருத்த மாறத், தீராத வினைதீர்த்தாய் நினக்கடியேன் பிற்துநலஞ் செய்வ துண்டோ, வீராவென் றத்தொழுது வரைப்புறம்வந் தருஞ்சாபம் விட்டு நீங்கிச், சீராரும் புகல்வரொடுந் தன்னிருக்கை தனைநோக்கிச் சென்றுற் றுனல்.

இ—ள்: ஒருவராலும் நீக்குதல் கூடாதென்று வருங்கித் தேவீரையே புகலிடமாக அடைந்த அடியேனுடைய [மன]வருத்தம்நீங்க, நீங்காத சாபத் தை நீக்கியருளினீர்; தேவீருக்கு அடியேன் (அதற்காகப்) பிரதியுபகாரஞ் செய்வதுண்டா! ஹரேன்று பாதங்களை வணங்கி, மலைப்பக்கத்தில்வந்து, அரிய சாபத்தைவிட்டொழிந்து சிறப்பைப் பொருந்தும் புத்திரர்களோடும் தன் இருப்பிடத்தை நோக்கிப் போய்ச் சேர்ந்தான் எ—று. (36)

கூடு மழுரகிரி புராணம்

கற்பினென்று வருநிசரா வருந்ததிதன் கவைனுயர் கதையைச் சொற்றும், வெற்புறமுங் திணிதடங்கோட் காதிபுகல் வன்கதையை விளம்பு கிற்பாம், முற்புகன்ற கஷ்கன்றுன் வசிட்டமுனி புகல்வர் கதை முனிர்த பின்னர்ப், பொற்புடைய மகநிரப்பித் திரிசங்கு மன்னைவிண் போக்கி னேனே.

இ—ள்: (நாரதமுனிவனே). கற்பில் ஒருவரும் ஒவ்வாத அருந்ததியினது நாயகனுகிய வசிட்ட முனிவனுடைய உயர்ந்த சரித்திடத்தைக் கூறி னேம்; மலைபோன்ற திண்ணிய விசாவித்த புயத்தையுடைய காதிராசனாது புதல்வனுகிய விசவாமித்திர முனிவனது சரித்திரத்தைக் கூறுகின்றோம்; முன் சொன்ன விசவாமித்திர முனிவன் வசிட்டமுனிவனுடைய புத்திரர் களைக் கோபித்த பின்னர் அழகினையுடைய யாகத்தை முடித்துத் திரிசங்கு மகாராசனை விண்ணுலகத்துக்கு அனுப்பினேன் எ—று. (37)

மன்னவர்க்கு நாகமதே துருவமெனு முகீயல்பு வழக்க நீக்கி, யன்னவர்க்குச் சவர்க்கமதே துருவமெனும் படிநிறுவ மன்னை ஞானாந், தண்ணையுணர் பொருட்டிமைய கிரியடைந்து சிவன்றனிரு தாளை செஞ்சில், உன்னியருந் தவம்புரிந்தான் முதலுகத்திற் ரெய்வ வாண் டொருநா நம்மா.

இ—ள்: அரசருக்கு (முதுகிடாமற் போர்செய்து இறக்கின்றமையால்) வீரசவர்க்கமே நிச்சயம் என்னும் உலகநடையின் வழக்கத்தை நீக்கி, அவ்வரசருக்குச் சவர்க்கலோகமே நிச்சயம் என்னும்படி நிறுவிய விசவா மித்திரமுனிவன், ஞானத்தை யண்ணருமாறு இமயமலையை யடைந்து, சிவ பெருமானுடைய இரு பாதங்களையும் மனத்தில் நினைந்து, திருதயகத்தில் ஒருநாறு தேவயாண்டு அரிய தவத்தைச் செய்தான் எ—று.

துருவம் - நிச்சயம்.

(38)

கவினெழுகு திருமுகமுங் கண்மூன் றுங் குழைக்காதும் கடுக் கை சூடு, மஹிராளிபாய் செஞ்சடையு மழுமானும் வரதமூட னப யக்கையுங், தவமுனிவ ருளமகலாத் திருப்பதமும் விளங்கவிடை தண்ணி லேற்சி, சிவபெருமா னுமையினெடுங் காதிபுகல் வனுக் கெதிரே சென்றுற் றுனால்.

இ—ள்: சிவபெருமான் அழகு ஒழுகுங் திருமுகமும், திருக்கண் மூன் றும், குண்டலத்தை யணிந்த திருச்செவியும், கொன்றைப்பூ மாலையைச் கடும் பிரகாசிக்கின்ற ஒளிபராந்த சிவந்த திருச்சடையும், மழுவும் மானும் வரதத்தோடு அபயம் பொருந்திய திருக்காங்களும், தவத்தையுடைய

வசிட்ட, விசுவாமித்திரச் சருக்கம்

கசக்

முனிவரது மனத்தை விட்டு நீங்காத திருப்பாதங்களுட் தோன்ற பார்வதி யாரோடும் இடபவாகனத்திலேறி விசுவாமித்திர முனிவனுக்கு நேரே எழுந்தருளிவந்தார் எ—று. (39)

துன்றியசாக் கிரங்கனவு சுமுத்தியிலை கடந்துளின்ற துரிய மூர்த்தி, இன்றெனக்கு வெளிப்படயா ணெத்தவஞ்செய் கேணெ எவே யுவகை யெய்தி, மன்றன்டம் புரிபரனை மலர்தூவிக் கவுசிக னும் வணங்கிக் கண்ணீர், தன்றனியார் பிடைவீழ மயிர்பொடிப்ப நின்றினைய சாற்று கீன்றுன்.

இ—ஸ்: (அப்பொழுது) விசுவாமித்திர முனிவனும், பொருந்திய சாக்கிரம் சொப்பனம் சுமுத்தி என்னும் மூன்று அவத்தைகளையுக் கடந்து நின்ற துரியமூர்த்தியானவர் இன்றைக்கு நாயேனுக்கு வெளிப்பட்டருள நாயேன் என்ன தவத்தைச் செய்தேனே என்று மனமகிழ்ச்சியிற்று, கனக சபையில் திருநடனஞ்செய்யும் அச்சிவபெருமானைப் புஷ்பங்களைச் சொரிந்து நமஸ்கரித்து, ஆனந்தபாஷ்டங் தனது ஒப்பற்ற மார்பிற் சொரிய, ரோமாஞ் சங்கொள்ள நின்று இவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்கின்றுன் எ—று. (40)

இம்மையுறு போகமெல்லா முற்காத்த வண்மென வெண்ணி நீத்தேந், பொம்மல் கொள்வான் பத்மமற்றே வெள்ளியணிந் தோர் பொன்னைப் பூலை போலாம், அம்மநினை யன்றியொன்று நில்லாதென் றற்றந்தனளைம் புலனுஞ் செற்றேன், செம்மரின தா னந்தக் கடலினிடைக் குளிக்கவுளாஞ் சிந்தித் தேனுல்.

இ—ஸ்: இப்பிறப்பி லனுபவிக்கின்ற போகங்கள் எல்லாவற்றையும் உவாந்தித்த சோற்றைப்போலக் கருதிவெறுத்தேன்; பொலிவைக்கொண்ட சுவர்க்கலோக போகமும் அத்தன்மைத்தே: (இவற்றின் றன்மை) வெள்ளி விலங்கை அணிக்கோர் பொன் விலங்கை அணிதல்போலாகும்; தேவரீரை யன்றி ஒரு பொருளும் நிலையா து என்றறிந்தேன்; ஜம்புலனையும் அடக்க ணேன்; பெருமையிற் சிறந்தவரே தேவரீருடைய ஆனந்தக் கடலின்கண் அமிழ்ந்த மனத்திற் கருதினேன் எ—று.

வெள்ளி பொன் என்பன அவற்றுலாகிய விலங்கை உணர்த்தின. உற்காத்தல் - உவாந்தித்தல். [தீவினை கல்வினை யிரண்டும் பிறவிக் கேது வாதவின் அவற்றை முறையே வெள்ளி விலங்கிற்கும் பொன் விலங்கிற்கும் ஒப்பாகக் கூறினார்.] (41)

என்றுமுனி புகன்றிடலு மீசனுரைப் பான்றவத்தி வீணையி லாத, மின்றிகழுப்பெஞ் சடைவசிட்டன் மூந்தாக்கட்டுக் கொடுஞ் சாபம் விளைத்த தீங்கு, நின்றதுவின் னிடத்தந்தப் பலம்போக்கி

ஞானமது நிகழ்த்து வேண்டுந், தெள்றிசையிற் பாண்டியன்றன் ரமிழ்நாட்டின் மழுஷ்கிரி சிறந்து வைகும்.

இ—ள்: என்று விசுவாமித்திர முனிவன் விண்ணப்பஞ் செய்தலும் சிவபெருமான் அருளிச்செய்வார்: தவத்தில் நிகரில்லாத மின்னைப்போல விளங்குகின்ற சிவந்த கடையினையுடைய சிட்ட முனிவனது புதல்வர்க் ஞாக்ஞக் கொடிய சாபங்கூறிய தீமை உன்மாட்டிருக்குத் து; அந்தப் பாவத்தை நீக்கி ஞானத்தை உனக்கு உபதேசித்தல் வேண்டும்; (அதற்கு உபாயங்கொல்வேம்:) தெற்குத் திக்கிலுள்ள பாண்டியனது தமிழ்நாட்டின்கண்ணே மழுஷ்கிரி சிறந்து விளங்கும் எ—று. (42)

ஆயகிரி யிற்குமார விருந்தனானுக் கெப்திபருச் சனைசெப் தேசு தின், மாயமுறும் பவமகலு மம்முருகன் ஞானமெலாம் வழங்கும் போதி, தூயவுன் செற்முனிவ வென்மொழிந்து முனிவரருஞ் சுருதி நான்குஞ், சேயுபரு நெடுமாலுக் தேடரிய சிவன்கயிலை சேர்ந்தா என்றே.

இ—ள்: அந்த மழுஷ்கிரியில் நமது குமாரங்கிய சுப்பிரமணியன் இருந்தான்; பரிசுத்தமாகிய மனத்தையுடைய முனிவனே, அவ்விடத்திற் போய் (அவனை) ப் பூசித்துத் துதிக்கில் தீமை மிக்க பாவம் நீங்கும்; அந்தக் குமாரன் ஞானம் முழுதையும் உபதேசிப்பன்; போ என்று அருளிச் செய்து இருடிகளும் நான்கு வேதங்களும் மிக உயர்ந்த நெடிய வடிவத்தை யுடைய விட்டுனுவும் தேடுதற்காய சிவபெருமான் கைலாசகிரியை அடைந்தார் எ—று. (43)

கடைந்தெடுத்த தெள்ளமுதங் கைகடந்தா லெனமுனிவர் கணங்க ஞேவு, வடைந்தனம்வெங் கொடுந்கோபம் போதசா தன சாந்தி யடைந்தி லேமால், விடந்தகழையு மனிமிடற்றே னெந்தி யும்பீ டுதவாதே வெள்ளி வெற்பி, னடந்தனன்வெங் கடுஞ்சினம் போல் வேறுண்டோ வுபிர்ப்பகைதா னவிலி லென்னு.

இ—ள்: இருடிகளின் கூட்டம் வருந்த வெவ்விய கொடிய கோபத் தைப் பொருந்தினேம்; ஞானசாதனத்தாற் சாந்தகுணத்தைப் பெற்றி லேம்; (வருந்திக) கடைந்தெடுத்த தெளிவான் அமிர்தங் கைகடந்தவாறு நஞ்சு விளங்கும் நீலகண்டராகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளிவந்தும் முத்தியைத் தராது கைலாசகிரியிற் சென்றருளினார்; சொல்லில், உயிருக்குப் பகை வெவ்விய கடிய கோபம்போல வேறேற்று உண்டோ? என்று எ—று.

அமுதங் கைகடந்தவாறு போலச் சிவபெருமான் எழுந்தருளிவந்தும் முத்தியைத் தராது கைலை சென்றார் என்பது கருத்து.

வசிட்ட, விசுவாமித்திரச் சருக்கம்

கடுக

“நகையு முவகையுங் கொல்லுஞ் சினத்திற - பகையு முனவோ பிற” என்றாங்கு, துறங்தோர்க்குப் புறப்பகை யில்லையாயினும் உட்பகையாய் நின்று அவருக்கு நட்பாகிய அருண் முதலானவைகளை நீக்கிப் பிறவித் துன்பத்தையும் அடைவித்தலால் அவர்க்குக் கோபத்தின்மிக்க பகை யில்லை யென்பார் “வெங் கடுஞ் சினம்போல் வேறுண்டோ வியிர்ப்பகைதான் நவிவில்” என்றார்.] (44)

கடவுண்முனி யிவ்வாறு கருதியினி மஞ்ஞஞுவெற்பிற் கந்த னன்றி, பொடிவில்கதி யில்லைபென வாங்ககண்று பலகாத மொல்லை நீங்கித், தடமயிலின் வரைநனுகிச் சரவணமாம் புரிதிகந்துங் தடத்தி லாடி, வடுவுறுவெண் பொடியணிந்து கண்டிஷைப்புண் டஞ் செழுத்து மனத்தி ஜெண்ணி.

இ—ள்: தேவ இருடியாகிய விசுவாமித்திரமுனிவன் இப்படிச் சிங் தித்து, இனி, மழுரகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் குமாரசுவாமியேயன்றி அழிவில்லாத புகவிடம் வேற்றில்லை யென்று கருதி அவ்விடத்தை நீங்கி, பல காதங்களை விரைந்து கடந்து பெருமைபொருந்திய மழுரகிரியை யடைந்து, பரிசுத்தமான நல்ல சரவணப் பொய்கையிலே ஸ்நானங்குசெய்து, குற்ற மில்லாத விபூதியையணிந்து, உருத்திராக்கு வடத்தைத் தரித்து, பஞ்சாக் கரத்தை மனத்திற் சிங்கித்து, எ—று.

அம்புலியி னினாமானை மற்மான்கண் டுறத்தாவு மசலஞ் சூழ் வங், தெம்பெருமா னருச்சனைக்கு வேண்டுவெகான் உச்சிமிகை பெய்தி வேற்கை, நம்பி தனை நீராட்டி யாடையங்க ராகமணி பிறவு நல்கி, வம்புசெற் நறுமலர்கொன் டருச்சிக்குப் பழிச்சுகின்றுன் மறைதால் வல்லோன்.

இ—ள்: சங்திரனிலிருக்கும் இலையமானை, மான்கன்று பார்த்து (தன்னினமென்று அதனை) ச் சேரும்படி தாவுகின்ற மழுரகிரியைப் பிரதக்கி ணஞ்செய்து, நமது பெருமானுகிய குமாரசுவாமியினது பூசனைக்கு வேண் டிய உபகரணங்களைக் கைக்கொண்டு சிகரத்தின் மீதுபோய், வேலை யேங் திய திருக்கரத்தையுடைய குமாரசுவாமிக்கு அபிஷேகங்குசெய்து, வஸ்திரத் தையும் மெய்ப்பூச்சையும் ஆபரணத்தையும் ஏனையவற்றையுஞ் சேர்த்தி, வாசனை மிகக் கல்ல புஷ்பங்களால் அருச்சனைசெய்து, வேதங்களில் வல்லனு கிய விசுவாமித்திர முனிவன் தோத்திரங்கெய்கின்றுன் எ—று. (46)

பெருமணியின் சுடர்கொழுகிக்கு மெழின்மவுவி சிரம்புனைந்த பிறங்கு வானேர், முருகுகமழ் நறுந்தோட்டு நறைமலர்கொன் டருசித்து முன்னின் றேத்தும், பொருவில்செழு மலர்ப்பதக் தோய் வலாரிமகண் முலைமணக்கும் புரித மார்பா, வெரிமணிச்சுட்டரவுபடப் புடைக்குமில் வாகனத்தோ யெனைக்கா வாயே.

இ—ங்: பெரிய இரத்தினத்தின் பிரபைலீசும் அழகிய கிரீடத்தைத் தலையிலனிந்த பிரகாசத்தையுடைய தேவர்கள், வாசனை கமழும் நல்ல இதழ் களையுடைய தேன் பொருந்திய புஷ்பங்களைக்கொண்டு பூசித்துத் திருமுன் னின்று துதிக்கின்ற ஒப்பில்லாத செழுமையாகிய தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களை யுடையவரே, இந்திர குமாரியாகிய தெய்வங்காயகியாரின் தனங்களைச் சேரும் பரிசுத்தமாகிய திருமார்பை யுடையவரே, ஒளி செய்கின்ற இரத்தினம் விளங்குஞ் சுடிகையினையுடைய பாம்புகள் அழியத் தாக்கும் மயில் வாகனத்தை யுடையவரே, அடியேனை இரட்சித்தருஞ்க எ—று. (47)

மந்தார மலருகங்கோய் வாரீச மலர்முகத்கோய் பகைவர் மாலா, நந்தாத வேலெலுத்தே தோ பெய்னைக்காவாய் சிவன்றனுத னயன் நல்குங், கந்தாவெராவு கவின்வடிவோய் கருணைபொழி மலர்விழியா யடியேற் காவாய், சந்தாரு மூலைக்குறக்தி தன்கவை நினையடைந் தேன் றனைக்கா வாயே.

இ—ங்: மந்தாரத்தின் மலரை விரும்பினவரே, செந்தாமரை மலர் போன்ற திருமுகத்தையுடையவரே, சத்துருக்கள் இறக்கும்படி (வவிமை) கெடாத வேற்படையை எடுத்தவரே, அடியேனைக் காத்தருஞ்க; சிவபெரு மான் தமது நெற்றிக்கண்ணினின்றுங் தோற்றுவித்த கந்தசுவாமியே, ஒள் னிய அழகிய திருவடியை யுடையவரே, கிருபை பொழிகின்ற அலர்ந்த திருக்கண்களை யுடையவரே, அடியேனைக் காத்தருஞ்க; சந்தனச் சேறு ஆர்ந்த மூலைகளையுடைய வள்ளிநாயகியாருக்கு நாயகரே, தேவர்களை யடைந்த சிறியேனைக் காத்தருஞ்க எ—று. (48)

சுகம்விளையும் விபனிலமே யிமவான்றன் பேரவுமை சுதனே காவாய், புகலுறுமெண் னை றுகோடி பிரமாண்டம் படைத்தழிக்கும் புனிதா காவாய், தகவுபெறு பழையோனே மழூர்களி தனிலுவங்கு தங்கி வாழ்வோ, யகமிலஷி யாரகத்தி னகலாதோய் நினையடைந் தேன் றனைக்கா வாயே.

இ—ங்: பேரின்பசுகம் விளைகின்ற சிறந்த னிலமே, மலையரசனது பேரரே, பார்ப்பதியாருடைய திருக்குமாரரே காத்தருஞ்க; சொல்லப்படு கின்ற அளவிறந்தகோடியென்னும் எண்ணையுடைய உலகங்களைச் சிருட்டித் துச் சங்கரிக்கும் பரிசுத்தரே காத்தருஞ்க; தகைமை பொருந்திய படி மையை யுடையவரே, மழூர்களியில் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்து வாழ்கின்றவரே, பாவமில்லாத அன்பர்களது மனத்தில் நீங்காதவரே, தேவர்களை யடைந்த அடியேனைக் காத்தருஞ்க எ—று.

அகம் - ஆணவும் எனிலும் பொருந்தும்.

(49)

வசிட்ட, விசுவாமித்திரச் சருக்கம் கடுந

என்றுதுதி கூறிமுன் மிறைஞ்சுதலுங் காங்கேய னெழில்வரம் பத்தி, னின்றுமுக மிருமுன்றி னுடன்வெளிவங் தம்முனிமுன் னிகழ்த்து கின்று, னன்றுனது துதியிதனை நவின்ரேர்க்குப் புக்கி முத்தி நல்கு வோா, மன்றவிழை தனவுரைத்தி பென்றுகுக னுரைப்பமுனி வழங்கு மன்னே.

இ—ள்: என்று தோத்திரஞ்செய்து திருமுன்னே நமஸ்கரித்தலும், குமாரசுவாமி அழகிய திருவருளில் னின்று, அந்த முனிவரானுக்கு முன் ஆறு திருமுகங்களோடு வெளிப்பட்டு அருளிச்செய்கின்றூர்; உனது துதி (மிக) நன்று; இதனைத் தோத்திரஞ் செய்தவர்களுக்குப் போக மோகங்களைக் கொடுப்போம்; சீ விச்சயமாக விரும்பினவற்றை விண்ணப்பங் செய்க வென்று அவர் அருளிச்செய்ய, விசுவாமித்திர முனிவன் விண் ணப்பஞ் செய்வான் எ—று. (50)

அருள்பெருகுஞ் திருவிழியா யான்செய்யும் பவமெனைவிட் டக றல் வேண்டும், பிரியமுறு மெய்ஞ்ஞானம் பெறல்வேண்டு மளித்தி பெனப் பேசக் கேட்டுத், திருவறுமென் றலத்திலென்று சேர்ந் தனைபன் றேபாவ மகன்று சென்ற, துரிமைபெறு மெய்ஞ்ஞான மோதுவங்கே ளென்முனிவற் குரைக்கு மாதோ.

இ—ள்: கிருபை பெருகுஞ் திருக்கண்களை யுடையவரே, அடியேன் செய்த பாவம் சிறியேனவிட்டு நீங்குதல் வேண்டும்; அன்புமிகும் மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறுதல்வேண்டும்; (இவற்றை) அருளுக என்று விண்ணப் பஞ் செய்ய, (குமாரசுவாமி அதனைக்) கேட்டருளி (முனிவனே,) செல் வம் மிக்க எனது கேந்த்திரத்தில் என்று வந்தனையோ அன்றைக்கே பாவம் உண்ணை விட்டுக் கழிந்து போயது; உரிமையைப் பொருந்தும் மெய்ஞ்ஞானத்தை அருளிச் செய்வேம் கேள் என்று விசுவாமித்திரமுனி வனுக்கு அருளிச்செய்வார் எ—று. (51)

வேறு.

பதிபச பாச மூன்றும் பதியுயிர்க் குணர்வ தாகித் துதிகொள்ள்டு ரணமாய் னின்ற சுயம்பிர காச நாமாங் கதிகொள்சிற் றநிவாயக் காட்டக் கண்டிடுஞ் தன்மைத் தாகித் தகையுமும் மலத்தின் மூழ்குஞ் சதசக்தாம் பசுவின் போல்வார்.

இ—ள்: பதியும், பசுவும், பாசமும் (எனப் பதார்த்தம்) மூன்றுகும்; (அவற்றுட்) பதியாவது ஆன்மாக்களுக்கு அறிவாய், துதிக்கப்படும் பரி பூரணமாய்வின்ற தானே விளங்கு மியல்பின்தாகும்; அது நாமே. பசுவா வது பலகதிகளையும் பொருந்தும் சிற்றறிவுடைத்தாய் அறிவிக்க அறியும் இயல்பினை யுடைத்தாய் நெருங்கிய மும்மலத்தில் அழிந்தும் சதசத்தாகும்; (அது) உண்ணைப்போன்றவர்களே எ—று.

[சதசத்து - சத்து மசத்துமாயது; உயிர்.]

(52)

கடுசு

மழுரகிரி புராணம்

உலகினை யுண்மை யாக்கி பெறுமெயுணர்ந் திடவொட்டாது
தொலைவறு போகஞ் சீவன் துய்த்திட நிறுத்தல் பாச
நிலவுமில் வழிரைப் பாச நீக்கியே யருள வெண்ணி
மலபரி பாக மெய்தத் தனுவினை வழங்கு வேமால்.

இ—ங்: பாசமாவது (பொய்யாகிய) பிரபஞ்சத்தை மெய்யாக்கிப்
பதியாகிய எம்மை அறியவிடாது அழிவில்லாத போகங்களை ஆன்மா அனு
பவிக்கும்படி நிறுத்துவதாம்: விளங்குகின்ற இந்த உயிருக்குப் பாசத்தை
நீக்கி அருள்புரியக் கருதி, மலபரிபாகம் உண்டாகும் வண்ணம் தேகத்
தைக் கொடுப்போம் எ—று. நிறுத்தல் - தொழிலாகுபெயர். (53)

மானுடப் பிறவி யீற்றின் வருவித்துச் சரியை போடே
யானநற் கிரியை போக மநுட்டிப்பிக் தழிவி லாத
ஞானசா தனத்தைக் சேர்த்தி நல்வருட் குருவா பெய்தி
ழுனமில் பிரம மீது மலமிருதன் துவரக் காட்டி.

இ—ங்: முடிவில் மானுடப் பிறவியை வருவித்து, சரியையுடனே
இயைந்த நல்ல கிரியை யோகமாகிய இவற்றை அநுட்டிக்கச் செய்து,
(பின்) அழிவற் ற ஞானசாதனையைக் கொடுத்து, நல்ல அருளையுடைய ஆசா
ரியராக எழுந்தருளி வந்து, (அந்த ஞானசாதனையை யுடைய ஆன்மா
வக்கு) குற்றமில்லாத பதிப்பொருள் இது, மலம் இது என்றியும்படி
(பகுத்துக்) காட்டி, எ—று.

[மானுடப் பிறவி யீற்றின் வருவித்து” என்றார்.] (54)

பொத்துமம் மலக்கை நீக்கிப் போதமா நிமல சத்தில்
உய்த்திடு வோமன் னேர்க எசத்தினி லூர்கள் பின்னை
வைத்திடு ஞானங் தாமாய் ஞேயத்தி லழுந்தி வாழ்வர்
சத்தமாம் பதமி தாகுந் தொலைவில்பே ரின்ப மீதே.

இ—ங்: பொதிந்த அந்த மலசத்தியைக் கெடுத்து, ஞான மயமா
கிய மலமற் ற பதித்துவத்தில் விடுவோம்: பின் அவர்கள் பாசத்துவத்திற்
பொருந்தார்கள்; (ஆசாரியராகிய நம்மாற் பதிக்கப்பட்ட) ஞானங் தாமா
கிச் சிவத்தி லழுந்தி வாழ்வார்கள்; சாயுச்சியம் இதுவேயாகும்; இதுவே
அழிவற் ற பேரின்பம் எ—று. (55)

முன்னைகல் வினையி னாலே சரியையே முதல முற்ற
பெண்ணைவந் தடைந்தாய் நீயா யியைந்ததக் துவகீ யல்லை
சொன்னதக் துவங்க டம்மை யெம்மரு எதனுற் சோதித்
தன்னவை வேறுயக்கண்ட வற்வுடி யாகக் காண்டி.

இ—ங்: முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினையினாலே சரியை முதலிய
வற்றை அநுட்டித்து முடித்து நீயாய் நம்மை வந்து சேர்ந்தாய்; பொருங்

வசிட்ட, விசுவாமித்திரச் சருக்கம்

கடுநி

திய தத்துவப்பொருள் நீயல்லை; சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களை நமது அருளினாற் பரிசோதித்து, அவைகளை வேறூகக் கண்ட அறிவே நீயாக அறிதி எ—று.

நீயாய் இயைந்த தத்துவம் நீயல்லை எனக்கூட்டித் தானும் விளங்கும் தத்துவப்பொருள் நீயல்லை என்பது அதனாற் போந்த பொருள் (56) எனக் கூறுதலுமுண்டு.

தாவறு மந்த ஞானங் தன்னிலே நிலைமை பெற்றுச்
சீவனை நின்ற னிச்சை முதலன் சிறைக்கு மேலா
மாவலோ டெடாது சூபத் தழுந்துவா யெமது பக்கத்
தோவினற் பத்தி நீங்கா துறிலுனக் கிவையுண் டாமே.

இ—ள்: கெடுதலில்லாத அந்த ஞானத்திலே நிலைமையைப் பொருங்கி, ஆன்மாவாகிய உனது ஆசைமுதவியவற்றைக் கெடுத்து, மேலாகிய விருப்பி ணேடு எமது திருவுருவின்கண் அழுங்துவாய்; எம்மாட்டு இடைவிடாத நல்ல அந்பு நீங்காதிருக்கில் உனக்கு இவைகள் உண்டாகும் எ—று. (57)

வேலவ னினைப் ஞானம் விளங்பிய வண்ணங் கேட்டுச்
சாலவின் றுபங்கே னெண்ன மாழுணி தாழ்த் தோடுநு
கோலநின் னிருக்கை சேர்து தவழுணி யென்று கூறி
யேலுறு தன்விம் பத்தி லெய்தினுங் குமர மூர்த்தி.

இ—ள்: குமாரசவாமி இந்த ஞானத்தை உபதேசித்த தன்மையைக் கேட்டு, இன்றைக்கு மிக உய்க்கேன் என்று பெருமையான விசுவாமித்திர முனிவன் வணங்குதலும், அவர் தவத்தையுடைய முனிவனே அழிய உனது இருக்கையை அடைகுதி யென்று அருளிச்செய்து, பொருங்துகின்ற தமது விக்கிரகத்தில் மறைந்தருளினார் எ—று. (58)

குமரன தருளை யுன்னிக் குரைகழு றுழுங்து பின்னு
மமலன தருளி னுலே யாவை வித்தை நீங்கி
விமலமாய் விளங்கி யந்த வெற்பினைச் சூழுங்து போற்றக்
கமையுடன் காதி சேயுங் கருதுதன் னிருக்கை புக்கான்.

இ—ள்: விசுவாமித்திரமுனிவனும் குமாரசவாமியினது திருவருளைக் கருதி ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையுடைய பாதங்களைப் பின்னரும் வணங்கி, மலரகிதராகிய அவருடைய கிருபையினாலே ஆணவத்தாலாகிய அஞ்ஞா னத்தை நீங்கி, நிருமலமாய்ப் பிரகாசித்து, அந்த மழுரகினியைப் பிரதக்கி ணஞ்செய்து துதித்து, சாந்தகுணத்தோடு மதிக்கப்படுங் தன்னிருக்கை யிற் போனான் எ—று. (59)

வசிட்டர்க்கதையும் விசுவாமித்திரர்க்கதையும் உரைத் சநுக்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது

பிரமாவின் கதையும் கருடேசன் கதையும் உரைத்த சருக்கம்.

முதிரு மின்னிசை யாழ்வல்லோய் கோசிக முனிவன்
கதையை யோதினன் முன்னொரு காலமாவ் வரைவாய்ப்
புதிய மாமலர்க் கடம்பளைப் பூசையான் புரிந்தே
நாகனை யோதுவன் கேளென நான்முக னறைவான்;

இ—ள்: முதிர்ந்த இன்னிசை பொருந்திய யாழில் வல்ல நாரதமுனி
வனே, விசுவாயித்திரமுனிவனது கதையைச் சொன்னேன்; முன்னொகு
காலத்தில் அந்த மழுரகிரியில் அன்றலர்ந்த பெருமையாகிய கடப்பம்பூ
மாலையை யணிந்த குமாரசுவாயியை யான் பூசை செய்தேன்; அந்தக்
நதையைச் சொல்வேன் கேளென்று பிரம சொல்வார் எ—று. (1)

அமரர் சாத்தியர் விஞ்சையர் கிண்ணர ரசரர்
திமிர நெஞ்சடை யிராக்கத ரியக்கர்கள் சித்தர்
கமல வாண்முகப் பிதிர்க்கலேர் கவிந்தகிம் புருடர்
நமது காதலி வியற்றிட வந்துநண் ணினரால்.

இ—ள்: தேவர்கள், சாத்தியர்கள், விஞ்சையர்கள், கிண்ணரர்கள்,
அசர்கள், வஞ்சநெஞ்சயுடைய இராக்கதர்கள், இயக்கர்கள், சித்தர்கள்,
செந்தாமரை மலர்போன்ற ஒளிபொருந்திய முகத்தையுடைய பிதிர்கள்,
அழகுமுதிர்ந்த கிம்புருடர்கள் ஆகிய இவர்கள் நமது விருப்பினாற் சிருட
ஷக்க வந்து (உலகிற்) செறிந்தார்கள் எ—று. *

சாத்தியர், கணங்களாய் நியமிக்கப்பட்டுள்ளோர்; இனிச் சிலர் தேவ
கணங்களுக் கதிபர் எனவுங் கூறுவர். (2)

சோதி யாகிய வருத்திரன் ரேஞ்சின் னுதலின்
வேத நான்குசொல் லெமுக்திசை யெண்கணுால் வேன் வி
யோது மாமுகக் துநித்தன வுண்மையாங் தருமாங்
தீது தோய்சினம் பாவமென் மேனிமேந் செனித்த.

இ—ள்: சோதிமயமாகிய உருத்திரமூர்த்தி (எனது) நெற்றியிற்
ரேஞ்சினால்; நான்கு வேதங்களும், எண்பத்துநாலு பதங்களும், ஐம்பத்
தொரு அகாரங்களும், சத்தசரங்களும், தருக்கமும், சாத்திரங்களும், யாக
மும் ஆகிய இவைகள் சொல்லப்படும் பெருமையாகிய முகத்திற்ரேஞ்சின்;

பிரமா, கருடேசன் கதைச் சுருக்கம் கருள

உண்மையான தருமழும், தீமை பொருங்கிய கோபமும், பாவமும் ஆகிய இவைகள் என்னுடைய மேனியிலே தோன்றின எ—று.

இசை என்பதற்கு வியாகாரணம் எனவும், என் என்பதற்குக் கணிதம் எனவும் பொருள் கூறலுமுண்டு. (3)

மரீசி யங்கிராத் தக்கன்வாழ் புலத்தியன் வசிட்டன்
பிருகு வத்திரி யாதியோ ரூட்டிபினிற் பிறந்தா
ரூரிய மைந்தரி னத்திரி மதிதனை யுயிர்த்தான்
பரவு மம்மதி மகவனனப் புந்தியைப் பயந்தான்.

இ—ள்: மரீசி, அங்கிரா, தக்கன், வாழ்கின்ற புலத்தியன், வசிட்டன்,
பிருகு, அத்திரி முதலானேர் சரீரத்திற் ரேஞ்சினர்; உரிமையான இப்
புதல்வர்களில் அத்திரி சந்திரனைப் பெற்றுன்; துதிகப்படுகின்ற அந்தச்
சங்கிரன் புதல்வனுகப் புதனைப் பெற்றுன் எ—று. (4)

புந்தி பெற்றனன் புருவா வினையவன் மரபிற்
கீங்து ரூத்திறற் காதிகோ சிகன்றிகழ் யாதி
வந்து கோன்றினர் மரீசியென் றுரைக்குமா தவத்தோன்
சங்க மார்த்தரு காசிபன் றன்னைநல் கினானுல்.

இ—ள்: புதன் புருவாவினைப் பெற்றுன்; அவன் வம்மிசத்தில்
அழியாத வலியையுடைய காதிராசன், கெள்கின், விளங்குகின்ற யாதி
ஆகிய இவர்கள் வந்தவதரித்தார்கள்; மரீசி என்று சொல்லப்படும் பெருமை
யான தவத்தையுடைய முனிவன் அழகுவிறைந்த காசிபன் என்னும் முனி
வைனைப் பெற்றுன் எ—று. (5)

காசி பற்குறு காதலி மார்கள்பன் மூவ
ராசி லன்னவர் தங்களி லதித்தியீன் றடுவோன்
வீசி வெங்கதி ராகிய விவச்சவா னவன்சேய்
பேசு கின்றவை வச்சுத மனுவெனும் பெரியோன்.

இ—ள்: காசிபனுக்குரிய மனைவியர் பதின்மூவர்; குற்றமில்லாத அவர்
களில் அதிதி யென்பவள் பெற்றவன் வீசுகின்ற உஷ்ண கிரணத்தையுடைய
விவச்சவான் என்னுஞ் குரியன்; அவனுடைய புதல்வன் (எவரும் வியந்து)
பேசுகின்ற வைவச்சுதமனு என்கின்ற பெருமையையுடையோன் எ—று.

காசிபனுடைய மனைவியர்பதின்மூவர்: அதிதி, திதி, தனு, அருட்டை, சுதை,
கழை, சுரபி, வினாதை, மதி, இளை, கத்தரு, குரோதவசை, தாம்பிரை. (6)

பன்னு மன்னவன் பயந்தசே யிக்குவா கென்போ
னன்ன வன்மார பறைந்திடிற் பெருகுமோ ரவங்கு

கந்தி

மழுரகிரி புராணம்

துன்னு தாவரங் கொடிகளோர் தோகைநீ ருயிர்க
ஞுன் னு மோரணங் கான்முத விருகுளம் புயிர்த்தாள்.

இ—ஒன்: சொல்லப்பட்ட அவன் பெற்ற புதல்வன் இக்குவாகு என்பவன்; அவன்து வம்மிசத்தைச் சொன்னால் அடங்காது; ஒரு பெண் நெருங்கிய விருக்கங்களையுங் கொடிகளையும் (பெற்றாள்); ஒரு பெண் நீர்வாழ்வன வற்றை (ப் பெற்றாள்) மதிக்கப்படும் ஒரு பெண் பசு முதலான இரண்டு குளம்பையுடைய மிருகங்களைப் பெற்றாள் எ—று. (7)

ஓருக்கி வால் செலும் பறவையை யுயிர்த்தன டனுவா
மருக்கி கூரிள வனிகைசம் பரன்றனை யனித்தாள்
வருக்க மாய்த்திதி யிரணியன் றனமகிழ்ந் களித்தாள்
பெருக்க வன்பினுற் பிரகலா தீணியவன் பெற்றான்.

இ—ஒன்: ஒருத்தி ஆகாயத்திற்பறக்கும் பறவைகளைப் பெற்றாள். தனு வென்கின்ற விருப்பம் மிக்க இளமையையுடைய பெண் சம்பரனைப் பெற்றாள்; (வயா) வருத்தம் உண்டாகி திதி யென்பாள் இரண்ணியன் என்பவனை மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றாள்; அக்த இரண்ணியன் மிக்க அன்பினுடன் பிரகலா தனைப் பெற்றான் எ—று. (8)

அங்கி ராவினி தளித்தனன் குருவையாய் மறைநாக்
தங்கு சீர்ப்பிரு கிலக்குமி யோடுதா தாவை
மங்கு ருதுயிர்க் தானவன் மகன்மிரு கண்டு
துங்க மாமவன் மகவுமாற் கண்டனுஞ் சொவிலே.

இ—ஒன்: அங்கரா குருவை மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றான்; ஆராய்கின்ற வேதங்கள் நாவிற் குடிகொண்டிருக்கின்ற சிறப்பையுடைய பிருகு இலட்சமியோடு தாதா என்பவனை (ப் புகழ்) குறையாது பெற்றான்; அவனுடைய புதல்வன் மிருகன்ற என்பவனும்; உயர்ச்சி பொருந்திய அவனுடைய புதல்வன் மார்க்கண்டனும்; எடுத்துச் சொல்லில் எ—று. (9)

புலத்தி யன்மகா ரகத்தியன் புகழும்விச் சிரவா
நலக்க விச்சிர வாவருள் புதல்வனற் குபேரன்
பெலத்க சத்தியைப் பெற்றனன் வசிட்டன்மற் றவன்சேப்
விலக்க ருந்தவப் பராசரா னவன்மகன் வியாசன்.

இ—ஒன்: புலத்தியனுடைய புதல்வர்கள் அகத்தியனும் புகழப்படும் விச் சிரவாவுமாம்; (அவருள்) நன்மை பொருந்திய விச்சிரவா என்பவன் பெற்ற புதல்வன் நல்லகுபேரன்; வசிட்டன் தவவலியையுடைய சத்தி என்பவனைப் பெற்றான்; அவனுடைய புதல்வன் (எவராலும்) விலக்குதற்காரிய தவத்தை யுடைய பராசரன்; அவனுடைய புதல்வன் வியாசன் எ—று. (10)

பிரமா, கருடேசன் கதைச் சருக்கம் கருகை

சினமி றக்கணைம் பானெனுஞ் சிறுமியர்ப் பெற்றூன் மனுவெ னுஞ்சுவா யம்புவென் நெருபுறம் வங்தான் அனைய வன்றூ புதல்வனுத் தான்பா தன்றூன் வலைபொ ஸங்கழுற் றுருவனை மற்றவ ணீன்றூன்.

இ—ள்: கோபயில்லாத தக்கன் எஃபவன் ஜம்பது என்னும் என்னையடைய புதல்விகளைப் பெற்றூன்; சுவாயம்புமனு என்பவன் எனது ஒரு புறத்தில் அவதரித்தான்; அவன் பெற்ற புதல்வன் உத்தான பாதன்; அவன் அலங்கரிக்கப்பட்ட பொன்னுற் செய்த வீரக்கழலையடைய தருவனைப் பெற்றூன் எ—று. (11)

இ—ன் வாறுல கெவற்றையும் படைத்தன னிதனை முன்ன மெவ்வையே முழுச்செருக் கெனுங்கடன் முழுகி யன்னை யாய்த்தந்தை குருவுமா யன்பினு லளித்தக கன்னி யந்துமாய்க் கருமுகி விருக்கைபுக் கேளுல்.

இ—ள்: இப்படி உலகமெல்லாவற்றையுஞ் சிருட்டித்தேன்; இதனை முன்னரே கருதிப் பெருஞ் செருக்காகிய சமுத்திரத்தில் அழித்திதி, மாதா வாய், பிதாவங் குருவுமாய், அன்பினுல் என்னைப் பெற்ற அழிவற்ற துழாய் மாலையை யனிந்த கரிய மேகம்போன்ற விட்டுணுவினது இருக்கையை யடைந்தேன் எ—று. (12)

மஸ்க ரேவுகல் வணங்குகல் வாழ்த்துக் வின்றி யஸ்து முரமுகி லமலன்முன் னினையன வறைந்தே னுலகெ லாம்படைத் துன்னையும் படைத்தவை யளித்தேன் குலவு மேலவ னுனன்றிக் குறிக்கில்வே றுனரோ.

இ—ள்: புஷ்பங்களைச் சொரிதல், நமஸ்கரித்தல், தோத்திராஞ் செய் தல் ஆகிய இவை சிறிதுமின்றி, அலர்க்க துழாய் மாலையை யனிந்த பரி சுத்தராகிய விட்டுணுவின் முன்னரே இவற்றைச் சொன்னேன்; உலக மனைத்தையுஞ் சிருட்டித்து, உன்னையுஞ் சிருட்டித்து, அவற்றைக் காத் தேன்; சிந்திக்கில் விளங்குகின்ற மேன்மை யடையேன் நானேயன்றி வேசேருவர் உனரோ எ—று. (13)

மைந்த னுமிவ னென்றெரு மகிமையை வாய்ந்தாய் தந்த விப்பிதோ தரளமோ வயர்வெனுஞ் தன்மைத் தந்த மேன்மையை யகற்றியெற் போற்றியே யமர்கி யுஞ் து தெண்டிரைக் கடவிடை யொருவயி னென்னு.

இ—ள்: இவன் எம் புதல்வனுமென்று ஒரு மேன்மையைப் பொருந்தி வரும்; ஈன்ற இப்பியா (ஈனப்பட்ட) முத்தா உயர்ந்தது என்று சொல்லப் படுந் தன்மையை யுடையது! (இதனால்) அந்த மேன்மையை நீக்கி என் ஜெத் துதித் துக்கொண்டு வீசுகின்ற தெளிவாகிய திரையையுடைய பாற் சடவின் ஒரு பக்கத்தில் இரு என்று, எ—று. (14)

ஒதல் கேட்டலு முன்னையாம் படைத்தனித் தத்தனுற்
கோதி லாவல் கியற்றினை குமரநன் ருணராய்
பேதை யோரென வரைத்தனை பொறுத்தனம் பெயர்ந்து
போதி யென்றான் மீட்டுதின் ரனப்பில் புகன்றேன்.

இ—ள்: (யான்) சொல்லுதலை விட்டுனு கேட்டலும், உன்னை நாம் படைத்துக் காத்தனுற் குற்றமில்லாத உலகங்களைச் சிருட்டித்தனை; புதல் வனே, நன்மையை யறியாத மூடரைப்போலப் பேசினாய், (அதனைப்) பொறுத்தேம்; (இவ்விடத்தை) விட்டுப் போ என்றார்; திரும்பவும் நின்று அள வில்லாதனவற்றைச் சொன்னேன் எ—று. (15)

அரி பரந்தகன் றம்பலீத் தருள்பொழி நெடுங்கட
ஒரு மகிழ்ந்துறை மார்பினிற் கவுத்துவங் திகழு
மரு மலர்த்துழாய் விளங்கியே தூயபல்வர வைகுங்
கருணை வாரிதி மாயனுங் கழுற்னான் சிலவே.

இ—ன். செவ்வரி பரந்து விசாலித்து அம்பை அலைவு செய்து கிருபையைப் பொழிகின்ற நெடிய கண்களையுடைய இலக்குமி மகிழ்ந்து வதி கின்ற மார்பிற் கொத்துவமணி விளங்கவும் வாசனைபொருந்திய மலரை யுடைய தழுாய்மாலை பிரகாசித்து அசையவும் வீற்றிருக்குங் கிருபைக் கடலாகிய விட்டுனுவஞ் சில வசனங்களைக் கூறினார் எ—று. (16)

அற்வின் மேம்படு பிரமற்கே யிவ்வகை யடுத்தா
அறையு மேனையோர்க் கெவ்வகை செருக்குறு வென்ன
நிறையு மிவ்வுல குள்ளவர் நிகழ்த்தவில் வகையே
குறைவு ருவம ராடியே குறுகினம் கிலமேல்.

இ—ள்: அறிவில் மேற்பட்ட பிரமனுக்கே இக்குணம் பொருந்தினால் (உலகில்) வசிக்கின்ற மற்றையோருக்குச் செருக்கு எவ்வாறு அடையாது விடும் என்று நிறைந்த இவ்வுலகத் துள்ளவர் கூற, (நாமிருவேமும்) இவ்வாறு குறைவில்லாத போரைச் செய்து சூழியில் வந்தேம் எ—று. (17)

ஆங்கு நின்றம ராடுழி யவ்விடை யமலன்
ஹங்கு சோதியங் தூணமா யெஸ்லையி தூர

பிரமா, கருடேசன் கதைச் சருக்கம் ககை

மோங்கி நின்றன னுப்பணே விலக்குவா ரொப்ப
வீங்கி தூற்றை யெவலெனை விருவரும் பாரா.

இ—ன்: அங்கு நின்று (நாங்கள்) போர் செய்யும் பொழுது சிவ
பெருமான் அவ்விடத்தில் ஒனிவிளங்குகின்ற அக்கினித் தம்பமாய் அள^வ
வற்ற தூரம் உயர்ந்து (அப்போரை) விலக்குவாரைப்போல (ஏங்கள்) மத்தி
யில் நின்றருளினர்; (அப்பொழுது) இது வந்தமை என்னையென்று நாம்
இருவேழும் பார்த்து, எ—று. (18)

அயர்ந்து நின்றன மாயிர கோடிசூ ரியர்போ
அயர்ந்த சோதியு மந்தர வாணியா லுரைக்கும்
வயஞ்செய் வீரமும் வல்லப மேன்மையும் வல்லீர்
நயந்த நுங்களி அயர்ப்பிழி பியாவரோ நவில்வார்.

இ—ன்: சோகித் துநின்றேம்; (அப்பொழுது) ஆயிரகோடி சூரியரைப்
போல உயர்ந்த அக்கினித் தம்பமும் அசரீவாக்கால் அருளிச் செய்யும்;
வலிமையாலாகிய ஹீத்திலும் வல்லபத்திலும் மேன்மையிலும் மிக்கவர்
நே, (பரம்பொருளென்று) மதித்த உங்களுக்குள் உயர்வையும் தாழ்வையும்
எவர் சொல்வார்? எ—று. (19)

ஆக லாலிக னடிமுடி கண்டவர் பெரியோர்
ரீத லாதுவே றலீபெனப் பரமனுங் கியம்ப
மாது பாக்கீன வழுத்தியே மணிமுடி யானும்.
பாகு மாயனுங் காண்கவென் றபைந்தனம் பரிவால்.

இ—ன்: ஆதவிலூல், இந்த அக்கினித் தம்பத்தின் அடியையும் முடியை
யும் கண்டவரே பெரியோர்; இஃதன்றி வேறு (உபாயம்) இல்லையென்று
சிவபெருமான் அப்பொழுது அருளிச்செய்ய, உமையொருபாகாகிய அவ
ரைத் துதித்து, அழிய முடியை நானும், பாதத்தை விட்டுனுவும் கான்
போம் என்று அன்புடனே உடன்பட்டேம் எ—று. (20)

வேறு.

துகிமுகத்து வெஞ்சினத்து வலிகெழுதாட் பன்றியுரு சொய்தி
னெய்திக், கதிர்பொழியு மடலாழி கைபுனீந்து புவியளிக்குங் கரு
டப் பாகன், மதிநிகர்வென் கூர்க்கோட்டான் மண்கொழுதிக்
குடைந்துகிணி வண்பா ரெல்லை, யதுகடந்து வெள்ளிடைச்சென்
ரூட்கே சன்பத்தை யகன்று போகி.

இ—ன்: (அப்பொழுது,) கிரணங்களைச் சொரியும் வலியசக்கரத்தைக்
கையிலேந்தி உலகத்தைப் பாதுகாக்கின்ற கருட வாகனராகிய விட்டுனு,

கூரிய முகத்தையும், கொடிய கோபத்தையும், வலி பொருந்திய கால்களை யும் உடைய பன்றிவழிலை விரைவிற் கொண்டு, இளம்பிறையை நிகர்த்த வெண்மையாகிய கூரிய எயிற்றினால் பூமியை அகழ்ந்து குடைந்து, கடின மான வலிய பூமியின் எல்லையைக் கடந்து (அப்பாலுள்ள) வெளியிடத்திற் போய் ஆடகேச ருத்திரபதவியைக் கழிந்து போய், எ—று. (21)

பாதலம் போ யதலமுத லேழுலகுங் கடந்துவெளிப் படர்ந்து நீங்கி, யேதமில்கூர் மாண்டபதங் கடந்துளிரை யங்கடமை யிகந்து கீழ்போ, யோதுபுகை யழற்பிழும்பு காலங்கி யுருத்திரனை பொல்லை நீங்கிச், சோதிநெநுந் திரட்பிழும்பி ணீறுறை ததுநோக்கித் துயரங் கொண்டான்.

இ—ள்: பாதலத்திற் போய் அதல முதலாகிய ஏழுலகத்தையுங் கடந்து, (அப்பாலுள்ள) வெளியிற் சென்று அதனை நீங்கி, குற்றமில்லாத கூர்மாண்ட ருத்திர பதவியையுங் கடந்து, நரகங்களையுங் கடந்து கீழே போய், சொல்லப்படும் புகையை அக்கினிப் பிழம்பு காலுகின்ற காலாக்கினி யுருத்திரை விரைவிலே நீங்கி, அக்கினிச் சோதியி நெடிய திரண்ட பிழம்பினது அடி (தமக்குச்) சமீபியாமையைப் பார்த்துத் துன்பத்தைப் பொருந்தினார் எ—று. [அதலமுத லேழுலகாவன: அதல விதல நிதல சதல ரசாதல தராதல மகாதலங்களாம்.] (22)

அண்டகடா கழுமற்றை யண்டமது பலவுமகன் றற்பா னுகிக், கொண்டல்வணான் ஞானமது பயில்வோர்க்கு நகைகோபங் குறையு மாபோல், வெண்டிரட்கோ டதுதேய நண்றுடையோர் செல்வ மென வுபிர்ப்பு வீங்கிக், கண்டிடுத லரிதென்னப் பழிச்சிவரும் வழி மீண்டான் காலக் கண்ணான்.

இ—ள்: மேகவண்ணருந் தாமரைக் கண்ணருமாகிய விட்டுனு, அண்டகடாக்கத்தையும் ஏனை அண்டங்கள் பலவற்றையும் நீங்கி (அடியைக்) காண்தவராய், ஞானத்தைச் சாதிக்கின்றவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்புக் குறையுமாறுபோல வெண்மையான திரண்ட எயிறு தேய்க்குபோக நன் மையை யுடையோரின் செல்வமிகுமாறுபோலப் பெருமுச்ச மிகுந்து (இனி) அடியைக் காணல் அரிதென்று தோத்திரஞ்செம்து வந்த வழியே திரும்பினார் எ—று. (23)

அன்னமென யான்பறந்து புவலோகஞ் சுவலோக மகன் று போகிச் சொன்னமக லோகமொடு சனலோகந் தவலோகந் துளைவி ணீங்கி மன்னியசத் தியவுக மாலுலகஞ் சிவபெருமான் மலைய மீன்ற கண்ணியுட னுவந்துறையுங் சிவலோகங் கடந்தண்ட கடாக நீங்கி.

பிரமா, கருடேசன் கதைச் சுருக்கம் கால

இ—ள்: அன்ன வடிவங்கொண்டு நான் பறந்து புவலோகத்தையுஞ் சுவலோகத்தையுஞ் கழிந்துபோய், சொல்லப்பட்ட மகலோகத்தோடு சனலோகத்தையுஞ் தவலோகத்தையும் வேகத்தோடு கடந்து, (நான்) இருக்கின்ற சத்தியலோகத்தையும் வைகுண்டலோகத்தையும் சிவபெருமான் பார்வதியாருடன் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்குஞ் சிவலோகத்தையுஞ் கடந்து, அண்டகடாகத்தையும் நீங்கி, எ—று. (24)

இவ்வண்டம் போன்மற்றையண்டங்கள் சிலகடந்து மெல்லைகானு, தவ்வழுவி னெடுந்துணக் கடியும்ரேன் மாலவனு மாங்குற்றூனுற், செவ்விதிகழ் சிவன்றிருமுன் முடிகண்டே னென்றுபொய்ம் மை செப்பி னெனுன், மவ்வன்முகை நகைபாகன் சரவாகண்டே விலைபென்மால் வழங்கி னேனே.

இ—ள்: இந்த அண்டத்தைப் போல ஏனையண்டங்கள் சிலவற்றைக் கடந்தும் (அச்சோதியின் முடியின்) எல்லையைக் கானுது அந்த நெடிய அக்கினித் தம்பத்தின் அடியில் வந்தேன்; விட்டுணவும் அவ்விடத்தில் வந்தார்; (அப்பொழுது) அடிகு விளங்கும் சிவபெருமானது திருமுன்னர் முடியைக் கண்டேனென்று யான் பொய்யைச் சொன்னேன்; விட்டுணவு மூல்லை யரும் தை யொத்த பற்களையுடைய உழையொரு பாகராகிய சிவபெருமானுடைய அடியைக் கண்டிலேனென்று (உண்மையையே) கூறினார் எ—று. (25)

நஞ்சபொதி துளைபெயிற்று நாகமரைக் கசைத்துமன்றி ணடனஞ்சு செப்பும், பிஞ்சமதி யணிந்தோனு முண்மைசொலு மாயவன் மேற் பிரியங்கூர்ந்து, மஞ்சனையோ யெமைப்போல வுண்ணையும்பூசனையுலகம் வழாது செய்க, கஞ்சமல் ரோய்பொய்ம்மை யுரைத் தனைடு சனையின்றிக் கவல்க வென்றுன்.

இ—ள்: நஞ்சபொதிக்க துளைபொருந்திய பற்களையுடைய சர்ப்பத்தை (க்கச்சாக) திருவரையிற் கட்டிக் கணக்கபையிலே திருநடனஞ்செய்யும் இளம்பிறையையணிந்த சிவபெருமானும் உண்மையைச் சொன்ன விடுணவுவின்மீது பிரியம்மிகுஞ்து, முகிலைப்போன்றவனே, நம்மைப்போல உன்னையும் உலகம் பூசனையைத் தவரூதுசெய்க; பிரமனே, பொய்க்கறினும் (அதனால் உலகிற்) பூசனையில்லாமல் வருந்துக என்றஞ்சிசெய்தார் எ—று. (26)

வேறு.

அருண சலமே யமர்க் கிறைவா
மருவாய் மலராய் மனமாய்ப் புலனு
பிருவான் வளிதீ யறங்மன் ணைதுமைந்
தாருவாய் நிறையும் மொருவா சரவைம்.

இ—ன்: சிவத்தமலையே, தேவாயகரே, வாசனையாயும், (அந்தவாசனை தேரன்றுத்திடமாகிய) பூவாயும், மனமாயும், (அம்மனமறியும்) அறிவாயும், பெருமையான ஆகாசம் வாயு தேயு அப்பு பிருதுவி என்னும் பஞ்சபூதவடிவாயும் வியாபித்திருக்கும் ஏகரே நமஸ்காரம் எ—று. (27)

வண்டே றியமா மலர்தோய் முடியைக்
கண்டே னெனலே கழறுஞ் சடமுட்
கொண்டே குறைகொண் டுமுனிக் தீனேயேற்
ரெண்டே ணையளிக் குநரே வர்சொலாய்.

இ—ன்: வண்டுகள் விழுகின்ற பெருமையாகிய (கொன்றைப்பூப்) பொருங்திய திருமுடியைக் கண்டேனென்று (சிறியேன்) கூறும் பொய்யைத் திருவளத்தடைத் துத் தவறுகக்கொண்டு கோபித்தோயில், அடியேனை இராக்ஷிப்பவர் யாவர் (அதனை) அருளிச் செய்க எ—று. (28)

இதுவே குறைபென் னினுபிர்த் தொகைதாம்
மதிசு டியான் செயலா மதியா
கதுசெய் பினுமெஞ் செபலென் றுசெயும்
விதியுங் குறைகொள் ஞுதியோ விமலா.

இ—ன்: மலரகிதரே, இதுவே ஒரு குறையாயில், சீவராசிகள் எத
னைச் செய்யினும் சந்திரைன யணித் தேவரீருடைய செயலாகக் கரு
தாது எமது செயலென்று கருதிச் செய்கின்ற நியதிகையும் குறை
யாகக் கொண்டருளுகின்றோ! எ—று. (29)

வனமார் தவமா முனிவோ ருமலேன்
அனலார் கணிலங் கையரக் கனலேன்
மனீகா வெனவைத் திடும்வா மானலேன்
எனியோ வயர்சா பமியம் புவதே.

இ—ன்: காட்டிற் சஞ்சிக்குஞ் தவத்தையுடைய முனிசிரேட்டர்களும்
அல்லேன்; அக்கினியைச் சொரியுங் கண்களையுடைய இவங்கைக்கரசனங்கிய
இராவணனும் அல்லேன்; (தன்) மாளிகையைக் காவல்புரிகவென்று (தேவ
ரீரை) வைத்த வாணூரானும் அல்லேன்; நாயேனையா (ஒரு பொருட்படுத்
திப்) பெருஞ் சாபத்தை அருளிச்செய்வது? எ—று.

[வனமார்தவமாமுனிவோர் - இங்கே தாருகாவனத்து இருடிகள். இவர்
கட்கு எம்பிரான் மறக்கருளை புரிந்த வரலாற்றைக் கந்தபுராணம் தகை
காண்டத்திற் காண்க. இவங்கை யரக்கன்-இராவணன்; “சவாமீ, தாருகா
வனத்து இருடிகள் மாறுபட்டகாலத்தில் அவர்களுக்கும், இராவணன் மாறு

பிரமா, கருடேசன் கதைச் சுருக்கம் காடு

பட்டுக் கைலையை எடுக்க முயன்றபோது அவனுக்கும், தேவரீருடைய அடியவளகிய வாணைசரன் அகங்காரங்கொண்டபோது அவனுக்கும், ஒவ்வோர் தண்டஞ்செய்து மறக்கருணை புரிந்தீர்; அப்படியான மறக்கருணையை அடைதற்குத் தமியேன் ஆற்றவிலேன்; ஆதலின் தமியேயற்கு அறக்கருணையைச் செய்தருள் வேண்டும்”. எனப் பிரமதேவர் சிவபிரானை இரங்காரென்றபடி, வாணைசரன் தம்மைப் பூசித்து வராம்வேண்டியபோது பரமசிவன் தம் இரு திருக்குமாராடுடன் அவனுடைய மாளிகையைக் காத்தருளிய வரலாற்றையும், பின் அவ்வசரன் அகங்காரத்தைச் சமையத்தில் அவன் கொண்ட அகங்காரத்தைச் சிதைத்து அவனுக்கு மறக்கருணை புரிந்த வரலாற்றையும் உபதேச காண்டத்திற் காண்க.]

(30)

வேறு.

இவ்வாறு சாபம் விளைவுற்ற வேலை யிறைமுன் னிறைஞ்சி மொழியச் செவ்வாய் திறங்கு சிவனேது மேன்மை செறிகின்ற கோகைமலையின் வெவ்வாட்ட படைக்கை யசுரேசர் மான விடுவேற்கை நம்பி யெவரு மொவ்வாத வென்ற முருகேசன் வைகு மாவணைய்தி யூறு தவிர்வாய்.

இ—ள்: சாபம் நிகழ்ந்தபொழுதில் இவ்வாறு சிவபெருமானது திருமுன் கமஸ்காரித்து (யான்) விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவங்க திருவாயைத் திறங்கு சிவபெருமான் அருளிச்செய்வார்: மேன்மை மிக்க மழுரகிரியில் வெவ்விய வாட்படையைத் தாங்கிய கையையுடைய அசரத்தலைவர்கள் அழியத் தூண்டிய வேற்படையை ஏந்திய கையையுடைய நமது குமாரனுகிய ஒருவரும் நிகில்லாத வெற்றி பொருந்திய சுப்பிரமணியன் இருப்பான்; அவ்விடத்தை யணந்து உன் சாபத்தை நீக்குதி எ—று.

(31)

என்னப் புகன்ற வருளுக்கொர் வள்ள வெனுமண்ண றன்னை யிறையோய், மன்னுற்ற சோதி சிறுவெற்ப காக வரைமுன் னிலைங்க வடிவாய்த், துண்ணச் சிறங்க வரமீதி யென்று தொழுதோமவ் வண்ண முறலுந், தென்னுற்ற மஞ்ஞஞ வரையெய்த வீசன் விடை கொண்டு சென்ற னன்றோ.

இ—ள்: என்று அருளிச்செய்த கிருபைக்கு ஒரு வள்ளற்றன்மையினர் எனக்கூறுஞ் சிவபெருமானை, கடவுளே! நிலையான (இந்தச்) சோதி சிறுமலையாகவும், அந்த மலையானது தியானிக்கப்படும் சிவலிங்க வடிவாகப் பொருந்தவும், சிறப்பான வரத்தைத் தந்தருஞ்கவென்று வணங்கினோம்; அப்படியே நிகழவும், (யான்) புகழையுடைய மழுரகிரியை யடையும்படி சிவபெருமானது விடையைப் பெற்றுச் சென்றேன் எ—று.

(32)

வானேரு மண்ணின் வதிவோரும் வந்து வடிவேல் வலங்கொள் சூகனையானுமைய் யன்பி னடமேல் வணங்கி யகல்கின்ற வாறு தெரியாத்

கேள்வு கஞ்ச மலர்வாவி தோய்ந்து திருநீறு நணிந்து பரிவா னானுகு மண்ண ற்றுவா றெழுத்து முளாமீது நண்ண நவிலா.

இ—ஏ: தேவரும் மானுடரும் வந்து கூரிய வேற்படையினை வலத் திருக்காத்தில் எந்திய குமாரசவாமியை ஒழியாத மெய்யன்போடு பாதங்க ஸில் வணங்கிப் போகின்றமையைக் கண்டு, தேன்பொருங்திய தாமரைமலர் கள் செறிந்த சாவணப்பொய்க்கையில் ஸ்நானாஞ்செய்து விழுதியை யணிந்து, அன்பினால் நானும் விளங்குகின்ற குமாரசவாமியினது ஸ்ரீசடக்ஷாத்தையும் மனத்திற் பொருந்த உச்சரித்து, எ—று.

முருகக்கடவுளாற் சாம்பவி தீக்கூ செய்யப்பெற்றுத் தண்ணையுங் தலை வராகிய அவரையும் உள்ளபடி யறிந்து தான் என்றும் அவரூன்றும் வேற்ற மூமை சிறிது மின்றிப் பாவனை செய்யும் விசிட்டமுடைமை பற்றி நானுகு மண்ணல் எனப் பிரமன் கூறினால் எ—று.

[சாம்பவி தீக்கூ: ஆசாரியன் திருநோக்கு முதலியவற்றூன் மானுக்க னாது பாசத்தைச் சேதிக்கை. “சத்தி மனத்தாற் புரிகை சாம்பவி ஞானக் கணினாற் - சத்திசெய வென்றே துணி” என்பது சைவசமயங்கறி.] (33)

வரைமே விவரந்து வரைகிறும் வேற்றை வரைவில்லி சேயை நனுகி, விரையார் நறுந்தவீ மலர்தூவி வாழுத்தி வேண்டிக்கொள் போதி அவவா, வொருவாத வென்ற யெமதைய னேது முயர்சாப நீக்கு வெமநுப், பரையாடன் மைந்த னெனிநோக்கி யீது பரிவான் மொழுந்தி டுவனால்.

இ—ஏ: (யான்) மலைமேலேறிக் கிரவுஞ்சகிரியைப்பினாந்த வேலையேங் திய திருக்காத்தையுடைய மேருகிரியை வில்லாக ஆண்ட சிவபெருமானது திருக்குமாரரை யடைந்து வாசனை நிறைந்த நறுமையாகிய குளிர்ந்த புஷ் பங்களோச் சொரிந்து துதித்து வேண்டுதல் செய்கின்ற காலத்தில், பார்ப்பதி யாரின் புதல்வராகிய அவர் மகிழ்ந்து, (பிரமனே, உணக்கு) நீங்காத வெற்றி யை யுடைய நமதுபிதா அருளிச்செய்த உயர்ந்தசாபத்தை நீக்குவேமென்று என்னைப்பார்த்து இதனை அன்பினேடு திருவாய்மலர்ந்தருளுவார் எ—று. ()

வேறு.

கருதுநித் தியத்தி னேடு சமுறை மித்தி கத்தின்
மருவுகா மியகன் மத்தின் மறையவ ருருவி னின்னை
யொருவறப் பூசை செய்க நன்றுநின் அலகு சேர்ந்து
பருவர வீன்ற யாழும் படைத்துக்கணை யிருத்தி யென்றான்.

பிரமா, கருடேசன் கதைச் சருக்கம்

காந்தி

இ—ள்: (நமது பிதா அருளிச் செய்தபடி உலகில் உனக்கு ஆராதனை நடவாதாயினும்) மதிக்கப்படும் நித்தியகண்மத்தினும், சொல்லப்படும் நையித்திக் கண்மத்தினும், பொருந்திய காமிய கண்மத்தினும், பிராமண ருடைய வடிவத்தில் உன்னைத் தன்னாது பூசை செய்குக; (இனித்) துன்ப மின்றி நன்றாக உன் உலகையடைந்து எல்லாவற்றையுஞ் சிருட்டித்து இருப்பாய் என்றாளிச் செய்தார் எ—று. (35)

பெண்ணிறு பாகங் கொண்ட பிஞ்சுகன் ஹவத்தாற் பெற்ற
வண்ணற னருளை நோக்கி யாதரம் பெருகப் போற்றி
விண்ணவர் முனிவர் சூழ விழுப்பெருஞ் சிறப்பி நேடு
மெண்ணுமிவ் வலகு நண்ணி யிருந்தன னினிது மாதோ.

இ—ன்: பார்ப்பதியாரை ஒருபாகத்தில் வைத்தருளிய சிவபெருமான் தவத்தினுற் பெற்றருளிய குமாரசுவாமியின் து திருவுருளைக் கருதி, அங்கு மிகத் துதித்து, தேவர்களும் இருடிகளுஞ் சூழ மிகப்பெரிய சிறப்பினேடும் மதிக்கப்படும் இந்த உலகையடைந்து மகிழ்ச்சியுடனிருந்தேன் எ-று. (36)

என்னுடைப் பூசைத் துண்மை யிசைத்தன னினிமேன் மிக்க பன்னக வயிரி பூசை பண்ணிய வியல்பு சொல்வேன் மன்னாநுந் தக்க ஞீண்ற மடந்தைய ரைம்பான் றம்மில் வின்னு தற் கருங்கட்ட செவ்வாய் வின்தையென் ரேருக்கி யாமால்.

இ—ன்: எனது பூசையின் றன்மையைச் சொன்னேன்; இனி, மேலான கருடன் பூசனையைச் செய்த இயல்பைச் சொல்வேன்; தலைவனுடைக்கண் பெற்ற ஜம்பது என்னும் என்னையுடைய பெண்களில் விறபோன்ற செற்றியினையும் கரிய கண்ணினையும் சிவந்த வாயினையும் உடையவின்தை என்று ஒருத்தி உண்டு, எ—ஆ.

ஜம்பான் மடந்தையர் தம்மில் என இயையும்.

(37)

ஆங்கவ ஞாபிரத்த மைந்த னஞ்சிறைக் கலுமி னாகு
மோங்கெழி லவடான் றண்ணே டொருவயிற் ருதித்த நங்கை
மாங்குயின் மருட்டுங் தீஞ்சொற் கத்துரு வென்பா ளோடுங்
கேந்கமும் மலர்கள் கொய்வான் காவினிற் சென்று புக்காள்.

இ—ங்: அவன் பெற்ற புதல்வன் அழகிய சிறையையுடைய கருதுமே; உயர்ந்த அழகையுடைய அந்த விளைதை, தன்னேலே ஒரு வயிற்றிற் பிறந்த பெண்ணுகிய மாமரத்திலிருக்குங் குயிலையும் மயக்கும் இனிய சொல்லையுடைய கததுரு என்பவேளாடும் சறுமணங் கமழும் புத்தபங்களைக் கொய்யும்படி சோலையிற் போய்ப் புகுந்தாள் எ—ஆ. (38)

வேறு.

அண்டர் கோளிவர் பரிநிற முண்மையா வறையிற்
ரெண்டு செய்குவ னின்னுழை நான்து சொல்லிற்
கண்டு போன்மொழிக் காரிகை யென்னுழை யேவல்
விண்ட செய்கெனக் கத்துரு விளம்பின என்றே.

இ—ள்: (அப்பொழுது) கத்துரு என்பவள் இந்திரன் ஏறுகின்ற
• குதிரையின் நிறத்தை நீ உண்மையாகச் சொல்லில் உன்மாட்டு அடிமைத்
தொழில் செய்வேன், நான் அந்த உண்மையைச் சொன்னால், கற்கண்டு
போன்ற சொல்லையுடைய பெண்ணே, நான் சொன்ன ஏவலை (நீ) என்
மாட்டுச் செய்குக என்று சொன்னால் எ—று. (39)

பாலை நேர்த்துரு வெண்மையா மிஞ்சிரன் பரியென்
ஹேல வார்குழல் வினாகைதாமா திசைத்தனவ் விறலால்
வேலை நேர்விழி மின்னிடைக் கத்துரு வெண்பாள்
கோல வப்பரி கரிதெனக் கூறின என்றே.

இ—ள்: (கத்துரு இப்படிச் சொன்ன பொழுதில்) மயிர்ச்சாங்கை
யணிந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய வின்தையானவள், இந்திரனுடைய குதி
ரை பாலை யொத்த வெண்மை நிறமுடையது என்று கூறினால்; வேலை
யொத்த கண்ணையும் மின்னை யொத்த இடையையும் உடைய கத்துரு
வெண்பவள், வலிமையினால் அழகிய அந்தக் குதிரை கரியது என்று
சொன்னால் எ—று. (40)

வினாகை நாளைநாங் காண்டுமென் ரூரைத்திட மீண்டு
மனையின் வந்தன ரிருவருங் கத்துரு மகாராஞ்
சினவு நாகரை யழைத்துநீர் சென்றுவா எவர்கோன்
புனையும் வெண்பரி கறைகொளப் புரிந்துமீன் கென்றுள்.

இ—ள்: (அதனைக் கேட்ட வின்தை, நாளைக்கு நாம் பார்ப்போம்
என்று கூற, இருவருங் திரும்பி வீட்டில் வந்தார்கள்; (அப்பொழுது)
கத்துரு என்பவள் பிள்ளைகளாகிய கோபத்தையுடைய நாகர்களை
அழைத்து, நீங்கள் போய், இந்திரன்து அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்மை
யையுடைய (உச்சவிச்சிரவா என்னுங்) குதிரை கருமையைப் பொருங்
தும்படி செய்து திரும்புக என்றால் எ—று. (41)

மாக மீதுபோ யன்னைசொன் மருதுவார் பரியை
வேக வெவ்விட முகுத்துவென் னிறத்தினைக் கருமை
யாக வாக்கிபேயன்னைதன் னிடத்தும் கறைந்து
நாகர் மாருமங் குற்றனர் பின்னைந் னுள்வாய்.

பிரமா, கருடேசன் கதைச் சுருக்கம்

கக்கக்

இ—ன்: நாகரணவரும் விண்ணுலகிற் போய்த் தாயினது சொல்லை மாருமல் பாய்கின்ற குதிரையை வேகத்தையுடைய கொடிய நஞ்சைச் சொரிக்கு, வெண்மை நிறத்தைக் கருமை நிறமாகச் செய்து, மாதாவாகிய கத்துருவினிடத்தில் அதனைக் கூறி, அங்கே இருந்தார்கள்; நன்மையாகிய மற்றை நாளில், எ—று. (42)

மூல்லை யங்குழும் பிறைதுகன் மூரிவாட் டடங்கட்
சில்ல ரிச்சிலம் பரற்றுபூஞ் சீறடி வினதை
வில்லை நேர்துகற் கத்துரு வோடும்விள் படர்ந்து
சொல்லு மும்பர்கோன் பரியெதிர் தோன்றுறக் கண்டாள்.

இ—ன்: மூல்லைப் பூவை முடித்த கூந்தலையும், பிறைபோலும் நெற் றியையும், வலிய வாள்போலும் விசாவித்த கண்ணையும், ஆரவாரிக்கின்ற பருக்கைக் கற்கள் பொருந்திய சிலம்பொவிக்குஞ் தாமரை மலர் போன்ற சிறுத்த கால்களையுடைய வின்தையானவள், வில்லை யொத்த நெற்றியை யுடைய கத்துரு என்பவளோடு விண்ணுலகிற் போய், சொல்லப்பட்ட இந்திரனது குதிரை எதிராக வரக் கண்டாள் எ—று. அம்சாரியை. ()

வாவு வான்பரி கரித்யாள் கத்துரு மடந்தா
யேவல் செய்குவ வினக்கென வினதைமா திசைப்பப்
பூவை யன்னவ ரிருவரும் புவியினிற் புகுந்தார்
தூவி யன்னமென் னடையினுள் வினதையாங் தோகை.

இ—ன்: பாய்கின்ற மேலாகிய குதிரை கரியது; (ஆதவினால்,) கத்து ருவே யான் உனக்கு ஏவல்செய்வேன் என்று வின்தை என்பவள் சொல்ல, (இனிய மொழியால்) நாகனவாயை யொத்த இருவரும் பூமியில் வந்தார்கள்; (அவர்களில்) தாவிபொருந்திய அன்னம் போன்ற மென்மையான நடையினையுடைய வின்தை என்பவள், எ—று. (44)

பறவை யாவையுர் வெருக்கொளப் பாய்ந்துபாய்ந் தெற்று
மெறும்கொள் வான்றவுக் கருங்குரீஇ கூய்த்துயி லெழுப்புஞ்
சிறுகு மாரிருட் புலரியிற் கத்துரு விடைச்சென்
றறையு மேவல்செய் தில்வயின் மாலைவா யடைவாள்.

இ—ன்: பட்சிகளைத்தும் அஞ்சம்படி தாவித் தாக்கும் வலிமை பொருந்திய பெருமையான தவத்தையுடைய கரிக்குருவி கூவி (ஆரிலுள்ளாரை) நித்திரையினின் றெழுப்புகின்ற நிறைந்த இருள் குறை கின்ற வைக்கறைக் காலத்தில் கத்துருவினிடத்திற் போய (அவள்) கற்பித்த ஏவல்களைச் செய்து மாலைக்காலத்தில் வருவாள் எ—று.

மதுரையிலே ஒரு கரிக்குருவிக்குச் சோமசுந்தரக் கடவுள் மிருத்தியின் சய மந்திர வுபதேசங்குசெய்து அச்சாதி ஏனைப் பக்கி சாதிகளினும் பாக்க வலியுடைத்தா யிருக்கும்படி வரங் கொடுத்தமையினுல் ‘எறும்கொள்வான் றவுக் கருங்குரீஇ’ எனப்பட்டது. (45)

கொடுமை தங்கிய சரக்கறை வஞ்சமார் குடம்பை
நெடும் தஞ்செறி கடுவன மாதார்நெஞ் சென்னத்
தொடிகொள் கத்துரு வடன்பிறப் பென்றுளாங் தோற்று
ளத்தை மாதரி லேவல்கொண் டமர்ந்தன என்றே.

இ—ன்: பெண்களது மனம் கொடுமையாகிய சரக்கு இருக்கும் அறை,
வஞ்சமாகிய (பறவை)நிறைந்த கூடு, மிக்கழுர்க்க(மாகிய மிருக) ஞ செறிந்த
கடிய காடு என்று (எவருங்) கூற, வளையலை யனிந்த கத்துரு என்பவள்
(வினாதையைச்) சகோதரி என்று மனத்தில் நினையாதவளாய் தாதியரைப்
போல ஏவலைச் செய்வித்திருந்தாள் எ—று.

வஞ்சமார் குடம்பை என்பதற்கு வஞ்சமாகிய தானியம் நிறைந்த
குதிர் எனினும், கெடுமதஞ்செறி கடுவனம் என்பதற்கு மிக்க மூர்க்கமாகிய
முட்செறிந்த காடு எனினும் பொருக்கும். (46)

நெடிது காலமித் தன்மையா நிகழ்வழி யொருநாட்
புடையின் வைகியே புள்ளர சன்னைமுன் புகலும்
விடியுங் காலையி லேகுதி மாலைவாய் மீவ்தி
துடிம ருங்குலாய் யாவுடுப்போய் வருதிசொல் வென்றுன்.

இ—ன்: நெடுங்காலம் இத்தன்மையாக நிகழும்பொழுதில் ஒருநாள்
கருடன் பக்கத்திலிருந்து தாயினிடத்திற் சொல்வான்: விடியற்காலத்திற்
போகின்றூய், மாலைக்காலத்தில் வருகின்றூய்; உடுக்குப்போன்ற இடையை
யுடைய மாதாவே, எங்கே போய்வருகின்றூய், சொல்லுதி என்றுன் எ—று.

வந்த வாற்றினை யுள்ளவா றியம்பிட மாழ்கித்
தந்தை தாயினுக் கிடுக்கவன்வந் துற்றுழித் தவிரா
மைந்தர் ஸாமந்தரன் றிதற்கொரு சூழ்சியான் வகுப்பன்
சிந்தை மாழ்க்கலென் றுரைத்திது செப்பினன் மன்னே.

இ—ன்: (வின்தை) நிகழ்ந்த சம்பவத்தை உள்ளபடி சொல்ல வருந்தி
பிதா மாதாக்களுக்கு வருத்தம் வந்தபொழுது (அதனை) நீக்காத புதல்வர்கள்
புதல்வர்கள்லர்; இதற்கு ஒரு உபாயத்தை யான் சொல்வேன் மனம் மயங்க
கற்க என்று கூறிப் (பின்) இதனைச் சொன்னான் எ—று. (48)

யாது வேண்டினுங் தருகுவல் சிறைவிடு கெனவம்
மாது மைந்தர்பால் ஷழங்குதி மறுத்திடா ரவர்கள்
காத லீதென் வுரைக்குவர் கடிதுவந் தென்பா
லோதி ஸாரமு தாயினுங் கொண்டுவனென் றுரைத்தான்.

பிரமா, கருடேசன் கதைச் சருக்கம் கநக

இ—ள்: எதனை விரும்பினாலும் தருவேன் (என்) சிறையை விடுக என்று அந்தக் கத்துருவினுடைய புதல்வர்களிடத்திற் சொல்லுதி; அவர்கள் (அதற்கு) உடன்பட்டவர்களாய் விரும்பியது இது என்று சொல்வார்கள்; (நீ) விரைந்து வந்து என்னிடத்தில் (அதனைச்) சொல்லில் அரிய அழுதமா மினுங் கொண்டுவருவேன் என்று கூறினான் எ—று. (49)

தாயு மவ்வணஞ் சாற்றலு மழுதாந் தந்தா
லோது மச்சிறை விடுதுமென் றரகராங் கியங்ப
வேயை யன்னதோள் வின்தையும் மகனைடு விளங்பத்
தூய வெஞ்சிறைக் கலுழுனு மிவ்வகை துணிந்தான்.

இ—ள்: (கருடனது) தாயாகிய வினதையும் அவ்வாறு சொல்லுதலும், அழுதத்தை நீ தரில் சொல்லுகின்ற அச்சிறையை நீக்குவேம் என்று நாகர் கள் அப்பொழுது சொல்ல, மங்கில் போலுங் தோளையுடைய வினதையுங் தன் புதல்வனேடு (அதனைச்) சொல்ல, சுத்தமாகிய வேகம் பொருந்திய சிறையையுடைய கருடனும் இவ்வாறு துணிந்தான் எ—று. (50)

வேறு.

எஞ்சா மதுகைச் சூர்ப்படை யென்னுங் காமஞ்சுற் கருமேக
மஞ்சா தொருங்கு வளைத்திடவன் கதனை பொருநே மியிற்காற்றிற்
பஞ்சாச் சிதறி வெளிவந்த பராமன் சூரான் மயில்வரைவாய்த்
துஞ்சா விளக்கே போல்வைகி யடியார் துபரங் தீர்க்கின்றான்.

இ—ள்: குறையாத வலியினையுடைய குரங்து சேனையாகிய நிறைந்த கருவையுடைய கரியமேகம் அச்சமின்றி ஒருசேரச் சூழ, அதனை ஒரு சூழல் காற்றின் முற்பட்ட பஞ்சாகச் சிதறி வெளியே வந்த சிவகுமாரர் மழூர கிரியில் அவியாத தீபம்போல வீற்றிருக்து அன்பர்களின் துங்பத்தை நீக்கி யருஞ்சின்றார் எ—று.

சூர - இழிப்பின்கண் வந்தது. நேமியிற் காற்று என்பதில் இல்-சாரியை.

இம்மையத்தின் முனிவர்சித்த ரிஹமயோர் மண்ணே ரெவர்கட்கு மர்ம விழைந்த விழைந்தவெலா மளித்தவ் வரைவா யினிதிருக்குஞ் செம்ம விடைப்போய் வரம்பெற்றுத் தேவ ரழுதாந் தருவனென விம்மு முடல னன்னையடி வீழ்ந்து விடைகொண் டெழுந்தனனுங்.

இ—ள்: இப்பிறப்பில் இருடிகள் சித்தர்கள் தேவர்கள் மானுடர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் விரும்பிய விரும்பியவற்றை யெல்லாம் கொடுத்தருளி அம்மலையில் மகிஞ்சியுடன் வீற்றிருக்குஞ் குமாரசவாமியினிடத்திற் போய் வரத்தைப் பெற்றுத் தேவர்களுக்கு உரிய அழுதைத் தருகுவேன் என்று பூரிக்கும் உடம்பை உடையனுய், மாதாவினது கால்களில் நமஸ்கரித்து விடைபெற்று எழுந்தான் எ—று. (52)

காற்று மனமும் புறங்கிடப்பக் கடிது பறந்தவ் வரை நனுகிப் [கொண் போற்றிப் படிந்து சரவணத்தைப் பொருப்பை நூற்றெண் கால்வலங் டேற்றி னமரங்கோன் மகன்ற்ருமு னெய்தி மனத்கா லருச்சனைசெப் தாற்றல் சான்ற சூரோச னருள்பெற் றரிதி னவனீங்கி.

இ—ன்: வாயுவும் மனமும் பிள்கிடக்க விரைந் துபறந் து அம்மலையை யடைந்து, சரவணப் பொய்க்கையைப் புதழ்ந்து அதில் ஸானஞ் செய்து, மலையை நூற்றெட்டுத்தரம் பிரதக்கிணங்கெய்து, இடபவாகனத்தில் எழுங் தருளிய சிவபெருமானுடைய குமாரின் நிருமுன்னே போய் அன்போடு அருச்சித்து, வலிமிக்க குமாரசவாமியுடைய கிருபையைப் பெற்று அருமையாக அவ்விடத்தில் சின்று நீங்கி எ—று. மனத்தா லருச்சனை செய்து என்பதற்கு மானத பூஷை செய்தெனினு மழையும். (53)

மண்ணேர் நடுங்க வரைகுலுங்க மானு கங்க ஞாம்பகைதப்ப விண் னுா டெமுந் து கற்பகநா டகன் று மேற்செல் பொழுதினெமா யெண்னு தமுக் மெடுத்திடுவான் புகுதி நீயோ வெனவார்க்குக் கண்ணு யிரத்கோ னமரருடன் றவளக் களிறார்க் கேகினனால்.

இ—ன்: உலகிலுள்ளோர் நடுங்கவும், மலைகள் குலுங்கவும், பெரிய சர்ப்பங்கள் மனம் பதைக்கவும் ஆகாயத்தினுடே யெழும்பி விண்ணுலகை நீங்கி மேலே போகும்பொழுதில், இந்திரன் நம்மை மதிபாது அமுதை எடுக்கும்படி நீயோ வருகின்றாய் என்று தேவர்களுடன் ஜராவத யானையை வாகணமாகக் கொண்டு செலுத்திப் போருக்குப் போனான் எ—று. (54)

கடைநான் முகில்போற் சிலைவளைத்துக் கணைமா மழைகள் பொழிந்திடலும், படவா ஏறவு படப்புடைக்கும் பாழிச் சிறையின் பெருங்காற்று, லடைய வகற்றி யப்பாற்சென் றமுக் மெடுத்துக் தனிமீவிடு, கொடுவா முரவுக் களித்தன்னை கொஞ்சம் வெஞ் சிறையின் றுபர்தீரத்கான்.

இ—ன்: ஊழிக்கால முகிலைப்போல வில்லைவளைத்து மிக்க பாண மழைகளைச் சொரியவும், படத்தை யுடைய கொலைத் தொழில் பொருங் திய சர்ப்பம் அழிய வீசுகின்ற விசாலமாகிய சிறையின் பெரிய காற்றினால் ஒரு சேர (அவற்றைத்) தவிர்த்து அப்பாற் போய் அமுதை யெடுத்துத் தனியே திரும்பிக் கொடியபுற்றில் வாழ்கின்ற சர்ப்பங்களுக்குக் கொடுத்து, மாதாவாகிய வினாதை கொண்டிருக்கின்ற வெவ்விய சிறையாலாகிய துண் பத்தை நீக்கினான் எ—று. வாள் - கொலை. (55)

பிரமாவின் கதையும் கநுடேசன்கதையும் உடைத் தநுக்கம் முப்பிற்று.

பதினே ராவது
 இந்திரன் கதையும்,
 ஆதித்தன் கதையும், மன்மதன் கதையும்
 உரைத்த சருக்கம்.

இக்கேள்வு கொடுவெஞ் சினக்கலுமான் கறையை யியம்பி னுவினி டோன் மகவான் முனம்போ பருச்சனைசெய் வண்ண மத்தீன் வழங்கிடுவாஞ் சகமீ சுசரர் குலத்துதித்தோன் றவாராத் திறலோன் றழற்கவ்வனு னகுதா ரமராக் கடலரியே றனியோன் முசி நாமமுளான்.

இ—ன்: (நாரதமுனிவனே), மாறுபாடு பொருந்திய கொடிய வெவ் விய கோபத்தை யுடைய கருடனது சரித்திரத்தைச் சொன்னேம்; இனி, இந்திரன் முற்காலத்திற் போய்ப் பூசித்த தன்மையைச் சொல்லோம்; பூயி யில் அசுரர் குலத்திற் பிறந்தவன், தனர்க்கி யில்லாத வலியினையுடையவன், அக்கினி சொலிக்கின்ற கண்ணையுடையவன், பிரகாசிக்கின்ற மாலையை யணித்த தேவர்களுக்கு வீரத்தையுடைய ஆண்சிங்கம் போன்றவன், முசி னன்னும் நாமத்தை யுடையவன் எ—று. (1)

பெரியோர் நயந்து செயுந்தெய்கை பிழையா தியற்றல் புதல்வர்தமக் குரிய கடனை மெனக்கான்போ பெம்மை யுளத்தி னுறச்சேர்த்தி யரிப துவக்கை நிரப்பியுற வன்பா லகுவ்வான் யாமனுகி பொருவ ராலும் வெலற்கரிய திறலுந் சீரு முதவினமால்.

இ—ன்: தம் முன்னோர் விரும்பிச் செய்கின்ற செய்கையைத் தவறு மற் செய்தல் புத்திரர்களுக்கு உரிமையான கடனும் என்று காட்டிற் போய் கம்மை மனத்திற் பொருந்தத்தியானித்து, அரியதவத்தைச் செய்துஇருக்க, நாம் அன்பினால் (அவனுக்கு) அருள்புரியும்படி போய் ஒருவராலும் வெல்லு தற்கு அரிய வலியையுஞ் செல்வத்தையுங் கொடுத்தோம் எ—று. (2)

அதனு லாரர் பதிப்புத் து வளைத்தான் சுரரை யடலயிரா வக்கமேல் வலாரி யிழையவர்தங் குழுவோ டடைந்து பகழி மழு யுகவா விழியி னார்த்திடலு மொளிரும் வழிவேன் முசியென் னு மதுவார் தெயிய லசரேசன் வாளி மழையா லவைமாற்றி.

இ—ன்: அதனுலே விண்ணுலகிற் போய் (அதில் வசீக்கீர்த்) தேவர் களைச் சூழ்த்தான்; (அப்பொழுது) இந்திரன் வலியினையுடைய ஜூவத் தின் மேல் ஏறித் தேவர்க்கட்டத்தோடு வந்து பாணமழுகளைப் பொழித் து இட்போல ஆரவாரிக்கவும், விளங்குகின்ற கூரிய வேற்படையினையுடைய

கள்ள

മധുരക്കി പൂരാണമ്

ஆகீ என்னுங் தேன் சொரியும் மாலையை யணிந்த அசுராகாசன் பாணமழு
யால் அவைகளை நீக்கி, எ—று. (3)

எவ்வளில் கணக்கு மழைப்போலச் சொரிந்தானிரிந்தா ரிமையோர்கள்கூட்டு லியிரா வத்ப்பாகன் வெருவி போடி யாசான்முனிக்கு நிகழ்ந்த திறநவின்றுன் மூசி யசரண் கொடுங்கோலால் விஷ்ணி தெடுமண்ணுலகாண்டா னவன்சீரவுரேவினம்புவார்.

இ—ன்: அவைற்றாத பாணங்களை மழை போலப் பொழுத்தான்; தேவர்கள் ஒடினார்கள்; பெருமயொருந்திய ஜூராவத யானையைச் செலுத்துகின்ற இந்திரன் அஞ்சியோடிக் குருவாகிய வியாழனுக்கு முன் போய்ச் சம்பவித்த தன்மைகளைச் சொன்னான்; அப்பொழுது மூசி என்னும் அசரான் கொடுங்கோவினால் விண்ணுலகத்தோடு மன்னுலகத்தை அரசாண்டான்; அவன் புகழை ஏவர் சொல்ல வல்லர்? எ—று. (4)

சுருதி மிருதி நியாயதூ ரேல்லை மீமா மிசையுணர்ந்த
குருவும் மகவான் றைனொக்கிக் கூறும் நமக்கே யருளவிக்கும்
பிரம னசுரற் கருள்புரிந்தாற் பிற்றயா ரளிப்பார் நங்குலத்துக்
கருள்வைத் தளிக்குஞ் குமரேச னல்லா லெனவில் வகைபணிப்பான்

இ—ன்: வேதங்களையும் மிருதிகளையும் தருக்க சாத்திரங்களையும் பழைய மீமாஞ்சை நூல்களையும் அறிந்த வியாழனும் இந்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லுவான்: எங்களுக்கே கிருபையைப் புரியும் பிரமா அசரானுக்குக் கிருபை செய்தால் எங்கள் குலத்திற்குக் கிருபையே வைத்து ரகுவிக்கின்ற குமாரசுவாமியன்றி வேறு யார் (கம்மை) ரகுவிப்பார் என்று இவ்வாறு கூறுவான் எ—று. (5)

கந்தக் கடவு டைனோவெண்டி லனிப்பன் மனநீ கவலைவன் சொந்தக் தலமாய்ப் புவியிலுறை தொல்லை வீடு பலவுற்ற சிந்தக் கிழைந்த ரெம்விரைவி லனிக்குர் மழுர கிரிதிகமு மந்தக் கிரியி னெய்தியவ னடிபோற் றுவதே நல்தாமாஸ்.

இ—ன்: குமாரசுவாமியை வேண்டிக்கொண்டால் (அவர்) கிருபை புரிவர்; சீ மனம் வருக்கதற்க; அவருக்குரிய கோத்திரங்களாய்ப் பூமியிலிருக்கின்ற பழைய பட்டவீடுகள் அநேகமாம்; அவைகளில் மனத்திற்கியைந்த வரங்களை விரைவிற் கொடுக்கும் மழுரகிளி (மேலாக) விளங்கும்; அந்த மலையிற் போம் அவருடைய பாதங்களைத் துடிப்பதே ந.ங்கையாம் எ—து. (6)

இன்னேம்பழகவெனவுரைப்பவழுத்துவிடைகொண்டாங்கநன்று
மின்னார்பெளவி யிந்திரன்றுன் மஞ்சை வரையிற் தறிமேஹி

இந்திரன், ஆதித்தன், மன்மதன் சருக்கம் கள்

நன்னீர் மலர்தோய் சரவணத்தி னண்ணிப் படிந்து பூதியுடன் பொன்னு ரூக்கி ராக்கமணி புனீந்தா றெழுத்தும் புகன்றனனால்.

இ—ள்: இப்பொழுதே எழும்பு என்று (வியாழன்) கூற, எழும்பி, விடைபெற்று அவ்விடத்தில் நின்று நீங்கி, ஒளி பொருங்கிய கீர்த்தத யுடைய இந்திரனவன் மழுகிளியிலே தனியே சென்று, நல்ல புட்பங்கள் செறிந்த நீரையுடைய சரவணப் பொய்க்கையிற் போய் ஸ்கானஞ்செய்து, விபூதியோடு அழகு நிறைந்த உருத்திராக்கமணியை அணிந்து சட்காரத்தை யும் உச்சரித்தான் எ—று.

பஜையொன் றனிலுற் ரெஞ்ற ஸ்மிசைக் கமஞ்சுன் மந்தி பாயவிழு மினையில் பலவின் கனியுடைந்த தீஞ்சா றநுவி யுடனிறங்குந் தணவா வலத்துக் கவரவலங்கொண் டுச்சி மிசைபோய்த் தண்ணைடுகிலம் பணிபொற் சரவை பங்கயக்து முருகன் ற்றுமுன் னடைந்தனனால்.

இ—ள்: ஒரு கொம்பிலிருந்து ஒரு கொம்பின்மீது நிறைந்த குலை யுடைய மந்தி பாய, விழுகின்ற நிகரில்லாத பலாப்பழும் வெடித்தவினால் வருகின்ற இனிய தேன், அருவி நீரூடன் சொரியும் நீங்காத இடங்களை யுடைய மலையைப் பிரதக்கினஞ்செய்து சிகரத்தின் மீது போய், தண்ணை யையுஞ் சிலம்பையும் அணிந்த அடிக்கிய பாதாரவிந்தங்களையுடைய குமார சுவாமியினது சந்திதானத்தை யடைந்தான் எ—று. வலம் - இடம். (8)

மறைதூன் மொழிந்த விதிப்படியையங் தமுதங் கவிய மதுவினார் முறைபா ஸாட்டிக் கலைபலழுண் முருகார் தொங்க அறப்புனைந்து நிறையும் புழுகு சாந்தமணிந் தமுக மதனை நிவேதித்து நறுமெல் லடைகாய் மணித்துபந் தீபமுக்லா நயந்தளித்கே.

இ—ள்: ஆகமங்கூறிய விதிப்படி பஞ்சாயிரத்தையும் பன்கசக்வி யத்தையும் தேனையும் இளன்றையும் முறைப்படி அபிஷேகஞ்செய்து, வல்திரத்தையும் பல ஆபரணங்களையும் வாசனை நிறைந்த மாலையையும் மிக அணிந்து, நிறைந்த நாவி நெய்யையும் சந்தனக்குழம்பையும் அணிந்து, அன்னத்தை நிவேதனஞ்செய்து, நறிய வெற்றிலை பாக்கு அடிக்கிய தாபங்தீபம் முதலாயினவற்றை விரும்பிக் கொடுத்து, எ—று. (9)

வாச மலர்கொண் டருச்சித்து வனங்கித் துதித்தா னவ்வேலை யீசன் புகல்வன் வெளிவாக்கான் மூசி யுடன்மே வெதிர்ந்தனயேற் கூசி யகலு மாங்கவன்றுன் குலவு மமரா வதியிடைநீ யாசோன் றன்ற யிருக்கவென வறைந்தா னிமையோ ராசற்கே.

இ—ள்: வாசனை பொருங்கிய புஷ்பங்களைக்கொண்டு பூசித்து நமஸ்கரித்துத் தோத்திரஞ்செய்தான், அப்பொழுதில் சப்பிரமணியப்பெருமான்

அசாரிவாக்கினால் இனி நீ முசி என்பவனேடு எதிர்த்தனையாயில், அவன் (மனம்) வெட்டி ஓடுவான்; நீ விளங்குகின்ற விண்ணுலகில் குற்றம் ஒன்றும் இன்றி இருக்குக என்று இந்திரனுக்கு அருளிச்செய்தார் எ—ஆ. (10)

கேட்ட பொழுதி அவர்களும் கிடைப்ப வுடலம் புளகரும்பி நாட்ட மதனிற் துளியறைப்ப வின்று நவில்வா னின்னருளே [வித் வேட்டிந் கடைந்தேன் விரைந்தளித்தா பெந்தாய் நானு மிவண்மே தாட்டா மரையை யலந்தோருக் களித்தி யெனவே தாழ்ந்தனனுல்.

இ—ள்: (குமாரசவாமி அருளிச்செய்த திருவாக்கைக்) கேட்ட பொழுதில் மனத்தில் மகிழ்ச்சி உண்டாக உடம்பு உரோமாஞ்சங்கொண்டு கண்களினின்றும் ஆந்தபாஷ்டபஞ் சொரிய வின்று விண்ணப்பஞ் செய் வான்: தேவரீருடைய திருவருளோயே விரும்பி இவ்விடத்தில் வந்தேன்; விரைந்து கிருபை புரிந்தீர்; எம்பெருமானே நாடோறும் இவ்விடத்தில் வீற்றிருந்தாருளிப் பாதாரவிந்தங்களைத் துண்பமுற் றடைந்தவர்களுக்குக் கொடுத்தருளுக என்று வணங்கினான் எ—ஆ. (11)

விடைகொண் டெழுந்தான் விண்ணிங்மிகை விசையிற் பாய்ந் தான் பதிப்புந்தா, னடலா ரிமையோர் படைநெருங்க வயிரா வதத் தின் பிடார்மேற்கொண், டொடியா விறலார் முசிபடை யொருங்கு மடியக் கணையேவிப், படைதோ யனையோன் றைவென்று முன் போற் பனிவா அலகளித்தான்.

இ—ள்: விடைபெற்று எழுந்து, ஆகாயத்தில் வேகமாய்த் தாவிச் சுவர்க்கத்தை அடைந்து, வலிமையுக்க தேவசேனை நெருங்க ஜூராவத் யானையின் மத்தகத்தின்மீ தேறி, அழியாத வலிமை பொருங்திய முசி என்றும் அசராலுடைய சேனைகள் ஒருசேர அழியப் பாணங்களைத் தூண்டி, படைகளையுடைய அவனை வெற்றிகொண்டு முன்போலக் குளிர்ந்த விண்ணுலகை அரசாண்டான் எ—ஆ. (12)

வேறு.

பாண்மருள்வெண் கோட்டயிரா வதப்பாகன் பூசையினைப் பகர்ந்தா மிப்பா, னுனிலத்தி னிருளருக்குந் தீனமணியின் பூசையினை நவிலு கிற்பா, மோனமுட னருந்தவஞ்செய் மரீசிமகன் காசி பண்கான் முளையாய் வந்தோ, னீணமிலா விவச்சவா னொனுமுளரி முறுக்கவிழுக்கு மிரவிச் செல்வன்.

இ—ள்: பாலும் அஞ்சும் வெண்மையாகிய தந்தங்களையுடைய ஜூரா வத யானையை வாகனமாகக் கொண்டு செலுத்தும் இந்திரனது பூசையைச்

இந்திரன், ஆதித்தன், மன்மதன் சருக்கம் கள்

சொன்னேம். இனி நான்காய் வகுக்கப்பட்ட பூமியிலுள்ள இருளைக் கெடுக்குஞ் சூரியனது பூசனையைச் சொல்வோம். மென்னிலையுடன் அரிய தவத்தைச் செய்கின்ற மர்சிமுனிவனது புதல்வனுக்கிய காசிபமுனிவனுக்குப் புதல்வனுக அவதரித்தவன் குற்றமில்லாத விவச்சுவாணன்னும் தாமரை களின் கட்டை அலர்த்துஞ் சூரியன் எ—று.

அன்னவன்றேட் டாமகிழ்வி னளித்தருஞ் மறற்கோகை யமு தின் சாயற், கன்னன்மொழித் துவர்வாய்முத் தனமூரல் விற்புரு வக் கணையின் பார்வை, மின்னிடைமென் முளரிமூலை வேயன் தோண் மான்குளம்பின் விளங்கு மல்குற், பொன்னையை வுஷாதேவி தன்னைமண மழல்சான்றூப் புரிந்தான் மன்னே.

இ—ள்: அந்தச் சூரியன், தொட்டா மகிழ்ச்சியுடனே பெற்ற கருமணல்போன்ற கூந்தலையும், அமுதபோன்ற மென்மையையும், சூரும்பு போன்ற சொல்லையும், பவளம்போன்ற வாயையும், முத்துப்போன்ற பல்லையும், விற்போன்ற புருவத்தையும், அம்புபோன்ற கண்ணையும், மின்போன்ற இடையையும், மிருதுவான தாமரை அரும்புபோன்ற மூலையையும், மூங் கிலப்போன்ற தோளையும், மானினது குளம்புபோன்ற விளங்குகின்ற நிதம் பத்தையும் உடைய இலட்சமிபோன்ற உஷாதேவி என்பவளை அக்கினி சாக்ஷியாகக் கலியாணஞ் செய்தான் எ—று. (14)

சந்துபுனைந் தீர்க்குமிடை போகாது நெருங்கியொளி தயங்கி போங்கு, விந்தமெனச் செம்மாந்த வியன்கொண்மூலை மார்பினிடை ஞெழுங்கப் புல்வி, நந்தவிலே மூமலுவைக் கொடுஞ்சமைன யமுனை தனை நயப்பி னீன்றுன், கந்தமலி கருங்கூந்தன் மனையவடன் கணவ னுடற் கனல் பொருளாய்.

இ—ள்: சந்தங்க குழம்பையனிக்து ஈர்க்கும் இடையிற் போகாதபடி நெருங்கி ஒளிபராகசித்து உயர்ந்த விந்தகினையைப்போல இறுமாந்த பெரு மை பொருங்திய மூலைகள் (தன்) மார்பில் அழுங்தத் தழுவி, கெடுதவில்லாத ஏழாம் மறைவையும், கொடிய யமனையும், யமுனையையும் விருப்புடன் பெற ரூன்; வாசனை நிறைந்த கரிய அளக்கத்தையுடைய மனைவியாகிய உஷா என்பவள் தனது நாயகனுடைய உடம்பிலுள்ள உஷ்ணத்தைப் பொருத வளர்ய், எ—று. ஏழாமநு— வைவச்சத மது. (15)

தன்னிமூலை யரசிலையி னெழில்கவற்றும் பேரல்குற் றவள மூரல், அன்னமென வாங்கிருத்தி வடாதுகடற் குருகண்ட மதனிற் புக்கு, மன்னியொரு பெண்பரியின் வடிவரகித் தவம்புரியப் பரிதி வானேன், கன்னன்மொழிச் சாயாதே வியையனைபா ளெனக் கலங்து களித்திட்ட டானே.

இ—ள்: தன்னு நிழலை, அரசிலையின் அழகைவென்ற பெரிய அல்குலை மும், மூல்லையரும்புபோலும் பற்களையும் உடைய பெண்ணாக அங்கேயிருத்தி, வடதிசைக்கணுள்ள கடல்குழந்த குருகண்டத்தை அடைக்கிருந்து ஒரு பெண் குதிரையின் வடிவமாகித் தவஞ்செய்ய, சூரியன், கரும்பு போன்ற சொல்லையுடைய சாயாதேவியையே மனைவியென்று கருதிப் புணர்ந்து கனிப்படைந்தான் எ—ஆ.

(16)

வெஞ்சனியே முதன்மூவார் தம்மைமுகம் விளர்ப்பவிடை மொலிவு நீங்கக், கஞ்சமுகை யனையமுலைக் கண்கறுப்ப வாலிலையிற் கருப்பங் கொண்டு, நெஞ்சாகிழ் வறவீன்று டன்புதல்வர் தம்பாலி னேயங் கூர்ந்து, தஞ்சமென முன்னிருந்த புதல்வர்த்தமை வெறுக்குறைந்தா டகைமை யில்லாள்.

இ—ள்: கொடிய சனி முதலான மூவரை முகம் வெஞ்கக், இடைதேய்வு நீங்கக், தாமரையரும்போன்ற மூலைக்கண் கறுகக், ஆலிலைபோன்ற வயிற்றி கருப்பங்கொண்டு மனமகிழ்ச்சி மிகப்பெற்றாள்; (அங்ஙனம் பெற்றவள்) நடவுத்திலை யில்லாதவாய்த் தன் புதல்வர்களின் அன்புமிக்குத் (தன் ஜெத்) தஞ்சமாக முன் கருதியிருந்த புதல்வர்களை வெறுத்திருந்தாள் எ—ஆ.

வனை திருவர் - தேவமருத்துவர். (17)

காக்களவும் போய்மீண்டு கடைசிவங்து குவளைபெழில் கவற்று முண்கண், மாதுசெயும் வஞ்சமுணார்ந் தெம்மகவஞ் சாமென்றே மதியா தீவ்று, ஜோதுசில மைந்தார்த்தமை வெறுப்பெதவ னொன்றவள்பா லோதிச் சீறக், கோதையுள நடுநடுங்கி யிரவிமுன நிகழ்ந்த வெலாங் கூறி னுளே.

இ—ள்: காதுவரைக்கும் ஓடித் திரும்பிக் கடை சிவப்புற்று கருங்குவளை மலரின் அழகைவென்ற மையுண்ட கண்ணையுடைய அச்சாயை செய்யும் வஞ்சகத்தை யறிந்து எல்லாப் பிள்ளைகளையுஞ் சமமாகவே கருதாமற் பெற்றவள் சொல்லப்படுஞ் சில பிள்ளைகளை வெறுப்பது என்னையென்று அவளிடத்திற் சொல்லிக் கோபிக்க, அப்பெண் மனம் மிக கடுக்குற்று, சூரிய அுக்கு முன்னே சம்பவித்த எல்லாவற்றையுஞ் சொன்னாள் எ—ஆ. (18)

என்னுடைய மனையவளே யருந்ததியு மொவ்வாதா பெங்குற் றுயான், மின்னிடையா யுனையகன்று மெவ்வணமிவ் வடத்தினிடை மேவா நிற்பே, னுன்னையில்லா யிதழுற னுண்ண வின்னு மோர் கால முறுமோ வென்னப், பன்னியிரங் குற்றுலக மெங்கணுங்கே திக்கானுண் பரிதிச் செல்வன்.

இந்திரன், ஆதித்தன், மன்மதன் சருக்கம் கங்க

இ—ள்: எனது மனைவியே, (கற்பில்) அருந்ததியும் ஒவ்வாதவளே, எங்கே போயினே; மின்பொன்ற இடையையுடையானே உண்ணேப் பிரிந்தும் எவ்வாறு இந்த உடம்பிற் பொருக்தினிற்பேன்; உனது அழகிய வாயிலுள்ள அதரத்தினாலை உண்ணுதற்கு இன்னும் ஒருகாலம் வருமோ என்று சொல்லிப் புலம்பி, உலகம் அனைத்திலும் தேடிச் சூரியன் காணுதவனுய, எ—ஆ.

என்னமுதே யென்வயிற்றி னெரிதவழி வெங்கொளித்தா யென மால் கொள்ளு, மன்னபொழு தாங்கவன்முன் யான்னுகி மனச்சிதி நூறு மலக்கண் மர்தி, மின்னவிரு மார்த்தாண்ட வெத்தலமு மினை யொவ்வா மேன்மைத் தாகிப், பன்னரிய வளஞ்சிறக்குஞ் திருத்தல மொன் றண்டத்தீனைப் பகரக் கேணே.

இ—ள்: எனது அமுதமே, என் வயிற்றில் அக்கினிசொலிக்க எங்குப் போய் ஒளித்தாய் என்று மயங்கும் அப்பொழுதில், அவனுக்கு முன்னர் நான் போய் ஒளிவிளங்குஞ் சூரியனே, மனத்திலுள்ள துயரை நீங்குதி; சகல ஸ்தலங்களுள் நிகரில்லாத மேன்மைபினை யுடைத்தாய், சொல்லுதற்கு அரிய வளவிகுஞ் த அழகிய சேந்திரம் ஒன்று உண்டு; அதனைச் சொல்ல நீ கேள்.

இந்திரன்றன் முடிதகர்த்த வெறும்வளித்தோட் செழியன்வள மியைந்த நாட்டிற், கந்தனுறை தருமொகர வெற்பாகுஞ் கருதுபலங்கணத்தி ணை, மந்தநகக ரேபடியார்க் கெய்ப்பினில்வைப் பெனவமரு மதன்பாற் சென்று, சிந்தைமகிழ் வொடும்பூசை செய்துநின துறு துயரங் தீர்தி யென்றேன்.

இ—ள்; இந்திரனது முடியைத் தகர்த்த மிக்க வலிமை பொருங்திய புயங்களையுடைய பாண்டியனது வளஞ்செறிந்த நாட்டிலே குமாரசவாமி வீற்றிருக்கின்ற மழுரிகரி எனப்படும் நினைத்த பயினைக் கணப்பொழுதிற் கொடுக்கும் அந்த ஸ்தலமே, அடியார்களுக்கு ஆபத்து வந்தபொழுது உத வுஞ் சேமநிதிபோல இருக்கும்; அதன்மாட்டுப் போய், மன மகிழ்வோடும் (குமாரசவாயியைப்) பூசித்து, உனது பெருந்துன்பத்தை நீங்குதியென்று கூறினேன் எ—ஆ. வெற்பாகும் நகர் எனக் கூட்டுக.

[இந்திரனது முடி தகர்த்த வரலாற்றைத் திருவிளொயாடற் புராணத் துட்காண்க.] (21)

வேறு.

என்னியற்சொற் கோ விழைதாழுங் கொம்மைமுலைக் கண்ணன்மொழி மாதுத்தீனக் கண்டடைடந்தோன் போலாகிப் புன்னைமலர் பொன்போற் பொடியதிர்க்கும் பூம்பொழில்குழ் வன்னமுறு மஞ்சை வரையிடத்துப் புக்கனனே.

இ—ள்: எனது ஒழுங்காகிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆபரணங் தங்கு கின்ற வட்டமாகிய மூலையையும், கரும்புபோலுஞ் சொல்லையுமூடைய தன் மனைவியைக் கண்டு சேர்ந்தவனைப் போலாகிப், புன்னைப்புஷ்பங்கள் பொன் னைப் போலும் மரங்தங்களைச் சொரிகின்ற பொவிவாகிய சோலைகள் கூழ்ந்த (பல) நிறங்களைப் பொருந்திய மழுரகிரியின்கண்ணே போயினான்.

வன்னம் மஞ்ஞையை விசேஷித்தது. (22)

ஆரோனு மோர்மண் டலம்படியி னங்கவர்கும்
பேராப் பிணியும் பெயர்க்குஞ் சரவணத்தி
நீராடிக் கண்டிகையு நீறுமுட விற்புனைந்து
சீரார் மலையைவலஞ் செய்துமேற் சென்றங்களை.

இ—ள்: எவராயினும் ஒரு மண்டலம் ஸ்நானஞ் செய்தால், அவர்களுடைய நீங்காத நோயையும் நீக்குகின்ற சரவணைப் பொய்க்கையில் முழுகி, உருத்திராக்கவடத்தையும் விழுதியையுஞ் சரீரத்தில் அணிந்து, புகழ்விறைந்த மலையைப் பிரதக்கின்றுசெய்து மேலே போயினான் எ—று. (23)

தோகை மலைமிசையிற் ரேன்றியுறுஞ் செவ்வேலை
யாகமதால் கூறும் விதியா லருச்சிக்துக்
தேகமா யைப்புலனைப்ச் சிங்கையாய் நெஞ்சியக்கு
மேகமாய் நின்றே யெனவிறைஞ்சிப் போற்றினான்.

இ—ள்: மழுரகிரியில் விளங்கி வீற்றிருக்குங் குமாரசவாமியைச் சிவா கமங் கூறிய விதிப்படி பூசித்து, சரீரமாயும், பஞ்சப்புலனையும், மனமாயும், மனத்தை இயக்குகின்ற ஏவஸ்துவாயும் நின்றவரே என்று, நமஸ்கரித்துத் தோத்திரஞ் செய்தான் எ—று. (24)

ஐயா வனக்கடிய னையினனென் னூரமுதா
மையார் தடங்கண் மனையவடான் சேருமிட
மெம்யா வுரைத்தவள்பான் மேவவருள் செய்தனையே
லுப்வே னலவெனிலோ வுப்பேன்மற் றுப்பேனே.

இ—ள்: சுவாமி, தேவரீருக்கு அடியேனுயினோன்; எனது அரிய அமுதுபோன்ற மையார்ந்த விசாலித்த கண்ணையுடைய மனைவி இருக்கு விடத்தை, உண்மையாக அறிவித்து அவளிடத்திற் (சிறியேன்) கூடும்படி கிருபை புரிந்தீராயில் உய்வேன்; அங்குனாஞ் செய்யாதொழியில் உய்யேன் உய்யேன்! எ—று. (25)

இந்திரன், ஆதித்தன், மன்மதன் சருக்கம் காட்டு

என்று மொழிகூறு மிரவிமுனம் வரனவர்க்காக்
குன்ற மெறிந்த சுடர்வேலோன் கூறுவா
னின்ற இடற்கன லுக் காற்றுளாய் நின்மனையாள்
சென்று குருவருடம் பெண்பரியாய்ச் சேர்ந்தனனே.

இ—ள்: என்று (இப்படி) விண்ணப்பஞ் செய்யும் சூரியனுக்கு முன்
னரே தேவர்களுக்காகக் கிரௌஞ்சு கிரியைப்பிளங்த ஒளிபொருங்கிய வேற்
படையைடுடைய குமாரசுவாமி அருளிச்செய்வார்: (சூரியனே) உன்மனைவி
யானவள், உனது உடம்பிலுள்ள உஷ்ணத்திற்கு ஆற்றுதவளாய்ப் பெண்
குதிரையாகிக் குருகண்டத்தைப் போய்ச் சேர்ந்தாள் எ—று. (26)

ஆங்கவள் பானிசென் றழைத்தால் வருமவடன்
பாங்குறையி னின்வெங் கதிரடக்கல் பண்பாமென்
ஹேங்கு முரைகூற வுவங் துவிடை கொண்டகன்று
தீங்கில் சுடரோன் குருகண்டஞ் சேர்ந்தனனே.

இ—ள்: அவளிடத்தில் நீபோய் அழைத்தால் (அவள்)வருவாள்; (இனி)
அவருடைய பக்கத்தில் (நீ) இருக்கில் உனது உஷ்ணகிரணத்தை அடக்குதல்
குணமாம் என்று, உயர்ந்த திருவாக்கை அருளிச்செய்ய, துயர் நீங்கிய சூரி
யன் மகிழ்து விடைபெற்றுப் போய், குருகண்டத்தை அடைந்தான் எ—று.

வேறு.

பெண்பரி வடிவாய் நோற்ற பேதைபைக் கண் தூற் றுனு
மொண்பரி யூருவ மெய்திச் சேறலு மவள் கண் டோடக்
திண்பரி வடிவு நீங்கித் தினகர வருவங் காட்டப்
பண்படு கிளவி யானுங் பெண்வை னும் படிவம் வாய்ந்தாள்.

இ—ள்: பெண்குதிரை வடிவமாய்த் தவஞ்செய்த தண்மனைவியைக்
கண்டு அழகையுடைய ஆள்குதிரை வடிவத்தைக்கொண்டு செல்லுதலும்,
அந்த உதா எண்பவள் கண்டுடை, திண்ணிய குதிரை வடிவை நீங்கிச் சூரிய
ஞகிய தன் வடிவைக் காண்பிக்க, பண்தோன்றுஞ் சொல்லையுடைய அவ
ரும் (தங்குரிய) பெண் வடிவத்தைக் கொண்டாள் எ—று. (28)

மோட்டினங் குருங்பை யேய்க்கு மூலைமுக டழுந்றப் புல்லிப்
பாட்டளி தகையுங் கூந்தற் பணிமொழி யவளோ டேகிச்
சேட்டினங் கதிரு லோகஞ் சென்றன னினைய காகை
கேட்டவர் பிரிதல் செப்பா யனையவட் கிடைக்கு வாழ்வார்.

இ—ன்: பருத்த இளமையாகிய குரும்பையைப்பேரலும் மூலைகளின் முடு அழுங்கும்படி தழுவி, (கீதங்களைப்) பாடும் வண்டுகள் நெருங்குகின்ற அழகத்தையும் பணிகளைப் புலப்படுத்திய சொல்லையுமைடைய அவ்ஞாடனே போய்ப் பெருமைபொருங்திய இளைய கிரணத்தையுடைய சூரியன் (தன்) உலகை யடைந்தான்; இச்சரித்திரத்தைக் கேட்டவர்கள் பிரிதவில்லாத மனையாட்டியைப் பெற்று வாழுவார்கள் எ—து. (29)

திரளிருட் குறும்பு சீய்க்குஞ் தினகரன் கழக்கையைச் சொற்றுங் கருகிருட் பகடு தூண்டுங் காளைதன் கழக்கையைச் சொல்வாம் பருமணிப் பதும ராகப் படலைதாழ் மார்பி னற்குக் கிருமக னெனவே வந்து செனித்துளோன் மதன னென்பான்.

இ—ன்: திரண்ட இருளாகிய பகையைக் கெடுக்கின்ற சூரியனது சரித் திரத்தைச் சொன்னோம்; கரிய இருளாகிய யானையைச் செலுத்துகின்ற மன்மதனது சரித்திரத்தைக் கூறுவாம்; பதுமராகமாகிய பருத்த இரத்தின மாலை தொங்குகின்ற மார்பினையுடைய விட்டுனுவுக்கு அழகிய புதல்வனுக வந்து அவதரித்தவன் மன்மதன் என்பவன் எ—து. (30)

உலகெலா மிகவும் வெல்வா னெத்தவ முஞ்சுற் னிந்துப் பலமுறு மென்று நாடிப் பார்ப்பதி மலைய மீன்ற கலவமா மயிற்குஞ் சாப லுதவிய கண்ணி யீன்ற குலவுறு குகளைப் பூசை செயிற்பலன் குறுகா விற்கும்.

இ—ன்: (அவன்), உலகமைனாத்தையும் மிக வெற்றிகொள்ளும்படி எவ்வகைப்பட்ட தவத்தைச் செய்யில், இந்தப் பயன் வருமென்று ஆராய்ந்து, தோகை பொருங்திய நீலமயிலுக்குஞ் சாயலைக் கொடுத்த இமயமலைபெற்ற பார்ப்பதியாராகிய கண்ணிகை தந்த பிரகாசிக்கின்ற குமாரசவாமியைப் பூசனை புரியிற் (கருதிய) பயன் வந்தடையும் எ—து. (31)

அன்னவன் றலங்க டம்மி லக்கமா மழுர வெற்பின் மன்னிய விருப்பி னேடும் வைகியே யடியா ருள்ளத் துன்னிய வுதவு கின்ற னங்குற னலமென் றுன்னிக் கண்ணியர் குழாத்தி னேடுங் காதன்மீ தூரச் சென்றுன்.

இ—ன்: அக்குமாரசவாமி, ஸ்தலங்களில் விசேஷத்ததாகிய மழுரகிரியில் நிலையாகிய பிரியத்தோடு வீற்றிருந்து அடியார்கள் மனத்தில் நினைத்தனவற் றைக் கொடுத்தருள்கின்றார்; (ஆதலாஸ்,) அவ்விடத்திற் போதலே னலமென்று கருதி, பெண்கள் கூட்டத்தோடும் விருப்பம் மிகச் சென்றுன் எ—து. (32)

இந்திரன், ஆதித்தன், மன்மதன் சருக்கம் காந்

மாமயி லகவுஞ் சோலை யுடுத்தவம் மழுர வெற்பிற்
பூமகள் புதல்வன் புக்குப் புனிதநா மகனே போலத்
தாமரை யதனி லண்ணக் துயில்சர வணத்திற் ரேய்ந்து
தோபறு பூதி சாத்திக் துகளிலா நெழுத்து மெண்ணி.

இ—ள்: நீலமயில்கள் ஆடுகின்ற சோலை சூழ்ந்த அந்த மழுரகிரியில்
இலக்குமியினுடைய குமாரனுகிய மன்மதன் போய், பரிசுத்தமான சரசு
வதிபோல வெண்டாமரை மலர்களில் அன்னங்கள் நித்திரை செய்கின்ற
சரவணப் பொய்கையிலே ஸ்நானங்கூசய்து, அழுக்கை நீக்குகின்ற விழு
தியை யணிந்து, குற்றமற்ற சடகாத்தையுஞ் சிங்கித்து, எ—று. (33)

மலைவலங் கொண்டு மேற்போ யாகமம் வழங்கும் வண்ண
கிலவறு மபிடே கங்க ணிவேதன முறையிற் செய்து
குலமலர் தூவி யையன் குரைகழுற் பதக்கின் வீழ்ந்து
பலமுறை பழிச்சி யற்ற துரைத்தனன் பரிவி னேடும்.

இ—ள்: கிரியைப் பிரதக்கினங்கூசய்து மேலே போய், ஆகமங் கூறிய
படி, விளங்குகின்ற அபிவேஷகங்களையும் நிவேதனங்களையும் முறைப்படி
செய்து, நல்ல புத்பங்களைச் சொரிந்து குமாரசவாமியின் ஒவிக்கின்ற வீரக்
கழலையுடைய பாதங்களிலே நமஸ்கரித்து, பலமுறை துதித்து, (தன்) வரு
தற் காரணத்தை அன்போடு விண்ணப்பஞ் செய்தான் எ—று.

குலமலர் என்பதற்குத் திராளானமலர் எனினும்மையும். (34)

முருகுவா யுறைப்ப வண்டு முசுங்கு கடம்பு பூவுடோன்
அருளொடுங் காய வாக்கா லவணைநேர் நோக்கிக் கூறும்
பொருவின்மூன் றுலகுஞ் சென்றுவா் பூங்களை பொழுநீ வென்றி
தருதுநா மெண்ணக் கேட்டுக் கந்தர்ப்ப னுவகை சாரா.

இ—ள்: தேன் வாயினிறைய வண்டுகள் முசுகின்ற கடப்பம்புமாலையை
யணிந்த குமாரசவாமி கிருபையுடன் அசரிரிவாக்கினால் அந்த மன்மதனை
நேரே பார்த்து, (மன்மதனே,) நீ சொல்லப்படும் நிகில்லாத மூவுலத்திலும்
போய்உனது பூம்பாணங்களைச் சொரிவாய், நாம் வெற்றியைத் தருதும் என்
றருளிச்செய்ய, (அவன் அதனைக்) கேட்டு மகிழ்ச்சிபொருங்தி, எ—று. (35)

வேறு.

விடைகொடு திரும்பி வேலீனுக் கோலை விடுத்திடு மதர்த்தககண்
மடவர், படைகண்முன் னடப்ப மதிக்குடை நிழற்றப் பூகமென்

காசு

மழுரகிரி புராணம்

பானைக் கிரட்ட, நடைபயி தென்றற் றேர்மிசை யேறி யுலகமோர் முன்ற்னு நனுகி, நெடியவிற் கரும்பிள் வண்டுகாண் கொளுவி நில விதழிப் பூங்களை பொழிந்தான்.

இ—ன்: விடைபெற்று மீண்டு, வேற்படைக்கு (நமது வலியை வந்து காண்க என்று) ஓலை விடுகின்ற மதர்த்த கண்களையுடைய பெண்களாகிய சேனைகள் முன்செல்ல, சந்திரனுகிய குடை நிழலைச் செய்ய, மிருதுவான கழுகம்பாளைகள் (ஆகியசாமரம்) வீசு, இயங்குங் தென்றலாகிய தேர்மீதேறி மூவுலகினும் போய், கரும்பாகிய நெடியவில்லில் வண்டாகிய நாணைப் பூட்டுப் பிரகாரிக்கின்ற இதழிகளையுடைய பூம்பாணங்களைச் சொரிந்தான் எ—று.

நடைபயில் தென்றல் என்பதற்கு நடையைப் பழகும் இளங் தென் றல் எனினும் பொருந்தும். (36)

நிறந்திறங் கேரும் வேற்படை வரினும் விழித்தகண் ணிமைத் திடா நிகரின், மறங்களர் வீரர் சிவமொன்றே மெய்யா மற்றவை பொய்யென வுணர்ந்த, வறங்கரை நாவின் முனிவர ரிமையோர் பாரையு மவன்வசன்சு செய்தான், பிறங்குமங் கவன்றன் புகழினை யாவ ரிற்றெனப் பேசவல் லாரே.

இ—ன்: (தம்) மார்பைப் பிளங்குதுசெல்லும் வேற்படை வரினும் விழித்தகண்ணை இமையாத உவமையில்லாத மற்றதன்மை மிக்க வீரர்கள், சிவம் ஒன்றே உண்மைப் பொருளாக எனையவை பொய்யென்றறிந்த தருமத்தைப் பேசும் நாவினையுடைய முனிசிரேஷ்டர்கள், தேவர்கள் ஆதிய அனைவரையும் அக்த மன்மதன் வசப்படுத்தினான்; வினங்குகின்ற அவனது கீர்த்தியையாவர் இத்தன்மைத்து என்று சொல்ல வல்லவர்கள் எ—று. (37)

இந்திரன் கதையும், ஆதித்தன் கதையும், மன்மதன் கதையும்
உரைத்த சருக்கம் முற்றிற்று.

பண் விரண்டாவது

பாண்டவச்சருக்கம்.

வேணிலஞ் செல்வன் காதை விளாம்பின மெல்லை யின்றுல் வானவர் பரவுஞ் சீர்த்தி மயின்மலைப் பெருமை யின் னுங் கானுறை கடப்பங் தண்டார்க் கந்தவே எருளி னேலே நானில முய்வா னின்பாற் சுருக்கின நவின் று ஓமால்.

இ—ன்: (நாராதமுனிவனே,) மன்மதனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறி னேம்; தேவர்கள் துதிக்கும் கீர்த்தியினையுடைய மழுகிரியின் மேன்மை இன்னும் அளவில்லாதன உண்டு; (அவற்றுட் சிலவற்றை) வாசனை பொருங் திய குளிர்ந்த கடப்பம்பூமாலையை யனிந்த குமாரசுவாமியினது திருவருளி னேலே நான்காய்ப் பகுக்கப்பட்ட பூமியிலுள்ளோர் ஈடேறும்படி உனக்குச் சுருக்கிச் சொன்னேம் எ—று. (1)

யாவையு மொழிய வேண்டு மென்னிலோர் கோடி யாண்டென் னுவினு லுரைத்திட்டாலு நவிலொனு வரானே வென்னிற் ரூவிலா துரைப்பா னின் னு மொருக்கை சாற்றக் கேண்மோ பாவலர் புகழுஞ் சீர்த்திப் பார்த்திபன் பாண்டு வென்போன்.

இ—ன்: (அக்கிரியின் மகிழம்) அனைத்தையுஞ் சொல்லவேண்டு மென்றுல் ஒருகோடி வருடம் வரைக்கும் எமது நாவினுற் கூறினுலும் கூற முடியா, சிவபெருமானே என்றால் தவறின்றி அருளிசெய்வர்; (ஆயினும்,) இன்னும் ஒரு சரித்திரத்தை (யாம்) கூறக் கேள்; புலவர்கள் புதழுகின்ற கீர்த்தியையுடைய அரசன் பாண்டு என்பவன் எ—று. (2)

இந்துவின் குலத்தின் வந்தோன் கண்ணிலான் விதுர னென் னு மைந்தரு நிகர்க்குஞ் செங்கை யண்ணை னே டினாவ அள்ளான் வந்திடுந் துருவா சன்பான் மந்திரம் பயின் று வைகும் குந்தியைப் பழுதில் கற்பின் கோதையை மணஞ்செய் கானே.

இ—ன்: சந்திரகுலத்தில் அவதரித்தோன்; (அவன்,) திருதாட்டிரன் விதுரன் என்னும் பஞ்சதருவை ஒக்கும் கொடை பொருந்திய சிவந்த கையையுடைய தமையனுங் தம்பியமுள்ளவன்; (தன்மாட்டு) வந்த துருவாச னிடத்தில் மந்திரத்தைப் பழகியிருக்கும் தவறில்லாத கற்பினையுடைய பெண்ணையை குந்தி என்பவனை விவாகஞ் செய்தான் எ—று. (3)

தருமனல் வீமன் பார்த்த னகுலன்சா தேவ னென் னு மருமைசால் புதல்வர்ப் பெற்று னன்னவர் தந்தை தன்னே

காகு

மழுரகிரி புராணம்

பொருவயிற் ருதித்த கண்ணி லாணைனு முரவோன் பெற்ற
மருவலர் பணியுந் தாட்டா மரைச்சயோ தனனு மண்ணால்.

இ—ள்: தருமன் நல்ல வீமன் அருச்சனான் நகுலன் சகாதேவன் என்
னும் அருமைமிக்க புதல்வர்களைப் பெற்றன்; அப்புதல்வர்களுடைய பிதா
வாகிய பாண்டுமகாராசனேலே ஒரு வயிற்றில் அவதரித்த திருதாட்டிரன்
என்னும் வலியன் பெற்ற பகைவர் வணங்குங் கால்களாகிய தாமரை மலர்
களையுடைய துரியோதனன் என்னும் பெருமையிற் சிறந்தோன் எ—று.

தந்தை தன்னே பொருவயிற் ருதித்த கண்ணிலான், என்பது உபசாரம்.

கங்கையா றதனில் வெய்ய கழுவினை நிரைத்துங் காயும்
பொங்கழுன் மனையில் வைத்தும் புளைமலர்க் குரிய கூந்த
னங்கைபாஞ் சாலி தன்னை நற்றுகி அரிந்தும் நீவி
ரிங்கிரா தேகு மென்னக் காட்டகத் தெய்தி னாரே.

இ—ள்: கங்கைநதியிற் கொடிய கழுவை நிரைத்தும், சுடுகின்ற சுவா
விக்கும் அக்கினியை வீட்டிற் கொளுவியும், அலங்கரிக்கப்பட்ட மலரை
அணிந்த கரிய அளக்ததையுடைய பெண்ணைகிய திரௌபதியை நல்ல வஸ்தி
த்தை உரிந்தும் (இடர்புரிந்து,) நீங்கள் இவ்விடத்தில் இராமற் போங்கள்
என்று கூற (அவர்கள்) வனத்திற் போயினார்கள் எ—று. (5)

வேறு.

புலனைந்து மொனவுற்ற திறலைவர் வனம்வந்து புகுமாறுவார்க்
தலையுந்து கடலாடை யம்போ ருகக்கொங்கை யறனேர்குழு
னிலமங்கை பொறைத்தீர வச்தேவ னிடைவந்த நெடுமாலவன்
சிலைதங்கு தோலைவ ருறுகாணி லண்போடு சென்றுனரோ.

இ—ள்: ஐங்குபுலனையும்போலப் பொருந்திய வலியினையுடைய பாண்
டவர்கள் காட்டில் வந்து புகுமாற்றை அறிந்து, திரைவீசுகின்ற கடலாகிய
வஸ்திரத்தையும் தாமரைமொட்டாகிய தனங்களையும் கருமணலாகிய நேரிய
கூந்தலையும் உடைய பூமிதேவியின் பாரந்தீர வச்தேவனிடத்தி வைதரித்த
நெடிய கிருட்டினன், விற்படை பொருந்திய புயத்தையுடைய பஞ்சபாண்
டவர்கள் இருக்குங் காட்டில் அன்பினுடன் போயினான் எ—று. (6)

உடல்கின்ற வொன்னார்க் ருதிரங்கு டித்தன்ற யுறையிற்புகா
வடிவேல் வலங்கொம்ட விறலைவர் மகிழுாநல் வரவென் ருஹரத்
தடலாழி புளைசெங்கை பையாகின் னருள்பெற்று மலைவேங்கொலோ
படமாரு மரவுற்ற கொடியோனை வெலுமாறு பகர்வாயெனு.

பாண்டவச் சருக்கம்

காள

இ—ள்: (அப்பொழுது) மாறுபடுகின்ற பகைவர்களுடைய இரத்தத் தைக் குடித்தாலன்றி உதையிற் புகாத கூரியவேலை வெற்றியுட ணேங்திய வலிய பஞ்சபாண்டவர்கள் மகிழ்ந்து, (தேவரீரது வரவு) நல்ல வரவென்று கூறி, வலிய சக்கரத்தை யேங்திய சிவங்த கரத்தையுடைய தலைவரே, தேவரீ ருடைய கிருபையைப் பெற்றும் அலைவோமா! படம் பொருந்திய பாம்பு எழுதப்பட்ட கொடியினையுடைய துரியோதனை வெல்லும் உபாயத்தை அருளிச்செய்யும் என்று, எ—று. (7)

உரைகூற வதுகேட்டு நீரஞ்ச லொழிமின்க ஞபர்மஞ்ஞஞயாம் வரையீறி தென்பாலில் வைகிற்று முன்னாம் மலைமேவியான் பரவாஙன் மத்தெனுத்த வெழின்மைந்த ஞெருவற்ப யந்தேனவண் விரவாஙன் முருகேச னடிபேணி னினைவற்ற விதியெய்துமால்.

இ—ள்: (இச்) சொல்லைக்கூற, (கிருட்டினன்) அதனைக்கேட்டு, நீங்கள் அச்சங்கொள்ளுதலை விடுங்கள்: உயர்ந்த மழுரகிரியானது முடிவில்லாத தென்றிசையி விருக்கின்றது; முந்காலத்தில் அந்த மலையில் யான் போய் (குமாரசவாமியைப்) பூசித்து, நல்ல மன்மதனை நிகர்த்த அழகையுடைய ஒரு புதல்வைனாப் பெற்றேன்; (ஆகலால்,) அவ்விடத்திற்போய் நல்ல குமாரசவாமியின் பாதங்களை (நீங்களும்) தியானிக்கில் நினைத்த கருமங் கைக்கடும் எ—று.
என்றே மனித்தேரின் மிசைகொண்டு பங்குனையுடனேய்த்தலே சென்றே குடக்கன் சரிச்சங்கி னினமீன்ற திரண்முத்தமுங் குன்றுத நிலவிப்பி யினமீன்ற முத்துங்கொ முக்குங்கடற் றுன்றும் வளமுற்ற துவரைப்பெ ருங்கோல நகர் துன்னினுன்.

இ—ள்: என்று கூறி, (கிருட்டினன்) அழகிய தேரின்மீதேறிப் பல சேனைகள் தன்னுடன் வரப் போய், குடம் போன்ற வளைந்த சரித்த முகத்தையுடைய சங்கின் கூட்டம் ஈன்ற திரண்ட முத்துக்களையும் குறையாத ஓளியை வீசும் இப்பிக்கட்டம் ஈன்ற முத்துக்களையுங் கொழிக்கின்ற கடவின்து நெருங்கிய மிக்க வளங்கள் நிறைந்த பேரழகினையுடைய துவா ரகை என்னும் நகரை யடைந்தான் எ—று.

சுந்தவின்பங் கருதிச் சரிச்சங்கு என வல்லொற்று மிக்கது. (9)

பொறைத்தண்டு சிலைமாக லைக்கொப்பு வேறற்ற புதுமட்டுவா ரிறைகொண்ட தார்மாப் பரோகரந்து திறலோரு மெழில்கூர்வளங் குறைவின்ற நிறைகின்ற மயில்வெற்பி னிற்சென்று குறுகாமணித் துறைகொண்ட செவ்வைட டந்தோப்புத் து நலமுற்ற கலைச்சற்றியே.

இ—ள்: அடக்கம், தண்டு, வில்லு, குதிரை, கலைஞர்ம் ஆகிய இவற் றிற்கு நிகர் வேறில்லாத புதிய தேன் சொரிதல் நிலைகொண்ட மாலையை யணிந்த மார்பினையுடைய பஞ்ச பாண்டவர்களும், அழகு மிக்க வளவு குறையாமல் நிறைகின்ற மழுரகிரியிற் போயடைந்து, அழகிய துறைகளை யுடைய சரவணப்பொய்கையிலே ஸ்நானங்கு செய்து, நல்ல வள்திரத்தைப் புணைந்து, எ—று.

[பொறையைத் தருமருக்கும், தண்டை வீமனுக்கும், சிலையைப் பார்த் தனுக்கும், குதிரையை நகுலனுக்கும், கலைஞரத்தைச் சகடேவனுக்கும் ஏற்றிப் பொருள் காண்க.]

(10)

வேறு.

சாவுறு முடலின் மீது சாரினு மதனில் வாழுந்த வாவியோர் புரியட்டத்தி லமர்ந்துதுன் புற்னுஞ் செய்த பாவம் தொழித்து நல்ல கதியுறு மினைய பண்பார் தீவிய பூதி சாத்திச் சிறந்தகண் டிகையும் பூண்டு.

இ—ள்: அழிவைப் பொருந்தும் ஸ்தால சரீரத்திற் சேரினும், அச் சரீரத்தில் வாழுந்த ஆண்மா ஒரு புரியட்ட தேகத்திற் பொருந்தித் துன்பத் தை அநுபவிக்கினும், அது செய்த பாவத்தை நீக்கி நற்கதியை அடைவிக்கும் இந்தக் குணம் நிறைந்த நல்ல விபூதியைத் தரித்து, சிறந்த உருத் திராகூ வடத்தையும் அணிந்து, எ—று.

புரியட்டதேகம் எனினும் சூக்கும தேகம் எனினும் ஒக்கும். (11)

ஒருக்கர முரைக்கிற் கந்த னுயர்ந்த சாலோகஞ் சேர்த்து மிருக்கர முரைக்கிற் சாமீ பந்தனி விருத்து முக்கா வருமையில் னுயரைக்கிற் சாரு பந்தரு மிடைவிடாது புரையற வரைக்கில் வீடு புகுத்துமா றெழுத்து மெண்ணி.

இ—ள்: ஒரு தரம் உச்சரிக்கில் குமாரசவாமியினது உயர்ந்த சாலோ கத்தை அடைவிக்கும்; இரண்டு தரம் உச்சரிக்கில் கந்த சாமீபத்தில் இருத்தும், மூன்று தரம் அருமையாக உச்சரிக்கில் கந்தசாரூபத்தைக் கொடுக்கும், குற்றமற இடைவிடாமல் உச்சரிக்கில் கந்த சாயுச்சியத்தை அடைவிக்கும் சடகூரத்தையுந் தியானித்து, எ—று.

செய்யுமென்னும் பெயரொச்சங்களைத் தனித்தனி ஆற்றமுத் தென்னும் பெயரோடு கூட்டி முடிக்க. (12)

வெற்பினை வலங்கொண் டேகி யாகமம் விதித்த வாரே கற்புடை மடவா ரோடுங் கந்தனை விதியாற் பூசித்

பாண்டவச் சருக்கம்

கால

தற்பளங் தழையைப் போற்றி யண்ணைன் மேல்பா லாகப்
பொற்புறத் தமது பேராற் புண்ணியிபத் தட்டமுண் டாக்கி.

இ—ன்: மழுகிரியைப் பிரதக்கினஞ்செய்து போய், ஆகமங் கூறிய
வாரே கற்பினையுடைய இருசத்திக்கோடுங் குமாரசவாமியை விதிப்படி
பூசித்து, அன்புமனத்தில் மிக ஸ்தோத்திரங் செய்து, குமாரசவாமிக்கு
மேற்குப்பக்கமாக அழகுமிக்கத் தங்கள் பெயரினுற் புண்ணிய தீர்த்தத்தை
உண்டாக்கி, எ—று. (13)

ஆங்கிருங் தணிவேற் செங்கை யமலை யுளத்தி னாடிக்
தீங்கறத் தவத்தைச் செய்தாராவர்க்காக் கருள்வான் செவ்வேல
நீங்கரும் விருப்பி நேடே யனையவர் நேர்வங் தெய்தி
போங்குநீர் நினைத்த வண்ண முடியுமென் றுவப்பி நேதா.

இ—ன்: அங்கிருங் து அழகிய வேலை யேக்திய சிவந்த திருக் கரத்தை
யுடைய நிருமலராகிய குமாரசவாமியை மனத்திலே தியானித்துத் தீமை
நீங்கத் தவத்தைச் செய்தார்கள்; குமாரசவாமி அவர்களுக்குக் கிருபை
புரியுமாறு நீங்குதல் இல்லாத பிரியத்தோடு அவர்களுக்கு எதிரே வந்து
சேர்ந்து, உயர்ந்த நீங்கள் நினைத்தபடி கைகூடும் என்று மகிழ்ச்சியோடு
அருளிச்செய்து, எ—று. (14)

மறைந்துதன் கோயில் புக்கான் மண்டமர் கடந்த வென்றி
நிறைந்தசீ ரைவர் தாமு மவ்விடை நீங்கி முன்ன
முறைந்தகா னடைந்து கண்ணன் றனையழைத் தவற்றை யோதி
யறைந்தகாள் கழித்துத் தூதா யனுப்பினன் னடு கேட்டு.

இ—ன்: மறைந்து தமது கோயிலுட் புகுந்தருளினார்; நெருங்கிய
போரை வென்ற வெற்றி நிறைந்த புகழையுடைய பாண்டவ ரைவரும் அவ்
விடத்தினின்று நீங்கி, முன் வசித்த காட்டைச் சேர்ந்து, கிருட்டினனை
அழைத்து அவற்றைச் சொல்லி, (தமக்கு நியமித்துக்) கூறிய தினங்களைக்
கழித்து, (அவனைத்) தூதாக அனுப்பி, நல்ல நாட்டைக் கேட்டு, எ—று. (1)

மறுத்துப்பி னைவர் வெம்பிச் சிவேதன்பாஞ் சாலன் வாட்கைச்
சிறப்புடைய பிமன் வீமன் சிறுவனே முகலா யுள்ளோர்
நறைத்துழாய் நம்பி யேழுக் குரோணிமுன் நடப்பச் சென்றே
யிறுத்தன ரமர்செப் பாரி னிவையவர் துதிப்ப மன்னே.

இ—ன்: (துரியோதனன்) மறுத்த பின்னர்ப் பஞ்சபாண்டவர்கள்
கோபித்து, சிவேதன், திட்டத்துய்ம்மன், வாளைத் தாங்கிய கையையுடைய
அழகைப் பொருந்திய அபிமஸ்னு, கடோற்கங் முதலாயுள்ளவர்களும்,

தேனையுடைய துசாய்மாலையை யணிந்த கிருட்டிணனும், ஏழுக்குரோணி சேனைகளும் போதப் போய், முன்தேவர் புகழ் யுத்த களத்திலே தங்கி வர்கள் எ—று.

[அக்குரோணி - 21870 யானையும், 65610 குதிரையும், 21870 தேரும், 109350 காலாட்களுங் கொண்ட சேனைத்தொகுதி.] (16)

வீட்டுமன் ருரோவன் கண்ணன் சல்லியன் சின்து வேந்தன் வாட்டிற லசுவத் தாமன் முதலினேர் வந்து சூழச் சூட்டரா வயர்த்தோன் பன்னென் ரென்னுமக் குரோணி சூழக் கோட்டுடை மதுமா மான்றே ரூடனவண் சூறுகி னானே.

இ—ன்: சுடிகையை யுடைய பாம்பைக் கொடியாகக் கொண்டமை யினால் உயரச்செய்த துரியோதனன், வீட்டுமனும் துரோணனும் கண்ண னும் சல்லியனும் சயத்திரதனும் வாள்விலையுடைய அசுவத்தாமனும் ஆகிய இவர்கள் முதலானேர் வந்து சூழவும், பதினெரு அக்குரோணி என் னுஞ் சேனை சூழவும், தந்தங்களையுடைய யானை குதிரை தேர்களாகிய இவற்றேரு (தானும்) அந்த யுத்தகளத்தை யடைந்தான் எ—று. (17)

வேறு.

அனிவிவ குத்தன ரடற்சிலை குழமுத்தனர்க னைது தொடுத் தன ரழற்கணை விடுத்த னர்களான், மணினி றக்களிறு மைப்பகுடு முட்டின திசாரா முடைக்கடிவை பெட்டுமதிர் வுற்ற விறலாற், கணைகள் பட்டுட விரத்தநதி யொத்தொழுக வேகர மடித்துணை முடித்தலைக ஏற்ற னனிராய்க், குணமி குத்தவரை யொத்தனபல் புட்டிரவர்கள் வான்குடையைப் யொத்தன குறைக்கலை நடித்த சிலவே.

இ—ன்: (இருபாலார்களும்) அனியை வகுத்தார்கள்; வலிய வில்லை வலைத்தார்கள்; நாண் பூட்டினர்கள்; அக்கினியையொத்த கொடிய பாணங் களோச் செலுத்தினர்கள்; கரிய நிறத்தையுடைய யானைகளும் கரிய நிறத்தை யுடைய யானைகளும் எதிர்ந்தன; திக்குகளிலுள்ள மதத்தையுடைய யானைகள் எட்டும் அதிர்ந்தன; வலிமையோடு பாணங்கள் உடம்பிற் படுதலால் இரத்தம் ஈதிபோலக் சொரிய, வெட்டுநெட கைகளும் இரு கால்களும் முடியையுடைய தலைகளும் ஒருங்கு நெருங்கி அழகு மிக்க மலையைப் போன்றன; பல பக்ஷிசாலங்கள் ஆகாயத்திலே குடையை நிகர்த்தன; சில கவங் தங்கள் கூத்தாடின எ—று. [கடிவை—யானை. கவங்தம்—உடற்றுக்குறை.] (18)

பொருசி வேதனைநல் வீடுமன் வதைத்தன னெழிற்புக மூலா வற நடாத்திய வருச்ச னன்முதி, ரரிய மாசிலைகொள் வீட்டுமனை

பாண்டவச் சருக்கம்

கக்க

பட்டனன் வயவழிம் னருபிரையாற்றல்கொள் சபத்தி ரதன்னீ, பரவுவார்க்கதெகாட்டன னருக்கன்மக னும்பரிப் வேல்கொடு கடோற்கச்சீன யட்ட னன்மிகுஞ், துருபு தேயனிசை நாட்டிய சிவத்தினின் மனங்தொ டர்துரோ ணைனமீஇக்கொலை யியற்ற னனரோ.

இ—ள்: போர்செய்கின்ற சிவேதன் (என்னுஞ் சேஞ்செபதியை) நல்ல வீட்டுமன் (என்னுஞ் சேஞ்செபதி) கொன்றுன்; அழகிய புகழூயுடைய தரு மத்தைச் செய்த அருச்சனன் முதிர்ந்த அரிய பெரிய வில்லை வைத்திருக்கின்ற வீட்டுமனைக் கொன்றுன்; வெற்றி பொருந்திய அபிமன்னுவின் அரிய உயிரை வலியினையுடைய சயத்திரதன் விண்ணுலகத்தார் புகழ்கின்ற நீண்ட தண்டப் படையால் நீக்கினான்; கன்னனும் பருத்த வேலினாற் கடோற் கசனைக் கொன்றுன்; மேலான திட்டத்துய்ம்மன் புகழூநிறுத்திய சிவபெரு மான் மீது மனங்தொடருகின்ற துரோணனைச் சமீபித்துக் கொன்றுன்.

இசை நாட்டிய துரோணன் எனவும், சிவத்தினின் மனங் தொடர் துரோணன் எனவும் இயையும். (19)

இரவி கான்முளையை யீதல் செய்சபத் திரத் ஜையிகல் வலாரி பகனீ றுறமுடித் தனனியற், றரும ராசனுபர் வாள்வலிகொள் மத்திரனை யந்தரமா தேகுகென வேவினன் மருத்து மகனு, றரவ கேதுவைவல் ஹருவை பொடித்தனன்விசும் பாரார் யாவரும்நல் லாசையின் வழுத்தி னர்க்கொண், கரிய மாலுதவி யான்முடி கவித்தறன் மகன் கருணை போடுறுத் ராதல் மனித்து னனரோ.

இ—ள்: கொடையையுடைய கன்னைச் சயித்திரதனை வலிய அருச்சனன் (ஆயுசின்) முடிவு உண்டாகக் கொன்றுன்; சாந்தகுண்த்தை யுடைய தருமாசன் உயர்ந்த படைவலியையுடைய சல்லியனை வீரசவர்க்கத்திற் போ என்று அனுப்பினான்; வீமலும் துரியோதனனை வலிய தொடையை முரித்துக்கொன்றுன்; (அப்பொழுது) ஆகாயத்திலே நிற்கின்ற தேவர்கள் அனைவரும் நல்ல பிரியத்தோடு (பாண்டவர்களைப்) புகழ்ந்தார்கள்; (அதன் பின்) தருமன், அழகிய கரிய கிருட்டினன்து உதவியினாலே முடிகுடிக் கிருபையுடனே (தான்) பெற்ற முழியைப் பாதுகாத்தான் எ—ஹ. (20)

வேறு.

வீமனை நிகரா வற்ற வேங்கதமுப் படையுங் கைக்கொள் காமனைச் சேயை பொக்குங் கந்துகத் தாமன் றனைக்க் கோமில்வீ ராக்களை யெங்கை துணையினாற் றருமன் வென்று பூமியைப் பெற்றுன் றெய்வ வலிக்கை புகவில் யாவே.

இ—என்: வீமனுக்கு ஒப்பாகவிருந்த துரியோதனையும், மூவகைப் பூம்படைகளையும் கையிற் கொண்ட மன்மதனையும் குமாரசவாமியையும் ஒத்த அசுவத்தாமனையும், குற்றம் இல்லாத எனை வீரர்களையும் குமாரசவாமி யினது உதவியினாலே தருமன் வெற்றி கொண்டு (இழந்த) பூமியைப் பெற்றுக்கொண்டான்; தெய்வத்தால் வந்த வலிமைக்கு உவமை கூறில் எவ்வை உண்டு எ—ஆ.

முப்படை: கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூவாகிய படை. வீமனை நிகராகவுற்ற என்பதற்கு வீமனுக்கு எதிரியாக இருந்த எனினும் பொருந்தும்.

அருள்சுரங் தொழுகு கண்ணு னறன்மக னவனி காக்கப் பெருகின தருமம் வேள்வி பெயர்ந்தன பழிகள் பாவ மொருவின வச்சங் துன்ப மோங்கின யோக ஞான மருவுறு மூலக மெல்லாம் வளஞ் சரங் துயரந்தமாதோ.

இ—என்: கிருபை சரந்து ஒழுகுகின்ற கண்களையுடைய தருமபுத்தி ரன் பூமியைப் பாதுகாக்க, தருமங்களும் யாகங்களும் விருத்தியடைந்தன; பழிகளும் பாவங்களும் நீங்கின; அச்சமுந் துன்பமும் கழிந்தன; யோக மும் ஞானமும் மிக்கன; பொருந்திய உலகங்களெல்லாம் வளங்களைக் கொடுத்து உயர்ந்தன எ—ஆ. (22)

பாண்டவர் கதையீ தாகும் பரமனுர் தவத்தால் வந்த வாண்டவன் மாயைக் கப்பா ஸமர்ந்திடுங் துரிய மூர்த்தி வேண்டிவந் தருண் மழுர வெற்பினைப் புலரிக் காலை நீண்டமெம் யன்பி னுலை நினைத்திடி னீங்கும் பாவம்.

இ—என்: பஞ்சபாண்டவர்களுடைய சரித்திரம் இதுவேயாகும். சிவ பெருமானது தவத்தால் அவதரித்த ஆன்மாயகரும், சத்த மாயாதீதத்தில் விளங்குகின்ற துரியமூர்த்தியும் ஆகிய குமாரசவாமி விரும்பி வந்து வீற்றிருக்கின்ற மழுரகிரியை வைக்கறைக்காலத்திலே மிக்க மெய்யன்பினாலே தியானித்தாற் பாவங்கள் கழியும் எ—ஆ. (23)

அத்தல மதனிற் போந்து சரவண தடநீ ராடிப் பத்தியாம் முருகற் போற்றிப் பருப்பதம் வலம்வந் தாரேல் வைத்திடு மடிக்கொன் ஒருப் புரவிமா மகப்பே நெய்தி உத்தம ராகிக் கந்த ஊயர்ப்பத மடைவர் மாதோ.

இ—என்: அந்த ஸ்தலத்திற் போய், சரவணப்பொய்கையிலே முழுகி, அன்பு பொருந்திக் குமாரசவாமியைத் துதித்து, கிரியைப் பிரதக்கினை செய்வராயின், வைக்கின்ற அடிக்கு ஒன்றுகப் பெருமையாகிய அசுவமேத யாக பலனைப் பொருந்தி, உத்தமர்களாய்க் குமாரசவாமியினது ஊயர்ந்த பதவியைச் சேர்வர்கள் எ—ஆ. (24)

பாண்டவச் சருக்கம்

கக்கா

முற்பிறப் பதனின் மேலாங் தருமத்தை முயன்று ஜோர்க்கே
யிப்பிறப் பதனி வந்தத் தலத்திலுக் கேகல் வாய்க்கு
மப்பருப் பதத்தை நானு மடைந்துகூழ் வரலுற் றர்கட்
கெப்பய னுருத் வன்னார்க் கியாவும்வங் தெய்து மன்றே.

இ—ள்: முற்பிறப்பிலே மேலாகிய தருமத்தைச் செய்தவர்களுக்கே
இப்பிறப்பில் அந்த ஸ்தலத்திற்குப் போதல் கைக்கடும்; அம்மலையை நாடோ
றும் அடைக்கு பிரதக்கினாஞ் செய்பவர்களுக்கு எந்தப் பயன் அடைய
மாட்டா! அவர்களுக்கு அனைத்தும் வந்து சேரும் எ—று. (25)

ஆறுசெல் பவர்யா ரேனு மாங்மலை யதனின் ஞாங்கர்
நாற்ணார்த் தருவி னீழல் வைகினர் நடந்திட்டாலு
முறுசெய் பவங்க ஹர்ந்து தாபம் தொழிந்து மேலா
மீறிலாச் செல்வ மெய்தி யின்பழுற் றிருப்ப ரன்றே.

இ—ள்: வழிப்போக்கர்கள் எவர்களாயினும் அந்த மலையின் பக்கத்
திலே நறுமணங் கமழ்கின்ற பூங்கொத்துக்களோடுடைய விருக்கநிழலில்
இருக்கு போனாலும், (அவர்கள்,) வருத்தத்தைச் செய்யும் பாவங்களி
னின்று நீங்கி, துன்பங் கழிந்து, மேலான அழிவற்ற செல்வத்தைச்
பொருங்கி, இன்பத்தை அநுபவித்திருப்பார்கள் எ—று. (26)

வேறு.

அந்தவரை தனிற்புகுந்து வலம்வருதற் கியலாதோ ரதனைச் சூழ்ந்து
வந்தவரைத் தரிசித்தால் வலம்வந்த பயனுக்கு மைந்த ரின்றேற்
சுந்தரமா மகப்பெறுவர் தனமின்றேற் றனமுறுவர் சுருகி போற்றுங்
கந்தனடிபெற வேண்டிற்றச்சுருவினருள்கிடைத்தக்கதியிற்சேர்வார்.

இ—ள்: அந்த மலையிற்போய்ப் பிரதக்கினாஞ்செய்தற்கு முடியாதவர்
கள் அம்மலையைப் பிரதக்கினாஞ்செய்து வந்தவர்களோத் தரிசித்தால், (அத்
தரிசனை) பிரதக்கினாஞ்செய்த பலனைக் கொடுக்கும்; (அஃதன்றி அத் தனி
சனையினால்) புதல்வர் இலராயின் அழகையுடைய பெருமை பொருங்கிய
புதல்வரைப் பெறுவார்கள்; செல்வமின்றேற் செல்வத்தைப் பெறுவார்கள்;
வேதங்கள் துதிக்கின்ற குமாரசவாமியுடைய பாதங்களைப் பெற விரும்பி
ஞல் கல்ல ஆசாரியருடைய திருவருளைப்பெற்று (அப்பாதங்களை அடை
லாகிய) மோகாத்திற் சேர்வார்கள் எ—று. (27)

ஒருமுன் று தினம்பகவி அண்ணலொரு மூன் றுநா ஸிரவி அண்ண
லொருமுன் று தினமொருவர் வழங்கிலுண அதவாரே அணவு தீர்த

கக்கா

மழுரகிரி புராணம்

லொருமூன் அதினவெமாருவரவித்தாலுமாறுந்தாமலுறுதலன்றே [ஓர் வொருவாதகதியவிக்குங்கிருச்சிரமொன்றெனது லோருவரசெய்வா

இ—ன்: மூன்று நாள் பகவிற் புசித்தல்; மூன்று நாள் இரவிற் புசித்தல், மூன்று நாள் ஒருவர் கொடுத்தால் வாங்கிப் புசித்தல் கொடாதொழி வராயிற் புசியாதொழிதல், மூன்று நாள் ஒருவர் கொடுத்தாலும் புசியாது விடல் ஆகிய இவைகளன்றே தவறுத மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்ற கிழுச்சிரவிரதம் ஒன்றென்று பண்டிதர்கள் கூறுவார்கள் எ—று. (28)

ஆயகிருச்சிரமிருபத்தைந்துதவும் பெரும்பலன்றுணடல்வெஞ்சூரன் மாயவடி வேல்விடுத்தக் வானவர்சே னைபதிவாழ் மழுர வெற்பிற் தூயசர வணங்னீர் தோய்ந்திடினுற் றிமுந்தக் தொல்லை வாவி நேயமுடன்படிந்துகருப்பணம்புரிந்தோர்க்கநந்தபலனேருமன்னே

இ—ன்: அந்தக் கிருச்சிரவிரதம் இருபத்தைந்து கொடுக்கும் பெரிய பலன், வவிய கொடிய சூரன் அழியக் கூரியவேலைப் பணிகொண்ட தேவ சேநேதிபதி வீற்றிருக்கின்ற மழுரகிரியிற் பொருங்திய பரிசுத்தமாகிய நல்ல சாவணப்பொய்கையில் ஸ்நானங்கெசம்யில் வங்துசேரும்; அந்தப் பழைய பொய்கையில் அன்பினுடன் முழுகித் தருப்பணங்கெசம்தவர்களுக்கு அங்கம் பலன் கிடைக்கும் எ—று. (29)

திங்களுறு தினம்வருட முறுதினமா வபிடேகஞ் சிறப்பச் செய்து புங்கவர்தம் பெருமாற்கு நிறைவிலேக னமுவப்பிற் புரிந்து நீங்காத் தங்கியவன்பொடுமலர்கொண்டருச்சித்துப்பத்தவுகளந்தாழ்ந்துளாரே வங்கவர் காம்பெறுபேற்றைக்கந்தனையல்லால்யாவரறையற்பாலார்.

இ—ன்: மாத சங்கிராந்தியகிய விசேட தினத்திலும், வருஷப்பிறப் பாகிய விசேட தினத்திலும் மகா அபிஷேகத்தைச் சிறக்கும்படி செய்து, தேவநாயகராகிய குமாரசவாமிக்கு நிறைந்த நிவேதனங்களை மகிழ்ச்சியோடு நிவேதித்து, நீங்காமற் பொருங்திய அன்பினுடனே புஷ்பக்களாலருச்சித்து, இரு பாதங்களையும் கமஸ்கரிப்பாராயில், அவர்கள் பெறும் பயனைக் குமாரசவாமியே யன்றி வேறு யார் சொல்லும் பகுதியுடையார்! எ—று. (30)

கல்லானற் பணிபுரிந்தோர் கல்லொன்றுக் கொருகற்பங் கந்தவெற்பி னல்லார்வ முடனிருப்பர் தேரியற்ற விழுவுனி நடத்தல் செய்தோர் பல்லாண்டு குமரனுயர் பதத்திருப்பர் நெய்விளக்குப் பளித தீபம் வில்லாருஃப் படிபுரிந்தோர் பலகற்பங் கந்தவுரை மேவி வாழ்வார்.

இ—ன்: கற்களினால் நல்ல திருப்பணி செய்வித்தோர்கள் ஒரு கல்லுக்கு ஒருக்றப்காலம் நல்லவிருப்புடன் கந்தமலையில் இருப்பார்கள்; தேரைச்

செய்வித்துத் திருவிழாவை நன்றாய் நடப்பித்தவர்கள் பல வருடங்களுக்கு உயர்ந்த கந்தலோகத்தில் இருப்பார்கள்; செய் விளக்கையும் காப்பூர் தீபத் தையும் ஒன்றி நிறையும்படி இட்டவர்கள் பல கற்பகாலம் வரைக்கும் கந்த மலையிற் பொருந்தி வாழ்வார்கள் எ—று. (31)

பத்தியினுண் மகரமதிப் பூசமதிற் சரவணைர் படிம் து வேற்ற்கை யத்தீணயன் பொடுவணங்கிற் கந்தசா யுச்சியத்தை யடைவ ரிந்த வுக்தமாமாயின்மலையின்பெருமைத்திற்சிற் கறிந்ததுரைத்தேனீ து சத்தியஞ்சத்தியமிவற்றைக்கேட்டோர்க்கண்முத்தினலஞ்சார்வர்மாதோ.

இ—ள்: அன்பினுலே தைமாசத்தில்வரும் பூசத்திற் சரவணப் பொய் கையிலே முழுகி, வேலை யேந்திய திருக்கரத்தையுடைய சகத்பிதாவை அன் போடு நமஸ்கரித்தால், (அவர்கள்) கந்தசாயுச்சியத்தை அடைவார்கள்; இந்த உத்தமமாகிய மழுரகிணியின் மகிழையில் (யான்) சொற்பமாய் அறிந் ததைக் கூறினேன்; இந்த மகிழைகளைக் கேட்டவர்கள் மோகா இன் பத்தை அடைவார்கள்; இது சத்தியம்! சத்தியம்! எ—று. (32)

என்றிவை கண்வலையி லகப்படா வீணைமுனி யினிது கேட்ப, நன்றியுடன் காலமலர்ப் பொகுட்டுறையு நான்முகத்தோ னவின்று வொன்னக், சூன்றவிலா நைமிசவா ரணியமுனி வரர்க்கண்பாற் கூறல் செய்தான், மன்றமறை பொருநான்காய் வகுத்திருஞம் விபாதமுனி மகிழுஞ் சூதன்.

இ—ள்: என்று, பெண்களுடைய கண்ணுகிய வலையில் அகப்படாத நாராதமுனிவன் நன்றாய்க் கேட்க, கண்மையோடு தாமரை மலர்ப் பொகுட் டில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமன் கூறினேன் என்று, தெளிவாக வேதத்தை நான் காய்ப் பகுத்தருளிய வியாசமுனிவன் விரும்புகின்ற (மாணவகளுகிய) சூத முனிவன் (தவங்) குறைதல் இல்லாத நைமிசாரணியத்தில் இருக்கின்ற இருடிகளுக்கு, அன்பினுற் கூறினேன் எ—று.

அரிஷ.வ - சாதியோருமை.

(33)

பாண்டவச் சருக்கம் முஸ்திர்து.

ஆ திருவிருத்தம் 563.

பதின்மூன்றுவது

அருச்சணச்சருக்கம்.

முத்தி யஞ்செழுக் தாலுளத் திருளற முயன்று
துத்து வங்செரி தலத்தினர் மயின்மலைச் சரிதஞ்சு
சித்த மார்த்தரக் கேட்டுநல் லுவகையிற் றிளைத்துப்
பத்தி மிக்குறக் குகண்றனைப் பரவியே பகர்வார்.

இ—ள்: முத்தி பஞ்சாக்கரத்தினால் மனமயக்கந்தீர முயன்று உண்
மைப்பொருளை அறிந்த முனிவர்கள், மழுரகிரியின் சரித்திரத்தை மனத்திற்
பொருந்தக் கேட்டு, கல்ல ஆனந்தக் கடலிலே முழுகி, அங்குமிகக் குமார
சுவாமியைத் தோத்திரஞ்செய்து சொல்வார்கள் எ—று. (1)

அறிவு கண்டமாச் சிந்தையை யனுவென வாக்கி
யுறையுஞ்சு குதவெத் தலத்தினு மகிழைமிக் குபர்வாங்
குறைவின் மஞ்சையப் புரமெனக் கேட்டயாழுக் கோதி
விறைவன் செய்திறஞ்சொல்கென முனிவர னியப்பும்.

இ—ள்: அறிவு அகண்டமாக மனத்தை அனுவாக்கி இருக்கின்ற குத
முனிவரோ, குறைவில்லாத மழுரமாகரம் எத்தலங்களினும் மேன்மை மிக்கு
உயர்வாகும் என்று (பிரமா) சொல்லக் கேட்ட, குற்றம் இல்லாத யாழில்
வல்ல நாரதமுனிவன் (பின்) செய்த காரியத்தை அருளிச்செய்க என்று
கூற, அம்முனிவரன் கூறுவான், எ—று.

அறிவு விரிய மனத்தை ஒடுக்கினவன் எஃபது கருத்து. (2)

ஓருவ யிற்றினிவ் வலகெலாம் வைத்தவ னுங்கிப்
பெரிய தாமரை முளைத்திடும் பிரானடி வணங்கிப்
பொருவி னரதன் மயின்மலை நனுகியான் பூசித்
க்கருள டைந்திட வேண்டுமென் ரூர்வலீமா டறைந்தான்.

இ—ள்: (தன்) ஒரு வயிற்றில் இந்த உலகமெல்லாவற்றையும் அடக்கிய விட்டுனுவின்து பெரிய உங்கிக் கமலத்திலே தோன்றிய பிரமாவடையா
பாதங்களை நிகரில்லாத நாரதமுனிவன் நமஸ்கரித்து, மழுரகிரியை
அடைந்து, அடியேன் பூசனை புரிந்து (குமாரசுவாமியின்து) அருளைப்பெறல்
வேண்டும் என்று அன்போடு கூறினன் எ—று. (3)

புவனம் யாதையும் விகாசநற் றநுமத்தாற் பூக்து
நவையி லாதசங் கோசத்தா ஸடக்கிடு நலங்கூர்

சிவம் கண்றிடாச் சத்தித்தன் வடிவமாஞ் டேவயக்
குவல யங்கரு மவன்மனத் திருத்தினன் கூறும்.

இ—ஊ: சகலபுவனங்களையும் விரித்தல்வேண்டும் என்னும் நல்ல குணத் தினாலே தோற்றுவித்து குற்றமில்லாத ஒடுக்கவேண்டும் என்னும் குணத் தினால் (அவற்றை) ஒடுக்குகின்ற நன்மை மிக்க சிவத்தைப் பிரியாத சத்தி யின் வடிவாகுங் குமாரசவாமியை உலகைச் சிருட்டிக்கின்ற பிரமன் மனத் திலே தியானித்துச் சொல்வான் எ—று.

விகாசம் - விரிதல். சங்கோசம் - ஒடுங்குதல். தருமம் - குணம். ஆன்மாக்களில் வைத்த அருளினால் அவற்றைச் சிருட்டித்துச் சங்களிக் கும் சிவம் என்பது கருத்து. (4)

இனிது கூறினை யெம்பிரான் மயின்மலீக் கேகி
நனிவி ரூப்பொடு பூசனை செய்கென நவின்றோன்
வினையி னீங்கிய விழுத்தவன் விடைகொடு நடந்து
கனியு மன்பொடுங் கந்தவேண் மயின்மலீ யடைந்தான்.

இ—ஊ: நன்மையையே சொற்றின, குமாரசவாமியினது மழூரகிரிக் குப் போய் மிகக் அன்போடு பூசனையைப் புரிக என்று கூறினான்; பாவத் தினின்று நீங்கிய சிறந்த தவத்தையுடைய நாரதமுனிவன் விடைபெற்றுப் போய் முதிர்த் தன் அன்பினுடன் குமாரசவாமியினுடைய மழூரகிரியையடைந்தான் எ—று.

வினையினீங்கிய என்பதற்கு இருவினையினின்று நீங்கிய எனப் பொருள் கொள்ளினு மியையும். (5)

கொக்கின் முத்தமுங் கமலமீன் முத்தமுங் கொழிக்குஞ்
தக்க தெண்டிரைச் சரவணப் புனிதநீர் படிந்து
செக்க ரஞ்சடைச் சிவபிரான் ற்ருவெண்ணீ றணிந்திட்
டக்க மாமணி யணிந்தெழுத் தாறுமெண் ஸினானால்.

இ—ஊ: கொக்குகள் தந்த முத்துக்களையுங் தாமரை ஈன்ற முத்துக் களையுங் கொழித்தெறிகின்ற தகுந்த தெளிவான திரையையுடைய பரிசுத்த மாகிய சரவணப்பொய்கையில் ஸநானாஞ்செய்து, சிவந்த அழகிய சடையையுடைய சிவபெருமானது திருநீற்றை அணிந்து, பெருமை பொருங்திய உருத்திராக்க வடத்தைப் பூண்டு, சடக்கரங்களையுங் தியானித்து எ—று.

முத்துண்டாகும் இடங்களுள்ளே கொக்கின் கண்டமும் ஒரு இடமாத லாற் கொக்கின் முத்தமும் என்றார். “இருசிலைங்க கொக்கின் கண்டம்” என்பதற்கு கொக்கின் கழுத்தும் முத்து உண்டாதற்கு இடமாதலறிக. (6)

ககை

வழுரகிரி புராணம்

அரவ மீண்டுள்ள மணியினே யஞ்சிறைக் கலுழுண்
மருவு தன்மானைக் கிடுசுட ராகவே வைக்கும்
பெரிய மாமலை விதியுடன் வலங்கொண்டு பின்னர்
முருக வேநுள் த சினகர மட்டந்தனன் முனிவன்.

இ—ள்: பாம் கள் ஈன்ற நல்ல ரத்தினங்களை அழகிய சிறையையுடைய
கருடன் இருக்கின்ற தன்கூட்டிற்கு ஏற்றப்படுங் தீபமாக வைக்கின்ற பெரிய
விசேடத்தையுடைய கிணியை விதிப்படி பிரதக்கினாஞ்செய்து, பின் குமார
சுவாமி வீற்றிருக்கின்ற கோயிலை நாரதமுனிவன் அடைந்தான் எ—று. (7)

கார்கோ டெண்கட லெவிக்குமா மடிதரக் கலக்கும்
பேர ராவெனச் சூர்ப்படைப் பெருங்கடல் கலக்கும்
வீர வாகுவா மெந்தையை விருப்பினாற் பூசிக்
தீர மிக்குறப் பழிச்சியே யிறைஞ்சியுள் பொய்தா.

இ—ள்: கரிய தெளிந்த சமுத்திரத்தைப் போன்ற எவிக்கூட்டம்
அழியுமாறு கலக்குகின்ற பெரிய சர்ப்பத்தைப் போலச் சூரனுடைய
சேணையாகிய பெரிய கடலைக் கலக்கிய வீரவாகுதேவர் என்னும் எம்
பெருமானைப் பிரியத்தோடு பூசனை புரிந்து, அன்புமிக ஸ்தோத்திரங்
செய்து வணங்கி உட் புகுந்து, எ—று. (8)

கந்த வேடிரு முனஞ்சென்று காதன்மீ தூர
வைந்து தீஞ்சவை யமுதமே முதலைற் றுட்டிச்
கந்த ரஞ்செற் துகிலழ கார்ந்திடப் புனைந்து
சந்து பன்மலர் மாலீஸு வைலம்பெறச் சாத்தி.

இ—ள்: குமாரசுவாமியினது சங்கிதியிற் போய், அன்பு மிக இனிய
சுவையையுடைய பஞ்சாமிர்தம் முதலியவற்றினால் அபிஷேகங் செய்து,
அழகுமிக்க வஸ்திரத்தைச் சிறப்புமிகச் சேர்த்தி, சந்தனக் குழம்பையும் பல
புஷ்பமாலைகளையும் ஆபரணங்களையும் அழகுண்டாக அணிந்து, எ—று. (9)

அங்க பூசனை நிவேதன மழகுறச் செய்து
சிங்க லீல்லதோர் தூபமுந் தீபமும் வளைத்துக்
கொங்கு விம்மிய மலர்களாற் கோதையர் தம்மோ
டெங்க ஞைகளை யருச்சனை யினிதியற் றனாலு.

இ—ள்: (பாதமுதற் சிரம்வரைக்குஞ் செயற்பாலதாகிய) அங்கபூசனை
யையும் நிவேதனத்தையும் அழகுமிகச் செய்து, குறைவில்லாத தூபத்தையுங்
தீபத்தையுஞ் சுற்றி, நறுமனம்மிக்க புஷ்பங்களால் இரு சத்திகளோடும்
நமது தலைவராகிய குமாரசுவாமியை நன்றாய் அருச்சனைசெய்தான் எ—று.

அருச்சனைச் சருக்கா

கக்கை

வேறு.

பூரணமாய்ச் சுகமயமா யழிவிலதாய் நின்றபரம் பொருளே போற்ற காரணமாமலத்தழுந்து முயிர்க்கருள்வான் சகனாமதாங்கடவுள்போற் நாரணை நூமனிகொழுத்தமருவுயிர்க்குஞ்செங்கோட்டுங்களினமேய [ந் வாரணை நூ மினிதிருப்ப வசரர்க்குலம் வேறுத்த ஏ. உயா போற்ற.

இ—ள்: பரிபூரணமாய், சுகசொருபமாய், அழிவற்றதாய்சின்ற பரம் பொருளே ஸ்தோத்திரம்; (பிறவிக்குக்) காரணமாகிய மலத்தில் அழுந்துகின்ற ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரியும்படி சகளீகரித்துவந்த கடவுளே ஸ்தோத்திரம்; விட்டு ஒனுவும் வண்டுகள்குடைய வாசனையைசீசு சிவாத இதழ்களை யுடைய தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமாவும் சுகத்தோடு இருக்கும் படி அசருகுலத்தை மூலத்தோடு கலைந்த தலைவரே ஸ்தோத்திரம் எ—று. ()

வேடனெவுருவெடுத்துமான்மகட்காய்வனப்புகுந்தவிமலாபோற்ற நாடுமடி யாருளமா நனினாமல ரினிதுறையு நாதா போற்ற பேடுடையமலர்க்கடம்படுதே நெனுமுகப்புணைமார்பத்திற்றவாபோற்ற நீடுகலீக் குறையுளை நூ மீசனுக்குந் குருவான நிமலா போற்ற.

இ—ள்: விட்டு ஒனுவு நுடைய புதல்வியாராகிய வள்ளிநாயகியாருக் காக வேடனைப்போல வடிவங்கொண்டு வனத்திற் போன மலரகிதரே ஸ்தோத்திரம்; (தேவரீராத) தியானிக்கின்ற அங்பர்களின் இருதயமாகிய தாமரை மலில் மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருக்கின்ற தலைவரே ஸ்தோத்திரம்; இதழ்களையுடைய கடப்பம்புமாலையைத் தேன் சொரிய அணிகின்ற திரு மார்பையுடைய கடவுளே ஸ்தோத்திரம்; பெருமையாகிய கலைஞரானங் களுக்கு இருப்பிடமாகிய சிவபெருமானுக்கும் ஆசாரியராகிய மலரகிதரே ஸ்தோத்திரம் எ—று. (12)

திருகுசினப் பசங்கோகை மஞ்ஞஞாபெறு கொடுஞ்சாபங் தீர்த் தாய் போற்ற, மருவிரியும் பசங்துளப மாயனுக்கு மகவளித்த வரதா போற்ற, பெரியதவ வசிட்டமுனி மைந்தர்துய ரகற்றியிடும் பெருமான் போற்ற, பொருவரிய கோசிகற்கு மெய்ஞ்ஞான மனித் தருநும் புனிதா போற்ற.

இ—ள்: மாறுபட்ட கோபத்தையுடைய பசிய தோகை பொருந்திய மயில்பெற்ற கொடிய சாபத்தை நீக்கியருளினவரே ஸ்தோத்திரம்; வாசனை விரியும் பசிய துழாய்மாலையை யனித்த கிருட்டிணனுக்குப் புதல்வனைக் கொடுத்தருளிய வரதரே ஸ்தோத்திரம்; பெருமையாகிய தவத்தையுடைய வசிட்டமுனிவனது புதல்வர்களின் துக்கத்தை நீக்கியருளிய பெருமை யுடையவரே ஸ்தோத்திரம்; ஒப்பில்லாத விசவாமித்திரமுனிவனுக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை உபதேசித்தருளிய பரிசுத்தரே ஸ்தோத்திரம் எ—று. (13)

பூசையுள்ளதாகவென்றுமுட்டாட்டாமரையின்பொகுட்டிலேனே பிசனிடுங் கொடுஞ்சாப மகற்றினல் மளித்திட்ட விறைவா போற்றி வாசவன்றுன் மூசியெனும் வல்லசரற் கிளழிந்து வந்து போற்றி நேசமுட னவனீர் வலும் வலியுகவிப் புரந்தருளு நிமலா போற்றி.

இ—ள்: முட்செறிந்த தாளையுடைய தாமரைப் பொகுட்டில் இருக்கின்ற பிரமனை உனக்குப் பூசையில்லாமற் போகக் கடவுது என்று சிவபெருமானிட்ட கொடிய சாபத்தை நீக்கிப் (பூசை உனக்கு உள்தாக என்று) நன்மையைக் கொடுத்தருளிய தலைவரே ஸ்தோத்திரம்; இந்திரன் மூசி என்கின்ற வலிய அசரனுக்குப் போரிலே தோற்றுவந்து பூசிக்க, அன்பினுடன் அந்த அசரனை வெல்லும் வலியைக் கொடுத்து (அந்த) இந்திரனைக் காத்தருளிய மலரகிதரே ஸ்தோத்திரம் எ—று. (14)

இந்திலத்தி லடியவர்கள் குறைத்திரிப்பான் மஞ்ஞஞாவரையிருந்தாய் போற்றி, சென்னிநதி மதிப்பீணக்தோ னுமையவளோ ரிருவருக்குஞ் செல்வா போற்றி, நின்னாடியைக் கருதியியர் வீடு பெரு திதுகாறு நீங்கி வைகு, மென்னையுமோ ரடியனென வருஞ்கவி யாட்கொண்ட விறைவா போற்றி.

இ—ள்: இப்பூமியில் அடியார்களுடைய குறையை நீக்கியருஞம்படி மதுரகிரியில் வீற்றிருந்தருளினவரே ஸ்தோத்திரம்; சடையிலே கங்கையை யும் சந்திரனையும் அணிந்த சிவபெருமான் பார்ப்பதியார் என்னும் இருவருக்கும் புதல்வரே ஸ்தோத்திரம்; தேவரீருடைய பாதங்களைத் தியானித்து உயர்ந்த முத்தியைப் பெருமல் இந்நாள் வரைக்கும் (தேவரீரை) நீக்கியிருக்கும் நாயேனையும் ஒரு அடியனைப்போலக் கருதித் திருவருள் புரிந்து ஆட்கொண்டருளிய தலைவரே ஸ்தோத்திரம் எ—று. (15)

வேறு.

நாரதன் ருதித்தல் வேற்கை நம்பிகேட் டுவந்து நோக்கி யோரிலென் பானீ வைத்த நேயத்துக் குவமை யுண்டோ சீருடை முனிவ வேண்டும் வரமெவன் செப்பு கென்னப் பேரற் வடைய வீணை முனிவரன் பேசு கின்றன்.

இ—ள்: நாரதமுனிவன் (இவ்வாறு) ஸ்தோத்திரஞ்செய்தலை வேலை வந்திய திருக்கரத்தையுடைய குமாரசவாமி திருச்செவிசாத்தி மகிழ்ந்து, திருநோக்கஞ் செய்து, ஆராயில் எம்மாட்டு நீவைத்த அன்பினுக்கு நிகர உண்டா! புகழையுடைய முனிவனே! வேண்டியவரம் என்னை? விண்ணப்பஞ் செய்க என்றருளிச்செய்ய, பேரறிவைனையுடைய வீணையில் வல்லநாரத முனிவரன் விண்ணப்பஞ்செய்கின்றன் எ—று. (16)

இருவினை வேண்டே என்னை யிழும் ஹவண்டே
நருஞ்சு மந்த மெய்யே வேண்டுவ எளித்தல் வேண்டு
மருவுரு வென்கொ லென்று மதித்துடல் வெறுத்த போழ்திற்
பொருவினின் னின்ப வாரி பொருந்துற வருள்செய் வாயே.

இ—ஏ: நல்வினை தீவினை என்னும் இருவினையெடும் விரும்பேன்;
(அங்ஙுமாயின் முத்தியை விரும்புகின்றேனே என்றால்) நான் என்பதும்
இறத்தலால் அதனையும் விரும்பேன்; அருள்மிக்க அந்த அன்பையே (தேவரீ
ரிடத்தில்) வேண்டுகின்றேன் (அதனையே) அருள்புரிதல்வேண்டும்; வினைக்
கீடாக வந்த இந்த உடம்பு என்ன பயனை உடைத்து என்று கருதி இவ்
வடலைத் தள்ளியபொழுதில் ஒப்பில்லாத தேவரீரது இன்பக்கடலைப் பொ
ருந்தும்படி கிருபை புரிக, எ—று.

என்னை இழத்தலால் வீடும் வேண்டேன், அருஞ்சுமந்த மெய்யே
வேண்டுவன் என்பதன் கருத்தைக் [“கோல் நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங்
குறியேன், மேலை யின்திர னரசினைக் கணவினும் வெல்கேன், மால
யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன், சால நின்பதத் தன்
பையே வேண்டுவன் றமியேன்”] என்னுஞ் செய்யுளானும், “அந்த
ஈல்வர முத்தியிலரிய தொன்றதனைச், சிக்கை செய்திடு தவத்தரும் பெறு
கிளர்” என்னுஞ் செய்யுளானும், கந்தபுராணத்தில் கச்சியப்பசிவாசாரியர்
விரித்து வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். (17)

என்ன நூங் கந்தன் மற்றை யெவற்றினும் பற்று நீங்கி
மன்னிய வெம்மே லன்பு வைக்துநி யென்றும் வாழ்ந்தி
மின்னு நூன் முனிவ வென்று விளம்பினன் வீஜை வேந்த
னன்னவ னருளை வாழ்க்கி யவ்வரை யமர்ந்தான் மன்னே.

இ—ஏ: என்று நாரதமுனிவன் வின்னப்பஞ் செய்தலுங் குமார
சுவாமி, பிரகாசிக்கின்ற உபலீத்ததையனிந்த முனிவரனே, பிற எவற்றினும் பற்றற்று நிலையான நம்மாட்டு அன்பை வைத்து நீ என்றைக்கும்
வாழ்க என்று அருளிச்செய்தார். வீஜைக்கு அதிபனுகிய அம்முனிவரன்
அவருடைய கிருபையைத் துதித்து அந்த மழுரகிரியிலிருந்தான் எ—று.

கந்தன் விளம்பினன் என இயையும்.

(18)

மயின்மலை தோன்று மாறுங் குகனதின் வைகு மாறு
நயமுடைத் தீர்த்தந் தோன்று நன்மையு மயில்சா ரூபம்
வியனுற வெய்து மாறுங் கார்த்திகை விரதம் வைகு
மியலுங்கல் வெள்ளி வார மிருந்திடும் விதியின் பண்பும்.

இ—ள்: மழுரகிரி தோன்றுமாற்றையும், குமாரசவாமி அதில் ஓற்றிருக்குமாற்றையும், நயத்தைச் செய்கின்ற தீர்த்தக் தோன்றிய நன்மையையும், மயில் கந்தசாரூபத்தைப் பெருமையிக் அடையுமாற்றையும், கார்த்திகை விரதத்தை அநுட்டிக்கும் இயல்லையும், நல்ல சுக்கிரவார விரதத்தை அநுட்டிக்கும் விசிவினது குணத்தையும் எ—று. (19)

சட்டியின் விதியு மோங்கு தமிழ்முனி கதையு மிக்க வுட்டெளி வசிட்டன் பூசை யுஞ்சிய வழியு ஞானங்கு சிட்டனங்க கொசி கற்குச் செப்பிய திறனும் வாச மட்டவிழ் மலரோன் வந்து பூசித்து வணங்கு மாறும்.

இ—ள்: சட்டிவிரதத்தின் விதியையும், உயர்ந்த அகத்தியமுனிவனது சரித்திரத்தையும், மேலாகிய மனக்தெளிந்த வசிட்டமுள்ளிவன் பூசை செய்த படியையும், ஞானத்தைச் சன்மார்க்கங்கிய விசவாமித்திரமுனிவனாக்கு உபதேசித்த தன்மையையும், நறுமனத்தை யடைய தேவ்பொருங்கிய விரிந்த தாமரை யாசனங்கிய பிரமா வந்து பூசனைசெய்து வணங்கு மாற்றையும் எ—று. (20)

பச்சைமா ஊர்தி பாருங் கலுமுன்பூ சனையின் பண்புங் கச்சமார் வெள்ளை யானைக் காவலன் றுதிச்க் வாறு மிச்சையி னிரவி பூசை யியற்றிய பண்பு மாரன் முச்சகம் பெரிது வெல்வான் முயன்றும் பூசைப் பண்பும்.

இ—ள்: பச்சைனிறத்தையடைய விட்டுனுவினது வாகனமாகிய கருதனது பூசனையின் தன்மையையும், கழுத்திடு கயிற்றைப் பூணும் ஐராவத யானையையடைய இந்திரன் பூசித்த தன்மையையும், அன்போடு சூரியன் பூசைசெய்த தன்மையையும், மன்மதன் மூவுலகத்தையும் மிக வெல்லும்படி செய்த பூசையின் தன்மையையும் எ—று. (21)

தருமன்மா மதிலை வந்து தாரணி வேண்டிப் பூசை பரிவுடன் புரிந்து நாடு பண்புடன் பெற்ற வாறும் அருமைசா நிவு நல்யா முருங்கவ னருச்சிக் தான்ற பிரிவிலா நேயத் தோடும் வைகிய பெற்ற தானும்.

இ—ள்: பெருமை பொருக்திய தருமபுத்திரன் வந்து பூமியை வேண்டிப் பூசனையை அன்புடன் செய்து அதனைக் குணத்தோடு பெற்ற வாற்றையும், அருமையிக்க முறுக்காணி பொருக்திய நல்ல யாழையைடைய நாரதமுனிவன் பூசித்து மாட்சிமைப்பட்ட சீங்காத அன்போடும் (மழுரகிரி யில்) இருந்த தன்மையும் எ—று. (22)

உரைத்தனம் வெகுவி காம மயக்கம்விட் டெபூரின் தாநல்ல
கருத்தொடு தவஞ்செய் கின்ற கருகருந் தவத்தீர் நீவிர்
மருத்தழை கடம்ப நூடன் மகிழ்ந்தனிர் கேட்ட வாற்றூற்
பெருத்திடுந் தவத்தீர் ராகி வாழிய பெரிது என்னே.

இ—ள்: கூறினேம்; கோபம், காமம், மயக்கம் ஆகிய முக்குற்றத்
தையும் நீக்கி எல்ல மனத்தோடு தவத்தைச் செய்கின்ற மதித்தற்கரிய முனிவர்களே, நீங்கள் நறுமணம் மிக்க கடப்பம் பூமாலையை யணிந்த குமார சுவாமியினது திருவிளையாடலை மகிழ்ந்து கேட்டமையினால் மிக்க தவத்தை
யுடையீராய் நெடுங்காலம் வாழுக எ—து. செய்யுளாதலை காம முத
வியவற்றை முறைபிறழ வைத்தார். (23)

இந்தமாக் கதையைக் கேட்டோர் யாவரே யெனினு மாகச்
செந்திரு வாயுள் கல்வி ஞானமே முதல் சேர்ந்தே
யிந்திர ரிவரே யென்ன விம்மையி லினி து வாழுந்து
கந்தவே எடிநிழற் கீழுக் கலந்தினி திருப்பர் மன்னே.

இ—ள்: இந்தப் பெருமை பொருந்திய புராணத்தைக் கேட்டவர்கள்
எவராயினுமாக, (அவர்கள்) செல்வம் தீர்க்காயுசு கல்வி ஞானம் முதலிய
வற்றை அடைந்து, இந்திரர் இவர் என்று சொல்லும்படி இம்மையில் நன்
ரூப வாழுந்து, (மறுமையில்) குமாரசுவாமியினது பாத நிழவின்கீழ் இரண்
டறக் கலந்து நித்தியானந்தராய் திருப்பார்கள் எ—து. (24)

என்றுநற் றவர்கள் கேட்ப வியம்பினான் புலனே ரைந்தும்
வென்றிடுஞ் சூகன் கேட்ட விழுத்தவர் யாரு மோகைத்
துன்றிருங் கடவின் வீழுந்து சூகன்றனைக் தொழுது வாழுத்தி
நன்றுறைந் தனர்க எந்த கைமிச வனத்தின் மன்னே.

இ—ள்: என்று, புலன்கள் ஜங்கதயும் வெற்றிகொண்ட சூதமுனி
வரன் எல்ல தவத்தையுடைய முனிவர்கள் கேட்க அருளிச்செய்தான்.
(அதனைக்) கேட்ட சிறந்த தவத்தையுடையோர் அனைவரும் சங்தோஷ
மாகிய கெருங்கிய பெருங் கடவில் அமிழ்ந்தி, குமாரசுவாமியை வணங்கித்
தோத்திரங்செய்து, அந்த கைமிசாரணையத்திற் சுகமா யிருந்தார்கள் எ—து.

கந்தவேண் முகங்கள் வாழி கரங்கள்பண் னிரண்டும் வாழி
பைங்கெதாடை மார்பம் வாழி பங்கயச் சரணம் வாழி
யிந்திரன் புகல்வி வாழி யெயினர்தங் குமரி வாழி.
மைந்துடை மஞ்ஞஞ சேவல் வாழிமெய் யடியார் வாழி.

இ—எ: குராரசவாமியினுடைய திருமுகங்க ளாறும் வாழுக, திருக்கரங்கள் பன்னிரண்டும் வாழுக, பசிய மாலையை யணிந்த திருமார்பு வாழுக, செந்தாமரை மலர்போன்ற இரு பாதங்களும் வாழுக, தெய்வநாயகியார் வாழுக, வள்ளிகாயகியார் வாழுக, (வாகனமுங் கொடியுமாகிய) வலியினையுடைய வெலும் கோழிச்சேவெலும் வாழுக, மெய்யன்பர்கள் வாழுக எ—து.

(26)

அருச்செனசீ சநுக்கம் முஸ்ரிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் 589.

மழுரகிரி புராணம் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வெலும் மயிலும் துணை.

